

HEMEROTECA MUNICIPAL

Número de registro

Estante 49

Tabla 5

Número de volúmenes

Encuadernación

C

546

Lexic. Cic. & Sext. Empir.

Session

Yo, **A. D. N. S. S. S. S. S.** **Don** Juan de
los Conuencios y siendo pretendiente
de la Real cathedra y para presentarse no
duplicar a **D. D. N. S. S. S.** le favoreja con
poco en este neg. que se dem. de los
que se importan la med. y **D. D. N. S. S.**
Dace de la Conz. la. de **D. D. N. S. S.**
grande ingenio y conocido, la bas
de **D. D. N. S. S.** de toda y **D. D. N. S. S.**

Ad usum Fr. Josephi Sursij Benedictini
Facundi
CICERONIANVM 3848
Lexicon Græcolatinum.

Id est, Lexicon ex variis Græcorum scrip-
torum locis à Cicerone interpreta-
tis collectum

AB HENRICO STEPHANO;
authore quidem damno opus tam hoc cum e-
Loci Græcorum authorum cum Cice-
ronis interpretationibus.

gasat *personarum*

EX OFFICINA HENRI.
ci Stephani Parisiensis typographi.
AN. M. D. LVII.

MEMOROTEO
MUNICIPAL
MADRID

C. 2172. L. 99

*Cera expurgado
ó el expurgatorio
de 1747.*

344

de 1711
de 1711
de 1711

HENRICVS STEPHANVS *Author dom-*
lectori S. D. *natus.*

[The following text is extremely faint and largely illegible due to fading and bleed-through from the reverse side of the page. It appears to be a list or index of names and titles.]

... de ...
... de ...

[Large block of text, mostly obscured by horizontal brown stains. The text is written in a cursive script and appears to be a continuous passage.]

terem. Iam enim huiusmodi hominum eo progressa est
 arrogantia, ut quidam ex eorum numero, Ciceronianæ
 eloquentiæ uicarium in uertendis celeberrimorū Græ-
 cæ oratorum aduersarijs orationibus appellare se non
 dubitauerit. Tūc Ciceronianæ eloquentiæ uicarius? è
 quo cælo ad nos tam repenti delapsus? Itane ergo Ci-
 ceronem, quum illas orationes interpretaretur, Demo-
 stheni paruū caput affinxisse, et quid inter μικρὰν et
 μαρὰν κεφαλῶν discriminis esset, ignorasse arbitrabi-
 mur? Tāme infelicitè erat in authorum Græcorū le-
 ctione uersatus, aut tāme erat infelici memoria præ-
 ditus M. Tullius, ut horum dicendi generum peruulga-
 tissimorum φίλην κεφαλὴν et μαρὰν κεφαλὴν non rector da-
 retur? Ah, quantam linguæ Græcæ ignaris hominibus fa-
 cias iniuriam, uide. Annon illi, quum te authore, De-
 mostheni paruū fuisse caput asserent, omnibus, te autho-
 re, ridendos se propinabunt? Nō es igitur hoc in loco (ne-
 quid acerbius dicam) Ciceronianæ eloquentiæ uicarius.
 Vbinam ergo? an ubi Athenienses uicisse Lædæmonios
 et ciuitatem ais? Deum immortalem, quis iste est Cice-
 roniansismus, ex homine ciuitatē facere. quale est istud
 ἄμα, an λέξω, an δὲ γνοίω; uel potius, quæ est ista me-
 tamorphosis? Certè quæcunque ea est, ab Ouidio (qui
 tamen diligenter Græcos omnes metamorphoseon scri-
 ptores euoluerat) prætermissa est. Sed iam quid illud
 sit uideo. non est Ciceroniansismus, non est metamorpho-
 sis. Quid igitur? nempe tropus quidā, quoddā schema,
 figura quædā. Quæ nam? Ea uidelicet figura quæ La-
 tino nomine appellatur ignorantia. Nam si historia-
 rum uel maximè peruulgatarū omnino rudis non fuis-

ses, una certè in tuo exēplari desiderata literula mon-
 stra te loqui nequaquā coegisset. At Ciceronianum nō
 est fortassis, in historiae lectione uersatum esse. Quid? nō-
 ne hoc saltem Ciceronianum est, sensu communi præ-
 ditum esse? At ille tamen nisi tibi planè defuisset, ni-
 nimè profectò hos multòsque alios locos Ciceronianè
 te uersurum esse professus, adeo Saprobianè peruer-
 tisses. Finge iam reuiuiscere illum omnium Græciæ ora-
 torum præstantissimum Demosthenem, quem tu ista tua
 interpretatione, Thersitæ propemodū similem facis: (sed
 fallor, ὄγκραπλος ille erat, tu hunc facis μικροκράπλον)
 finge item M. Tullium Ciceronem omnium Latinorum
 oratorum eloquentissimum reuiuiscere, cuius imitationē
 tam fœdis erroribus te non pudet obtendere: & finge
 utrūque in præclaros illos tuorum scriptorū locos inci-
 dere: quo te ab illis nomine salutatum iri existimas? quo
 uerò potius, quàm ab illo κινάδος, ab hoc bellua saluta-
 beris? Ecquid aliud hic quàm te planè stupidum & bar-
 dum esse clamet: ille, quod de Atheniensi plebe, bellua
 multorum capitum dixit, id de te bellua unius capitis di-
 cat, σὲ τὸν ἑσκέραλον ἐν ταῖς πύρραις καταπεπατημένον φο-
 ρῆνι Fingamus uerò & Lacedæmoniū illum imperato-
 rem huc uenire, quem tu ita ex homine in ciuitatem trās-
 formasti: quo te modo exceptum ab illo iri censes? an ille, si
 Lacedæmone dignos spiritus gerat, tantam contumeliam
 impunitā dimissurus esse tibi uidetur? Quid aliud ille
 quàm Δῖ' ἄποι ἀῖμα κελαρνὸν ἐρωήσῃ σφειδουεῖ, nō certè
 κακῶν ἐνεχ' ὄσατα ἔορζαι, sed ὄσατα ἔειπαι. Verūm ego nescio
 quomodo huius rei indignitate commotus, & iusta, meo
 quidem iudicio, ira percitus, interim me terminos episto-

Le prætergredi non sentio. Ut igitur, unde egressa est,
eo reuertatur & paucis tandem finiatur mea oratio: ego
eum ipsum quem sibi exemplar ad imitandum pro-
positum esse nugatores isti prædicant, & quem fœlici-
ter imitari se, sibi persuasum habet, producere foras me
uoluisse dico: ut ex comparatione, quàm falso gloriam
hanc sibi uendiant, intelligi, & tanta eorum temeritas
et que arrogantia perspicui ab unoquoque & conuinci
tandem possit. Hoc igitur Ciceronianum Lexicon, id est
Ciceronis interpretationes in Lexici formam redactas,
accipe lector, & eo utere ac fruiere: dum quæcunque a-
pud alios omnes Latine lingue scriptores antiquos,
poetas, oratores, historicos, necnon etiam grammaticos,
de Græcis Latina facta reperiuntur, tibi in unum uolu-
men, uarium certè & multiplex futurum, diligentia quã-
ta possum maxima colligo. Vale.

LECTOREM DE HIS AD
suam Lexici Ciceroniani editionem pertinenti-
bus admonendum putauit Henricus Stephanus.

HABETVR in hoc volumine, lector, primò
opusculum quod Ciceronianum Lexicon Græcola-
tinum inscriptum à me fuit: quum à recepto iam
passim & à sermonis Latini norma non alieno vo-
cabulo nequaquam necesse putarem esse discedere.
Hoc Lexicon varii authorum Græcorum à Cicero-
ne interpretati loci excipiunt: seruato & in ipsis scri-
ptoribus & in Ciceronianis interpretationibus eo-
quem videbis ordine. Ad paginas quibus hæ conti-
nentur, te remittunt ii qui singulis propè illius Le-
xici lineis subiuncti sunt numeri. In eo opuscu-
lo nihil quod te offendere possit reperies, si id non
tanquam corpus quoddam, sed tanquam ex variis à
corpore auulsis partibus conflatum esse considera-
bis. Reperies aliquando singularis numeri Græcum
nomen, Latinum autè pluralis: & vicissim. Inuenies
etiam interdum adiectiuum aliquod Græcum ge-
neris fœminini, interdum & neutrius, quod Latino
masculino sit redditum. Cuius tu rei rationem, simul-
atque ad locum eum accesseris quem tibi appositus
numerus indicat, facillimè intelliges. Nam aliquan-
do ψυχή in Græco sermone substantiuum, in Latino
Animus: aut illic ζῷον, hic autem Animans subau-
diendum esse comperies. Quæ ego duo multorum
tibi exempla esse volo. Sed nec illud te mouere
debuerit, quòd aliquando Græcum verbum aliud sit
temporis aut modi quàm Latinum quo ipsum in-
terpretatum fuit, verbum: vt in hac formula, ἀνοίας
οὐδὲν ἐμίπει, ἔπ' ἀναγκῆς, Multa facere cum teme-
ritate atque impudentia, putet aliquis erratum esse

in Lexico, & ἐλλείπει scribendum esse, vt cum infinitiuo Facere conueniat: at si ad paginam quam illi numerus ostendit, recurrerit, præcedentia quoque verba Græca itidem in indicatiuo, Latina autem in infinitiuo posita offender. Quòd si mutassem ἐλλείπει in ἐλλείπειν, vt id ad Ciceronianam interpretationē conformarem, timendum erat ne iis qui nondum magnos in linguæ Græcæ cognitione progressus fecissent, scrupulum quodammodo iniicerem: & illi mei consilii rationem non intelligentes, in contextu vocem illam eodem modo legendam esse existimarent. Quod quidem etsi non semper obseruauī, à Græcis tamen verbis quam rarissimè potui, deflexi. Paucis tantum in locis vbi sine vlla sententiæ immutatione, poteram tempus verbi Græci ad Latini tēpus reducere, id feci. Summa est autē, vt id quod antea dixi, tibi proponas, nimirum Lexicon hoc, velut auulsas esse à corpore partes, ac propterea non vt in illo nunc sunt, sed vt in ipso corpore erant, habendam tibi singulorū verborum rationē esse. Plurimis in locis verbū Græcū, itēque Latinū in infinitiuo præsentī, contrā quàm in contextu Græco essent (vt, me ad Lexicorū formam accommodarem) posui. vt, αἰσθάνεσθαι, sentire. quum tamen ἡσθάνω sit in ipso contextu Græco, & in Latino, sensisse. Alicubi & idem verbū bis posui: prius quidem in infinitiuo seorsum, nota hac] à parte posteriori velut septū: deinde in quomodo in ipso orationis habebatur cōtextu. vt Πελαμελαίειν] Πελεείησει, incluserat. Aliquādo & pro participio itidem infinitiuum posui: deinde ipsum participium adiunxi, sicut in contextu erat, vt Συνπύλαι] Οπωθείς, Qui iunxit & condidit. Quod non solum in verbis sed & in aliis orationis partibus feci: vt hic in præpositione μετὰ, quum ita

posui, Μετά μετ' Ἑρμιάχου σκοποῦ μὲν οἱ, De Hermachi
 sentētia. quod videlicet seorsum huius particula ex
 Cicerone excerpi interpretatio nō posset. Nōnun-
 quam etiam vtraque verba pariter ad infinitiuum
 modum reducta prius, & postea iterum vtraque vt
 in contextu erant, cum tota sententia (sed diuerso li-
 terarū genere in illo Latino infinitiuo vtēs) posui: vt,
 Ἀχχὲν, afferre. ὅτε ἦλθεν ἄρσεν αὐτῆς δῶρα, Quum venif-
 set ad eum, eique dona attulisset. Eam autem vo-
 cem aut Græcam aut Latinam, quam tu istis notis []
 circumscriptam cernes, à me, nequid in alterutro
 sermone deesset, ex superioribus repetitam fuisse
 scito. Exēplū repetiti ἀπὸ τοῦ κοινοῦ Græci vocabuli sit
 hoc, εἰάν εἰκόται [λόγους] παρὰ μέγα, Si probabilia di-
 centur. Nam quum ad paginam 14 venies, ad quam
 numerus qui illic est, te deducit, certē nō in hoc po-
 steriōri membro sententiæ (bimembris enim est illa)
 sed in priore duntaxat nomen illud reperturus es.
 nec tamen in accusatiuo λόγους, sed in datiuo λόγοις,
 hoc modo, καθ' ὅσον ἀνελέκτους πωροσθήκει λόγοις ἔτι. Ve-
 rùm qui norunt quid sit aut verbum aut nomen a-
 liquod ἀπὸ τοῦ κοινοῦ assumere, sciunt nullam nomen
 in eodem casu repetendi, vt nec verbum in eodem
 modo, necessitatem lectori imponi. Quod de loco
 vno dictum, in aliis etiam valere multis oportet. Sic
 verò repetuntur ἀπὸ τοῦ κοινοῦ & particulae indeclina-
 biles, vt [Οὐδέ] ἄρκιος εἶλω, Nequeo. Hæc enim vocu-
 la οὐδέ ex principio versus est arcessenda, qui talis
 est, Οὐδέ τε παρσαλέος κίτων ἐγὼ ἄρκιος εἶλω. Exem-
 plum autem repetita ἀπὸ τοῦ κοινοῦ Latinae vocis sit
 hoc, ἐπ' ἀριστερῆ, Ad læuam [partem]. Scio tamen per-
 se etiam saepe dici Ad læuam: quū substantiuū Par-
 tem aut Manum subaudire nequaquam difficile sit:
 sed quum Cicero in eadem sententia ἐπὶ δεξιᾷ iu-

terpretatus esset, In dextram partem: nimirum & hic
 ex illo loco substantiuum hoc mutuari necesse fuit:
 quandoquidem à tota oratione hæc pars auellebatur.
 Sic, *Εὐλάβεια, εὐλογος ἔκκλησις*, Cautio, declinatio [à
 malis] cum ratione. Quum in ipso Ciceronis con-
 textu ita legatur, A malis natura declinamus, quæ
 declinatio, si cū ratione fiet, cautio appelletur. Ali-
 quādo etiam utrobique, id est tã in Græca quàm in
 Latina formula, ex superioribus à me repetita quæ-
 dam fuerunt, vt, *καὶ [αἰς δέϊ] ἀταγρρεῦσαι*, Atque [vt]
 ita prædicaretur. Sed & contigit nonnunquã vt ex-
 trinsecus petenda, non à præcedentibus repetenda
 mihi essent verba. In Græcis formulis, vt *ζωδιακός*
 [*κύκλος*] Signifer orbis, nam quum ita loquitur Cice-
 ro, Signifero in orbe, qui Græcè *ζωδιακός* dicitur,
 duntaxat quod *ζωδιακός* sonat, per nomen Signifer
 exprimere se intelligit: pro Orbis quod addit, Græ-
 cum *κύκλος* nobis, vt satis vulgatum, subaudiendum
 relinquens. Idem & de *ὀρίστοις [κύκλοι]* Finientes or-
 bes, aliis que multis huiusmodi dicendum fuerit. In
 Latinis autem formulis extrinsecus petita fuerūt vo-
 cabula, vt, *κρείας δόξαι*, Maximè ratæ [sententiæ]. Nam
 quū ait Cicero, Quis enim vestrū non edidicit Epi-
 curi *κρείας δόξας*, id est maxime ratas, non aliud per
 illud Ratas se quàm *κρείας* exprimere existimat. sub-
 stantiuū *δόξας*, vt satis notæ significationis, præter-
 mittens. Imò & si longè quis abire nolit, ex sequen-
 tis periodi sine petere substantiuum illud possit:
 qui talis est, Quia grauissimæ sint ad beatè viuē-
 dum breuiter enuntiata sententiæ. Et de iis qui-
 dem quæ repetuntur, hæctenus. Vt autem ex supe-
 rioribus addēda, ita nonnunquam omittenda quædã
 verba, & multis quæ interiecta erāt neglectis, ex tota
 oratione ea duntaxat quibus sententiæ interpretatio

continebatur, excerpta mihi fuerunt. cuius rei non
pauca in conferendo cum Ciceronis contextu Le-
xico tibi statim exempla occurrent. Verum ne hoc
quidem praetermittendum a me fuerit, etiam ali-
cubi relatiui loco antecedens in formula tam Grae-
ca quam Latina positum hic fuisse, ut, ἐπιδοτω τῆ
τάξει, Sequebantur ordinem. Quum relatiuum reti-
nendo, ἐπιδοτω ταύτη, Sequebantur hunc, scribendum
fuisset. Sic autem saepe etiam in citandis authorum testi-
moniiis, antecedentia in relatiuorum locum (ut qua
de re agatur intelligi possit) substituere solemus.
Haec fere sunt de quibus te, antequam ad huius Le-
xici lectionem venires, praemonitum esse, tua non pa-
rum interesset existimaui. Quod autem ad eam hu-
ius libri partem attinet qua Ciceronis interpreta-
tiones continentur, unum mihi cuius te commone-
faciendum esse putem, succurrit, nimirum ut ea in-
terstitia & vacua spatia quae in Ciceronianis interpre-
tationibus nonnunquam reperies, non ideo quod a-
liquid loco desit (nam & ipse sensus id falsum esse o-
stendet) sed ut aptius Latina Graecis responderent,
& quammaximè possent, è regione semper colloca-
rentur, vacua relicta esse arbitreris. Quam rem licet
vbique praestare valde studuerim, non tamen tam
exactè, quam volebam, efficere, per occupationes
mihi licuit. quippe quum, ut id fieret, ab operarum
latere, vtriusque linguae imperitorum, nunquam dis-
cedendum fuisset: ut semper illis vbi faciendae essent
suae quas vocant paginarum conclusiones, osten-
deretur. Et hic quidem certè finem facturus eram,
nisi illa modò a me posita verba *ἔπειτα δόξαι*, mihi
quiddam quod te celare nolim, in memoriam reuo-
cassent. nimirum cum in aliorum Graecorum verbo-
rum, tum etiam horum interpretatione ex Cice-

rone excerpenda grauiter errasse nonnullos. Nam quia dicit Cicero libro De natura deorum I, de Epicuro loquens (locum habes huius libri pag. 142) Itaque in illis selectis eius breuibusque sententiis quas appellatis *weisias doctas*, Quia, inquam, haec dicit Cicero, adeo hallucinati fuerunt nonnulli (alioqui tamen lingua Graeca non rudes) ut *weisias* selectas & breues significare existimauerint. Non in hoc quidem certe loco (nimium enim apertus est) sed in aliis aliquot parum abfuit quin offenderim, dum has interpretationum formulas exciperem. ac nisi diligenter attendissem, profecto offendissem. adeo nonnunquam implicita, tam longo interuallo interdum traiecta Ciceronianae interpretationis sunt uerba. Sed unum superest ex iis quae ad hoc Lexicon pertinent, cuius te admonere oblitus fueram: de pauculis Graecis ac Latinis uocibus, quae corruptae esse uidebantur, obiter me illic meam declarasse sententiam. ut, *δοξάσεται δὲ ὑπὸ τοῦ πλείω*, sed existimant plerique. Nisi forte legendum existimat. Verum enim uero quod de paucis uocibus & breuiter illic dixi, de satis multis & satis copiose (Deo iuuante) alibi dicturus sum: ubi etiam de toto interpretandi genere quid sentiam exponam. Sunt & alia nonnulla de quibus te commonefacerem, nisi ne tuo ingenio & iudicio nimium uideri possem diffidere, timerem. Vale.

CICERO De finibus I.

Quaquam si planè sic uerterem Platonem aut Aristotelem, ut uerterunt nostri poetae fabulas, malè credo mererer de meis ciuibus, si ad eorù cognitionem diuina illa ingenia transferrem: sed id neque feci adhuc, nec mihi tamen, ut faciam, interdictum puto. locos quidem quosdã, si uidebitur, transferam, et maxime ab ijs quos modò nominaui, quum inciderit ut id aptè fieri possit: ut ab Homero Ennius, Afranius à Menandro solet. Nec uerò, ut noster Lucilius, recusabo quominus omnes mea legant. Utinam ille Persius, Sapius uerò et Rutilius multo etiam magis: quorum ille iudicium reformidans, Tarentinis ait se et Consentinis et Siculis scribere. Facetè is quidem, sicut alijs: sed nec tam docti tunc erant, ad quorum iudicium elaboraret: et sunt illius scripta leuiora: ut urbanitas summa appareat, doctrina mediocri. Ego autem quem timeam lecterem, quum ad te, ne Græcis quidem cedentem in philosophia, audeam scribere? Quaquam à te ipso id quidem facio prouocatus gratissimo mihi libro, quem ad me de uirtute misisti. Sed ex eo credo quibusdam usu uenire ut abhorreant à Latinis, quòd inciderint in inculta quaedam et horrida, de malis Græcis Latinè scripta deterius. quibus ego assentior, dummodo à se de iisdem rebus ne Græcos quidem legendos putent.

Idem De finibus III.

Et si habet hæc Stoicorum ratio difficilius quiddam et obscurius. nam quum in Græco sermone hæc ipsa quondam rerum nomina nouarum non uidebantur, quæ nunc consuetudo diuturna trinit, quid censes in Latino fore? Fa-

cillinum id quidem est, inquam. si enim Zenoni licuit,
quum rem aliquam inuenisset inusitatam, inauditum
quoque ei rei nomen imponere: cur non liceat Catoni?
Nec tamen exprimi uerbum e uerbo necesse erit, ut in-
terpretes indiserti solent: quum sit uerbum, quod idem
declaret, magis minusue usitatum. Equidem solco etiã,
quod uno Græci, si aliter non possum, idem pluribus
uerbis exponere. Et tamen puto concedi nobis oportere ut
Græco uerbo utamur, si quando minus occurreret Latinũ:
ne hoc ephippiis et acratophoris potius quã proëgne-
nis et apoproëgenus concedatur. Quãquã hæc qui-
dem proposita rectè et reiecta dicere licebit. Bene fa-
cis, inquam, quod me adiuuas: et istis quidẽ, quæ mo-
dò dixisti, uar potius Latinis: in cæteris subuenies, si
me hærentem uidebis.

2

CICERONIANVM

Lexicon Græcolatinum.

A

Α Βλάβεια, Innocentia.	169
Αβλαβείς ἔστι τοῖς θεοῖς, Alienum esse à sapiente nocere.	59
* ¶ Αγαθός, Probus.	13
ἀγαθὸς ἰὼ, Probitate præstabat.	14
ἀγαθὸς γὰρ ὦν εὐτυχία, δωδαιμονεῖς, Quoniam virtutis tuae fortuna coniuncta est.	45
Αγαθόν, bonum.	51. 56
ἀγαθὸν αὐτὸ ἔστι, Bene mihi cuenire quoddam, &c.	1.
ἀγαθὰ, res secundæ. ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, propter alterius res secundas.	60
προειδότες ὅτι ἐν ἄδου ἀγαθὰ, Prouidentes quid in morte boni sit. 121	
ἀγαθὰ τελικὰ, Bona ad illud vltimum pertinentia.	
57. ποιητικὰ, efficientia. Ibidem	
¶ Αγαλματα, Formæ.	40
¶ Αγαν, Nimis.	7
¶ Αγαπᾶν χεῖ, εἰαί, &c. contenti esse debetis, si, &c.	14
¶ Αγαθαί, Mirari.	44
¶ Αγγέλλειν, Dicere.	116, 117
Αγγελος, Nuntius.	94, 95
¶ Αγαγεῖν, Ducere. 2. Adducere.	15
Αγαγεῖν, Afferre. ὅτε ἤλθει ἀγρον αὐτῷ δῶρα, quum venisset ad eum, eique dona attulisset.	44
ὅτι μίζω δὲ πρὸς αὐτὸν ἀγροὶ ὀρμὴ θύσσει, Diuino aliquo animi motu, maiora concupiscat.	6
ἡσυχίαν ἀγαγεῖν, Conquiescere. 127. Vide ἡσυχία.	
ἀγρον χολῶ ὦν, &c. Quietus.	62
τιὼ μακαρίαν ἀγροντες ἅμα τελευτῶντες ἡμέραν τῆς	
A. i.	

- βίου, Quum ageremus vitæ beatū & eundem su-
premiū diem. 51
- εἰς τὴν εἰδισηδρίαν Ἀγλαῖαν γένεθλιον ἡμέραν, Ad diem a-
gendum natalem. 51
- ¶ Ἀγλαῖα ζῶα καὶ πολιτεία, Quæ congregatione cœ-
tum quodammodo ciuitatis imitantur. 184
- ¶ Ἀγλαῖος, Vide πρὸς. 167
- ¶ Ἀχρηστον ὄρεσι, Nunquam oritur. 5
- ἀρχὴ δὲ ἀχρηστον, Principii autem nulla est origo. 5
- ¶ Ἀγήρων, Quod omni senio careret. 19
- ἵνα ἀγήρων καὶ ἄνοσον ᾖ, Nequis morbus eum possit
aut senectus affligere. 18
- ¶ Ὑγρᾶς ἐν Ἀγκάλαις, Tenero circuncinctu. 110, 111
- ¶ Ἀγλαός, Fulgens. 88, 89
- ἀγλαίη, Illustri prædita signo. 72, 73
- ¶ Ἀγλωστος, Barbara. 112, 113
- ¶ Ἀγνώος, ἀκλήεις, Inglorius atque ignobilis. 147, 148
- ¶ Ἀγόρβυς, Loquutus est. 66, 67
- ὡς ἀγόρβυς, Edidit hæc. 66, 67
- ¶ Ἐπὶ τῆς ψυχῆς [μέρος] Ἀγλειον, Illa pars animi in qua a-
greftis quædam sit immanitas. 11
- ¶ Ἀχρῆ, Propter. 76, 77
- ¶ Ἀγρῶ, Vide Ἀγρῶν.
- ¶ Ἀγρῶν, Studium contentionis. 181
- * Ἀδηλον παντί, Hominem scire neminem. 3
- ἀδηλα, Incertâ. 160. Res obscuræ & incertæ. 135
- ¶ Ἀδιάφορον, Quod nunquam occidit. 5
- ¶ Ἀδιάφορον, Indifferens. 61, 165
- Ἀδιαφορεία, Neutram in partem moueri. 161
- ¶ Ἀδικεῖν, Ladere. 60. Violare ius. 110, 111
- μεσότης πρὸς τὸ ἀδικεῖν, Moderata iniustitia. 50
- Ἀδικία, Iniustitia. 126, 127
- ἐν τῷ ἀδικίᾳ, Iniuste. ἐν δίκῃ, Iuste. 33
- δὲ κρίσιν Ἀδικῶν τὴν ἔθηκεν, Iudicio iniquorum circun-

uentus.	2
καλών δικαίων τε καὶ ἀδίκων, Iuris atque iniuria regula.	189
¶ Ἀδιορθωτον, Inchoatum.	191
¶ Ἀδυνάτων, Nefas. 13: Difficillimum factu.	30
χωρὶς ψυχῆς ἀδυνάτων ὡς ἀγαθὸν εἶναι, Nisi in animo, nulla alia in natura posse reperiri.	15
¶ Ἐξ ἀδυνάτων βίη, Ex eo genere est quod fieri non potest.	187
* ¶ Ἀεικατὰ πάντα ὄν, Quod vnum atque idem semper est.	12
Ἐαεὶ ὄντα, Res sempiternæ.	24
Λεικίνητον, Quod semper mouetur.	4
¶ Ἀερόπορον, Aerium.	28
¶ Ἀθάνατοι, Immortales.	31
Ἀθάνατον, Æternum.	4
¶ Ὀδῆμος ἢ Ἀθηναίων, Populus Atheniensis.	140
¶ Ἀθλιος, Miser.	7
* ¶ Ἄν κα δύνηαι, Si possis. 147. Si modò possis, <i>Ibidem.</i>	
¶ Αἴγλη, Lumen.	84, 85
¶ Αἰγόκερος, Capricornus.	86, 87
¶ Ἐἰδόν, Æternitas.	13
¶ Αἰθήρ, Æther. 110, 111. Vide et pag. 171, 173	
ἀπ' αἰθέρος ὡσπρήσαντο, Humiferum duxere ex aere succum.	108, 109
¶ Αἶμα, Sanguis.	112, 113
¶ Αἶξ, Capra.	72, 73
¶ Ἄφραται. ἢ οὐκ ἀν' ἀραγτ' ἀχθος, Quod non patiendo ferat.	108, 109
¶ Αἰρετόν, Res expetenda.	60
Ἐὶ δὲ αἰρετόν, ἀρετόν, Quod optabile, id esse expetendum.	61
¶ Αἰσθάνεσθαι, Sentire.	133

4 C I C E R O N I A N V M

- Διδρασι μὴ δὲ μίαν μὴ δὲ ἄλλαν ἔχειν τὸν τε θανάτου, Vt sensus
 omnino mors omnes auferat. 1
 Διδρασι, Sensus mouentia. 13
 ὅταν μὲν ἀπὸ τῆς αἰτίας τὸν γίγνηται, Quum eandem
 partem attingit qua sensus cieri potest. 24
 ¶ Τὸ ὅσκιαι Αἰώνιοι, Cæteros umbrarum vagari mo-
 do. 144
 ¶ Κακῶν αὐτὸ ἑαυτῶν γίγνοιτο Δίπνον, Sua culpa sibi ali-
 quid miseræ quæreret. 34
 εἰ ἰδρῶ τὸ πῶ αἰπὸν sub. τὸ γῆρας, Nam si id culpa se-
 nectutis accideret. 8
 οὐ τὸ αἰπὸν ἀπαῖσαι, Non accusare quod esset ac-
 cusandum. 8
 αἴτια, Causæ. 38. ζῶσαι, Adiuuantia causarum, uel
 quæ rerum adiuuant causas. Ibidem.
 αἴτια κέλαι καὶ αὐτὸ πλῆ, Causæ principales & perfe-
 στα. 188
 αἴτια σωκτικὰ, Vide προκαταρκτικὰ. 186
 αἴτια προηγουμένα, uel προκαταρκτικὰ, Causæ ante-
 cedentes, uel antecessæ. 186
 αἴτια προσεχῆ, Proximæ causæ. 183
 Διπὰ βίῃ οὐ τὸ γῆρας, ἀλλ' ὁ ἔπος, In moribus est cul-
 pa, non in atate. 8
 διὰ δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τὸν λογισμὸν τίνδε, Hanc igitur
 habuit rationem vt, &c. 19
 αἴτια πρώτη, Causæ primæ. 39
 δι' αἴτιας ἰδρῶσαι, Quæ causa collocandi fue-
 rit. 26
 ἢ τὸ αἰπὸν ἀπαῖσαι, Non accusare quod esset accu-
 sandum. 8
 ¶ Αἰώνιοι, Sempiternum. 55
 ¶ καὶ μὴ ὡς ἄλλοις ἀνθρώποις Αἰωρεῖται, Nec suspensa
 aliorum aut bono casu aut contrario. 7
 ἠώρηται, Voluitur. 86, 87

• ¶ Ακανθα, Spina.	84,85
¶ Ακατάλητον, Quod comprehendi non potest.	159
¶ Ακήρατα, Incorrupta.	32
¶ Ακίνητος, Immobilis.	29
¶ Ακραυτος θάνατος, Carens lachrymis mors.	116,117
¶ Αγνώος, Ακλήης, Inglorius atque ignobilis.	147,148
¶ Ακοή, Aures.	19
¶ Αμώσθησιν, Ακολασαίρειν, Moderata intemperātia.	50
¶ Ακολουθα, Sequentia.	34
¶ Ακουσόν ουδέν, Nihil quod audiretur.	19
¶ Ακρατος, Omni admistione liberatus.	43
¶ Κορυφή Ακρη ούρου, Vertex celsus montis.	108,109
ἀκραί χηλαί, Alta chela.	74,75
πα Ακρα, Extrema.	22
Ακροστιχίς, Vide pag. 176	
¶ αιδί Ακροαμάτων ήδοναί, Voluptates quæ auditu & canibus percipiuntur. 52. Auriū delectatio. Ibidem	
¶ Ακρος, Vide Ακρη.	
¶ Ακταί είναιίλοι, Saxa que cana salis niueo spumata liquore.	108,109
• ¶ Αλάθει, Errare.	66,67
¶ ουτε τὸ Αλγρωῦ, ουτε τὸ λυπούμενον, Aliquid aut dolens aut agrum.	55
ή παντός ε' αλγρωῦτος υπεζαίρεισιν, Omnis priuatio doloris.	53
Αλγηδών, Dolor. 52. Labor & dolor.	53
Αλγος, Mæror.	116,117
¶ Αλεινείν, Vitare.	66,67
¶ Αλήθεια, Veritas.	14
Αληθῆ εστι πα λεγόμενα, Vera sunt quæ dicuntur.	1
ἀληθέτερα, Certiora.	150
Τις ως Αληθῶς δικασαίς, Eos qui verè iudices appellantur.	2

¶ Αλήϊον πεδίον, Alei campi.	66, 67
¶ Αλλά καί ὑμαῖς χηὶ δ' ἐλπιδας εἶ) ποθὶς τὸν θάνατον, Ne vos quidem mortem timueritis.	3
ἀλλά γάρ, Sed.	3
Α μή, Nisi.	40
¶ Αλληγορία, Vide pag. 155	
¶ Αλληλων, Vide Παρεβολάς.	
ἀλλήλων δεῖσθαι, Alterum alterius indigere.	48
ἴσ' ἀλλήλων.] Καταλαμβάνουσί τε ἔ καταλαμβάνον- ται καὶ κτ' ταῦτα ἴσ' ἀλλήλων, Alii alios vincunt vicissimque vincuntur.	26
ἀλλήλοις, ἀλλήλαις, Inter se. Vide πάντα ἅα in Ἐναντία, Ἐξωτάτας in Ἐξωτάτην.	
συλχωρεῖν ἀλλήλοις, Concedatis alter alteri.	131
¶ Αλλος, Alter.	60
ἄλλο οὐδέν, Nulla alias res.	148
δρᾶν ἄλλο πλὴν τῷ κάλλιστον, Quicquā nisi pulcher- rimum facere.	15
τῷ ἴσ' ἄλλου κινέωρον, Quod agitur aliunde.	4
ἀλλα πῆ, Et cæteris in rebus.	44
Αλλοτε, καὶ μετ' ἄλλων, Alio in loco, & apud alios.	141
Αλλοθι, In cæteris.	40
Αλλως, Aliter.	6
ἐπ' Αλλοτερίοις ἀγαθοῖς, Propter alterius res secun- das. 60. ἐπ' ἀλλοτερίοις κακοῖς, Ex malo alte- rius. Ibidem.	
¶ Ταῦτά μοι δοκῶ αὐτὰ ἄλλως λέγειν, Multam operam frustra consumpsi.	4
¶ Αλλογος, Rationis expers. 33. Auersa à recta ra- tione.	59
ἀλλογος ἔπαρσις, Sine ratione, animi elatio.	59
ἔπιθυμία, ὀρεξις ἀλλογος, Libido, quæ aduersa ratio- ne incitata est vehementius. Ibidem.	
¶ Αλυπῆτως τοῖς ζῶσι, Sine detrimento viuorum.	41

¶ Αλυτοι, Indissolubiles.	31
δύτον γλυέσαι, Dissolui nullo modo queat.	18
δύτα, Indissoluta.	31
* ¶ Αμα, Simul.	27
ἀμὶ ἠελίῳ, Pariter cum sole.	82, 83
ἀμα τῷ γνηθειῷ, Simulatque natum sit.	52
¶ Αμάρτημα, Erratum.	181
¶ Αμβλυσί εἰμι καὶ κατήρητικῶς κακῶν, Subiectus miseris obtorpi.	110, 111
¶ Αμεινον, Melius. 3. Præstantius.	15
ἀμεινῶν ἐστὶ πῆς φύσεως, Maiore ingenio esse.	6
¶ Οὐδὲ Αμελεῖται ὑπὸ θεῶν τὰ τούτου πράγματα, Nec unquam eius res à diis immortalibus negliguntur.	3
¶ Αμερές, Αμέρισον, Indiuiduum.	21
ἀμέρισος οὐσία, Indiuidua materia. 21. Indiuidua & simplex materia.	24
¶ Πλῆθος Αμύχανον, Multitudo infinita.	27, 28
¶ Αμπελον φυτεύειν, Vitem ferere.	49
¶ Αμυνάσαι, Repellere.	20
¶ Αμφὶ θυσίας, Vide Θυσία.	
ἀμφὶ ᾧ, Circum.	64, 65
¶ Αμφικτύονες, Commune Græciæ concilium.	152
¶ Αμφιποτάσαι, Superuolare.	64, 65
¶ Αμφισβητεῖν ἑαυτῶν, ἐρίζειν δὲ μή, Controuersum, nō concertetis.	131
¶ Αμφότερα γῆνη, Vtrunque genus.	39
* ¶ Α.] Οὐκ ἂν ποτ' εἴη, Non potest esse. 16. Vide Μάταιος.	
εἴη ἂν, I. st.	40
ὥστε οὐδὲν ἂν γῆμοιτο θαυμαστόν, Vt minimè mirum futurum sit.	6
¶ Αναγκάσαι ἀποδείξει, Rationes certæ.	30
Αναγκάως ἐξ, Sic iubet necessitas.	110, 111

Ανάγκη, Necessè est.	39
πᾶσα ἀνάγκη, Necessè.	13
ἀνάγκην ἕνα ὁ θεὸς ἐπιπέμψη, Causam iustam deus ipse dederit.	122
παῖθ' οὕτως ἔξ ἀνάγκης (αὐτὰ ἔξ) ζυμώσεται, Ita necessitas cogit vt eadem sint.	17
¶ καὶ [ὡς δέ] Αναγορεύου, Atque [vt] ita prædicantur.	140
¶ Διάθημα, Donum deo.	40
¶ Ανασθητεῖν, Esse sine sensu.	56
¶ οὐδὲν ἐλείπειν Αναχωπίας, Multa facere cum impudentia.	11
¶ ἵνα Ἀνάπος εἴη, Sese extra omnem culpā causamque posuisset.	33
¶ Ανασμίπειν, Redire.	63
¶ Ανακοινῶσαι, Consulere.	134
¶ Αναλογία, Comparatio, proportio. 17. Comparatio proportiōve.	177
δι' ἀναλογίας ὁμολογήξ, Constructū proportione.	18
Ἀνάλογον μελεθεῖσα καὶ ξυμθεθεῖσα, Proportione comparata.	24
¶ Αναμετρηθέντα κῆκω, Quum eos per mensus est orbis.	28
¶ Αναμνησθεσθαι, Reminiscendo recognoscere.	124
¶ Ἀναξία, Indignitas.	130, 131
Ἀναξίως, Iniuria.	60
¶ Αναπνοή, Respiratio.	19
¶ Ἀνάπτεν, Accendere.	27
¶ Αναρτῶσαι, Vide ἀνήρηται.	
¶ Ἀναπθέναι, Dedicare.	40
¶ Αναφανοῦδροι, Emersi.	30
¶ ἐπ' οὗκείνο ἔχοντων Ἀναφορέν, Eo referri.	184
¶ Ἀναχώρησις, Reditus.	63
¶ Ἀνδραγαθία, vel ἀρετή, Virtus.	140, 141

- ¶ Ανδρείος, Fortis. 7
 ¶ Ανέλκτοι λόγοι, Oratio quæ neque redargui, neque
 conuinci potest. 14
 ¶ Ανέλκεσθαι, Trahere. 80, 81
 ¶ ὁρῆ Ανέμοιο θύελλα, Vehementi flamine ventus.
 88, 89
 ¶ Ανερέψασθαι, Rapere. 144
 ¶ Ανέρχασθαι, emergere. 106, 107
 φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον, Procera & tenera
 palma. 144
 ¶ Ανὸν ἢ χῆς, Sine vlllo sono. 24
 οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῶν ἀνὸν τῶ φρονίμως, Non posse iu-
 cundè viui, nisi sapienter viuatur. 52
 ἀνὸν ζετὸς στεροῦ, Quod careat solido. 17. Ἔ ἀνὸν
 χῆς, Quod terræ sit expers. Ibidem
 ¶ Ανεω ἐγῆεσθε, Torpentes obstupuistis. 66, 67
 ¶ ὅτι ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρηται πάντα, Cui viro ex se-
 ipso apta sunt omnia. 7
 ¶ Ἐξελυομένου δὲ ἀνθρώπου, Quī hominis natura mor-
 te dissoluitur. 43
 ἀνθρώπου φύσις, Humana natura. 108, 109
 ἄνθρωποι, Homines. 27
 Ἀνθρωπίνη φύσις, Generis humani natura. 32
 φύσιν ἀνθρωπίνην ἔχειν, Hominem esse. 14
 ¶ Ἀνιόν, Vbi se in lumina cæli extulit. 82, 83
 διώντα & ἀνιόντα, Extinctū atque exortū. 102, 103
 ¶ Ἀνισοὶ κύκλοι, Dispares orbes. 23
 ¶ Ἀνέφελον, Sine nubibus atris. 88, 89
 ¶ Ἀνόητον, Non intelligens. Cui oppōnitur νοῦν ἔχον,
 Intelligens. 15
 ¶ Ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπειν, Multa facere cū temeritate. 11
 ¶ Ἀνόμοιον, Dissimilitudo. 19
 ταῦτα ἔπι εἶχεν Ἀνομοίως, Ex ea parte deficiebat ad p-
 positum exemplar imaginis similitudo. 28

¶ <i>Ἀνοσον</i> , Quod omni morbo careret.	19
¶ <i>Ἀντάζων</i> , Vide pag. 168	
¶ <i>Ἀντέλλειν</i> , Exoriri 100, 101. Existere.	102, 103
<i>ἀντέλλων εἶη</i> , Sese ostendens emergat.	80, 81
¶ <i>ἀντί</i> . ¶ <i>Ἀντ' ἐμοῦ βτημλόμβρος</i> , Qui vicarius meæ diligentia succedit.	49
¶ <i>Ἀντίθετα</i> , Quum contrariis opponuntur cōtraria.	155
¶ <i>Ἀντίος</i> , Parte ex alia.	100, 101
<i>ἀντίον</i> , Aduersum.	72, 73
¶ <i>Ἀντιπαρετάθητο δὲ πᾶσι τούτοις</i> , Compensabatur tamen cum his omnibus.	51
¶ <i>Ἀντιπέριω</i> , Aduersa parte.	88, 89
¶ <i>Ἀντίποδες</i> , Vide pag. 161	
¶ <i>Ἡ ῥητορικὴ Ἀντίπροφός ὅτι τῆ δὲ γλεκελικῆς</i> , Quasi ex altera parte respondet dialectica.	193
¶ <i>Μέτρῳ γὰρ δύο δισὶν Ἀντιφέρονται</i> , Pari spatio duo cernes esse duobus.	92, 93
¶ <i>Ἀντολή pro ἀνατολή</i> , Ortus.	70, 71
¶ <i>τὸ Ἄνω</i> , Superiora. <i>singul. per plur.</i>	38
¶ <i>Ὅ γὰρ Ἀνώδωλον τῶτο</i> , Nam istuc nihil dolere.	62
¶ <i>Ἀνώνυμοι</i> , Expertes nominis.	86, 87
¶ <i>Ἀξίου εἶναι μαιώσεως καὶ συτολῆς δοκοῦντος</i> , In quo demitti contrahique animo, rectum esse videtur.	59
¶ <i>Ἀξίον Εφεσίσις ὅπο θανεῖν πᾶσιν</i> , Ephesii omnes morte multandi.	141
¶ <i>Ἀξία</i> , Æstimationio.	61, 163, 164
<i>ἀξίας ἔχοντα</i> , Quadam æstimatione dignāda.	183
<i>τῆς ἀξίας ὑμῶν ὄντων</i> , Vide pag. 118	
¶ <i>Ἀξίως τῆς οὐκ, &c.</i> Vt dignum est tua, &c.	51
¶ <i>Ἀξίῳ ὑμῶν συχωρεῖν</i> , A vobis postulo vt concedatis.	131
¶ <i>Ἀξίωμα</i> , Effatum, uel Quicquid enuntietur.	161.
Pronuntiatum.	167

ἀξιώματα, Enuntiationes.	176
¶ Ἀξιώσεων, Simplex.	124
¶ Ἀξων, Axis.	94, 95
¶ Ἀόρατος γόρονεν, Oculorum effugit obtutum.	24
ἀόρατοις, Talibus quæ cerni non possent.	34
ἀόρατον, Sensum omnem effugit oculorum.	38
¶ Ἀπαγορευτικός, Vide Προς᾿ ἀχελύκος.	
¶ Ἀπάθεια, Vide pag. 161	
¶ Ἀπακριβούδεται, Vide Ἀπκριβωμένοι λόγροι, Dilucidè & planè oratio exornata.	14
¶ Ἀπάλαιστοι, Vide pag. 189	
¶ Ἀπαλλάττωμαι, Exire.	42
ἀπαλλαγίς τετωνί, Quum ab his euaseris.	1
¶ Ἄπαλοι δύνων, A teneris vnguiculis.	180
¶ Ἀπαναλουῶ, Vide Ἀπιναλώκει, consumpserat.	22
¶ Ἀπαρθένοσ ἡμωσ Ἀπασα παρὰ μόθεν ἀρπηχῆνται, Et iam iam toto processit corpore virgo.	100, 101
¶ Ἀπαυθαδιᾶζωμαι, Vide Ἀυθαδιᾶζωμαι.	118, 119
¶ Ἀπαυτοσ βίωσ, Sempiterna vita.	23
ἀπαύτου κσῖ ἡμφοροσ βίωσ, Sempiternæ sapientif- que vita.	23
¶ εἰκῶν Ἀπικαθεῖσ, Imitata & efficta simulachra.	14
¶ Ἀπειμι. Οταν ἐγὼ ἀπῶ, Me absente.	49
¶ Ἀπειροσ χρόνοσ, Infinitū tempus. 54. πεπερασμένος, Finitum. Ibidem.	
ἀπειρον ἀθέρα, Immoderatum athera.	110, 111
ἀπείροσ, Innumerabiles.	16
εἰσ ἀπειρον ἐκπίπτει, Nec modus vllus, nec finis inueniri potest.	53
Ἀπειρία, Infinitio.	162
¶ Ἀπαρτάζωμαι, Facere. 28, 34. Perpolire & absol- uere. 34. Vide Ἀπλανέσ.	
ἀπέρρασο εἰσ ὁμοίωτητα ὡσ ἀπικαίζω, Impressa ab	

illis quæ imitabatur, effinxerat.	28
¶ Ἀπέχιν τῆς ὀπιφανείας, Abesse à summo.	57
ὅκ μέσου πάντῃ πρὸς τὰς πλεονταὶ ἴσον ἀπέχον, Cum omnis extremitas paribus à medio radius at- tingitur.	19
¶ Ἀπίεμαι, Abire. 150. Vide πρὸς οἶον, ἢ πρὸς οἶον.	
ἢ δὴ ὦρα ἀπιέναι, Tempus est iam hinc abire.	3
ἀπίει γὰρ οὐδέν, Neque enim vlla decessio fieri po- terat.	19
ἀπιούσα, Quum discedit.	43
¶ Ἀπιστεῖν, Fidem non habere.	30
¶ Ἀπλανὲς ἀπιρράσατο, Ab omni erratione libera- uit.	20
ὅσα ἀπλανῆ ἢ ἄστρον, Sydera quæ infixæ cælo, non mouentur loco.	29
ἀπλωέων, Quæ semper certo voluūt in orbe fi- χα.	90, 91
¶ Ἀπὸ πρῶρης, Vsq̄ue à prora.	84, 85
πρῶτης δὲ πύκτες, Prima cōfestim à nocte. 68, 69	
δὲ πὸ τὸ αὐτομάτου, Vide αὐτομάτου.	
¶ Ἀποβλέπειν, Intueri.	44
Ἀπόδειξις, Argumenti conclusio.	160
δὲ πὸ δειξίς ἀναγκαῖαι, rationes certæ.	30
¶ Ὁ θάνατος, Ἀποδημῆσαι ὅτι ὄν θένδ ἐίς, etc. Mors est migratio in. etc.	1
Ἀποδημία, Peregrinatio.	2
¶ Ἀποδιδῶμαι, Reddere.	147
¶ Ἄξιον ἐφείσοις Ἀποθανεῖν πᾶσιν, Ephesii omnes mor- te multandi.	141
¶ Ὑλη Ἀποιοῦς, Materia omni qualitate carens.	182
¶ Ἀποκαρτερῶν, Vide pag. 168	
¶ Πλειπόδροι Ἀποκρίσασατα, Reliquū sic è poculo eiecit vt id resonaret.	132
¶ Ἀποκρίνομαι, Respondeo.	9

- ¶ Αποκλείειν, Interimere. 10
 οὐ δήπου πύτου γὰρ ἕνεκα οἱ οὐκ εἶ ἀποκλείουσιν, Nec ob eā
 rem capite damnarer. 2
- ¶ Απολαμβάνειν, Recipere. 46
- ¶ Απολείπειν ἑαυτά, Se relinquere. 114
 ἄτε οὐκ ἀπολείπον ἑαυτοῦ, Quia nunquam deseritur
 à se. 5
 ἀπολοιοῦν τὸ ψυχρὸν σῶμα, Inane corpus. 40
- ¶ Απὸ λυθαί, Mori. 5
- Απολωλέναι, Interiisse. 76, 77
- Απολόμδος, Extinctus. 5
- ¶ Απομνημονόματα Xenophontis] Ea quæ à Socrate
 dicta retulit. 132
- ¶ Απονέμω, Vide Απένειμω, Dedit. 20
- ¶ Αποπέμπειν, Vide Εξικμασμός.
- ¶ Αποπροσηγμένα, Reiecta. quibus opponuntur προση-
 γμένα. 165, 183
- ¶ οὐκ ὀλίγον ἄρ' Απὸ προσηγησάν, Semotam procul.
 84, 45
- ¶ Απορωῦντα ἰσπότεραν, &c. Diu secum multūmq; du-
 bitasse vtram, &c. 43
- ¶ Απὸ ῥῦτον, Vide Επίρῥυτον.
- ¶ πταμοῖο Απὸ ῥῶζ, Rapido cū gurgite flumē. 68, 69
- ¶ Απασσῶσαι, Auelli. 62
- ¶ Αποσρέφειν κορώνω, Obuertere nauem. 84, 85
- ¶ Αποπλεῖν, Efficere. 38. Absoluere. 40
 τὸ το πέφυκε κέλευσα ἀποτελεῖν, Id optimè asseq tur. 17
- πέντε ἡμέρας ἀπτελούμενοι, Quod
 πέντε ἡμερῶν ἔργον ὃν πέντε ἡμέρας Απτελούμενοι, Quod
 quinque diebus homines quinque absoluerint. 41
- ¶ Απτεμίειν, Defecare. 22
- ¶ Αποω, Vide Ασκελές. 20
- ¶ Αποφαπκῆ, Negantia. 157
- ¶ Αποφείρειν.] Απίνεσκε γραφῶν κτ' Κτισφῶντος, In iudi-
 cium adduxit Ctesiphontem. 140

¶ εἰ αὐτὰ μὴ Ἀποχρήσται ταῦτα, Si contentus his nō fuerit.	6
¶ Ἀπιεῖται, Attingere. ut, Διενέσκου ἅψ' ἰώποτε ἀΐψιδόνων λόγῳ, Reliquis præstet omnibus qui vnquam orationes attigerunt.	6
οἱ αὐτοὶ πόνοι οὐχ ὁμοίως ἀπιοῦται ἅψ' ὁμοίων σωμαμάτων, ὄρ' χ. ὄρ. Eosdē labores non esse æquē graues imp. ὄρ.	131
Ἀπίος, Sub tactum cadens.	18
ἀπίος ὄρει, Tangitur.	13
ἀπίον, Tractabile.	17
οὐδὲν εἰς ἀπίον γύγιστο, Nihil tangi potest.	17
¶ Ἀπωθεῖν, Detrudere.	38
¶ Ἐρα, Ergo.	7
ἄρα φαύλη αὐτῆ εἴη ἡ ἀποδημία; Hæc peregrinatio vobis mediocris videri potest?	2
¶ Ἀργὸς λόγος, Ignaua ratio.	177
¶ Ἀργυρος, Argentum.	40
¶ Ναύτησιν Ἀρείων, Nautis vsus in hac est.	68, 69
¶ Ἀρεῖσκειν, Placere.	41
Ὅτι αἰρετὸν, Ἀρετόν, Quod optabile, id esse expetendum.	61
¶ Ἀρετή, Virtus.	20
ἀρετή, μετὰ ἀνδραγαθία, Virtus.	140, 141
ἢ κατ' ἀρετῶν ὡρεθῆξίς, Actio honesta.	57
¶ Ἀρηρότες ἀλλήλοισιν, Vinciti inter se & nodis apti.	
92, 93	
¶ Ἀεισερός, Læuus.	76, 77
ἀεισερά, Læua.	38
ἐπ' ἀρῖσερά, Ad læuam[partem.]	33
¶ Ἀεισολογία, Vide pag. 174	
¶ Ἀεισος, Optimus. 15. Optimus & præstātissimus. 24	
μαλ' ἢ ἀρῖσος, Vates optimus.	149
ἀρίστη γυμνῶν ἢ γυμνητέων, Quo nihil melius pro-	

creatum.	24
Αειτα, optimé.	7
ὅστις μελλῆ ἀρκέσθην ὅταν ἐγὼ ἀπῶ, Qui me absente in meum locum substituitur.	49
Ἄρκτος, Arctus.	72, 73
Ἄρμονία, Vide pag. 167. 178	
Ἄσμαινεῖν ἐπερχομένου τ' Ἀρόπιου, Admonet vt man- dent mortales femina terris.	78, 79
Ἀροτήσιος ὥρη, Tempus arandi.	108, 109
Ἄρρον, Mas.	46
Ἄρρεπι, In quibus nihil momenti.	183
Ἄρρώσημα, ὅτι νόσημα μετὰ ἀδυνείας, Aegrotatio, morbus cum imbecillitate.	60
ἀρρώσηματα, Aegrotationes.	170
Ἄρθηλαι πνεύμονος, Pulmonum spiritus.	112, 113
Ἄρτος, Panis.	133
Ἄρχι κινήσεως, Principium mouendi.	5
Ἐκείσεως κόσμου ἀρχὴ κωλυτάτη, Gignendi mundi causa iustissima.	15
ἀρχὴ κοινωνίας, A quo initio profectam commu- nem humani generis societatem.	58
ἀρχὴ ἡρξάτο ἀπαύσου βίου, Sempiternæ vitæ indu- xit exordium.	23
ἢ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς πρὸς ἀρχαίαν, An ortus sit ab aliquo temporis principatu.	13
ἀρχαί, Initia.	56
ἀρχαί τῶν καθηκόντων τὰ πρῶτα καὶ φύσιν, Officia proficiscuntur ab initiis natura.	56
Ἄπαν οὐ Ἀρχὴ μακροί, Qui à longa oritur.	50
Ἄρχιν, Imperare. 21. Principem se ducemque præbere.	34
Ἀρχων ἀνὴρ καὶ ιδιώτης, Imperator & miles.	131, 132
μεταξὺ ἀρχόντων, In magistratu.	140
Ἀρχοὶ καὶ ποσειβύτεροι ὑπὸ νεωτέρου, Minori parere ma- iorem.	21

ὡς δεσπόπν κχι δρξουσαν δρξομδρου,	Vt dominum at-	
que imperantem obedienti.		21
Αρχιδμος σιιισαται,	Efficere moliens.	17
δρξη αρχιδμης,	Ira nascens & modò existens.	60
δρξομδρης δπο νυκτος,	Prima de nocte.	98,99
δρερος δρξομδροιο,	Ad ætatis primordia.	78,79
* ¶ Αδινεια,	Imbecillitas.	60
αδινης,	Imbecillus . αδινεσερον γηρας της νεοτητος,	
imbecillior senectus quàm adolescentia.		133
¶ Ασκελες και αποιω αυτο εχληνητεν,	Ingrediēdi mem-	
bra non dedit.		10
¶ Ασενακτος αεν εσπομλω κακοις,	Nulli ingemiscens	
malo.		114,115
¶ Ασηρ,	Stella.	70,71
¶ Ασραπειν,	Fulgurare.	149
ασραπειων δποδεξια,	Dextris fulgoribus.	146
¶ Ασρον,	Astrum.	33
ασρα,	Sydera.	29,39
ασρασι,	Lucibus.	78,79
¶ Ατυφηλος,	Omni decore atque laude orbatus.	66,67
¶ Ασραλειω φιδιας μαλιστα σιωτελουμδρου,	Amicitiaæ	
præsidium esse firmissimum.		55
¶ Αχως,	Individua.	23
¶ Αστωματος,	Sine corpore.	171
¶ Αστωπι,	Luxuriosi.	55.163
* ¶ Απακτον,	Inconstans, perturbatumque.	39
απακτως,	Immoderatè.	34
κινουμδρον πλημμελως & Απακτως,	Immoderatè agita-	
tum & fluctuans.		15
εις τειν αυτο ηγαγυ εκ της Απαξιας,	Ex inordinato in	
ordinem adduxit.		15
¶ Απαρ,	Sed.	68,69
Ατε, Quia, ut, ατε ουκ απολειπον εαυτο,	Quia nunquam	
deseritur à se.		5
	¶ Απελες,	

- ¶ Ατελής, Imperfectum nec absolutum. 16
- ¶ Ατεχοι, Artis expertes. 156
- ¶ Ατομοι, Corpora indiuidua. 162
 ἄτομοι, Atomī, id est corpora indiuidua. 61
- * ¶ Αὐ, Rursus. 13. νοῦν δὲ αὐ, Intelligentiā autē. 15
- ¶ Αὐαίνεσθαι, Arcercere. 49
- ¶ Αὐγή, Lumina. 38
 ὅσων δὲ ὀφθαλμοῖο βολῆς δὲ ποτέ μιν εταμ αὐγή, Et quantos radios iacimus de lumine nostro. 96, 97
- ¶ Αὐδὴ, Oratio. μέλιτος γλυκίωι αὐδὴ, Melle dulcior oratio. 143, 144
- ¶ Αὐθαδιάζειν, uel ἀπαυθαδιάζειν, Adhibere contumaciam à superbia animi inductam. 119
- ¶ ἀγαθὸν ὁ χρόνος οὐκ Αὐξίει πορροζινόμορος, Ipsum bonum crescendi accessionem nullam habet. 56
- τριστὴ δέ γε Αὐξίει γίνονται καρποῖο, Triplici solita grā descere foetu. 108, 109
- Αὐξίσις, Vide pag. 155
- ¶ Αὐταρκες, Ipsum se contentum. 20
 αὐταρκεῖν ἔϊ πορροζινόμοριαν, Ad beatè viuendum, seipsa esse contentam. 156
- ¶ ἄπο τοῦ Αὐτομάτου, Fortuito. 3
- ¶ αὐτὸν Αὐτὴν δὲ αὐτὸν ξυγγίγειν, Quòd secum ipsum esse possit. 20
- γνώμων δὲ καὶ φίλον ἱκανῶς αὐτὸν αὐτὴν, Satis sibi ipse notus & familiaris. 20, 21
- αὐτὴ τε ἀνακωκλουμένη πορροζινόμοριαν αὐτὴν, Se ipse conuersans. 24
- Ὁ αὐτὸ κινουῦ, Quòd seipsum mouet. 5
- δι' αὐτὰ, Per se ipsa. 57
- ἄξιον ὁ Αὐτὸς λέγειν, Eodem modo potest dici. 9
- Ὁ αὐτὰ ταῦτα, Eadem. 8
- ¶ Αὐτοχει, Nocte vna. 102, 103
- ¶ ἢ δὲ δειρία, ἔστιν ἰσοισία Αὐτοχειρίας, Libertas, potest.

stas viuendi vt velis.	61
δουλεία, σέρησις αὐτοῦ ὑπαρχίας, Seruitus, obedientia animi arbitrio carentis suo. <i>Ibidem.</i>	
¶ Αἴτια κύρια καὶ ἀύποτελῆ, Causæ principales & per- fectæ.	188
¶ Αὐτως, Frustra, temere, ratione sine vlla.	76, 77
¶ Αὐχλῶ, Ceruix.	100, 101
* ¶ Αφαρρεῖν, Detrahere.	21, 52
ταὶ δὲ ἕξ ἀπάσας κινήσεις ἀφείλε, Sex autē reliquos motus ab eo separauit.	20
χωρὶς ἀφείλομεν, Seposuimus.	45
πᾶσαν πλὴν σου ἀφήρημαι παρεῖςδυσιν, Omnes aditus tuos interclusi.	141
¶ Αφανῆ αὐτὸν γινώσκειν, A nullo videbatur.	10
¶ Αφεγγέες, Paruo lumine lucent.	76, 77
¶ τὸ ἀθάνατον, Quod immortale est.	142
¶ εἰς πλὴν ἐαυτοῦ ὑπέβησαν ἀφίκετο φορέον, Cursum de- corum est adeptum.	26
¶ Αφομοιοῦμαι, Vnde ἀφωμοιωμῶν ὁ κείνῳ, Simulachrū illius.	16
¶ Αφροδίσις, Obscena voluptas.	52
¶ Αφρων, Insipiens.	42
¶ Αφωνος, Infans.	137
* ¶ ἡ εἰς Ἀργείων, Argolicæ classes.	64, 65
κῦδος Ἀργείων, Decus Argolicum.	66, 67
¶ Ἀχθος, λύπη βαρῦνύουσα, Angor est ægritudo pre- mens.	60
¶ Ἀχλὺς, Vmbra.	88, 89
¶ Ἀχρὶ παρ' αὐτὸν κρητῆρα, Crateraque tenuis, <i>vel potius</i> crateram.	100, 101
* ¶ Ἀψυχον, Inanimum.	5
* ¶ Ἄωρος θάνατος, Acerba mors.	110, 111

B.

- Βαμειδαμ νῶν εἰς συμφορὰς, Secum commentari futuras miseras. 110, 111
- Βάπτειν, Demergere. 104, 105
- Ἄχθος, λύπη Βαρωύουσα, Angor est ægritudo pre-mens. 60
- Βασίλεις, Rex. 10
- ἰσῆλαι βασιλέα, Constituere regem. 137
- Βασιλεύειν ἐν ταῖς πόλεσιν, Respublicas regere. 127
- Βάμματα δὲ μὴ ποσὶ φέρειν, Tincta verò absint. 40
- οὐδὲ ὅλως τῆς ποδὶ ἢ Βάσιν ὑποηρείας, Nec alia mēbra quibus ingressus corpore sustineret. 20
- Ἐδὲ ἀκαὶ πίσεις Βέβαιοι, Opiniones assensionēque firmæ. 24
- μόνιμοι καὶ βέβαιον, Res stabilis & immutabilis. 14
- Ἐλέξαντα Βέλπτα ἔστω φέρειν ἔστω συμφέροντα τῆς δῆμου, Bene mereri de ciuitate. 141
- Βία, Vi magna. 34
- Βιάων παθημάτων ζύμψυτον γίγνεται, Vehementiore motu excitatum coniunctumque natura. 32
- Βίος ἁδαιμόν, Vita beata. 41
- βίον ὀκτώραν, Ad supremum diem peruenire. 147, 148
- ἔρεπε δαμ ἡδὸν ὅπι τὸν βίον, Viuendi viā ingredi. 43
- εἰς πῶ τῶ ὅλου βίου μακαρότητα, Ad beatè viuendum. 54
- ἔξαζαν ἑαυτὸν τῶ βίου, Mortem oppetere. 54
- δικαιοὶ ἐγχοῦντο ἐν τῆς ἑαυτῶ βίω, Iustè & cum fide vixerint. 2
- Βιωῦ ἐν ἐρημίᾳ, In solitudine vitam agere. 58
- ὁ μὲν δὲ τὸν ποσὶ ἵκοντα βιοεὶ χρόνον, Ille qui rectè & honestè curriculum viuendi à natura datum confecerit. 33

¶ οἰόμενοι Βλάπην ἔ,	Mihi nocere se crediderunt.	3
Βλάματα,	Detrimēta. ὠφελήματα,	Emolūmēta. 165
¶ Βλέπειν,	Intueri.	12
* ¶ ὅσον εἰ ὁ φασμαῖο Βολῆς ἄποτέμνη αὐγῆς,	Et quantos radios iacimus de lumine nostro.	96,97
¶ Βορέας,	Aquilo.	76,77
¶ Βουλευτήριον,	Curia.	158
¶ ὅπως δὴ Βούληθε,	Vt tibi videbitur.	4
Βουληθεῖς γὰρ ὁ θεός,	Nā quū constituisset deus.	15
Βούλησις,	Voluntas. 59.169.	Consilium. 31
* ¶ Βοῖς] Βόες,	Boues.	108,109
Βουθύτιν,	Hostias immolare.	139
¶ ἔτ' ἂν εἰ ἔλθοι ἡὸς μάλα πολλὰ Βοωιδμός,	Non sese aurora vestris querelis ostendet.	78,79
κορυφαί τε βοωιδραὶ οὐρέος ἄκραι,	Densus stridor quum celso è vertice mōtis ortus adaugescit.	108,109
* ¶ Βεαδύτερον,	Tardius.	26
Βεαδυτής,	Tarditas.	27
¶ Βεαχίαι,	Breuis. 50. μακρά,	Producta atque longa. 50
Βεαχία πύχη,	Exigua fortuna.	54
¶ Βεαχίονες,	Lacertorum tori.	114,115
¶ Βροντῆν,	Tonare.	149
Γ.		
* ¶ ὑψὸθι Γαῖης,	Supra terras.	98,99
Γαῖα μηχθήτω πυρ,	Terrarum omnium deflagratio conlequatur.	149
¶ Γάλα,	Lac.	62
γάλακτις κύκλος,	Lacteus orbis.	94,95
Γαλαξίας κύκλος,	Lacteus orbis.	179
¶ Γαμεῖν,	Vxorem adiungere.	58
¶ Γαμηλιών,	Mensis Gameleon.	51
¶ Γάρ,	Quoniam. 45. Quod.	101,103

- οὐ γὰρ οἶδα, Quum ignorem. 6
- † Γαστήρ, Aluus. 92, 93, 74, 75
- † Γένεσις, Γενητός, Γενέθλιος, Vide post Γίγνεσθαι.
- † Γενεάν, Unde Εγγυήσατο, Procreauit. 21
- οἱ ἑγγυήσαντες, Parentes. 42
- ἑγγυάσαι. | ἐγγυήθη, Nata sunt. 28
- ἄμα τὰ ἑγγυήθῃαι, Simulatque natum fit. 52
- † ἢ δὲ Γεννηχοτέρω κερῶσαι, Ad virtutem maior in-
doles. 6
- † τὸ θνητὸν ἕνος, Mortalium genus. 40
- ἕνη, Genera. 31
- ἄμφότερα τὰ τῶν ἀπίων ἕνη, Vtrunque genus cau-
sarum. 39
- † Γένυς, Mentum. 70, 71
- † Γέρον, Senex. 147
- † Γίγαντες, Gigantes. 112, 113
- † Γίγνεσθαι, Oriri, Nasci. 5. 14. Gigni. 18. ἐγγυήθη,
orta sunt. 26. γέγονεν, Accidit. 3. Ortus est. 13.
- ἑγγυήσαι, constitutum | esse. | 15
- οὐτε ἄλλο ἢ σὺ κείνης ἑγγυήσεται, Nec à se aliud crea-
bit. 5
- ἑγγυήσαι ὅτι σωματικῆς ἡδοναῖς, Nasci è corporis
voluptatibus. 54
- ὅταν μὲν ᾧ τὸ αἰσθητὸν γίγηται, Quum eandē par-
tem attingit qua sensus cieri potest. 24
- ἑγγυήσων παιδῶν καὶ δὲ φησὶ ἑγγυήσων, Nascentibus &
cadentibus liberis. 7
- ἑγγυήσων καὶ δὲ φησὶ ἑγγυήσων, Gignitur & interit. 12
- ἑγγυήσων, Generatus. 13. τὸ ἑγγυήσων, Quod na-
tum est. 17. ἑγγυήσων, Quum facta sint. 17. τὸ
ἑγγυήσων, Generatum ortumque. 13
- † Γένεσις, Id quod ortum est. 14
- ἑγγυήσων κόσμου ἀρχὴ κλειωπάτη, Gignendi mundi
causa iustissima. 15

ἄνευ γενέσεως ἀρχὴν ἔχων οὐδέ μιν, Nullo generatus or- tu.	13
ἠύεσιν ἔχον, Creati sunt.	31
ἠύεσιν δὲ οὐκ ἔχον, Neque vllum habet ortum.	12
ἡ γιγνόμενα καὶ Γενήται, Ortum habere gignique.	13
Γενέθλιος ἡμέρα, Dies natalis.	51
Γηγυῆς στρατὸς γιγαῖτων, Terra edita moles gigantum.	112, 113
† Γῆρας, Senectus.	19, 127, 128
ἡ γῆρας, Senectus. νεότης, Adolescentia.	133
Γηροβοσκοί, Adiutoria senectutis.	46
Γηροσκόω, Senex fio, Senesco.	148
* † Τίνεσται, vide Τίγεσται.	
† Γινώσκειν, Tenere.	116, 117
οὐδὲ γινώσκειν φήσας ἑαυτὰ μόνον ἄντα, Non potes di- cere beatusne sit.	6
γῶθι σε αὐτὸν, Nosce te.	149
* † Γλῶσσα, Stella.	80, 81
† Μέλιτος Γλυκίων αὐδῆ, Melle dulcior oratio.	143, 144
Γλυκίστησται, Mitescere. ut, ὑπὸ τῆς ἡλίου ἡδὴ γλυκίστησται σαφύλας, vuas à sole mitescere.	49
† Γλῶσσα, Lingua.	110, 111
* † Γνώμιος καὶ φίλος, Notus & familiaris.	20, 21
* † Γόμοι, Cuneoli.	34
* † Γράφειν, Scribere.	51
ὅτι ἔγραψε πρὸ νόμον ψήφισμα, ὡς, &c. Quòd con- tra leges scripsisset vt, &c.	140, 141
γράφειν ψήφισμα, Populi scitum facere.	140
ἀπᾶριθμήσαντες καὶ γραφῆμενοι ἕκαστα, Annumera- ta ipsi exscripsimus.	46
ἀπίνεκε Γεσφῶν καὶ Κτησιφῶντος, In iudicium adduxit Ctesiphontem.	140
* † Γαυῆ καλὴ καὶ Δειδῆς, Pulchritudine eximia for- mina.	4

κυή δέ, Σηλις ούσα, κα θεϊλή με, sed foeminea vi, fa- minea interim or manu.	112, 113
κυιαχός φύσιν, muliebrem figuram.	33
Δ.	
Δ Αιμονες, Larcis.	30, 178
Δαιμόσιον, Diuinum quiddam.	134
Χρυσός Δακτύλιος, Annulus aureus.	10
Δάκνειν, Lacerare.	110, 111
Δανείζειν, Mutuari.	34
* Δέ, Sed. 38. 44. Autem. 40. Porro. 17. Tamen.	
51. Igitur.	532
πάν δέ αὐ, Omne autem.	12
Δεῖ εἶναι, Necessè est esse.	17
δεῖ λέγειν, Non est cunctandum profiteri.	15
ὡς ἄρα δεῖ στεφανώσαι, Vt corona donaretur.	140
ὅτι καὶ ὑποκειῖ δεῖν σκοπεῖν, Quod est cōsiderādū.	13
δεῖ τὸ σώσοντος, Aliū esse oportuit q̄ custodiret.	47
τούτων ὅτι δεοί ἐκαστον, Quodcūque opus esset.	46
δεόν παρρησιάζειν, Quod deberet accedere.	34
Δεῖσθαι, Indigere.	47, 48
δεῖσθαι ἐπιμελείας, Desiderare diligentiam.	47
δεῖσθαι ἀναπνοῆς, Vt respirationem requireret.	19
Δεικνύειν, uel δεκνύειν, Commonstrare.	32
Μεσότης ἐστὶ τὸ Δειλαίνειν, Moderata ignauia.	50
Δειλή, Lachrymosa.	104, 105
Δεινός, Terribilis.	108, 109
δῖοι δὲ παρῆχεν ἔρωται, Mirabiles amores excita- ret.	124
δὴνὰ πέλωρα, Mirabile monstrum.	64, 65
Δεῖσθαι, Vide Δεῖν.	
Δέλεαρ, Illecebra.	189
δέλεαρ τῶν κακῶν, ἢ ἡδονή, Esca malorum, voluptas.	
142	
Δελφίς, Delphinus.	80, 81

- ¶ κτ' ἐπὶ πλάθει ἐπὶ δεξιὰ ἀελίγαγε, Detorsit à latere in
dextram partem. 23
- ¶ Δέσμα ποδῶν, Solorum callum. 62
- ¶ Δεσμῶς, Vide Δέω.
- ¶ Δεσπότης ψυχῆ, Dominus animus. 21
- ¶ ἢ Δουεὶ πῶς χεῖρα, ἀλλὰ μὴ δευεὶ παρήνευκα, Huc an
illuc manum porrexerim. 138
- ¶ Δεύτερα, Secunda. 22
δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι, Posteriores cogitationes,
sapientiores. 149
- ¶ Δεύτερον, Deinde. 32
- Δεύτερω, Iterum. 40
- ¶ Δέχεσθαι, Capere, Recipere. 41. Sinu recipere. 32
ὅτι πόσω ἂν τις δέξαιτ' ἀρ' ὕμνη; Quanti tandem ex-
stimatis? 2
- ¶ Δέω, Vide δεθέν, Colligatū. 31. δεθέντα, colligata. 26
- Δεσμῶς, Vinculum. 17
δεσμὸν γὰρ ἐν μέσῳ δεῖναι ἀμφοῖν ζωασησθὸν γίνεσθαι,
Quasi nodum vinculumque desiderant. 17
- δεσμοί, Colligationes. 22. Vincla. 84, 85
- δεσμοῖς ἐμψυχῶν, Vinculis animalibus. 26
- δεσμά, Catena. 76, 77
- * ¶ Δὴ, Quidem. 130
- ¶ Δῆλοι ὡς θεὸς τὸ αἰετὸν ἔβλεπε, Profecto speciem
aeternitatis imitari maluit. 13
δῆλον δὲ ὅτι οὐδὲ γινώσκεις φήσεις, Tu igitur non po-
tes dicere. 6
- ἢ δὴλα δὲ ὅτι ἀπό, etc. An quidem dubium non est
quin ab Alcibiade? 130
- δὴ λάβειν ἀπόντα, Perspicuū est quo discedāt. 43
- ¶ Δημίτηρ, Ceres, quasi γημίτηρ. 173
- ¶ Δημιουργός, Effector, effectrix. 31. 29. Artifex. 13.
Genitor & effector. 34
- δημιουργός, Qui aliquod munus efficere molitur. 12

Δεδημιούρηται, Est effectus.	13
δεδημιουρημένος, Factus.	16
¶ Δῆμος, Populus. 140. δῆμοι, Oppida.	181
¶ Μὰ δ' ἀέ Δῆπα, Non, vlllo modo.	6
¶ Δι' ἀρετῶν, Propter virtutem.	20
δ' αὐτὰ, Idcirco. 16. Ob has causas.	27
οὐ δ' αὐτῶν, ἀλλὰ δ' αὐτῶν πόλιν, Non sua sed patria gloria.	9
δ' αὐτῶν κάλλος ἐμφαντόμορον, Ex pulchritudinis spe- cie.	60
δ' αὐτῶν τῶ θεοῦ γυμνάσιον παρονομα, Diuina prouidē- tia constitutum.	15
δ' αὐτῶν χρόνου, Vide Χρόνος.	
¶ Διαβαίνειν, Penetrare. Κροίσος ἄλλω δ' αὐτῶν, Croesus Halyn penetrans.	151
¶ Διαθεσμοθετήσας, Quum designasset.	33
¶ Διαίρειν, Distribuere.	32
ἤρχετο δὲ διαίρειν ὡς δὲ, Fuit autē talis illa partitio.	21
¶ Δίαίτια, Vicitus & cultus.	46
πολυπλῆς δ' αὐτῶν, Res exquisitissimæ ad epulādū.	55
¶ Διαωνία φύσις, Aternitas.	28
¶ Διακυβερτῶν, Regere & gubernare.	34
¶ Διαλεκτική, Ars bene differendi & vera ac falsa di- iudicandi. 152. Vide pag. 156	
¶ ὅτι τῶ τῶν γεγονότων ἡμῶν Διαλογισμῶν μνήμη, Memo- ria rationum inuentorumque nostrorum.	51
¶ Διαλυομένου δὲ ἀνθρώπου, Quū hominis natura mor- te dissoluitur.	43
ὅ γὰρ δ' αὐτῶν ἀναισθητεῖ, Quod enim dissolutū sit, id esse sine sensu.	56
¶ Διαμετρεῖν, Dimetiri. 44. Vide Καταμετρεῖν.	
τῶ δὲ διαμέτρου, καὶ Διάμετρον, ἐπ' αὐτῶν, Hanc autem citimam à media linea direxit ad lauam.	23
¶ Διανέμειν, Partiri.	21

¶ Διανοεῖσθαι, Cogitare.	28
τῆ τοῦ ἀνδρός Διανοία, In huius viri mente.	6
¶ Διατρέχειν, Gerere.	42
¶ Διαστάσεις, Interuallum.	23
ἰσχυράς, Interualla.	22
Διασηματα, Interualla.	22
¶ Διατάττειν, Componere.	34
Ἐξ ἧς καταμετρησάντος, Ἐξ ἧς ἀτάξαντος, Eius à quo censent illa dimensa & descripta. 44. ἐγὼ πάντα διέταξα, Mei sūt ordines, mea descriptio. Ibidem	
¶ Ἐπιέμοι γὰρ καὶ αὐτῶν θαυμασιῶν εἴη ἡ Διατριβή, Quāta delectatione autem afficerer.	2
¶ Διαφέρειν, Disponere.	45
ἰσχυφέρειν, Prestare. ut, διενέγκοι τῶν πρόποτε ἀψαμμένων λόγων, Reliquis præstet omnibus qui unquam orationes attigerunt.	6
οὐ μοι ἰσχυφείρει, Nihili æstimo.	147
¶ γιγνομένων παίδων καὶ Διαφθρομένων, Nascentibus & cadentibus liberis.	7
¶ Διαχέοντα, Quæ vim habeant liquoris.	38
¶ Διδάσκεισθαι, Addiscere.	148
¶ Δίδυμοι, Gemini.	72, 73
¶ Δίδωμι, Unde ἔδωκεν, Dedit. 19. Vide Δουῶσι.	
¶ καὶ ὅποτα ἐναντίως πύξυκα Διςτώτα, Et his etiam contrarios [motus] dissidentes.	33
¶ ὕστερον τῆς ἀξίας τύχει Διηγέσεως, In sermonem aliū differendum est.	26
¶ Δίκαιος, Vir bonus.	127
δίκαιοι ἐχθρόντο ἐν τῶν ἑαυτῶν βίῳ, Iustè & cum fide vixerint.	2
μηδὲν εἶδ' δίκαιον ἀφ' ἀνθρώπων πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα, Homini nihil iuris esse cum bestiis.	58
κανὼν δικαίων τε καὶ ἀδικῶν, Iuris atque iniuriæ regula.	189

Δικαιοσύνη, Iustitia.	126
δικαιοσύνης ὅπως ἔχει, Quàm sit vir bonus.	6
ὡ ἄνδρες Δικασταί, Iudices.	3
Δίκη, Iure.	31
ἐν δίκῃ, Iusté. ἀδίκη, Iniusté.	33
Δικῶναι, Supplicio affici ac necari.	158
¶ Δινῶναι, Labi.	90, 91
¶ Διοικεῖν, Administrare.	54
¶ Διορισέον, Hæc sit distinctio.	14
¶ ἄνευ Διόψαως ὀφθαλμῶν αὐτῶν μιμημάτων, Nullo posito sub oculos simulachro earum rerum.	30
Διπλῶ καὶ μῆκος ῥήσας, Duplicem in longitudinem diffidit.	22
διπλασία, Duplae.	22
¶ Διφυῖ ἄρατον, Bicorporem manum.	114, 115
¶ Δίχα, In duas partes.	45
διχῆ, Bifariam.	37
¶ Διχορεῖος, Vide pag. 156	
¶ τὰ βλάπτοινα Διωδεύεται, καὶ τὰ οἰκεία ποροσέεται, Vt ea teneat quæ secundum naturam sint, pellatque cō traria.	61
¶ Δόγμα, Decretum.	160
¶ Δοκίμοι εἶναι, Videtur mihi esse.	6
τῷ δοκοῦντος ἢ δικηκέναι, Eius qui videatur læsisse.	60
οὐ γὰρ δήπου δοκεῖτε εἰδέναι, Nolite arbitrari.	42
¶ Δολῶπις, Vecors.	112, 113, 29, 200, 26
¶ Δόξα, Laus. ἰστ. Opinio.	59
δόξῃ καὶ ἀελληπία, In opinatione consistunt.	13
τὸ δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀελληπίον, Quod affert opi nionem per sensus.	12
δόξα πρὸς φάτος, Opinio recens.	59
δόξαι, Sententiæ.	142
δόξαι καὶ πίστις βέβαιαι, Opiniones assensionisque firmæ.	24

- Δοξάζεται δὲ ὑπὸ πολλῶν, Sed æstimant plerique.
- 38 Nisi forte, legendum existimant.
- Δοξαζόν, Opinabile. 12
- ¶ Δουλεία, σέβησις αὐτοῦ πατριάρχης, Seruitus, obedientia animi arbitrio carentis suo. 61
- ¶ Δουῶμαι ἐν δειῶν, Enecare inopia. 11
- δουῶμαι λόγον, uel ἄδυνας, Vide Λόγον.
- δός μοι χερσὶν σάμναι τὸς ἐξ οἴκου λαβών, Huc arripe ad me manibus abstractam piis. 112, 113
- ¶ Δράκων, Draco. 64, 65, 114, 115
- ¶ Δράν, Facere. 15, 20
- ¶ Δύεσθαι, Vide Δύειν.
- ¶ οὐ γὰρ ἔγνω διδάσκει νοήσας πάλαι, Nec equidem habeo quod intelligam bonum illud. 52
- ἔστι κατανοήσας διωαπὴν, Perspici & intelligi potest. 28
- χρὶ τὸ διωαπὴν, Quoad fieri potest. 38
- Διωαμεις, Vis. 26, 31. Potestas. 127
- πανθ' ὅσα διωαμεις ἰσχυρὸς ἔχει, περιτὰ μὲν ἔξωθεν καὶ περὶ πῆλοτα ἀκαίρως λύει, Aliqua impulsione vehementi labefactatur. 19
- χρὶ διωαμιν, Quoad natura pateretur. 15
- ¶ Διωίην, Cedere, Obtegi, Latescere. 98, 99, 100, 101, 106, 107. Se condere. 102, 103
- διωόντα καὶ ἀνιόντα, Extinctū atque exortū. 102, 103
- Δύεσθαι, Condi. 80, 81
- δύεται παροκίων, Obruitur Procyon. 106, 107
- δύεται παρσις, Obiit infera Perseus in loca. 106, 107
- ¶ Δύο μεσότητες, Bina media. 22
- ἔστι δὲ πᾶντος δύο εἶδη, Pæan est duplex. 50
- δυσὶν ἑτέρωθεν, Alterum de duobus. 1
- Δυοκαδέκα, Bis sex. 90, 91
- ¶ Δυσεντερεκά πάθη, Morbi viscerum. 51
- ¶ Δύσις, Obitus. 70, 71
- ¶ πῶς γὰρ περὶ φύσιν διέμικτον ἔστιν εἰς αὐτὸ ζωαρμώτην

βία, Naturámque illam quam alterius diximus,
vel cū eadem coniunxit fugientem & eius copu-
lationis alienam. 21

¶ ὅταν πλείον τὸ Δις χεῖρες ἢ ἑὺ τῶν ἐπιταί, Quia conse-
quuntur magni dolores eos qui, &c. 52

¶ Δις χεῖρήματα ἢ ἑὺ χεῖρήματα, Incommoda & com-
moda. 166

• ¶ Δῶρα, Dona. 44. Munera. 62

δῶρα θείατα, Dona diuinissima. 40

δῶρα ἵοῖς ἐναυφᾶται, Munera autem ista quibus
es delectatus. 62

δῶρα δὲ χεῖρας ἄμαρ, Ab improbo donari. 128

Δωρηθὲν ἢ δωρῶν, Deorū concessu atque munere. 40

E.

ΕΑΙ, Si. 14

¶ Εἶν, Relinquere. 23

¶ Εαυτοῦ ἑμωρούμενος, Ipse se puniens. 169

ἀπὸ κἀπολείπει εαυτῆς, Quia nunquam deseritur à
se. 5. Vide Αὐτό.

• ¶ Εβδομή, Septima. 22

• ¶ Εγίγεται, Contingit. 62. Vide φρόνος.

¶ Εγὺθεν βορέας κατηρχομένου, Tangens Aquilonis
auras. 92, 93

ἐγὺπερον μὲν παρ' ἀνθρώπων θανάτω οὐδὲν ὅβρι ὑπνοῦ,

Nihil morti esse tam simile quàm somnū. 43

τὸ βραδύτατα ἀπὸν ἀφ' αὐτῆς οὐσης ταχίστης ἐγὺτατα

ἀπέρχεται, Vt quod esset tardissimum, id proximi-
mum fieret celerrimo. 27

¶ Εγίρειν, Agitare & erigere. 11

¶ καθ' ἅς ἐκλύσαντα. sub. θυείδας, Quibus foribus a-
pertis. 10

• ¶ Εὐχόμενα τῷ πεπελοτικῶτος, Laudem mortui. 41

¶ Εγὼ μὲν γὰρ ἐθέλω, Equidem vellem. 2

• ¶ Εθέλειν, Velle. 31

ἰδέσθαι, Vellem.	2
λέγειν ἐθέλω, Labet dicere.	6
• ¶ Εἰ δέ, Sin.	88, 89
εἰ δ' αὖ, Sin.	1
¶ Εἰδέσθαι, id' εἶδος, Species.	162, 168
¶ Εἰδέναι, Nosse. εἰδέσθαι, Norit.	149
πλείονα εἰδώς, Doctior.	68, 69
¶ τῶν οὐσίαις Εἶδος, Tertium materiæ genus.	21
ἢ μὲν οὖν ἐν μέροις εἶδη πεφυκότων [ζώων] μηδενί,	
Nullius profectò eorum quæ sunt nobis nota	
animantia.	15
εἶδη, partes.	11
ἔστι τὸ παλαιὸν δύο εἶδη, Præter est duplex.	50
¶ Εἶδωλοι, Imago.	70, 71
¶ Εἶδωλα, Signa. 90, 91. Imagines. 162. Spectra. 180	
¶ Εἰκάζειν καλῶς, Bene conicere.	149
¶ ἀλλὰ πῶς ἡμεῖς πολὺ μετέχοντες τῶν παρὰ τυχόντος τε καὶ	
εἰκῆς, [αὐτῆ] πη καὶ λέγειν μὲν, Sed nos multa inconfide-	
ratè ac temere dicimus.	21
¶ καὶ λόγον τὸν Εἰκότα, si modò inuestigari aliquid cō-	
iectura potest.	15
εἰκότα μῦθον, Probabilia.	14
εἰκότες λόγοι, Oratio quæ similitudinem veri con-	
sequitur.	14
εἰαν εἰκότας [λόγους] παρεχόμεθα, Si probabilia di-	
centur.	14
εἰκότα, Argumenta.	30
¶ Εἰκόν, Simulachrum.	13
εἰκὼν ἀπεικαστίς, Imitata & efficta simulachra.	14
¶ Εἶληχεν, Habent.	39
¶ Εἰλίωσινται, Fusæ sparæque videntur.	84, 85
¶ ὀλίγη δέ μιν εἰήνοι ἀχλίς, Tenui caligās vestiet um-	
bra.	88, 89

- ¶ Εἰμφορμὴ, Fatalis necessitas. 172. Fatum, ordo se-
 riisque causarum. 175, 185
 νόμοι Εἰμφορμῶν, Leges fatales ac necessariae. 32
 ¶ Φαππόντων δικαστῶν εἶναι, Qui se iudicū numero ha-
 beri volunt. 1
 ὡς οὐδ' ἐν εἰμ ἐγὼ ἐπι, Me nusquam aut nullum fo-
 re. 42
 μάταιος δὲ εἶναι πόρος, Frustra suscipiatur labor. 30
 ἄρα φαύλη ἀνείη ἢ ἀποδημία; Hac peregrinatio vo-
 bis mediocris videri potest? 2
 οὐκ ἐστὶν ἡδ' ἕως ζῶ, Non posse iucundè viui. 52
 Εσφορμῶς, Futurus. 20
 ¶ Κάλως εἶνεκα, Propter formam. 144
 ¶ Ἄκται εἰνάλοι, Saxa que cana salis niuco spumata li-
 quore. 108, 109
 ¶ Εἰπῖν, Respondisse. 44
 ὁ μισὲ εἰπῖν ἐνὶ δήμῳ, Quod ne dictu quidē fas
 est. 13
 ¶ Εἰρηδία, Quae praefati sumus. 30
 εἰρηδία, Satis fermè dictum esse puto. 39
 ¶ Εἰρώς, Series. 186
 ¶ Εἰρομῆ λέξις, Vide pag. 190
 ¶ Εἰρων, Simulator. 178
 Εἰρωνεία, Dissimulatio. 152, 153, 159
 ¶ Εἰς ποταμὸν ἐνδεθεῖται, In flumen immerfi. 34
 εἰς τὸν δῆμον, Erga populum. 140
 εἰς ὁμοιοτητα, Vide Ομοιότης.
 ¶ Εἶς, Singularis. 16
 ¶ οὐρανὸν εἰστανιδῶν, Qui suspiciet in caelum. 82, 83
 οὐρανὸν εἰστανιδόντες, Spectantes lumina caeli.
 108, 109
 ¶ Εἰς πληροῦσθαι τῶν ἡδονῶν, Compleri voluptatibus. 55
 εἰσφέρειν εἰς τὸ στεγόν, Congerere sub tectum. 47

¶ εἰς τὸ Εἶσω τῆς χερῆς, Ad palmam.	10
¶ Εἶτε, Siue.	62
εἶτε δὴ, Siue. Quod sequitur εἰ δὲ αὖ, Sin.	1
• ¶ Ἐκ μεираκίου, Ab adolescentia.	51
¶ Ἐκασον, Vnumquodque. 26. ἕκαστα, Quæque. 43	
ἕκαστου ἑτοίς, Quotannis. 51. ἕκαστου μηνός, Om-	
nibus mensibus. Ibidem.	
ἕκαστου μηνός τῆς εἰκάσι, Omnibus mensibus vice-	
fimo die lunæ.	51
ἐνεμέθ' ἕκαστην πρὸς ἕκαστον, Et singulos adiunxit	
ad singula.	32
ἕκαστην μοίραον, Singulas partes.	21
¶ Ἐρδην Ἐκατόμβας ἀθανάτοισι, Diuûm numina placare	
tauris aurigeris.	64, 65
¶ Ἐκβάλλειν, Expellere.	141
¶ ὅπως πρὸς τὸ τέλος Ἐκθήπται, Qui exitus futurus	
sit.	45
¶ Ἐκγόνοι θεῶν, Progenies deorum.	30
ἐκγόνοις αὐτῶν, Eorum profapiam.	30
¶ Ἐκκλησία, Concio.	140
¶ Ἐκκλισις, Declinatio.	59
¶ Ἐκλείπειν, Occidere.	46
ἀ τὸ ἕτερον Ἐκλείπεται, Quod alteri deest.	48
¶ βίον Ἐκπῶσαν, Vide Βίος.	
¶ Ἐκπίπτε εἰς ἀπειρον, Vide Ἀπειρον.	53
¶ Ἐκπορεύεται, Egredi.	63
¶ Ἐκτη, Sexta.	23
¶ εἰάν μὴ Ἐκφύσῃ ὑμαῖς, Sicubi me nactus eris.	4
• ¶ Ἐλαγον, Oleum.	49
¶ Ἐλαπίδομαι, Vide Τεταχμέτη in Τάπιδται.	
Οπ' ἤγιστος πρὸς τὴν μὲν ἔστι τὸ τεταχμέτη μία πᾶσιν, ἵνα μὴ	
ἴς Ἐλαπίδοι τὸ ὑπὸ αὐτῶν, Primum ortum vnum fore	
omnibus, eumque moderatum atque cōstantem,	
nec ab vlllo imminutum.	32
¶ Ἐλάχιστος,	

¶ Ελάχιστον, Minimum.	187
¶ ἀνομιᾶς οὐδὲν ἔλλειπει, οὔτε ἀναγκωμίας, Multa facere cum temeritate atque impudentia.	11
¶ Ελεός, Misericordia.	60
¶ Ελευθεροῦται ἡ ψυχή, Animi remissi & liberi sunt.	43
¶ Ελέφας, Ebur.	40
¶ ὤρεισφαιρηδόν ἑλίωσεν, Tornare.	96, 97
¶ Ἐλκεῖν, Trahere.	100, 101
Ἐλκεῖται, Verti.	84, 85
ἔλκεται, Prælabitur.	82, 83
¶ Ἐλλάς, Græcia.	149
Ἐπὶ τῆς ἑλλάδος ὡς ἐξ ὀφθαλμοῦ, Fortunæ Græciæ.	138
¶ Ἐλπίς, Spes. πολλὴ ἑλπίς ὄρεσι, Magna me spes tenet.	1
¶ οὐδὲ πᾶ ἔμα' νῦν δὲ τὸ τῷ αὐτοματῷ γέγονεν, Nec mihi ipsi hoc accidit fortuito.	3
¶ Ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα, Quasi in currū imposuit.	32
¶ ἔργον Ἐμμένον, Opus menstruum.	40
¶ κατ' Ἐμπειρίαν τῆς, &c. Scientiam adhibentem earū rerum quæ, &c.	56
¶ Ἐμπίπλασθαι, Saturum fieri.	41
¶ Ἐμπλήπειν, Incidere.	88, 89
¶ ἔξ ἑκείνου Ἐμφανθόμορον, Ex pulchritudinis specie.	60
¶ Ἐμφρων βίος, Sapiens vita.	23
ἔμφρων φύσις, Intelligens sapiensque natura.	39
¶ Ἐμψυχον, Animatum.	5
ζῶον ἔμψυχον, ἔννομον τε, Animal esse, idque intelligens.	15
δέσμοις ἔμψυχοις, Vinculis animalibus.	26
¶ Ἐν ἑρημίᾳ, In solitudine.	58
ἐν μέσῳ, Vide μέσῳ, in μέσῳ.	
ἐν βυθῷ ἢ ἀλήθειᾳ, In profundo veritatem esse demersam.	142
ἐν πυρταναίῳ, In Prytaneo.	118
ἐν δίκῃ, Vide Δίκη.	

- ἐν ἰσοπέδῳ, Vide Υπαίθεω. 116, 117
 ἐν κλισίῳ, Vide κλισίος. 116, 117
 ἐν πένθ' ἡμέραις, *Quinque diebus.* 41
 ἐν αὐτῷ καὶ ὑφ' αὐτῶ πατρῶν, *Quum ipse per se & à se pateretur.* 20
 ¶ *Εὐαίσιμα, Prospera.* 146
 ¶ *Ἐναντία δυνάμεις, Contraria vis.* 26
 κατὰ τὰ ἑναντία, *Contrariè.* 27
 κατὰ τὰ ἑναντία ἀλλήλοις ἰέναι, *Moueri contrariis inter se cursibus.* 23
 ὁπότε τὰ ἑναντίως πέφυκε, *His contrarios [motus.]* 33
 ¶ *Ἐναργές τι μέτρον, Mensura quædam euidens.* 27
 Ἐναργής, *Perspicuitas, Euidencia.* 159
 ¶ *Ἐνδεία δουῶναι, Inopia enecare.* 11
 ¶ *Ἐνδέειν.]* *Ἐνέδωω, Illigabant.* 34
 ¶ *Ἐνδον ὀπιδηήματα, Domestica diligentia.* 47
 τὰ ἐνδον ἔργα, *Domestica negotia.* 47
 ὧ ἐνδον αὐτῶ ἐξ αὐτοῦ τὸ κινεῖσθαι, *Quod motu cietur interiore & suo.* 5
 Ἐνδοξον, *Gloriosum populari fama, uel gloriosum in vulgus.* 183
 ¶ οὐ δὴπου τοῦτο γὰρ ἕνεκα, *Nec ob eam rem.* 2
 τοῦτων ἕνεκα, *Has ob causas.* 28
 ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δυνάσεως, *Virtutis ergò beneuolentiaque.* 140
 ¶ ὄκνος, φόβος μελλούσης Ἐπεργείας, *Pigritia, metus consequentis laboris.* 59
 ¶ *Ἐνεσίτις φιλοσοφία τῆ τῷ ἀδερῶς δεινότης, Inest philosophia in huius viri mente quædam.* 6
 ¶ τῷ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον, *In alium quædam locum ex his locis.* 1
 ¶ *Ἐνθύμημα, Sententia.* 157. *Sententia quæ ex contrariis conficiatur. Ibidem.*

¶ <i>Ἐνὶ σήθεσι</i> , <i>Vide Πατάωτω.</i>	143
¶ <i>Ἐνιαυτός</i> , <i>Annus.</i>	27, 90, 91
<i>ἐνιαυτῶν ἀεισοδῶν</i> , <i>Annorum conuersiones.</i>	39
¶ <i>Ἐνοια</i> , <i>Notio.</i> 156. <i>Intelligentia, vel notio potius.</i>	163
<i>ἐνοιαί</i> , <i>notiones.</i> 167. <i>Notitiæ.</i>	159
<i>ἐνοιαί</i> , <i>σιμε παρὰ τῶν ψα</i> , <i>Notitiæ rerum.</i>	160
<i>οὐκ ἔννεοηκότες</i> , <i>Ignorantes.</i>	27
¶ <i>Ἐνοῶ</i> , <i>Intelligens.</i> 15. <i>νοῶ ἔχον</i> , <i>Intelligens.</i>	
<i>Ibidem.</i>	
¶ <i>τὸ δὲ ὅτι πλέον ἔννεος ἦδη</i> , <i>Amplior infernas depulsus possidet umbras.</i>	98, 99
¶ <i>νεμέας Ἐνοικος λέων</i> , <i>Nemeus leo.</i>	114, 115
¶ <i>Ἐντελέχεια</i> , <i>Quasi quædam continuata motio & perennis.</i>	167
¶ <i>ζῶα ἔντος ἔχον ἑαυτῶ</i> , <i>In quo animalia continerentur.</i>	16
<i>ἐν τὸς αὐτῆς [τῆς ψυχῆς] ἐτεκταίνετο</i> , <i>Substernebat animo, interiusque faciebat.</i>	23
<i>ἐν τὸς οὐρανοῦ</i> , <i>Intra cælum.</i>	29
¶ <i>Ἐντόχοιμι Παλαμήδη</i> , <i>Palamedem conuenirem.</i>	2
¶ <i>ὄψα τῶν Ἐνυππίων</i> , <i>Visa quietis.</i>	12
¶ <i>Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων</i> , <i>A teneris vnguiculis.</i>	180
¶ <i>Ἐπειδὴν τὸ δόζου ἔξαίρεθῆ</i> , <i>Quum dolor detractus esset, Dolore detracto.</i>	53
<i>Ἐξαίρεσι μοι dies.</i> <i>vide pag. 158</i>	
¶ <i>Ἐξάγειν ἑαυτὸν πρὸ βίου</i> , <i>Mortem oppetere.</i>	58
¶ <i>Ἐξαργή</i> , <i>Excessus.</i>	184
¶ <i>Ἐξάκτισ πόσσι</i> , <i>Sex tantæ partes.</i>	96, 97
¶ <i>Ἐξάχι</i> , <i>In sex partes.</i>	23
¶ <i>Ἐξερᾶζεσθαι</i> , <i>Efficere.</i>	39
¶ <i>Ἐξέρχεσθαι</i> , <i>Exire.</i>	43
¶ <i>Ἐξετάσαι τὴν Ὀδυσσεά</i> , <i>Tentare Vlyssis prudentiam.</i>	2

- ¶ ὧν ὄρεται ἐστὶν Ἐξηγηταί, De quibus rebus explicandum videtur. 14
 Ἐξηγηταί, Interpretes religionum. 142
 ¶ τὴν δὲ ἀποθέρον ἑξικμασθῆναι [Ἐθρῶ] ἀποπέμφοι παλιν, Detractionem confecti & consumpti cibi. 19
 ¶ Ἐξίς ἀείση, Affectio optima. 33
 ¶ Ἐξίσταται, Ad admirationem traducere. 50
 ¶ Ἐξοισία αὐτοῦ ἀρχαίαι, potestas viuendi vt velis. 61
 ¶ πᾶ Ἐξω ἔργα καὶ ἀπιδήματα, Exercitatio forensis & extranea. 47
 τὸν μὲν ἔξω ἐπιείτο τῆς κύκλων, Quum alterum esset exteriorum amplexus orbem. 23
 Ἐξωθεν, Extra. 19
 μέρος οὐδὲν ἔξωθεν ὑπολείπων, Vt nulla pars excederet extra. 18
 πᾶ ὅ ἔξωθεν τὸ κινεῖται, Omne quod pulsū agitatur externo. 5
 Ἐξωτεράκων, Vide pag. 166
 * ¶ Ἐνόοντι δὲ πᾶ μὲν εὐοικεῖ ἀκρῶ εἰς, &c. Dico obtutum figere in, &c. 70, 71
 εὐοικός, Simile. 16
 ¶ Ἐορταί, Dies festi. 45. Dies solennes. *Ibidem.*
 * ¶ Ἐπάγγαν, Vide Φήνω.
 Ἐπαγωγή, Inductio. 157
 ¶ Ἐπαινετόν, Laudabile. 61
 ¶ Ἐπανακλήσεις, Conuersiones. 29
 ¶ Ἐπανήκειν, Redire. 63
 ¶ ἄλογος Ἐπαρσις, Sine ratione, animi elatio. 59
 χαρᾶ, βύλορος ἔπαρσις, Gaudium, quum ratione animus mouetur. *Ibidem.*
 ¶ Ἐπαύξειται, Augeri amplificarique. 53. Crescere. *Ibidem.*
 ὡς ἐπὶ ἐναντία μέρη γίνονται Ἐπαφή, Contrarias partes attingunt. 38

- ¶ *Ἐπεὶ δὲ ἐθαύμαζεν*, Quum autem admiraretur. 44
ἐπεὶ ἔπιε, Quum obbibisset. 132
- Ἐπιδάμω*, Quando. 27. Vide pag. 1
- Ἐπεὶ ὅτι*, Quoniam. 31
- ¶ *Ἐσφραδαίω*, Procedere. 102, 103
- ¶ *Ἐπεάδω*, Parere. 31
- ὅταν πλείον ἡμῖν τὸ διεχερὲς ἢ τὸ ἴστωι ἔπιται*, Quia consequuntur magni dolores eos qui, &c. 52
- ¶ *Ἐπὶν κορέσεται*, Quum sese satiauit. 100, 101
- ¶ *Ἐπὶ τῷ ἄλλω παρεῖναι*, Ex eo quod alter quoque potiat. 60
- ὅτι πλεόν*, Longius. 100, 101. Vide et pag. 98, 99.
- ὅτι πῶτα*, Quere Πῶτα.
- ὀλίγοι ὅτι χρόνον*, Exiguo tempore. 86, 87
- ἐπ' ἡμᾶς δακρύσαντας*, Luctum lachrymis finire diurnis. 66, 67
- ἡδονὴ ἐπ' ἀλλοτείοις κακοῖς*, Voluptas ex malo alterius. 60
- ἐπ' ἀλλοτείοις ἀγαθοῖς*, Propter alterius res secundas. 60
- ἐπ' ἰζῶν*, Lumborū tenuis. 80, 81. *ἐφ' ἡμῖν*, In nostra potestate. 188
- ¶ *Ἐπιβολὴ φιλοποίας*, Conatus amicitiae faciundae. 60
- ¶ *Ἐπιγρημαπικόν*, Posterum & consequens. 164
- ¶ *Ἐπιγρωῖς*, Genu. 76, 77, 102, 103
- ¶ *Ἐπιδκινῶμαι*, Ostendere. 44
- ¶ *Ἐπιδείδω*, Egere. 19
- ¶ *Ἐπιδάπνων*, *Ἐπιδέξια*, Dextris fulgoribus. 146
- ¶ *Ἐπεικῆς*, Sapiens. *Ἐπὶ μὴ ὀπεικῆς*, Insipiens. 9
- ¶ *Ἐπιθυμῶ*, Concupiscere. 60
- Ἐπιθυμία*, ὁρῆξις ὀρεξος, Libido, vel cupiditas effrenata, quae aduersa ratione incitata est vehementius. 59
- ὅτι θυμία ἡμωρίας τῷ ἑσ.* Libido puniendi eius qui

Ἔρε.	60
Ἐπιθυμία τῶ σίτου, Fames.	132
Ἐπιθυμία φυσικῆ καὶ ἀναγκαία, Cupiditates naturales & necessariae.	53
τὸ Ἐπιθυμητικόν, Cupiditas.	184
Ἐπιθυμητικόν, sub. μέρος τῆς ψυχῆς, Ea pars animi quæ voluptate alitur.	11
Ἐπικαταλαμβάνειν, Consequi.	27
Ἐπὶ τὸ ἄρδρες Ἐπικλείωσι βωτῶν, Vulgò qui dicitur esse Bootes.	72, 73
Ἐπικουφίζει τὴν ἡμιμέτρους πόνους τῶ ἀρχοπι, Honos laborem leuiorem facit imperatori.	131, 132
Ἐκείνη φήσας Ἐπιληΐσται, Quasi aliquid esset oblitus.	63
Ἐπίλογοι, Conclusiones.	152
Ἐπίλοιπον, Reliquum.	34
Ἐπιμολογῶ τῶν παιδῶν, Fac ut tueare liberos.	51
ἀντ' ἐμοῦ Ἐπιμελόμενος, Vicarius meæ diligentiae succedit.	49
Ἐπιμέλεια, Diligentia.	47
Ἐπιμέλημα, Diligentia.	47.
Ἐνδον ἔργα καὶ Ἐπιμνήματα, Domestica diligentia. 47. τὰ ἔξω ἔργα καὶ Ἐπιμνήματα, Exercitatio forensis & extranea. Ibidem.	
Ἐπιμελητὴς τῆς τειχῶν Ἐπισκευῆς, vel τειχοπιός, Curator muris reficiendis.	140
Ἐπιπέδον, Extremas terras contingere. 104, 105	
Ἐπίπεδον, Planum & æquabile.	17
Ἐπιπλα, Instrumentum & supellex.	45
Ἐπίπλησι, λυπη Ἐπίπλησι, A rûna, agritudo laboriosa. 60	
Ἐπίπλησι μετεώρως ἔσθιν ὀπίπλησι, Tolerabilem agunt senectutem.	9
Ἐπίπλησι, Anté.	19
Ἐπίπλησι ἡ δὲ μάλα πᾶσι Ἐπίπλησι πείκεται, Quæ	

densis distincta licebit cernere signis.	90,91
¶ εἰς ἐπιρρῦτον σῶμα & ἀπόρρῦτον, In eo influente at- que effluente animo.	34
¶ Ἐπισκεπτεῖν, Videndum.	13
¶ Ἐπιμελητῆς τῆς οὐδ' ἐπιχρῶν Ἐπισκευῆς, Curator muris reficiendis.	140
¶ Ἐπισημία, Vide pag. 181	
¶ Ἐπιστήμη, Cognitiono. 124. Scientia.	126
νοῦ καὶ βδυστήμης, Intelligentiæ sapientiæque.	39
¶ Ἐπιταπειν, Pracipere.	46
¶ Ἐπιτηρητικῆ, Vliscendi tempus obseruans.	60
¶ Ἐπιτρέχει ἀγροκερῆν, Currens propter cornua Capri- corni.	80,81
¶ Ἐπίτριτοι διαστάσεις, Sefquitertia interualla.	22
¶ Ἐπιτροπος, Villicus.	48
¶ Ἐπιφανέστατοι, Nobilissimi.	63
¶ ἀπέχων τῆς Ἐπιφανείας, Abesse à summo.	57
¶ Ἐπιφθονον κτήμα, Inuidiosa res.	40
¶ Ἐπιχαυρεκακία, ἡδονὴ ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς, Maleuo- lencia, voluptas ex malo alterius.	60
¶ Ἐπιχρῆν ἑνὶ, Studere alicui rei. ut, πρὸς αὐτοῖς τε τοῖς λέγουσι οἷς νῦν ἐπιχρῆν, In hoc orationum genere cui nunc studer.	6
Ἐπιχρήματα, Argumentationes.	152
¶ Ἐπιψαλλεῖν, Vide pag. 133	
¶ Ἐπόγδοι διαστάσεις, Sefquioctaua interualla.	22
¶ Ἐποικτεῖρειν, Commiserari.	88,89
¶ ὅσα τε Ἐπόμωμα αὐτοῖς, Et reliquos motus animi co- mites superiorum.	33
¶ Ἐποχή, Affensionis retentio.	160
¶ Ἐποψαί ὀφθαλμοῖσιν, Cernuntur.	76,77
¶ Ἐπταεβδομηκονταπλάσιος. Ἐπταεβδομηκονταπλάσιον ἢ ἑξή- της, Quæ septem & viginti partibus antecederet	

- prima. 22
- ¶ Εραστής ὀπισθήμης, Amator sapientia. 39
- ¶ Εργάζεσθαι πατρίῳ σκευῶν ἔργα, Conficere opera quae
domi debent administrari. 47
- Εργάσιμον χωρίον, Ager cultus, siue qui coli possit. 40
- Ἔργον, Opus. 15. ἔργον ἐμμελωτο, opus menstruū: 40
- ἔργον, Vide Πάρεργος λόγος.
- ἑρμηκτῆρ ἔργων, Actor rerum. 144
- πατήρ ἔργων, Parens operum. 31
- ἔργον καὶ ὀπιμείας δεῖσθαι, Operam & diligentiam
desiderare. 47
- ἄρῃν ἔργον, Inuenire difficile. 13
- ¶ Ερδην ἀθανάτοισι ἐκατόμβας, Diuūm numina placare
tauris aurigeris. 64, 65. Vide Τέχνη.
- ¶ Ερέει, Fabitur. 66, 67
- ¶ ὄν Ερημία βιωῶν, In solitudine vitam agere. 58
- ¶ ἀμφισβητήν μὲν, Ερίζειν δὲ μὴ, Controuersimini, non
concertetis. 131
- ¶ Ερινύων ὑφαντὸν ἀμφίβλητρον, Furialis vestis. 112, 113
- ¶ Εριφοί, Haedi. 72, 73
- ¶ Ερμῆς, Mercurius. 26
- Ερμείας, Mercurius. 78, 79
- ¶ κατὰ τὸν Ερρήγη, Vt diximus. 29
- ¶ Ερυμανθίος θήρ, Erymanthia bellua. 114, 115
- ¶ Ερχομαι.] Ὅτε ἦλθεν ἄρσεν αὐτῷ δῶρα, Quum venisset
ad eum, eique dona attulisset. 44
- ¶ Ερωσ, Amor. 1
- δρῆτοισ' ὄν παρεῖχεν ἔρωται, Mirabiles amores excitarer. 124
- ¶ Εσόμβρος, Vide Εἰμί.
- ¶ Εσπερος, Vide pag. 173
- ¶ Εστῆκεται, Haesit. 78, 79
- ἔστηχεθαι, Fultum esse. 74, 75
- ¶ Ἔστια, Focus. 40. Vestia. 173

- ¶ Ἐστῆν καλῶν σκέψων, Saturare bonarum cogitationum epulis. 11
- ¶ Ἐστῶς, Stans. ἀκίνητος καὶ ἐστῶς, Immobilē & stantē. 29
- ¶ Ἐστατον, Postremum. 17
- ¶ Ἐστατον οὐρανόσ, Extremitatem cæli. 23
- ¶ Ἐσχάτη ἀδικία, Totius iniustitiæ, nulla capitalior est 126, 127
- * ¶ εἰ Ἐπεὶν Κάλχας μαντεύεται, Calchantis fata ratōne habeant pectoris orfus. 64, 65
- ¶ ὦ παῖ, ἤσοδ' μοι παῖς Ἐπήτυμος γηγῶς, O nate, verè hoc nomen vsurpa patri. 112, 113
- ¶ Ἐπι, Etiam nunc. 6
- ¶ Ἐπι δέ, Præterea. 6 Postremó. 18
- ¶ ἔπι τε εἰ μὴ, Aut si non. 6
- ¶ Ἐκάστου Ἐπις, Quorannis. 51
- ¶ Ἐτυμολογία, Notatio, Veriloquiū. 156. Vide & pag. 162
- * ¶ Ἐὖ, Rectè & honestè. 33
- ¶ Εὐαρεσῆσαι τιμὴν ἠδονίω, Voluptatem appetere. 52
- ¶ Ἐπεὶ γὰρ πόλεων εὐάστερός ἐστι, Sed stellis longè densis præclara relucet. 76, 77
- ¶ Εὐβουλία, Sapientia. 150
- ¶ Ἐξ ἀδύς γὰρ ὦν ἀνὴρ, εὐδαίμων εἶς, Quoniã virtuti tuæ fortuna coniuncta est. 45
- Εὐδαίμων, Beatus. 6. 21
- βίος ἀδαίμων, Vita beata. 41
- Εὐδαίμονια, Vita beata. 6
- πάντα τὰ πρὸς ἀδαίμονίαν φέροντα, Omnia quæ ad beatè viuendum ferunt. 7
- αὐτάρκη (ἔ) πρὸς ἀδαίμονίαν, Ad beatè viuendum, seipsa esse contentam. 56
- ¶ Εὐδοκιμεῖν, Splendorem esse assequutum. 9
- ¶ Εὐδοξία, Bona fama. 165
- ¶ καλὴ καὶ εὐειδὴς γυνή, Pulchritudine eximia fœmina. 4

- ¶ ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς χεὶρ ὡς ἄνδρες δικασταὶ Εὐέλπιδας εἶναι
 παρὰ τὸν θάνατον, Ne vos quidem, iudices, mortē
 timueritis. 3
- ¶ Εὐθυμία, Securitas, animi tanquam tranquillitas.
 166. Animus terrore liber. 167
- ¶ πρὶν Εὐθύνας δοῦναι, μετ' λόγον δοῦναι, Priusquam ra-
 tiones retulisset. 140
- ¶ Εὐκαιρία, Opportunitas. 165
- ¶ Εὐκολοί, Non difficiles, nec inhumani. 9
- ¶ Εὐλωκρον ἐπίει, Ad volubilitatem rotundauit. 29
- ¶ Εὐλάβεια, βύλοχος ἑκκλισις, Cautio, declinatio [à ma-
 lis] cum ratione. 59
- ¶ βούλησις, Εὐλόχος ὀρεξις, Voluntas, quæ quid cum ra-
 tione desiderat. 59
- Εὐλόχος τὸ ἰσάζει αὐτὸν τῷ βίῳ, Ut laudāus sitis qui
 mortem appetat. 58
- ¶ Εὐμάθα, Celeritas ad discendum. 182
- ¶ Εὐνοίας ἢς ἔχων διαπελεῖ εἰς τὸν δῆμον, Benevolentia
 quam haberet erga populum. 140
- ¶ Εὐπειθεῖν, Obtemperare obedireque. 142
- ¶ Εὐπόροισιν, Non difficile ad poriendum.
 ἄποροισι πλεῖστοις, Parabiles diuitiæ. 53
- ¶ Εὐρεῖν, Inuenire.
 βύλοκεν, Comperiebat. 15
- ¶ Εὐσεβεῖν, Pietatem colere. 110, 111
- ¶ Εὐταξία, Vide pag. 178
- ¶ Εὐτυχές, Beatum. 128
- ¶ Εὐφελής, Clarus. 94, 95
- ¶ Εὐφώνος, Qui est voce dulci & clara. 138, 139
- ¶ Εὐχρησθήματα, Commoda. διεχρησθήματα, Incommo-
 da. 166
- Εφ' ἡμῖν, Vide Επί.
- ¶ Εφχρον, Edi. 116, 117
- ¶ ὅταν εὐσίαν σκεδάσῃν ἔχοντες ἔνοος Εφάπηται, Quam

materiam mutabilem arripuisset. 24

¶ τὰ τύποις Εφεξῆς ἡμῖν λεκτέον, Quod sequitur, videndum est. 15

¶ Εφοδος, Insinuatio. 152

¶ Εφυ μὴ οὐδείς βροτῶν, Mortalis nemo est. 110, 111

¶ εὖ ἔχῃ ὁ αὐτὸς λόγος, Eodem modo potest dici. 9

¶ ὅπως ἔχῃ διαμοσιῶν, Quàm sit vir bonus. 6

¶ παιδείας ὅπως ἔχῃ, Quàm sit doctus. 6

¶ οὐχ ἔξει ἐν αὐτῷ, Complexa non tenebit. 31

¶ ἔχῃ ὄνομα εἰς τὸν δῆμον, Habere benevolentiam erga populum. 140

¶ οὐπὶ αὐτὸ σπράγματα ἔχῃ, οὐπὶ ἄλλῳ παρέχῃ, Id nec habet, nec exhibet cuiquam negotium. 142

¶ ἔχῃ ἀνομοίως, Vide Ἀνομοίως. 60

¶ οὐκ ἔχῃ, Carere. 60

¶ τὸ κατὰ ταυτὰ ἔχον, Eam speciem quæ semper eadem est. 12

¶ γῆν περιεξέχοντα, Qui terram amplectitur. 110, 111

¶ ζῶα ὄντος ἔχον ἑαυτοῦ, In quo animalia continentur. 16

¶ τὸ ὁμοίως ἔχον, Quod sui simile. 13

¶ ἔχω Λαίδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι, Habeo Laida, nō habeo

ἂν Laidæ. 180

¶ δεσμοὶ τοῖς ἰχθύεσσι ἔχονται, Vincla quæ retinent pisces. 84, 85

¶ Ἐξίδνης ὄφρασμα, Hydra generatum. 114, 115

¶ Ἐχέω, Decebat. 108, 109

¶ Ἐωλον, Obsoletum. 191

¶ Ἐως, Dum. 42

¶ Ἐως φόρος, Lucifer. 26

Z. 2.

Ζεὺς, Iupiter. 30

¶ Ζήλος, Æmulatio. 60

Ζηλουῶ, Laudare & fortunatum esse dicere.	147
Ζηλοπτία, Obtrectatio.	60
¶ Τούτω ἀρετα παρισκδίασαι Ζῶ, Huic optimè viuendi ratio comparata est.	7
ὥς νῶ οὐδέ ζῶντες, Sine quibus vitam nullam putarent.	8
ζῶντες, Viui. τελευτηκότες, Mortui.	41
παύλα Ζωῆς, Viuendi finis.	4
¶ ὥστε μηδέν ἐπέρα Ζητεῖν, Vt nil vltra requiratis.	14
Ζήτησις τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, Quæstio totius naturæ.	39
* ¶ Ζωγράφος, Pictor.	40
Ζωδιακός [Sub. κύκλος] Signifer orbis.	175
Ζωίδιος κύκλος, Zodiacus orbis, Signifer.	96, 97
¶ Ζώη, Pectus. 94, 95. 74, 75. Præcordia.	72, 73
ζώνη, Medio corpore.	104, 105
¶ τὸν δὲ τὸν κόσμον, Ζῶν ἐμφυχον, ἔνθεν τε, Hinc mundus, animal esse, idque intelligens.	15
μηδέν ἐξ δίκαιον ἀνθρώπου παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα, Homini nihil iuris esse cum bestiis.	58
ζῶων, Animantium.	15

H. An.	130
¶ ἢ ἀμείνων ἢ κατὰ τὴν ἀεὶ Λυσίαν λόγους τῆς φύσεως, Maiore ingenio quàm vt, &c.	6
ὕψιλότερον ἢ πέντε, Altius quàm quod, &c.	41
* ¶ ἔπει ἐκ παιδων εἰς ἡβῶν ἀρμάτω, Quum primùm pubesceret.	43
* ¶ Ἡγεμονικόν, Principatus.	172
Ἡγεμονέν, Principatum tenens.	31
¶ Ἡγυσάιδμος, Iudicabat enim, &c.	15
* ¶ Ἡδέως, Vide Ἡδύ.	
¶ Ἡδη, Iam.	49
¶ ἡδη ὥρα ἀπέναι, Tempus est iam hinc abire.	3
ὀκπορδύδμος ἐκ τοῦ χρεσκος ἡδη, Paulo post quàm	

- erat egressus è castris. 63
- ¶ Ἡδονή, Voluptas, iucundus motus quo sensus hilarentur. 163
- ἰδονή, Corporis & animi latitia, quasi gestiētis animi elatio voluptaria. 164
- ἡδονή, Latitia gestiēns, vel nimia. χαρῆς, Gaudiū. 59
- ἡδονή, Voluptas. *Cui opproimitur λύπη*, Molestia. 130, 131
- ἡδονή καὶ λύπη, Voluptate & molestia. 32, 33
- ἡδονή ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς, Voluptas ex malo alterius. 60
- ἡ ἡδονή, δέλεαρ τῶν κακῶν, Voluptas esca malorū. 142
- αἱ δ' ἀκροαμαῖοι ἡδοναί, Voluptates quæ auditu & cantibus percipiuntur. 51. Aurium delectatio. *Ibidem*.
- αἱ δ' αἰ τῶν χυλῶν ἡδοναί, Voluptates quæ sapore percipiuntur. 52
- ¶ Ἡδὺ μνησθαι πό. σ. Iucunda memoria est prat. σ. 148. Suavis est mem. *Ibidem*. Habet delectationem. *Ibidem*.
- Ἡδέϊα κινήσεις, Suaues motiones. 52
- Ἡδέως, Iucundē. 52
- ¶ Ἡελίη, Sine lumine. 84, 85
- Ἡερόεις, Obscura & expers luminis. 78, 79
- ¶ Ἡἤθ, Mores. 176
- ἡ ἤθ ἡλικιωτέρῳ κεκράσθαι, Ad virtutem maior in-
doles. 6
- ἔμεινεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κτ' ἕσται ἡ ἤθ, Constanter in suo
manebat statu. 34
- Ἡθικὸν σπαθητικόν, Vide pag. 155
- ¶ Ἡλιθα πολλή, Vide Κέχρηται. 102, 103
- ἡλίθοι φρένες, Ignaræ mentes. 116, 117
- ¶ Ἡῶσα πλησίαν Ἡλικίαν ἔχοντες, Mei æquales. 8
- πρωϊούσης τῆς ἡλικίας, Quum atate processerit. 6
- ¶ Ἡῶ τῆ Ἡλίου γλυκαίνεσθαι σαφυλας, Vuas à sole mi-

- tescere. 49
 * ¶ ἐπ' Ἡματι δακρυσάντας, *Luctum lachrymis finire diurnis.* 66,67
 ἡματι κεν τεράτων φθίλω ἐρίβαλον ἴκοιο, *Tertia te Phthiæ tempestas/lata locabit.* 4
 ἡματα πάντα, *Omni luce.* 66,67
 ἡματα νυξίν ἰσάεται, *Exæquat spatium lucis cum tempore noctis.* 94,95
 μείων Ἡμάτος, *Breuior clara cæli de parte videtur.* 98,99
 ¶ Ἡμέρα, *Dies.* 29 ἡμέρα μακαρία, *Beatus dies.* 51
 ἡμέρα γυέθλιος, *Dies natalis.* 51
 ἐβδουμω ἡμέραν τῆς θυγατρὸς αὐτῆς τελευτηκίας, *Sc- primo die post filia mortem.* 139
 οὐδ' ἐπιούσης ἡμέρας, ἀλλὰ τῆς ἐτέρας, *Post tertium diem.* 4
 ἐν πένθ' ἡμέραις, *Quinque diebus.* 41
 ¶ Ἡμιολίαν τῆς δευτέρας, *Quæ esset secundæ sesquial- tera.* 22
 ἡμιόλιοι διστάτης, *Sesquialtera interualla.* 22
 ¶ Τάχ' Ἡμῶσθε πόλις Πρ. Ὑσ. *Breui Troia fit peritura.* 144
 * ¶ Ἦν, *Fuit.* μετ' ἑμῆς δὲ οὐτ' ἔστι, *Fas autē nec est, nec vnquam fuit.* 15
 ¶ Ἠνίοχος, *Auriga.* 92,93. 106,107
 * ¶ Παλιρρόγη δὲ κατὰ πηεται Ἡπίροιο, *Aduersamque trahunt ad littora.* 84,85
 * ¶ Ἡρα, *Iuno.* 30
 ¶ Ἡρωικοὶ σίχοι, *Heroici versus, longi.* 41
 Ἡρώος ῥυθμός, *Herous numerus.* 50
 * ¶ Ἡσυχάζειν, *Quiescere.* 161
 ἡσυχίας τῶ δύο εἶδη, *Duabus partibus cōpressis.* 11
 Ἡσυχία ἀγχι, *Conquiescere.* 117
 οὐχ ἡσυχία ἀγχι, *Non tranquillum & quietum.* 15

- ἔξελθόντα εἰς ἡσυχίαν καθῆσθαι, Exisse in solitudinē,
atque ibi sedentem, &c. 43
- * Ἡχῆ, Sonus. 24
- ὅποτε Ἡγήεσται γίγνοισται, Quū tristificas certant red-
dere voces. 108, 109
- * Ἡώρηται, Vide Αἰωρεῖσθαι. 86, 87
- Ἡώς] οὐτέ κεν ἡοῖ πολλὴν περιώειαι, Nam non lon-
ginquum spatium labere diurnum. 78, 79
- Θ.
- ⊖ Αλαστα, Altum. 68, 69
- Ἡθῆ, Calores. 47
- Ἡθάτος, Emori. 1
- θάνατος ἀκρῆυτος, Mors carens lachrymis. 116, 117
- οὐδ' ἐπεύξεσθε θανάτου μοίρας, Neque vos vlla mor-
tis fata periment. 31
- Ἡθάσην, Humare. 110, 111
- Ἡχρήειν ἐποίησεν, Confirmavit. 55
- Ἡδύοιν Ἡάπερον, Alterum de duobus. 1
- θάπερος, Alter. 23, 24, 26
- Ἡθάτην, Celerius. 26. Ἡτάχιστα, Velocissimē. 27
- Ἡμηθαυμάσης, Haud sanè erit mirum. 14
- οὐδ' οὐτως θαυμαστῆ φύσεσ κρᾶθήσεται, Quæ enim natu-
ra tam mirabiliter temperari potest 41
- ἐπιέμοιγε καὶ αὐτῶ θαυμαστῆ ἀνεῖη Ἡδρατελή, Quā-
ta delectatione autem afficerer? 2
- θαυμαστῶσ πεποικιλμένησ, Varietate admirabili prædi-
tos. 27, 28
- θαυμάσιον κέρδος ἀνείη ὁ θάνατος, Dii boni quid lucri
est emori? 1
- θαύματα, Portenta. 138
- * Ἡεἰθε πάντες, Videte cuncti. 114, 115
- Ἡέαθρον, Theatrum. 141
- Ἡξυμφορεῖ Ἡείλατος, Ira calitum inuectum malum.
108, 109

¶ ψυχή τότε δήπου Θεϊκῆτι καταφάνεται,	Animi maxi-	
me declarant diuinitatem suam.		43
Ἄβρατα δῶρα,	Diuinissima dona.	40
ὁρμή τις ἑστέρα,	Diuinus aliquis animi motus.	6
¶ Θέμις ὅ οὐτ' ἴω, ἕτ' ἔστ,	Fas autem nec est, nec vnquā	
fuir.		15
ὁ μὴ δ' εἰπεῖν ἑνὶ δέμις,	Quod ne dictu quidem fas	
est.		13
¶ Δεῖ πῶς τὸ θεοῦ πρόνοιαν,	Diuina prouidentia.	15
θεοῖς ἰσάξουσιν ἄν,	Deorū vitā possint adæquare.	31
ἔσθ' ἀθανάτων,	A diis immortalibus.	3
θεῶν ἰότητι,	Diuino numine.	68, 69
θεοσεβέστατον,	Ad cultum deorum aptissimum.	32
¶ Θερμότης,	Calor.	18
θερμαίνοντα,	Quæ vim habeant caloris.	38
¶ Θέρως,	Æstas.	78, 79
θερίζειν,	Mctere.	110, 111
¶ Θέσις,	Vniuersi generis quæstio. 155. Infinitum	
genus quæstionis. 157. Propositum. Ibidem. Vide		
ὅ παρ. 154		
¶ Θεωρήματα,	Præcepta.	176
* ¶ Θεῖναι δειν,	Videre.	102, 103
¶ Θήκη,	Sepulchrum.	40
¶ Θῆλυ,	Fœmina.	46
θηλὴς ἐβρημα,	Effœminata virtus afflictâ occidit.	
114, 115. Vide Γυνή.		
¶ Ἐρυμανθίος θήρ,	Erymanthia bellua.	114, 115
θηλον,	Bellua. II. Fera.	33
θηλα,	Fera.	104, 105
τῆς ψυχῆς [μέρος] θηλεῶδες,	Illâ pars animi in qua	
feritas quædam sit.		11
θηλεῶδες Γεθηλεῶδες οὐκ εἶ μὲν σώμα, ἐνταῦθα ὅ ψυχῆς,	Immanitatis in animo, stuporis in corpore.	62
* ¶ Θνήσκειν,	Emori.	42
		οἱ τε θνήσκω

- οι τε θνητῶτες, Qui è vita excesserint. 1
- αἴθνησιν μηδεμίαν μηδένος ἔχον τὸν τε θνητῶτα, Vt sen- 1
- sus omnino mors omnes auferat. 1
- Θνητῶτα, Mortalia. 31
- Θνητῶτα ἢ, Mortali conditione generentur. 31
- τὸ θνητὸν γένος, Mortalium genus. 40
- Θοισηπκα ὄργανα, Instrumenta quæ ad epulationē 45
- pertinent. 45
- Θορυβώδης, Turbulentus. 33
- Πλείων μέρος ἔθρασύς ἐδάσατο, Fecit audacior ē. 48
- Θρέμμα ἐχίδνης, Hydra generatum. 114, 115
- Θρέμματα, Pecudes. 16
- Θρωεῖν, Lugere. 108, 109
- Θυγάτηρ, Filia. 139
- Θυγὴ ἀνέμοιο Θύελλα, Vehementi flamine ventus. 88, 89
- Θυμὸν κατέδων, Ipse suum cor edens. 66, 67
- Θυμὸς ἐν ἰσθμῷ πάτασεν. Vide Πατάστω. 143
- Θυμὸς, Ira. 33
- Θυμὸς, uel Θύμωσις, ὀργὴ ἀρχιδμή, Excandescencia, 60
- ira nascens. 60
- Θύμωσις, Excandescencia, ira nascens & modò exi- 170
- stans. 170
- Θύμωσις δὲς, sub. μέρος τῆ ψυχῆς, Pars animi in qua ira- 11
- rum existit ardor. 11
- Θυεῖδες, Fores. 10
- Θυεῖς ἀμφὶ Θυσίας χρώμεθα, Quibus ad res diuinas v- 45
- ti solemus. 45
- Θυπέλον, Ara. 86, 87
- Θώραξ, pro θώραξ, Pectus. 72, 73
- Θόργης εἰσὶν ἰατρὶ λόγοι, Mederi posse rationem ira- 116, 117
- cundia. 116, 117
- Θιδέα τῶ ἀείων, Species optimi. 38

D. i.

- σιωπερὸς ταπεινὴς μίαν ἰδέαν, Vnam in speciem tē-
 perauit. 21
 ἰδέαι, Formæ. 28, 156
 ¶ Ἰδεῖν, Animaduertisse. 9, 10
 ἰδεῖν κάλλιστον, Aspectu pulcherrimus. 28
 ¶ Ἰδὸν τῆς Ἰδίας οὐσίας, Pecunia sua. 140
 Ἰδία, Priuatim. 40
 ¶ Ἰδρυῶν ἀνὴρ καὶ Ἰδιώτης, Imperator & miles. 131, 132
 ¶ Ἰδρύσασθαι, Collocare. 26
 ¶ Ἰκτὶ πάνανθια ἀλλήλοισι ἰέναι, Moueri contrariis inter
 se cursibus. 23
 εἰς ὅψιν ἰέναι, Cerni. 124, 125
 ¶ Ἰερά, Fana. 40. Delubra. Ibidem.
 πᾶσθεσσι κοινὰ ἰερά, In delubris communibus. 40
 ἰερά πάντων θεῶν, Sacra deorum omnium. 40
 Ἰερός, Sanctus. 26
 ¶ Ἰδὲ ὠπέουσι πόλεμοισι, Perge, aude nate. 112, 113
 ¶ Ἰκανῶς, Satis. 20, 30
 ¶ Ἰμάτι κεν περὶ πάντα θήλω ἐρέωλον Ἰκοῖο, Tertia te
 Phecia tempestas lata locabit. 4
 ¶ Ἰνα ἀνοσονῆ, Nequis morbus eū possit affligere. 18
 ¶ Ἰξίς, lumbi. 80, 81, 104, 105
 ¶ Ἰεῶν Ἰότητι, Diuino numine. 68, 69
 ¶ Ἰππος, Equus. 78, 79
 Ἰππος χαλκοῖς, Æquus æneus. 10
 ¶ Ἰμάτα τυξίην Ἰσάεται, Exæquat spatium lucis eūm tē-
 pore noctis. 94, 95
 πλοῦρησιν ἰσμοδμήσιν εἰκός ἀμοστέρης, Spatio du-
 ctum simili latus extat utrunque. 76, 77
 ¶ Ἰδίειλε ψυχὰς Ἰσαίδομοις τοῖς ἄστροις, Syderibus parem
 numerum distribuit animorum. 32
 ¶ Ἰούκ Ἰσται, Nesciunt. 17
 ¶ Ἰσος, Par. 10
 Ἰσην πολυτελεῖ διαστήτῳ ἠδονῶ, Non minorem vo-

- luptatem quàm, *σε.* 55
 Ισόδρομον ή λίω κύκλον, *Cursum solis celeritati parē.* 26
 Ισονομία, *Æquabilis tributio.* 171. *Æqualitas.* 172
 ¶ Ισημι.] Σπῆτι πλησίον, *Afflicte.* 114, 115
 Ισταναι βασιλέα, *Constituere regem,* 177
 ¶ Ισός, *Malus.* 84, 85
 ¶ σφριζώντα θυμόν Ιχθαίνη βία, *Aggrauescens vulnus il-
 lidat manu.* 116, 117
 ¶ Ιχθιν, *Habere.* 61
 ¶ Ιχυρός, *Vehemens.* 19
 ¶ Ισώσασθαι, *Contendere.* 104, 105
 • ¶ Ιταλιωπικός, *Italicus.* *ιτ, ιταλιωπικόν τραπέζων, Ita-
 licarum mensarum.* 41
 • ¶ Ιχθεις, *Piscis.* 84, 85
- Κ.
- Κ Αθαρείν, *Interimere.* 112, 113
 ¶ Κατάωφ έρρήση, *Vt diximus.* 29
 ¶ Κατάπλω] καθήμνωμοις τῶς έμοις ελινύων ύφαντόν
 αμφίκλητρον, *Me irretiuit veste furiali.* 112, 113
 ¶ Καταρός, *Purus & integer.* 43. *Integer & ca-
 stus.* 121
 κα θαρή όπι νυκτι, *Nocte serena.* 82, 83
 ¶ Καθεύδων, *Vide pag. 1*
 ¶ Καθήκον, *Officium.* 56. 163. 181. *Vide 178*
 ¶ Καθησθαι, *Sedere.* 43
 ¶ Καθιερωώ, *Consecrare.* 40
 ¶ Καθιστημι.] Κατασησαι η̄α, *Puppim flectere.* 66, 67
 ¶ Καθοραίν, *Cernere.* 28
 ¶ Καθ' άλλοθι και εν ύψη, *Cum in ceteris, tum maximè
 in textili.* 40
 καθ.] έφεροντο και έφερον, *Tum ferebant, tum fere-
 bantur.* 34
 ¶ όταν δέ καιρός ή ύπό τῶ ήλιου ήδη γλυκαίνεσθαι σαφ-
 λας, *Quum vuas à sole mitescere tempus est.* 49

ἐν καρῶν γέμαλθῶσῃ κέαρ, Tempestiuam medicinam adiuuens.	116,117
¶ Κακός, Haudquaquam boni est.	31
Κακά, Miseria.	110,111
κακά Πελάω φέρουσι, Quæ Priamo cladem pestemque ferebant.	64,65
Καμία, Fraus, aut vitium. 33. Vitiositas.	170.
κακίαι, Vitia.	164
ἢ ὅ ἢ Κακῶς παρὰ ζήτων, Aut bono casu aut cōtrario	7
Κακοπαθεῖν, Laborare.	60
¶ Καλεῖν, Vocitare. 70,71. Dicere.	76,77
καλέσῃ καὶ εἰπεῖν ἂν Σώκρατες, Nomine appellare.	4
ὀνομασί καλέσῃ, Signare nomine vero.	86,87
ὅτι πάντες καλέουσι τὸ ὕδωρ, Ast omnes perhibentur nomine aquai.	86,87
¶ Καλλεῖπιν, pro καταλείπειν, Linquere.	116,117
¶ Κάμος, Forma.	144
δὲ κάμος ἐμφανὸς ἄδρον, Ex pulchritudinis specie.	60
Κάμιον, Præstantius.	15
δέσμιον δὲ ὁ Κάμιος, Vinculorum id est aptissimum atque pulcherrimum.	15
κάμιον, Pulcherrimum.	15
Κάμισα, Optimé. 17. Pulcherrimé.	34
Καλός ὅστιν ὁ κόσμος, Pulcher est hic mundus.	13
καλή καὶ εὐειδής γυνή, Pulchritudine eximia foemina.	4
σκέψις καλή, Cogitationes bonæ.	11
καλός καὶ ἀγαθός ἀνὴρ, Bonus.	6
καλόν, Præclarum. 12. Pulchrum. 16. Honestum. 56. Vitale.	116,117
καλὸν δὲ ἀνάγκης ἀποτελεῖσθαι, Præclarum efficiat necesse est.	12
Καλῶς, Honesté.	52
καλῶς δὲ μοῶν, Ratione vincitum.	31

εἰκάζειν καλῶς, Bene coniiicere.	149
¶ Καμπή, Flexus.	94, 95
¶ Καρδάμιον, Nasturtium.	133
¶ Καρῖων, Caput.	72, 73
¶ Καρκίνος, Cancer.	72, 73
¶ Τριπλάσι δὲ γὰρ αὐξάνει γίνονται Καρποῖο, Triplici solita grandescere foetu.	108, 109
Κάρπιμος σάχος, Fruges.	110, 111
¶ Καρπιρεῖν, Perpeti.	47
¶ Κατὰ μετ' ἑμάντεσσι κατ' αὐτῶν, De illo augurer.	6
κτ' πάντα τελείω, Quod ex omni parte absolutissi- mum est.	16
κτ' φύσιν, Natura.	56
κατὰ μετ' ἀμείνων ἢ κτ' τοῖς πρὸς Λυσίαν τῆς λόγου τῶν φύσεως, Maiore ingenio esse quàm ut cum ora- tionibus Lysiae comparetur.	6
κατὰ πρὸς δεξιὰν ὅτι δὲ ἐξ ἑαυτῶν ἕξασθαι, Detorsit à latere in dextram partem.	23
κτ' εὐθύμην, Eregione, Ad perpendicularum, Rectis lineis.	187
κατ' ἀντικρὺ, vel protius κατὰ πικρὺ, Contraria regio- ne.	29
κτ' πῶς ἀλλήλοις ἰέναι, Moueri contrariis inter se cursibus.	23
τὸ κτ' ἀφελῶς χαῖρον, Animi latitia.	51
κατὰ ταῦτα, Sic.	39
κτ' τὸ διωατόν, Vide Διωατόν.	
κτ' διωαμίν, Vide Διωαμίν.	15
κατὰ τὸ πρὸς ἀδύνατον, Vide Πρὸς ἀδύνατον.	16
κατὰ ταῦτα, Vicissim. 26. Vide Ταῦτα.	
κτ' κόσμον, Decoré.	104, 105
ἢ κατ' ἀρετῶν πρὸς ἀξίαν, Aetio honesta.	57
κατὰ ταῦτα ἑναντία, Vide ἑναντία.	

- κατ' ἐμπειρίαν, Vide Εμπειρία. 56
 διπλῶ καὶ μήκος ἔχουσα, Duplicem in longitudinē
 diffidit. 22
 ὅ κατὰ τὰ σώματα μερισόν, Diuiduū in corpore. 21
 καὶ λόγον πὸν εἰκότα, Vide Εικότως.
 καὶ πῶ μόνωσι, Vide Μόνωσις.
 κατ' ὄσον, uel καθόσον, Eatenus quoad. 30, 31
 καὶ πάντα, Vide Πάντα.
- ¶ Καταβαίνει, Descendere. 9
 ¶ Καταγῶμαι, Frangere. 130
 ¶ Καταδέδωκώς, Demersus. 57
 ¶ Κατατάξις, Tumulis mandare. 66, 67
 ¶ Κατακαλύπτομαι, A nostro aspectu oblitescat. 29, 30
 ¶ Κατακάμψιν.] Κατέκαμψεν εἰς κύκλον, In orbē tor-
 sit. 23
 ¶ ἦδονή δι' ὧτων Κατακλιῖσαι, Voluptas suauitate au-
 ditus animum delinens. 60
 ¶ Καταλαμβάνει, Vincere, Superare. 26, 27
 καταλαμβάνεται, Vinci, Superari. 26, 27
 Κατάληψις, Cognitio, Perceptio. 159. Comprehēsiō.
 159, 160, 161
 Καταληπτόν, Comprehensibile. 162
 ¶ Καταλύειν, Peruertere. 151
 ¶ ἐστὶ Κατανοῆσαι διωατόν, Perspici & itelligi potest. 28
 ¶ Κατανικρύν, Eregione. 23
 ¶ Κατετέμνω.] Εξ οὗ ταῦτα κατετέμνεν, Ex quo hæc se-
 cuerat. 22
 ¶ ψυχὴ τότε δήπου θεότατη Κατεφαίρει, Animi maximē
 declarant diuinitatem suam. 43
 ¶ Καταφωραίν.] Τούτοις αὐτῶν ὡς οὐσαν καταφωραίνετε, Eū
 esse, ex iis rebus intelligebatis. 42
 ¶ Καταχεῖται, Fundere. 32
 ¶ Καταχρησις, Abusio. 154
 ¶ ὧς Καταψηφισαμένοις μου, Iis à quibus condemna-

tus sum.	3
¶ Κατεπίγχι, Quarere pergir.	84,85
¶ Κατεδίειν, Consumere.	64,65
¶ Κατεστραμμένη λέξις, Contorta oratio.	190
¶ Κατηγόρηματα, Vide pag. 170	
τῆς Κατηγόροις, lis à quibus accusatus sum.	3
¶ Καπῶν, Obiens.	100,101
¶ Κατόπιον, Ad tergum.	72,73
¶ Κάτοπλον, Specula	38
¶ Κατόρθωμα, Rectum. 166. Vide 178	
κατορθώματα, Recta, Rectè facta.	164
Κατόρθωσις, Recta affectio. κατορθώματα, Rectum factum.	165
¶ Ὁ Κάτω, Inferiora. Sing. per plur.	38
• ¶ Κείρομαι Σπάρτην ἐκείρατο δόξαν, Laus est attōsa Laconum.	151
¶ Κεῖται, Iacere.	116,117
¶ Κεκληιδρός, Sicus.	84,85
¶ Κεκονιδρός, Puluerulentus.	76,77
¶ Ἡδὴ ἔχρησθη τέρω Κεκραῖα, Ad virtutē maior idoles.	6
¶ Κενός, Inanis.	53
τὸ κενόν, Inanitas.	187
¶ Κένταυρος, Centaurus.	88,89
¶ Κέντρον, Acumen. 94,95. Punctum.	167
¶ Κεραυός, Temperans.	32
¶ Κεραὸς ταύρος, Corniger taurus.	72,73
¶ Κεραυνός, Fulmen.	114,115
¶ Θαυμάσιον Κέρδος ἀνείη ὁ θάνατος, Dii boni quid lucrari est emori?	1
¶ Κεφαλή, Caput.	28
¶ Κέχρηται γὰρ ἐν ἔρανε φησὶ πολλή, Quòd late caelo dispersa tenetur.	102,103
• ¶ Κίλισις, ἡ δονή δι' ὧτων κατακλιθεῖσα, Delectatio, voluptas suauitate auditus animum delinens.	60

- ¶ οὐς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάσιο φέρουσαι, Qui non fune-
 rtis liquerunt lumina fatis. 64,65
 ¶ Κῆτος, Pistrix. 84,85
 * ¶ Κίναδος, Bellua. 138
 ¶ Κινεῖν, Motum afferre. 4
 τὸ αὐτὸ κινουῖ, Quod seipsum mouet. 5
 παν ὡς ἔξωθεν τὸ Κινεῖσθαι, Omne quod pulsu agitur
 externo. 5
 τὸ κινουῖ, ἄλλοι ἄλλοι, Quod agitur aliūde. 4
 Κίνησις, Motus. 20
 ψυχῆς κινήσις, Animi commotio. 59
 ἀρχὴ κινήσεως, Principium mouendi. 5
 αἱ δὲ μέρη κατ' ὄψιν ἰδέσθαι κινήσεις, Quae ex for-
 mis percipiuntur, oculis suauis motiones. 52
 * ¶ Κλαίειν, Ploratum edere. 112,113
 ὅπου Κλέος οὐ ποτ' ὀλέεται, Fama ac laude perēni. 66,67
 ὅπου Κλισίων πειθερέου δῖφροιο, Ad sedes Callioperā.
 76,77
 * ¶ Κτήμι, Sura. 102,103
 * Κοιμάσθαι νύκτωρ, Pernoctare. 41
 ¶ πᾶσι τὰ φίλων Κοινά, Amicorū esse omnia com-
 munia. 149
 Κοινωνία, Vitae societas. 46. Communis humani
 generis societas. 58
 ἐκ τῆς τῆ πυρὸς ἐκατέρου κοινωνίας ἀλλήλοις, Quum
 ignis oc. cum eo igne se cōtulit & confudit. 38
 Κοινωνικός φύσις, Ad coniunctionē congregationem-
 que hominū & ad naturalē cōmunitatē natus. 58
 ¶ Κοίτη, Cubile. 62
 ¶ Κολακεία, Assentatio. 191
 ¶ Κομῆται, Crinita stellā. 172
 ¶ Κόμματα ἢ κῶλα, Incisa & membra. 156
 ¶ Κόπιον, Rostro tundere. 90,91
 ¶ Κόραξ, Coruus. 90,91

- ¶ Κόρδαξ, Vide pag. 155
 ¶ οἰνέως Κόρη, Oenei partu edita. 112, 113
 ¶ Κορυφή ἄκρη, Vertex celsus. 108, 109
 ¶ Κοράνη, Cornix. 108, 109
 ἄποσφρέ φει κοράνη, Obuertere natum. 84, 85
 ¶ Κόσμημα | τὰ πολέμω κοσμήματα, Bellica insignia. 40
 Κόσμος, Ornatus. 44. Mundus. 34. Lucens mun-
 dus. 29, 178
 κτ' κόσμον, Decoré. 104, 105
 κόσμος γυναικείος, Mundus muliebris. 45
 Κόσμοι, Moderati. 9
 Κοσμοπολίτης, Cuius oppidū est mūdus totus. 184, 185
 • ¶ Κραδίη, Cor. 66, 67
 ¶ Κραδίωα, Temperari. 41
 ¶ Κραναή ἰθάκη, Ithaca ī asperimis saxulis affixa. 190
 ¶ Κρατεῖν, Depellere. 33
 κρατεῖν, Tenere. κρατεῖσθαι, Teneri. 34
 κρατεῖσθαι, Harere atque impediri. 26. item Pelli. 29
 ὧν εἰ μὴ κρατήσῃαι, ἐν δίκῃ βιώσονται κρατηθέντες δὲ,
 ἀδικία, Quos qui ratione rexerit, iuste vixerit:
 qui autem his se dederit, iniuste. 33
 ¶ Κρατήρ, Temperatio. 32
 ¶ Κράτος, Principatus. 23
 ¶ Κρέας, Caro. 62
 ¶ Κρεῖττον, Praestantius. 32
 ¶ Κρίων, Latices. 64, 65
 ¶ Κρητήρ, Cratera. 90, 91
 ¶ Κρινόδρομον, Iudicatio. 152. Certamen controuer-
 sia. 155
 τὸ κρινόδρομον, Contentio quæ ex statu efficitur. 157.
 Id qua de re agitur. Ibidem.
 δὲ Κρίων ἀδικον τέθηκεν, Iudicio iniquorum circū-
 uentus. 2
 τὰ πάθη κείνης ἐστίν, Perturbationes iudicio fieri. 59

ὁμῆς οἱ Κεῖται, Vos qui indicatis.	14
¶ Κεῖός, Aries.	76, 77
¶ Κρόνος, Saturnus.	30, 173
κρόνου παῖς, Genitor Saturnius.	64, 65
¶ Κρέταφοι, Tempora.	70, 71
¶ Κρύος, Frigus.	78, 79
* ¶ ὅτι φθονοὶ Κτῆμα, Inuidiosa res.	40
¶ Κτῆνῆ, Fera.	46
* ¶ Κυβέρνησις, Vide Σπεισάζω.	
¶ Κύδος ἀρχαίων, Decus Argolicum.	66, 67
¶ Κύκλισις, Orbis.	27
Κύκλος, Orbis. 26. Circul ⁹ , aut orbis. 172. Vide Ἰσοδρομον	
κύκλος γάλακτος, Orbis lacteus.	94, 95
κύκλω, Vide Πελαγαίων in Γελάζω.	
καὶ κύκλω δὴ κύκλοι σφαιρόμοιοι οὐρανὸν ἔρημοι κατέ- στησεν, Caeloque foliugo & volubili & in orbem incitato complexus est.	20
λείον δὲ δὴ κύκλω παῖ ἔξωθεν αὐτὸ ἀπηκριβῆτο, Omni autē totam figurā mūdi lauitate circūdedit. 19	
Κυκλοπερὲς αὐτὸ ἐποριβῆτο, Idque ita tornauit, vt nihil effici possit rotundius.	19
¶ Κύκνος, Cygnus.	121
¶ Κύλικες μικραί, Pocula minuta.	133
¶ Κυλινδρῶν ἑσχαλεια, Conortos orbis.	96, 97
¶ Λύρη Κυλλεναίη, Fides Cyllenia.	100, 101
¶ Κυμαίνοντι νέφει πεπεσμένον, Obscura caligine te- ctam.	88, 89
¶ Κωιῆν τε τὸν ὄφιν φασί, Cynicorum autem rationē atque vitam alii cadere in sapientem dicunt.	58
¶ Κωοσσυεὶς ἄρκτος, Cynosura Arctus.	72, 73
¶ Κύρια αἵτια, Principales causæ.	186
εἰ μηδενὸς αὐτῶν αἵ ψυχὰι κύρια ἦσαν, Si nihil corū ipforum animi efficerent, quo, etc.	42
κύρια δόξα, Maximè rata [sententiæ.]	163

- Ἰστέως κόσμου ἀρχὴ κλειώτατη, Gignendi mundi
 causa iustissima. 15
 τὰ μέγιστα καὶ κλειώτατα, Maximas & grauissimas
 res. 54
 * Κῶλα, Membra. 153
 κόμματα τῆς κῶλας, Incisa & membra. 156

Δ.

- Λαας, Saxum. 164, 165
 * Λαγός, Lepus. 84, 85
 * Λαμβάνειν, Capere. 20. Circumplecti. 23. Afflu-
 mere. 38
 εἰάν τις γέ λάβῃ με, Si me assequi potueris. 4
 * Λαμπροτάτος, Splendidissimus. 28
 * Λαοθάνειν, Fallere. 45
 * Λέγειν, Dicere. 6. Differere. 14. Profiteri. 15.
 Verbis explicare. 30. Fari. 31
 λέγειν ἢ ὀρθότερον, Dictu verius & melius. 16
 Λεγόμενος αὐτῷ βίος ἁδαιμων, Vita illa beata quæ fere-
 batur. 41
 ἡμῶν ὅτι τὰ λεγόμενα, Vera sunt quæ dicuntur. 1
 τὰ τούτοις ἐφεξῆς ἡμῖν λεκτέον, Quod sequitur, viden-
 dum est. 15
 λεκτέα ἀμφότερα τὰ γῶν, De utroque dicamus ge-
 nere. 39
 Λέξις, Oratio. 190
 ἡ λέξις ἢ ἡ πολλῶν, Sermo vulgaris. 50
 * Λεῖος, Lauis. 20
 λεῖον δὲ δὴ κύκλω παῖ ἕξωθεν αὐτὸ ἀπηκριβῶτο, Omni
 autē totā figuram mūdi lauitate circūdedit. 19
 Λειότης, Lauitas. 38
 * Λειπόμυρον, Reliquum. Vide Ἀποκρίσεις.
 λείπειται, Iacent relicta. 116, 117
 * Λεπὴ φάσσαι χηλαί, Obscuro corpore Chela. 102, 103
 λεπὴ φαιίνονται, Exiguum iaciunt ignem. 72, 73

- ¶ Λυκοδέα, Matuta, Ino. 167. 174
- ¶ Χρῶμα λευκόν, Color albus. 40
- ¶ Λέων, Leo. 73. 73
- ¶ Οὐποτε λήξαι κινούμενοι, Nunquam ne moueri quidem desinit. 5
- οὐ πῶτερον πόνων λήξαι, Neque malorum terminū prius aspiciet. 33
- ¶ Λήμματα, Sumptiones. 175
- Ληπία καὶ ἀξίαν ἔχοντα, Sumenda & quadam æstimatione dignanda. 183
- ¶ Λίθινα δὲ ὀπίσματα μὴ μίջω ποιῆιν, Nec è lapide excitari plus nec imponi, etc. 41
- ¶ Οἱ λιτοὶ χυλοί, Contemptissimæ esca & potiones. 55
- ¶ Λογισαίμενος οὖν, Quū rationē igitur habuisset. 15
- Λογισμός, Consilium & ratio. 54
- ὅθεν δὴ τὸν λογισμὸν τὸνδε, Quocirca. 15
- ὅθεν δὴ παῖ ὄντως αἰεὶ λογισμὸς θεοῦ πῶτε ἑσόμενον θεὸν λογιθεὶς, Deus is qui erat de aliquando Deo futuro cogitans. 20
- Ἐπὶ τῆς ψυχῆς [sub. μέρος] ὅσον λογικόν, Ea pars animi quæ mentis & rationis sit particeps. II. Ea pars animi quæ mentis & consilii est. II
- λογικῶν, Vide pag. 170
- λογικῆ, Ratio differendi. 176. Vide et pag. 162
- Ἐπὶ λογικόν, Pars animi in qua inest ratio atque consilium. 184
- Λόγοι, Orationes. 6
- λόγοι πῶτε τῶ παντὸς λεγόμενοι, Oratio de vniuersitate habita. 39
- λόγος δὲ ὁ κατὰ τὸν ὄντων ἀληθῆς γιγνώμενος, Ratio autē vera quæ versatur in iis quæ sūt semper eadē. 24
- νοήσῃ μετὰ λόγου πῶτεληπτόν, Intelligentia & ratione comprehenditur. 12
- λόγῳ, Ratione. 33. λόγῳ καὶ φρονήσῃ, Ratione sa-

πριεντίαque. 13. ἀρῆς λόγος, Ignaua ratio. 187	
κτ' λόγον τὸν εἰκότα, Vide Εἰκώς.	
πρὸς ἀλλήλα αἰνὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἀπαρξαστάμενος, Εἰ- que inter se compararet, ac proportione con- iungeret. 18	
πρὶν λόγον δοῦναι, ηὐ δὲ δύναι δοῦναι, Priusquam ra- tiones retulisset. 140	
ὅτι ἔχει ὁ αὐτὸς λόγος, Eodem modo potest dici. 9	
λόγος πᾶρεργος, Vide Παρέργος.	
λόγος, Fama. 102, 103	
¶ Σεριφίω Λοιδόρου μύθῳ ἀπεκρίνατο, Seriphio in iurgio respondit. 9	
¶ Λοιπὰ, Reliqua sunt. 31	
¶ Λοξὸν ἢ ἔστι κάρη, γού. etc. Obstipumque caput tere- ti ceruice reflexum. 70, 71	
¶ Λουεῖν, Lauatio. 45	
¶ Λοφίη, ἢ λοφιά, Terga. 84, 85. Spina. 102, 103	
* ¶ Λύειν, Dissoluerē. 31. Vide Φθίνω.	
λυεῖν τὸν ὄρκον, Liberatū se esse iureiurādo. 63	
λυεῖν τὸν φόβον, Liberate metu. 55	
Λύσις, Solutio. 169	
Λυσίδιχος, Qui omnia iura dissoluit. 159	
Λυτὸν, Solui potest. 31	
¶ Λυπεῖσθαι, Mocerere. 7	
οὔτε τὸ δόξω, οὔτε τὸ λυπούμενον, Aliquid aut dolēs, aut ægrum. 55	
Λύπη, Ægritudo. 59, 60. Molestia. 33, 130, 131	
λύπη, Ægritudo, quasi λύσις, id est solutio totius ho- minis. 169	
λύπη ἐστὶ συστολή ἄλλοι, Ægritudo, animi aduersante ratione contractio. 59	
¶ Λύρη Κολληεῖα, Fides Cyllenia. 100, 101	
¶ Λύσις, Vide Λύειν.	
* ¶ Λάϊον, Vide Μέγιστον. 147	

M.

ΜΑ ΔΙΑ ΟΥ ΔΗΤΑ, Non, villo modo.	6
¶ ΜΑΧΡΟΙ, Sapientes & docti.	175
¶ ΜΑΚΑΡΙΑ Η ΜΕΡΑ, Beatus dies.	51
τὸ μακάριον καὶ ἀφθαρτον, Quod beatū & immortale est.	142
ΕΙΣ Τὸ ὅλου βίου Μακαρότητα, Ad beatè viuendū.	54
¶ ΜΑΚΡΑ, Longa, Producta atque longa.	50
μακροὶ ὀνιαυτοί, Magni anni.	90, 91
¶ Οὐδ' αὖτως Μαλλον, Nullo modo facilius.	49
¶ ΜΑΝΤΑΝΕΙΝ, Discere. 26. Docteri. 27. Cognoscere. 31	
¶ ΜΑΝΙΑ, Infania.	168
¶ Εἰ ἐπὶ τὸν Μαντεύεται, Auguris nostri fata rató sne, &c.	64, 65
μαντεύομαι κατ' αὐτῶ, De illo augurer.	6
Μαντις ἀριστος, Vates optimus.	149
Μαντικί, Diuinationio. 172. Diuinationio, id est praesentio & scientia rerum futurarum.	174
Μαντικός, Diuinationem habens.	121
¶ Μάταιος δόειν πόνος, Frustra suscipiatur labor.	30
¶ Μεγαλήσια, Megalesia. vide pag. 158	
¶ Μέγας, Summus.	94, 95
Μεῖζον ἀγαθόν, Optabilius, Praestantius bonum.	40
μείζω, Maiora.	6
ὡς φαίνεται μείζω ἢ κατ' ἄνθρωπον, Magnitudine inusitata.	10
Μέγιστον, Difficillimum.	13
ὅρος τῶ Μεγέτους ἢ τῶ ἰδονῶν, Terminari summam voluptatem.	53
ὡς ἔοικεν οὐκ ἀπολείποντα τὸ ἴσον ἐαυτοῖς μεγέτους, Ut nihil ad eorū magnitudinē posset accedere.	51
¶ Μέθης πλησθέν, Immoderato tumefacta potu.	11
¶ ὅκ Μεγακίου, Ab adolescentia.	51
¶ Μείς, Mensis.	27

- ¶ Μείων, Breuior, *καὶ τὸν πικρὸν ὄβελον μίλι* 98, 99
 αἰξίου ἔστι Μειώσεως καὶ συστολῆς δοκοῦντος, In quo demit
 ti contrahique animo, rectum esse videatur. 59
- ¶ Μελαγχολία, Furor. *ἐπιθυμία τῆς βίης* 168
- ¶ Οἱ φιλοσοφῶντες, ὅσοι θνήσκουσιν Μελετώσι, Philosophorū
 vita, commentatio mortis. *ὅσοι ἄνθρωποι σὺν τῇ* 122
- ¶ Μέλιτος γλυκίων ἀοδή, Melle dulcior oratio. 143, 144
- ¶ Μελίγηρος ὄψις, Vocum dulcedo. *ὅσοι ἄνθρωποι* 66, 67
- ¶ Μέλλοντα, Futura. *ὅσοι ἄνθρωποι* 43
- ¶ ὄκνος, φόβος μελλούσης ἐνεργείας, Pigritia, metus cō-
 sequentis laboris. *ὅσοι ἄνθρωποι* 59
- ¶ Μεμιασμένος, Qui se contaminauit. 120
- ¶ Ἥδον ἢ ἐλύπη Μεμυμένον, Voluptate & molestia mi-
 xtum. *ὅσοι ἄνθρωποι* 32, 33
- ¶ Ἐπὶ τὰλλα ἔστω καὶ τὰ λοιπὰ ἀναθήματα Μεμυμένα, I-
 temque cætera huius exempli dona sunt. 40
- ¶ Μεμῆσθαι, Vide Πόνος. *ὅσοι ἄνθρωποι*
- ¶ Μεμφοεσθαι, Reprehendere. *ὅσοι ἄνθρωποι* 55
- ¶ Μέν δῆ, Tamen. *ὅσοι ἄνθρωποι* 31
- ¶ Ἐν ἑξῆσι μίλι. ὡς περὶ τὸ ἰδίον ὄλον κινῆσθαι ζῶον, ἀ-
 τὰκτως μίλι κινῆσθαι, Ita totum animal moue-
 batur illud quidem, sed immod. *ὅσοι ἄνθρωποι* 34
- ¶ ἐγὼ μὲν γὰρ ἐθέλω, Equidem vellem. 2
- ¶ εἰ μὲν δῆ, Atqui si. *ὅσοι ἄνθρωποι* 13
- ¶ Ἐἰ μὲν γὰρ, Vide Ἐ.
- ¶ ἰδίον, Sed. *ὅσοι ἄνθρωποι* *μαρτυροῦμαι κατ' αὐτὸ*, Sed quid
 de illo augurer. *ὅσοι ἄνθρωποι* 6
- ¶ Μείνειν, Constante manere. *ὅσοι ἄνθρωποι* 34
- ¶ ἐν ταῖς ἑξῆσι μίλι αἰεὶ μένει, Suis sedibus inhaerent,
 & perpetuò manent. *ὅσοι ἄνθρωποι* 29
- ¶ πλεον μέρος καὶ τὸ φόβου ἐδάσατο, Timidiorem reddi-
 dit. 48. πλεον μέρος τὸ θράσους ἐδάσατο, Audacio-
 rem fecit. *ὅσοι ἄνθρωποι* *ἰβιδέμ*
- ¶ ἢ μὲν οὖν ἐν μέροις εἶδη πεφικότερον [ζῶον] μηδενί.

- Nullius profectò eorum quæ sunt nobis nota animantia. 15
- Μελεζέδαι, Vendicare. 42. μελεζέδωσαν, Dent. 51
- Μελεση ούσια, Diuidua materia. 21
- ¶ Μεσηύ, Inter. 78, 79
- ¶ Μέσου ἴσον, A medio ad summum, parem. 20
- ἐν μέσῳ πυρός τε καὶ γῆς, Inter ignem & terram. 28
- ξυώεσθαι ἐν μέσῳ τοῦ τε αἰθέρος αὐτοῦ καὶ οὐρανοῦ. Interiecit inter indiuiduum atque, &c. 21
- Μεσότητι πλώται, ἔχων, Per medios tranans. 94, 95
- μέσους δὲ ἐ μέσῳ τι τέμνει, A medio media de parte secatur. 96, 97
- μέσῳ τι πιδαλίῳ καὶ κήτεος, Inter pistricem atque gubernaculum. 84, 85. κήτεος καὶ ἰχθύος μέσῳ τι, Inter pistricem & piscem. 86, 87
- μέσῳ τι κείνο φανήμεθα οὐρανῶ ἄστρον, Aram sub media cæli regione locatam. 88, 89
- Μεσότης, Interiectum medium. 17
- μέσότης πρὸς τὸ ἀδικεῖν, Moderata iniustitia. 50
- μέσότητες, Media. 22. 178. Vix enim audeo dicere medietates quas Græci μεσότητες appellāt. 22
- δύο μεσότητες, Bina media. 22
- ¶ Μέσφα παρ' αὐτῶν οὐρῶν, Ad summā caudā. 100, 101
- ¶ Μετὰ] μεθ' Ἑρμάχου σκοπούμενοι, De Hermachi sententia. 51
- μετὰ πενίας, In inopia. 9
- μετ' ἐκείνης, Ea adiutrice. 10
- νοήσῃ μὲν λόγου, Intelligentia & ratione. 12
- μὲν τὸ πρῶτον, Deinceps. 39
- ¶ Μεταβάλλειν, Mutare. 126. Transferri. 33
- εἰς γυναικὸς φύσιν ἐν τῇ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ μεταβάλλοι, Eū secundus ortus in figuram muliebrem transferet. 33
- ¶ Μεταδιδάκειν, Conquirere. 39
- ¶ Μετα-

¶ Μετακόσμια, Intermundia.	184
¶ Μετανάσσης, Errans vagus.	90,91
¶ Μεταξὺ δ' ἄρχοντα, In magistratu.	140
¶ Μετὰ φρενον, Terga.	94,95
¶ Μετῆχουσα, Compos & particeps.	24
μετὰ χοι ἀριθμοῖ, Numerorum naturam vimque cognoscerent.	27
¶ Μεταρολογίας ἐμπηθεῖς, Quum præclara quædã & magnifica didicisset.	125
¶ Μάλα πάλῃ Μετῆθορική ἐχοι, Magnum spatium supra.	88,89
¶ Μετοίκησης τῆς ψυχῆς τῶ τόπου τοῦ ἐνθενδε εἰς ἄλλον τόπον, In alium quendam locum ex his locis morte migretur.	1
¶ Μετρεῖσθαι, Utendum accipere.	147
ἴση μετρηθεῖσα δύο πᾶσι μετρηθεῖσιν ἄσρα, Bina pari spatio caelestia signa tenentes.	96,97
¶ Μετρίως, Vide post Μέτρον.	
¶ Μέτρον, Mensura.	27,50
μέτρω γὰρ δύο δυοῖν ἀνιπέρον, Pari spatio duo cernes esse duobus.	92,93
αὐτὰς τῶ μετρωκαί λώιον, Eadem mensura, aut etiã cum latiore. 147. Maiore mensura. Ibidem.	
τῆς εὐσε Μετρίως ὅτιν ὀπίπονον, Tolerabilem agunt se ne etutem.	9
¶ Μετῶν μία, Vide pag. 154	
¶ Μὴ θαυμασίως, Haud sanè erit mirum.	14
ὅτι μὴ, Nisi quatenus.	34
Μηδὲ ἕτερος, Nulla ex re alia.	5
ὅτι μὴ εἴπῃν ἕνι θεῷ, Quod ne dictu quidem fact.	13
Μηδέν, Nil.	14
μηδεμίαν ἀποδοῖς ὅτι, Sensus extinguitur.	1
ἀποδοῖς μηδεμίαν μηδένος ἔχει τὸ θεῶν, Ut sententia.	E.i.

sus omnino mors omnes auferat.	1
¶ Μήκος, Longitudo.	22
¶ Μλω, Sed. 34. Vide Μέν.	
¶ Μλωις, ἄργη πεπαιωμένη, Odium, ira inueterata.	60
¶ Μήτε ζῶν, μήτε ἕξ ἄποτανώ, Nequis néve viuus, néve mortuus.	41
¶ Μήτηρ, Mater.	11.41
¶ Μηχανάσαι, Inchoare. 21. Machinari.	39
• ¶ Μίαν πᾶσιν, Vnum comunemque omnium.	32
¶ Μιαφοεῖν τε ὀποιῶ, Atque etiam trucidare aliquē & impiē cruentari.	11
¶ Μιαρός, Improbus.	128
¶ Μιγίς μὲν τῆς οὐσίας, Permiscens cum materia.	21
μητέρι Μιγνυάται, Cum matre corpus miscere.	11
ἐκάστην δὲ [μοῖραν] ἕκ τε ταυτὸ καὶ θατέρου καὶ τῆς οὐσίας μιμημένω, Iam partes singulas ex eodem & ex altero & ex materia temperauit.	21
μυχθίν, Permixturem.	22
¶ Μικραὶ κύλικες, Minuta pocula.	133
Μικρότης, Vide Σμικρότης.	
¶ Μιμείδαι, Imitari.	31
ἀνδρῶν διόφρων τούτων αὐτῶν Μιμημάτων, Nullo posito sub oculos simulachro earum rerum.	30
Μίμησις, Imitatio.	28
¶ Μισάνθρωπος, Vide παρ. 170.	170
¶ Μίσγην, Permiscere.	32
Μίσρονται ἀλλήλησι, Partem in vnam miscentur.	70, 71
¶ ἕκ ἀνδρῶν μεγάλων Μισθῶν, Nō sine magna mercede.	62
¶ Μισογυνεία, Odium mulierum.	170
• ¶ Μνάσθαι] Ὅπποτε μνήτομαι, Quī recorder.	66, 67
Μνήμη, Memoria.	48
Μνήμα, Sepulchrum.	40
• ¶ Μορέοντι ἀνδρὶ εἰδικῶς εἰδωλον, Defessa velut incurrentis imago.	70, 71

- ¶ *ἑκάστην* [Μοῖραν], Partes singulas. 21
 οὐδὲ τεύξασθε θανάτου μοίρας, Neque vos vlla mor-
 tis fata periment. 31
 Μοίρας ὅσας προσῆκε, Ea quæ decuit membra. 21
 κείται Μοιρῶν θανάτω, Potitur fatorum munere.
 116, 117
- ¶ *Μοιχεύειν*, Stuprum inferre. 10
 ¶ *Μονή* ἐν τῇ βίῳ, Mansio in vita. 184
 Μόνιμον καὶ βέβαιον, Res stabilis & immutabilis. 14
 ¶ *εἷς ὁ δὲ Μονογενὴς οὐρανὸς γενεῶν ὅτι τε καὶ ἔσθ*, Sin-
 gularem deus hūc mundum atque vnigenā pro-
 creauit. 16
 ¶ *Μόνον*, Tantummodo. 40
 Μονοειδές, Nihil habens admixtū dispar sui atque dif-
 simile. 124
 Μονωθεΐσιν φρονήσεως, Vacantes prudentia. 39
 κατὰ τὴν Μόνωσιν, Hoc ipso quod solus atque vnus
 esset. 16
 ¶ *Μονόξυλον*, Vno è ligno. 40
 ¶ *Μόρον*, Particula. 16
 μόρα, Particulæ. 34
 ¶ *Μορφή*, Forma. 132
 αἱ δὲ μορφῆς κατ' ὄψιν ἠδέϊται κινήσεις, Voluptates
 quæ ex formis percipiuntur oculis. 52
 ¶ *εἶδος κακὸν Μοισικῆς μεταβάλλειν*, Musicorum cātus
 mutare. 126
 ¶ *Μοχθηρὸν δευδύειν*, In miseria esse. 57
 ¶ *πολλὰ χεῖ ἐνώπιον Μοχθήσας ἐγώ*, Multa quæ cor-
 pore exanclato pertuli. 112, 113
 • ¶ *Μῦθος*, Vide *Εικότα μῦθον*. 14
 μῦθοι, Verba. 144
 Μυθολογοῦσι, Ferunt fabulæ. 10
 ¶ *Μυστηριώδεις*, Vide pag. 158

N.

ΝΑυτολεῖν, Nauigare.	110, 111
¶ Ναύτης, Nauta.	88, 89
* ¶ Νεάπολις, Vide pag. 158	
¶ Νειόθι ἀγροκρηῖος ἠώρηται, Inferior Capricorno voluitur.	86, 87
¶ Νεκρός, Hominis mortui corpus.	10
¶ Νεμέας ἔνοικος λέων, Nemeæus leo.	114, 115
¶ Νέμειν, Distribuere.	29
ἔνειμέθι ἕκαστην πρὸς ἕκαστον, Et singulos adiunxit ad singula.	32
¶ Νέος, Adolescens.	6
νέοις θεοῖς, Junioribus diis.	34
τὸ νέον, Pueri.	127
φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον, Proccra & tenera palma.	144
ἀρχαῖα πρῶτον ὑπὸ Νεωτέρου, Minori parere maiorem.	21
Νεότης, Adolescentia. γῆρας, Senectus.	133
Νεόμηνι σελήνῃ, Pleno lumine luna.	92, 93
¶ Νεοασί, Pulli.	64, 65
¶ Νόειν, Obtutum figere.	70, 71
¶ κυμαίνοντι Νέφει πεπεσμένον, Obscura caligine tectā.	88, 89
* ¶ αὐτὸς Νηΐδα πειρώματι παιδεύειν, Ego verò ipse instituo.	49
¶ Νῆες ἀρχαῶν, Classæ Argolicæ.	64, 65
¶ Νηλεὺς θυμὸς, Firmus animus.	66, 67
* ¶ Νοεῖν, Intelligere. 52. Videre.	144
τῷ γὰρ τῷ Νοεῖν καλλίστην, Ei enim quod pulcherrimum in rerum natura intelligi potest.	16
Νοήσῃ μὲν λόγου πρῶτον, Intelligentia & ratione cōprehenditur.	12
τὰ Νοητά, Res sub intelligentiam cadentes.	24

- νοητὰ ζῶα, Animantes eos qui ratione intelliguntur. 16
- νοητὰ ζῶα πάντα, Omnes qui animo cernuntur & ratione intelliguntur animantes. 16
- ¶ Νομίζων λευκέναι τον ὄρκον, Liberatum se esse iureiurando interpretabatur. 63
- νομίσεις μωρέω καλλιόν ὁμοιον ἀνομοίου, Quoad eius præstabat iudicio dissimilitudini similitudo. 19
- ¶ Νόμοι εἰμδρμόδοι, Leges fatales ac necessarix. 32
- νόμου ἀπαγρβόντος, μηδένα, &c. Quum esset lex, nequis, &c. 140. κελδόντος τῷ νόμου, σεφαιῶν, Quum lex esset, debere, &c.
- Νόμιμα, Leges. 116, 117. Vide & pag. 142
- Νομοφύλακας, Vide pag. 177
- ¶ Νοσεῖν, Agrotum esse. 61
- Νόσοι, Morbi. 19
- Νόσημα, Animi agrotatio. 60. νοσήματα, Morbi ex perturbationibus. 170
- ¶ Νότος, Auster. 84, 85
- Νοτώτερος, Inclinator ad flamen austru. 76, 77
- ¶ Νοῦς, Intelligentia. 15, 38, 39. Animus. 43
- νοῦν ἔχον, Intelligens. Cui opponitur ἀρόητων, Non intelligens. 15
- νοῦν καὶ φρόνησιν, Mentem atque intelligentiã. 20
- νοῦν ἐβαλλόμενω εἰς συμφορὰς, Futuras mecum commentabar miseras. 110, 111
- ἐπεὶ δὲ καὶ νοῦν τῷ ξυωτικῇ πᾶσαι ἢ τῆς ψυχῆς ξύστασις ἐγγήνητο, Animum igitur quum ille procreator mundi Deus ex sua mente & diuinitate genuisset. 23
- * ¶ Νῶν, Nunc. 6
- ¶ Νύξ, Nox. 29. Vmbra. 98, 99
- καθαρῆ ὄππὶ νυκτί, Nocte serena. 82, 83
- κοιμάσθαι Νύκτωρ, Pernoctare. 41

E.iii.

- ¶ Νῶτα, Terga. οὐκ ἔστιν ἄλλο τι πρὸς τὴν ἀνάγκην. 114, 115
- Ξ.
- ¶ Εἶνος pro ξένος, Hospes. 116, 117
- ¶ Ὅθις εἰς Ξενοδοχίας χρώμεθα, Quibus ad hospitū aduentum utimur. 116, 117
- ¶ Ξυψενέες ῥήμα, Formam sibi cognatam. 119
- ¶ αὐτὸν αὐτῆς διωάμδρον Ξυγγίγηεαχ, Quod secū ipsum esse posset. 120
- ¶ Ξυψενέεσσι Ορφεῖ, Colloqui cum Orpheo. 121
- ¶ Ξυκολλᾶν, Copulare. 134
- ¶ Ξυδικᾶν, Permiscere. 149
- ¶ Ξυμφοραῖνω] τὰ ποθ' ἀλλήλα Ξυμπεραίνετα τάχη, Cōfectis suis cursibus. 128
- ¶ εἰς ταυτὸν Ξυμπέση διωάμεις τε πολιτικῆ καὶ φιλοσοφία, Cōiunctio potestatis ac sapientia. 127
- ¶ Ξυμπληροῦν, Explere. 122
- ¶ Ξυμπληροῦσθαι, Explere. 122
- ¶ Ξυμφορᾷ θεήλατος, Ira cælitū inuectū malū. 108, 109
- ¶ βιάων παθημάτωι Ξύμφυτον ζήγηεσθαι, Vehemētiorē motu excitatum, coniunctū que natura. 32
- ¶ μέσον μέση Ξυωάζων, Medio mediū accōmodans. 23
- ¶ Ξυωαζοζός, Vide Δεσμός.
- ¶ Ξυωάπια, Quæ rerum adiuuant causas. 38. Adiuuantia causarum. *ibidem.*
- ¶ Ξυωάπην.] Ξυνάψας αὐταῖς τε καὶ ἀλλήλαις ἐν τῆς καταντικρῆ ἢ ποθ' ἑσολῆς, Ut & ipsæ secū & inter se ex commissura quæ eregione esset, iungerentur. 23
- ¶ Ξυωαρμόπειν, Vide Διςμικτός. 21
- ¶ Ξυωδέϊν, Colligare. 17, 18
- ¶ Ξυωέδησε καὶ Ξυνεήσατο οὐρανό, Qua ex coniunctione cælum ita aptum est ut, &c. 18
- ὅς ἂν αὐτὸν καὶ τὰ Ξυωδούμενα ὅτι μάλιστα ἐν ποτῆ, Quod ex se atque de iis quæ astringit, quàm maximè unum efficit. 17

- ¶ Ζωεύχοντο δεσμοῖς, Colligati erant vinculis. 34
 ¶ Ζωέπεται τούτω τῷ βίῳ, Comitantur huic vitæ. 41
 Ζωεπόδρος, Comes. 29
 ¶ ἦνι τῶν ζῴων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα ὁ Ἐννιταξ ζῴωσῃσε,
 Cuiusnam animantium deus in fingendo mundo
 similitudinem sequutus sit. 15
 Ζυσησας δὲ τῷ παῖ, Toto igitur omni constituto. 32
 Ζωεδήσῃ καὶ Ἐννεσῃσατο οὐρανόν, Qua ex cōiunctio-
 ne cælum ita aptum est, vt, &c. 18
 δύο δὲ μόνῳ ζῳίῳ αἰσῃ πείτου χεῖρῃ οὐ διωαπῖν, Om-
 nia autem duo ad cohærendum tertium ali-
 quid requirunt. 17
 Ζύσασῃς, Coniunctio. 22. Vide Κατὰ νοῦν in Νοῦ.
 ¶ Πυκνοῖς γόμφοις Ζωωτήκοντες, Crebris quasi cuneolis
 iniectis. 34

Ο.

- Ο τῷτῃ λεζόμδρος αὐ βίος ἀδαίμων, Vita illa beata
 quæ ferebatur. 41
 Ὅδῃ ποιμαντύσμαι, Sed quid augurer. 6
 ¶ Ἰπέσῃσῃ Ὀδὸν ἐπὶ τὸν βίον, Viuendi viā ingredi. 43
 ὁδὸν πορεύεσῃ, Ingredi viam. 7
 ὡς ὁδὸν ἐνὰ ὁδὸν ὡς ελληλυθῳτων, Tanquam longam
 aliquam viam confeceris. 7
 Ὀδοιπορεῖαι, Itinera. 47
 ¶ Ὀδῳή, λύπη ἐπίπνοσ, Arumna, ægritudo laborio-
 sa. 60
 * Ὀδῳ, Quamobrem. 17
 * Ὀἶδρῳσῃσατο, Quæ sit collocatio. 26
 Ὀἶσῃ, Quales. 28
 Ὀὐκ Ὀἶδα, Haud scio. 6
 οὐ γὰρ εἶδα, Quum ignorem. 6
 Ὀἶδαῖν οὐσα θάλασσα, Inflatum mare. 106, 107
 ὀιδάσῃται κραδίη γόλω, Cor turgescit iris. 66, 67

¶ Οἴσις, Opinatio.	60
¶ Οἰκείον, Accommodatum ad naturam.	160, 183.
Quod secundum naturam est.	183
Τὰ οἰκεία τηρεῖται, Ea tenere quæ secundum natu- ram sint.	61
κίνησιν οἰκείαν, Motum qui sit aptissimus.	20
¶ Οἰκέται, Scruuli.	46
¶ Οἴκησις, Domicilia.	40
¶ Οἰκονομικός liber, qui est de tuēda re familiari.	179
¶ Οἰκτεῖρειν, Misereri.	112, 113
¶ Οἶνοχθῆειν, Pocula ministrare.	144
¶ Οἰόμοροι βλάπτειν ἑ, Mihi nocere se crediderunt.	3
¶ Οἶον ὑπὸς ὄβι τὸ τεθῆναι, Similis est somno mors.	1
¶ Οἶος, Solus.	144
οὐδ' οἶος ἀστήρ, Non vna modò stella.	70, 71
¶ Οἶός, Sagitta.	100, 101
¶ ὡς Οἰχίσσομαι, Me hinc auolaturum.	4
¶ εἰς Οἰανὸς αἰετος, ἀμυνέει πατρὸς, Optimis au- spiciis ea geri quæ pro Reipub. salute fierent.	145
* ¶ Οκλαῖ, Genu flexo.	94, 95
¶ Οκνος, φόβος μελλούσης ἐνεργείας, Pigritia, metus cō- sequenti laboris.	59
¶ Οκτωπλάσιος. Ἡς ὀκτώπλευσιν, Octuplā primā.	22
* ¶ Ολβιος, Beatus.	137
ὄλβια, Præclara.	116, 117
¶ ἀφιλοχρηματία σπάρταν Ολεῖ, Spartam avaritia esse perituram.	148
Ὅλ' ἐμὴν κλέος οὐ ποτ' Ολεῖται, Mea semper gloria viuet.	66, 67
ὅπου κλέος ἔποτ' ὀλεῖται, Fama ac laude perēni.	66, 67
¶ Ολίγον ὀπίχρον, Exiguo tempore.	86, 87
καὶ ὀλίγον ὑστεροὶ ἀναβλέπειν μέλλωσιν, Iam appro-	

pinquat vt videat.	57
ὀλίγοι, Pauci.	100, 101
πλίω ὀλίγοι ἢ πολλῶν, Præter admodum paucos.	27
ὀλίγη, Parua.	68, 69
ὀλίγαι, Tenues.	76, 77
ὀλίγη ἀγλή, Tenue lumen.	84, 85
ὀλίγη. Leuiter posita.	78, 79
¶ Ολοθυγών, Acredula.	108, 109
¶ Ολον, Totum.	19
ὧδ' νοῦν ἔχοντες ὄλον ὄλου κάλλιον, Intelligente in to to genere præstantius.	15
ὄλωσ, Omnino.	183
• ¶ Ομαλός, Equabilis.	20
¶ Ομβρος πολύς, Imbres magni.	9
¶ Ομματα, Oculi.	19
¶ Ομοίον, Similitudo.	19
ὄχι Ομοίως, Non æquè.	131
ἀπειράσσο εἰς Ομοιότητα ὡς ἀπειράζετο, Impressa ab illis quæ imitabatur, effinxerat.	28
ὕλη ἢ ζώων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα σιμύεσσι, Cuiusnam animantium similitudinem sequutus sit.	15
Ομοιώσει, Similem efficere.	16
¶ Ομολογία, Conuenientia.	163
Ομολογούμενοι λόγοι, Oratio quæ sibi constet, & ex o- mni parte secum ipsa consentiat.	14
Ομολογουμένως τῆ φύσιν ζῶν, Congruere naturæ, cum- que ea conuenienter viuere. 185. Congruenter naturæ conuenienterque viuere. Ibidem.	
¶ Ομόσαι, Iurare.	110, 111
¶ ὅθεν τὸ Ομόφυλον, Illuc vnde orta sunt.	43
¶ ἢ καθ' ὅσον μὲν αὐτῶν ἀθάνατοις Ομοθυμον εἶναι ὡροσι- κει, In quibus qui tales creantur, vt deorum im- mortalium quasi gentiles esse debeant.	31
¶ Ομοσες οὐδ' ἐν ἡπείρῳ, Attramen.	28

¶ μηδ' Ουαρ μηδ' εν ορα, Sine visis somniorum.	2
¶ ήμβων μηδ' εις Ονηϊσος εστω, Nemo de nobis vnus ex- cellat.	141
¶ Ονομα, Nomen.	49
Ονομαζειν, Nomen appellare. Fort. nomine.	27
Ονομαστος, Nobilis, Clarus.	9
Ονομαστικα λεσται, Signare nomine vero.	86, 87
¶ Τα αι' Ουρα, Res sempiternæ.	14
Ουτως, Verè.	12
¶ Εξ απαλων Ουγγων, A teneris vnguiculis.	180
* ¶ Οπι τυχη, Fortuito.	34
¶ Οπισθεν, Retro.	81, 83
¶ Οποτε, (uel ο ποτε, ob metrum) Quum.	66, 67
ο ποτε δη σωμασιν εμφτυθειεν, Quum autem cor- poribus inseuisset.	33
ο ποτε εντυχημι Παλαμηδη, Quum Palamedem co- uenirem.	2
¶ Οπισθαται υπο τη ηλιου, Percoqui à sole.	49
¶ Οπως αν βουλησθε, Ut tibi videbitur.	4
παιδείας οπως εχθ, Quam sit doctus. 6. οπως ωθες το τέλος οκλήσεται, Vide in Τέλος.	45
¶ Οραν, Videre.	42
μητε ηλιον μητε ουρανόν ιδόντων, Si neque sol ne- que cælum sub oculorum aspectum cadere potuissent. 39. ο οφθεισται, oculis cognita. Ibidè.	
Ορατος, Sub aspectum cadens.	18
ορατος οβι, Cernitur.	13
ορατων θεων, Deorum qui cernuntur.	30
ορατον, Quod cerni posset.	19
ζων εν ορατον, Animal vnum a spectabile.	16
ουδεν αν πατε ορατον γηοιστο, Nihil videri potest.	17
παρ' οσοι λι' ορατον, Quicquid erat quod in cernen- di sensum caderet.	15
ορατα, Quæ sub aspectum cadunt.	16

- ὄρα τὰ γέγονε, Cernuntur. *Contra* ἀόρατον, Sēsum omnem effugit oculorum. *Ibidem.*
 ὄκ τῶ χῆ φῦσιν ὄρα τῶ, Eorum quæ natura cernentur. 15
 ὄργανα πολέμων, Duelli instrumenta. 40
 ὄρη, Ira. 60. Iracundia. 116, 117
 ὄρη, ἑμωρίας ὀπιθυμία, Iracundia, vlciscendi libido. 185
 ὄρη πηπαιλωμένη, Ira inueterata. 60
 ὄβουλησις, βύλορος ὀρέξις, Voluntas, quæ quid cum ratione desiderat. 59. βύλορος ἔκκλισις, Declinatio cum ratione. 59
 ὄλεξάν λῶ ὀρθότερον, Dictu verius & melius. 16
 ὄβῆξει ὀρθρινόσι, Matutinis vocibus instat. 108, 109
 ὄρεζοντες [μικροὶ κῶκοι], Finientes orbis. 175
 ὄρεξῶσαι | ὀ τῆς φύσεως πλῆτος ὄρεξαι, Ipsa natura diuitias quibus cōtenta est, terminatas habet. 53
 ὄλευκέναι τὸν ὀρκον, Liberatum se esse iureiurādo. 63.
 Iureiurando se solutum. *Ibidem.*
 ὀρκίσις ἢ μὲν ἐπανήξειν πρὸς αὐτὸν ἐπιμύσει τύποις, Astrictos misit iureiurando se redituros esse. 63
 ὀρμή, Appetitio animi. 163. Naturalis appetitio. 166. Appetitus animi. *Vide* 159, 173
 ὀρμή πλεονάζουσα, Appetitus vehementior. 59
 ὀρμή τις θεύτερα, Diuinus aliquis animi motus. 6
 πρῶτον πρὸς τὴν ὀρμὴν τὸ ζῶον ἵσχυι ὅτι το πρῶτον ἐαυτόν,
 Primam hanc habere appetitionem vt conferuemus nosmetipsos. 61
 ὀρμαί, Appetitiones. 173, 179
 ὀρμον ἐστεργόμενοι, Quum cœptant constringere portus. 84, 85
 ὀρνις, Ales. 78, 79
 ὄρνιθες, Aues. 40
 ὀρνίθην κεφαλήν, Alitis caput. 78, 79

¶ Ορος τῶ μεγέθει τῶ ἡδονῶν, Terminari summā voluptatem.	53
¶ Ορος, Mons.	98, 99
* ¶ Ος, Qui. 66, 67. ὅν, Suum. Ibidem.	
Οσοι, Qui. 2. ὅσοις, Quibus.	27, 46
ὅσων, Quot.	28
ὅσον, Quantum.	34
παῦ ὅσον ἴω, Quicquid erat quod, &c.	15
Ος τις, Qui.	110, 111
Ος τις οὐκ, Quilibet.	17
¶ Οσμάς, Odores.	44
¶ Οσπράδα.] ἀπ' αἰθέρος ὡσπρήσαντο, Humiferum duxere ex aere succum.	108, 109
* ¶ Οταν κειρὸς ἦ, Quum tempus est.	49
¶ Οπ, Quod. 140. ὅπ οὐκ, Nec enim.	3
ὅπ μὴ, Nisi quatenus.	34
ἔπ μάλιστα, Quam maximè.	17
¶ Οπρώειν, Hortari, Incitare.	150
¶ Οτω ἀνδρί, Cui viro.	7
* ¶ Οὐ γὰρ δήπου δοκεῖτε εἰδέναί, Nolite arbitrari.	42
οὐ πάρος μέγιστα, Non nimis ingenti cum corpore.	80, 81
οὐκ οἶδα, Haud scio. 6. εἰ γὰρ οἶδα, Quum ignorē.	6
εἰ γινώσκεις, Scire non potes.	6
εἰκ ἴσασι, Nesciunt.	27
εἰ κ' ἔστιν ἡδέως ζῆω, Non posse iucundè viui.	52
εἰ π' ἐκ ἀπολέπον ἑαυτό, Quia nūquā deseritur à se.	5
οὐ, παροσηκόντως, Iniuria.	60
Οὐπ' ἔτι δή, Neutiquam tamen.	31
Οὐποτε, Nunquam.	5
Οὐδέ, Nec vnquam.	3
[οὐδέ] ἀρκεῖς εἶλω, Nequeo.	90, 91
Οὐδὲν θαυμαστόν, Minimè mirum.	6
εἰ ἄλλο οὐδὲν, Nulla alia res.	148

ὡς ὁ δένειμι ἐγὼ ἔπι, Me nusquā aut nullū fore.	42
οὐδέν ἤπιον πίνεσθαι, Nihilō magis respirare posse.	57
Οὐδαμῶς μακρόν, Nullo modo facilius.	49
Οὐδαμῆ ὕδαμῶς ἤρεσε, Nullo modo mihi placuit.	41
¶ Οὐῶ, Quocirca.	40
ἐὰν οὐῶ, Quocirca si.	14
¶ Οὐεσί, Vide Οὐρή.	
¶ Οὐεανός ἀπληθὺς ἔσται, Cæli absolutio perfecta non erit.	31
Οὐεάνιον, Divinum atque cæleste.	28
¶ Οὐρή, προὔρεσι, Cauda.	70, 71
Οὐράιον, Cauda.	76, 77
δεσμοὶ Οὐράιοι, Vincla caudarū parte locata.	84, 85
¶ Οὐσία μερὲς ἢ ἀμέλειος, Materia diuidua & indiuidua.	21
ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας, Pecunia sua.	140
¶ Οὐτός ἐστιν ὁ σώφρων, Hic est ille moderatus.	7
Οὕτω, Ad hunc modum.	27
¶ Ἐπόψαι Ὀφθαλμοῖσι, Cernuntur.	76, 77
¶ Ὀφις, Anguis.	70, 71
Ὀφίτης, Anguitenens.	70, 71
Ὀφίτης ἀγυῖα, Anguitenentis cornua.	94, 95
Ὀφθαλμῶν, Vt.	64, 65
¶ Ὀχημα, Currus.	32
¶ Ὀψί ἔπα ναῖτέπλω, Cantus nostros.	66, 67
ῥημῆρις ὄψι, Vocum dulce do.	66, 67
¶ Ὀψιμος, Tardus & serus nimis.	66, 67
¶ εἰς Ὀψινίεναι, Cerni.	124
αἱ δὲ μορφῆς κατ' ὄψιν ἠδέϊαι κινήσεις, Quæ ex formis percipiuntur oculis suaves motiones.	52
ὄψις ἤσ' ἄνυπνίων, Visa quietis.	12
¶ Ὀψον, Condimentum.	13
ἅπαντα ῥημῆρις, ὄψον δὲ, κάρδαμον, Adhibent ad panis nasturtium.	133

Π.

- Π**Αθος, Morbus, quicunque est motus in animo turbidus. 169
 πάθος ὄρεϊνὴ ἀλογος καὶ ἄρα φύσιν ψυχῆς κίνησις, Perturbatio sit, auersa à recta ratione, contra naturam, animi commotio. 59
 πάθη, Motus animi rationi non obtemperantes, motus concitati animi. 168. Perturbationes. Ibidem. & pag. 164. Item, Turbati motus animi 179
 πάθος, Fors. 108, 109
 πάθη δυσεντερεκά, Morbi viscerum. 51
 βιαιάν Γαθημιζέξ ζύμφοτον γήγωδαμ, Vchemētiore motu excitatum coniunctumque naturæ. 32
 Γαθημιζόν & ἡθικόν, Vide pag. 155
 ΓΓαιαν, Pæan. 50
 ΓΓαιδέϊας ὅπως ἔχῃ, Quàm sit doctus. 6
 ΓΓαῖς, Natus. 112, 113. Puffio. 129. Gnata. 104, 105.
 Παῖδες θεῶν, A diis orti. 30
 παῖδες, Qui erant creati. 34
 γηγοιδῶν παίδων καὶ διαφθοροιδῶν, Nascētibz & cadentibus liberis. 7
 Παιδεύειν, Instituire. 48, 49
 Γαιδοποιέσται, Liberos procreare. 58
 ΓΠάλαμ, Iampridem. 66, 67
 παλαμά παροιμία, Vetus prouerbiū. 8
 Γαλαίουδαμ.] ὄργη πεπαλαμωμένη, Ira inueterata. 60
 Πάλιν, Rursus. 30
 ἄπο δόθησῶν μῆρα πέλιπ, Quas rursus redderent. 134
 ΓΠαλιρόθην ὃ καθάπεται ἡπίροιο, Aduersamque trahunt ad littora. 84, 85
 ΓΓαῦ ὅσον λῶ ὄρατόν, Quicquid erat quod, &c. 15
 ἄπο παντός, Ex toto. 21
 δια παντός τῆ ἔπεινε, Per totum tetendit. 20

- κατὰ πάντα τελείω, Quod ex omni parte absolutif-
simum est. 16
- Ἐπὶ πάντων, Vniuersitas, Totum. 13. 28. 39
- λόγῳ ὡς ἐπὶ τῶν πάντων λέγόμενοι, Oratio de vniuersitate
habita. 39
- ὁ πῶς ἐπὶ πάντων γρηθήσεται, Qui omnia genuit. 31
- πῶς τὸ παντὸς ψυχῶν, Omnem animū vniuersæ na-
turae. 32
- Ἐπὶ τῶν πάντων σώματα, Vniuersitatis corpus. 17. Mu-
dum. Ibidem.
- εἰς πάντα λέγειν, Indicare in vulgus. 13
- Πάντα γὰρ, Vndique. 20
- Πάντα δὲν εἰς πληροῦσθαι ἡδονῶν, Compleri volupta-
tibus. 55
- τῶν πάντων ζώων, Animanti absoluto. 16
- ¶ Πανήγυρις, Vide pag. 185
- ¶ Πανουργία, Calliditas. 116
- ¶ οὐ Πάνου χαλεπαίνω, Non habeo quod succenseā. 3
- ¶ ἄρσεν ἀπὸ τῶν Πατρῶν συμμάχων δώρα, Eique do-
na à sociis attulisset. 44
- ἄρσεν ἔστι, Contra naturam. 59
- πὰρ κεφαλῆς, Propter caput. 70, 71
- ¶ Παρεβολὰς ἀλλήλων, Inter ipsos concursiones. 19
- ¶ Παρεπίεσθαι, Contingere. 117, 118
- νοῦ δὲ αὐτῶν ψυχῆς, ἀδιώστων ὡς ἀγνοεῖται τῶν,
Intelligentiam autem, nisi in animo, nulla alia
in natura posse reperiri. 15
- ¶ Παράδειγμα, Exemplar. 13
- ἔστι τὸ παράδειγμα δεδημιουργημένος ἔσται, Factus est
ad exemplum. 16
- τοῖσδε πνὶ ἄστρονομος ὡς ἀδείγματα, Eam sibi
proponet exemplar. 12
- ¶ Παράδειχτος, Cōseptus ager ac diligenter cōsitus. 44
- ¶ Παρεπίδοται.] παρίδωκε, Permisit. 34. Vide ὑπαρ-
ξάμενος.

- ¶ Γραφδοξία, Mirabilia. 161. Admirabilia. 166. Admirabilia, contráque opinionem. 179
- ¶ Παρακλίεται, Clinata est. 78,79
- ¶ Παρακολούθειν | Στραγξουρία τε πς παρακολούθει, Tati autem morbi aderant vesicæ. 51
- ¶ Παραλαμβάνειν, Sibi assumere. 15
- ¶ Ήκιστα Γραφνομοι ὁ ψς ἤδ' ἐν υπνίων, Vifa quietis tranquilla. 12
ὁ π' ἐγραψα τῶν γραφνομον ψφισμα, οἷς, ὅς. Quòd contra leges scripsisset, vt, ὅς. 140,141
- ¶ ὁ δ' εἰ Παραπέπταται ὀρνις ἀσπ' ἑπερον βορέω, Et clinata magis paulo est aquilonis ad auras. 80,81
- ¶ Γραφλήσια αὐτῶν, Sui similia. 15
τῶν πλησίων ἡλικίω ἐχοιτες, Mei æquales. 8
- ¶ Γραφρεσβεία, Falsa legatio. 189. Vide ὅ 141.
- ¶ Γραφσκυλάζειν | Τὴν φύσιν τῆς γυναικὸς παρεσκύλασεν ὁ θεὸς ὅτι, ὅς. A natura comparata est opera mulieris ad, ὅς. 47
ὣν ἡ Ἐφία Παρεσκυλάζεται εἰς τὴν τῶ ὄλα βίου μακαρότητα, Omnium rerum quas ad beatè viuēdum sapientia comparauerit. 54
τὴν αἰετα παρεσκύλασται ζῶν, Huic optimè viuēdi ratio comparata est. 7
- ¶ Παραφέρειν τὴν χεῖρα, Manum porrigere. 138
- ¶ Παραβολὰ δὴν δύο, πὰρ δύο πεπηῶτα, Quas interuallū binas disterninat vnum. 80,81
παραβολὰ δὴν, A quo spatio. 94-95
- ¶ Παραέκλισις, Declinatio. 187
- ¶ ὅτι τῶ ἄλλω Παρεῖναι ὦν, ὅς. Ex eo quòd alter quòque potiatur eo quòd, ὅς. 60
παρεῖναι ἕς αἰδησις, Sensus adfit. 62
- ¶ Παραέσδυσσις, Aditus. 141
- ¶ Παραεἰλάνειν, Transuahi cursu. 66,67
- ¶ Παραελθόν, Præteritum. 54
- ¶ Πραξι-

- ¶ *Ἐπαρμηπίπιξιν*, Interuenire. 54
- ¶ *Ὁ λόγος Παρέργος ὢν, πλέον ἂν ἔργον ὢν ἔνεκα λέγεται, ᾧ δόξασι*, In eo quod attingendum fuit, quam in eo cuius causa id attigimus, maior ponatur oratio. 26
- ¶ *οὔτε αὐτὸ πρῶτον ἔχει, οὔτε ἄλλω Παρέχει*, Id nec habet, nec exhibet cuiquam negotium. 142
- ¶ *Ὅμοιαι ἂν παρῆχον ἔρωται*, Mirabiles amores excitaret. 124. Vide *Παρέργος*.
- ¶ *ἑαυτῶν ἄφρων πλὴν ἑαυτοῦ φθίσιν παρέχον*, Se ipse consumptione & senio alebat sui. 19
- ¶ *Ἦ Παροιμία*, Præcepto illi veteri. 17
- ¶ *Ὁ Παρών*, Præfens & quod adest. 54
- ¶ *οὔτε παροῦσα, οὔτε ἀπιῦσα*, Nec quum adest, nec quum discedit. 43
- ¶ *Πάσχι*, Pati. 20
- ¶ *καὶ ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπιπόνθην*, Eadem mihi vsuue nirent. 8
- ¶ *Ἐκτελεῖ τ' αὐτῶν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι Πάτασεν*, Hector toto pectore tremens. 143
- ¶ *Πατήρ ἔργων*, Parens operum. 32
- ¶ *πατήρα τῶν δὲ τῶ παντός*, Parentem huius vniuersitatis. 13
- ¶ *Πάτων ἀποθνήσκων ὀψείνων*, Hominum vestigia vitans. 66,67
- ¶ *Πατρίς*, Patria. 42
- ¶ *φυγὰ Πάσης*, Exilii fuga. 110, 111
- ¶ *Γάομαι*, πόνων πεπαυμένον, Qui labores finisset. 108, 109
- ¶ *Παῦλας ἔχον κινήσεως, παῦλας ἔχων ζωῆς*, Quando finem habet motus, viuendi quoque finem habeat necesse est. 4
- *Πεδίον*, Campi. 66,67
- ¶ *Γείθευαι*, Parere & obedire. 7

Fii.

οὐδὲ γὰρ πώποτε ἐπίσθην, Mihi quidem nunquam persuaderi potuit.	42
ἐπίσθοντο [τῆ τάξει] Sequebantur ordinem.	34
πείθεσθαι τοῖς νομίμοις, Obsequi legibus.	116, 117
ἄρα τὸ αὐτῷ πεποιθέναι, Quod semper in seipso omnē spem reponat sui.	7
Πείθειν, Credendum.	30
Πείθω, Vide pag. 153	
¶ Διὰ Πέλωρα, Mirabile monstrum.	64, 65
¶ Πέμπειν φόβοις, Incutere terrorem.	30
¶ Πέμπη, Quinta.	22
¶ Πενία, Inopia.	9
¶ Πέντε, Quinque	41
¶ Πεπισμένον, Vide πείθεσθαι.	
¶ ὥς πε μηδὲν ἔτι Πέρεα ζητεῖν, Ut nihil ultra req̄ ratis. 14	
παρθένης ἡμος ἅπαντα Περαμόθεν ἄρτι γένηται, Et iam- iam toto processit corpore virgo.	100, 101
τὸ Πέρας τῆς ὀπιθυμιῶν, Fines cupiditatum.	55
¶ τὸ Περὶ τὸ προσεσπῶν, Qui est ob os offusus.	38
περαίνιδος πέρι, Regnandi gratia.	110, 111
¶ Περαίνειν, Conuertere.	10
κτ' πλουθεῖν ὅτι δεξιὰ περιήγαγε, Detorsit à latere in dextram partem.	23
διὸ δὴ κτ' ταυτὰ ὅτι τῆ αὐτῆς ἔν αὐτῆς Περαλαζῶν αὐτὸ, ἐποίησε κύκλω κινεῖσθαι στροφέιδων, Itaque vna conuersione atque eadem ipse circum se torque- tur & vertitur.	20
τῆ κτ' ταυτὰ καὶ ὅτι τῆ αὐτῆς Περαλαζῶν κινήσει, Εὐόque motu cuius orbis semper in eodem erat, eodém- que modo ciebatur.	23
¶ Περαροῦμαι] ὅτι ἀφελόμην, Quē vt detraxit. 10	
¶ πρὸς ἑστῶν Περαβάλλεται ἄξων, Hosce deuinctos susti- net axis.	94, 95

- Περίβλημα, Amictus. 62
- ¶ Περελδοῦσα τὸν ἑαυτῆς κύκλον, Lustrato suo cursu. 27
τὸν ἑαυτῆς περιέλθοι κύκλον, Suum cōfecit & peragra-
uit orbem. 27
- ¶ Πνεῦμά τε οὐκ ἰὼ Περειετός, Neque erant aere circum
fusa extr. m. 19
- ¶ Περειέχον, Quod complectitur. 16
- ¶ Περικαλύπτω.] Καὶ ἔτι ἔξω τὸ σῶμα αὐτῆ περιεκαλύψα,
Eū circūdedit corpore & vestiuit extrinsecus. 20
ἢ δὲ [ψυχῆ] ἔκ μέσου πρὸς τὸν ἕρπον οὐρανὸν πάντη
διεπλακίῃσα, κύκλω τε αὐτὸν ἔξωθεν περιεκαλύψατα,
Sic animus à medio profectus, extremitatem
caeli à suprema regione rotundo ambitu cir-
cuniecit. 23
- ¶ Περειλαμβάνειν.] Περειλήφει, Includerat. 28
ῥήμα τὸ περιεληφὸς ἐν αὐτῆ πάντα ὁπόσα ῥήματα, For-
ma qua vna omnes reliquæ formæ concludun-
tur. 19
ὁκείνω ἐν ἑαυτῆ περιλαβὸν ἔχῃ, Comprehendūtur. 16
- νοήσῃ μὲν λόγου Περειληπὸν, Intelligentia & ratione cō-
prehenditur. 12
- δόξῃ περιληπία, In opinatione confidunt. 13
πρὸς τὸ λόγῳ ἔφρονήσῃ περιληπὸν, Ad id quod ra-
tione sapientiâque comprehenditur. 13
- ¶ Πέριξ αὐτὰς ἔλαβε, Vndique est eas circūplexus. 23
- γῆν πέριξ ἔχοντα, Qui terram amplectitur. 110, 111
- ¶ Περιόδος, Circuitus, Ambitus. 27. 34. Conuersio. 20
33. Comprehensio & ambitus verborum. 153.
Circuitus orationis, Comprehensio, Continuatio,
Circumscripção. 155, 156
- Περίοδοι, Ambitus. 27. Orationis cōuersiones. 153
ἐν αὐτῶν περιόδοι, Annorum conuersiones. 39
- ¶ Περιπαθηκοί, Vide pag. 161
- ¶ Περιπλάκωται, Cohærescere. 62

¶ Γελοποιεῖν, Moueri.	30
¶ Γελοσρέφειν, Conuerti.	68, 69
¶ Γελοσφαιρηδόν ἐνώσειν, Tornare.	96, 97
¶ Πελοσφούσι, Motus. 27. Conuersio.	29
¶ Περσεφόνη, Proserpina.	173
¶ ἄθαρὰ του δὲ Περσεφιδόνου, Quum pateat igitur æternum esse.	5
• ¶ τὸ το Γηγὴ καὶ ἀρχὴ κινήσεως, Hic fons, hoc principium est mouendi.	5
¶ Πηγνώτα, Quæ vim habeant concretionis.	38
¶ Πινδάλιον, Gubernaculum.	84, 85
• ¶ Πιέζειν] Κυμάνοιζι νέφει πιπτεσιδόνου, Obscura caligine tectam.	88, 89
¶ Γίειν, Obbibere. 132. Exorbere.	112, 113
¶ Γινοσπίρης, Vide pag. 165	
¶ Γίπην, Cadere.	66, 67
¶ Γίσις, Fides.	14
δδξαι καὶ πίσις βέβαιοι, Opiniones assensionisque firmæ.	24
Γίσιως, Fidens.	68, 69
• ¶ Γλάγιος, Transuersus.	26
¶ Πλάται, Errores. 27. Vide Τρεπόμωρα.	
Γλανᾶσται, Errare.	7
¶ Γλάτανος, Platanus.	118, 119
Πλαταίσις, Platanus.	64, 65
¶ Πλάπειν σάματα, Effingere corpora.	34
¶ οἱ Πλείσι, Plerique.	38
μη Πλέσι ἔρρον γωακὸς μιᾶς ἔμμιλων, Nō operosius quàm mulieris opus menstruum.	40
ὄρμη Πλεσνάζουσα, Appetitus vehementior.	59
Πλεσνεκτεῖν ἑδ' ἄλλων παρὶ τὸν πόλεμον, Vincere.	125
¶ Πλύμονος ἀρθρεία, Pulmonum spiritus.	112, 113
¶ Πλύρη pro πλύσι, Latus.	76, 77
πλύραῖσι παρσμαχθέν, Lateri inhærens.	112, 113

¶ Πλήθος ἀμήχανον, Multitudo infinita.	27
¶ κινεῖσθαι ἄτακτως, Immoderatè agitatatum & fluctuans.	15
¶ Πλήν, Nisi.	18
πλήν ὀλίγοι, Præter paucos.	27
δραγν ἄλλο πλὴν τὸ κάλλιστον, Quicquã nisi pulcherrimum facere.	15
¶ ὡς ὄχι τέλειος ἀριθμὸς χρόνου τὸν τέλειον ἐνιαυτὸν ἑληροῖ τὸ π, Absoluto perfectoque numero absolutum perfectumque annum tunc compleri denique.	28
¶ μέθης ἑληροῖ, Immoderato tumefacta potu.	11
Πλησμενί, Satietas.	11
¶ Πλούτος, Diuitiæ.	53
πλούτος ἀπόεισος, Parabiles diuitiæ.	53
ἑλοῦτων, Dis.	173
οὐδ' ὁ μὴ ἐπιεικὴς, ἑλοῦτήσας, Nec insipienti, etiam in summa copia.	9
¶ Πνοῦμα, Aer.	19
¶ οὐδὲν ἢ πῶν Πνίγεσθαι, Nihilo magis respirare posse.	57
¶ ἑνοῖ ἡ βορέας, Auræ Aquilonis.	84, 85
¶ ἑρα, Herba.	128, 129
¶ Πόδες, Pedes. 20. Vestigia.	84, 85
πόδες πρόστεροι, Priora pedum vestigia.	86, 87
πόδες οὐραῖοι, Vestigia posteriora.	84, 85.
πόδων, Solorum callum.	62
¶ Πόθεν φάνη; Vnde tandem apparet?	130
¶ Ποιητὰ, Ποιητικὰ, Vide Ποιοῦμετρος.	
¶ Ποικίλλεται ἢ ἡδονή, Variatur voluptas distinguiturque.	53.
πεποικιλμένος, Varietate distinctus.	29
θαυμαστῶς πεποικιλμένος, Varietate admirabili præditos.	28
¶ Ποιμὴν, Pastor.	10
¶ ὅτι Ποῖον δὴ; Quid tandem?	6
Ποῖον. Ἡ τὰ ποια, uel πεποικιλμένα, Qualia.	182

Ποιότης, Qualitas.	123, 162.
¶ Σύλλησθον Ποιημάτων, Cœtus celebrantes.	108, 109
Ποιητέα, Quæ facienda sunt.	188, 189
τὰ Ποιητὰ ἢ τὸ πλεῖστον ἀστέρας ἡδονῶν, Ea quæ sunt luxuriosis efficientia voluptatum.	55
Ποιητικὰ ἀγαθὰ, Efficientia bona.	57, 165
¶ Πόλεμος, Duellum. πολέμων ὄργανα, Duelli instrumenta.	40
πολέμου κοσμήματα, Bellica insignia.	40
¶ Πόλις ἢ Πόλεις, Urbes.	40
Πολιτεύεσθαι, Gerere & administrare Rempub.	58
Πολιτικός, Civilis.	166
πολιτικοὶ φιλοσόφοι, Vide pag. 153	
πολιτικόν, Ciuile ac populare.	166
¶ Πολλὰ καὶ ἀπείρητα, Plures & innumerabiles.	16
ἢ λέξις ἢ τὸ πλεῖστον πολλῶν, Vulgaris sermo.	50
τιῶν πολλῶν στρατιῶν, Maximas copias.	2
πολλὴ ἐλπίς ἔστι, Magna me spes tenet.	1
πολλὴ τε καὶ ἀγλαή, Magno atque illustri prædita signo.	72, 73
πολλὴ φαινομένη, Latè videtur.	68, 69
ὄμβρος πολλός, Imbres magni.	9
οὐ μάλα πολλός, Haud nimio lustratu' nitore.	80, 81
Πολάκις, Sæpe. 2. Per sæpe.	102, 103
Πολυειδής, Multiformes.	182
Πολύκλαυτος, Quæ lacrymis sæpe sparserunt. 84, 85.	
Πολυρρόητοις ἀνθρώποις, Hominum metuendos vndique casus.	88, 89
Πολυτελής διαίτα, Res exquisitissima ad epuladū.	55
Πολυχρόνιος, Diuturnum.	55
¶ Πόλος, Axis.	29
¶ ὅστις ἢ Πονεῖ, Quem nō attingat dolor, morbisque	
110, 111.	
Πόνος, Mœror.	66, 67

- τῶν πόνων ἀσπερνέειν, Dolorem aspernari. 52
 μάταιος ἀνὲν πόνος, Frustra suscipiatur labor. 30
 ὀπικουφίζεν τοὺς πόνους, Laborem leuiorem facere.
 131, 132
 πόνου, Mala. 33. Labores. Vide ἄνω εἰσαί.
 ἡδὺ μνησθῆναι πόνων, Iucunda memoria est prateri-
 torum malorū. 148. Suavis est laborum prater-
 ritorum memoria. *Ibidem*. Habet prateriti do-
 loris secura recordatio delectationem. *Ibidem*.
 πόνων πεπαιδύμενον, Qui labores finisset. 108, 109
 δὲ πόνων γαυτελεῖν, A Etrūso falo nauigare. 110, 111
 ¶ Γορβύεισθαι ὁδόν, Ingredi viam. 28
 πορβύεισθαι οὐρανόν, Penetrantia per cælum. 28
 ¶ Γορβύεισθαι, Adipisci. 39
 ¶ ὅτι Γόσῳ ἀνὲν δέξαιτ' ἀνὲν ὕμῳ; Quanti tandem aesti-
 matist 2
 ¶ Γοταμός, Amnis. 100, 101
 ¶ Ποτέ, Quondam. 66, 67
 ποτέ ἐσόμενον, Aliquando futuro, 20
 ¶ Γόνινα, Sanctissima. 76, 77
 ¶ Ποτόν, Potio, 132
 ¶ Γύς, Planta. 100, 101
 δέρμα ποδῶν, Solorum callum. 62
 a ¶ Γράματα.] Οὐδέ ἀμελείται ὑπὸ θεῶν τὰ πούτου γρα-
 ματα, Nec vnquam eius res à diis immortalibus
 negliguntur. 3
 τὰ ἡδὺ ἐπιπέπων γραμάτα, Græcia fortunæ. 138
 ἔπε ἀνὲν γραμάτα ἔχει, οὐτε ἄλλω παρέχει, Id nec ha-
 bet, nec exhibet cuiquam negotium. 142
 Γραμματικοί, Vide pag. 152
 ἢ εὖ ἢ κακῶς Γραξάντων, Aut bono casu aut cōtrario 7
 ἢ κατ' ἀρετὴν γραξίεις, Actio honesta. 57
 αἱ δὲ γὰρ χείνου γραξίεις, Rara negotia. 46
 ¶ Γραύνειν, Sedare atque restinguere. 11
 ¶ Γρέπων, Decorus. 40. γρέπον, Decorum. 154, 178
 F.iii.

ἀρέπον σχῆμα, Decora forma.	19
ἀρέπουσα φορεά, Decorus cursus.	26
¶ Πρεσβυτέρα, Antiquior.	21
ἄρχεσθαι πρεσβύτερον ἢ τὸ νεώτερον, Minorī parere maiorem.	21
ἀρρεβυτάτη, Antiquissima.	29
¶ Πρικήρ ἔργων, Actor rerum.	144
¶ Πρῆν, Quin prius.	66, 67
¶ Πρόγονοι, Generatores.	30
¶ Προειδότες, Prouidentes.	111
¶ ὡς ἂν πῖνα ὁδὸν Ἐροελιλυθότων, Tanquam longam aliquid viam confeceris.	7
¶ Προήκται, Sunt praposita.	57
Προημέρον, Prapositum vel praprium.	61
προημένα, Producta, Promota, Remota, Prapposita, Prapria. 165. 166. Prapposita. 57. 183. ἀποπροημένα, Reiecta.	165
¶ Προηγύμνα ἀίτια, Antecedētes causā. 186. Antegressā causā. Ibidem. Anteposita.	188
¶ Προίεναι, Procedere.	27
προϊούσης τῆς ἡλικίας, Quum aetate processerit.	6
¶ Προκαλεῖσθαι χρεμν, Prouocare ad pugnam.	143
¶ Προκαπαρκύει ἀίτια, Antecedentes causā. Antegressā causā. Ibidem. Anteposita.	186. 188
¶ Προκαπιλημμάσθαι ὡς τύχη, Occupaui te fortuna atque cepi.	141
¶ Προκόπιεν, Procedere.	57
Προκοπή, Progressio.	182
¶ Προκύων, Ante canem.	90, 91
¶ Πρόληψις, Anticipatio, id est antecepta animo rei quaedam informatio. 171. Prapnotio. Ibidem. Notio. 156. Prapsumptio.	175
προλήψις, siue ἔννοια, Notitia rerum.	160
¶ Πρόνοια, Prouidentia.	170. 173

κτ' νοῦ καὶ παρόνοιαν, Numine deorum.	58
δὲ πλὴν τῆ θεοῦ παρόνοιαν, Diuina prouidentia.	15
¶ Προσίμιον, Principium.	152
¶ Προσρᾶν, Prospicere.	43
¶ τὰς Προσηλαμισέας, Quòd spernerentur.	8
¶ Πρός ἴππεροι ἢ δὲ παρὰ δὲ μακάτω αὐτὸν ἀπειραζέτω, V- trum sit imitatus exemplar.	13
παρὸς τὸ ἔχειν, Ut haberent.	39
παρὸς ἄλληλα, Inter se.	17
παρὸς ἄλληλα ἀνά τὸν αὐτὸν λόγον ἀποφρασάμενος, Et- que inter se compararet ac proportione con- iungeret.	18
οὐδὲν παρὸς ἡμᾶς, Nihil ad nos pertinere.	56
παρὸς τὰ ἱερά, In delubris.	40
καὶ παρὸς τὸ γῆρας, Etiam in senectute.	127, 128
παρὸς θεῶν, ἢ παρὰ τὸν διδάσκειν ἢ ῥχευ αὐτῶ, Quid igitur, proh deum immortaliū, cum docebas quaso?	49
¶ Προσάπειν, Affigere.	20
¶ Προσδρμόπειν, Copulare.	23
¶ Προσβολή, Vide Ξωάνας in Ξωάπειν.	
¶ Προσγγέειν, Accedere.	34
¶ ὁδεῖός ἐτέρου Προσδέομενος, Nec desideraret alterū.	20
¶ Προσδέεός ἄλλων, Egens altero.	20
¶ Προσδοκία κακοῦ, Opinio impendentis mali.	59
¶ Προσθεάζων, Quum similem efficere veller.	28
¶ οὐδὲ παρῶσθαι αὐτῶ ποτε οὐδὲν, Neque vlla accessio fieri poterat.	19
καὶ τὸ μὲν παρῶσθαι, τὸ δὲ ἀπίοι τῶ σώματος αὐτῶ, Quū- que ad corpora tum accessio fieret, tum abscef- sio.	32
¶ ἴππεροι αὖ ὁρθῶς εἶνα οὐρανὸν Προσφρήκαμεν, Recte- ne igitur vnum mundum dixerimus?	16
¶ Προσέρχεται, Accedere.	114, 115

- ¶ Προσῆχ' αἴτια, Proximæ causæ. 188
 ¶ Μοίρας ὅσας Προσῆκε, Ea quæ decuit membra. 21
 ὅσας ἔω Προσῆκον, Quibus ius erat. 27
 τὸν καθ' ἑσθ' ἄκουτα βιοῦς χρόνον, Qui curriculum viuen-
 di à natura datum confecerit. 33
 ¶ Ἐν τοῖς Ἰσθμοῖς, Suprà. 29
 ἐν ταῖς καθ' ἑσθ' ἀπέκτασι, In primis interuallis. 22
 εἰς τὸ καθ' ἑσθ', In anticam partem. 29
 ¶ τὰ οἰκίαι Προσέταται, Ea tenere quæ secundum natu-
 ram sint. 61
 ¶ πῶς πόνω Προσκρούειν, Dolorem aspernari & à se re-
 pellere. 52
 ¶ πλὴν ῥᾶσι Προσμαχθέν, Lateri inhærens. 112, 113
 ¶ Προσπίπτοντα, Vide Δωμάρις.
 ¶ Προσπέπειν, Lubere. 23
 τὸ φυλάττειν τῆ γυναικὶ καθ' ἑσθ' ἄκουτα, Hunc sexum cu-
 stodia assignauerat. 48
 Ὅτι Προσέταχθέν ἑμαυτοῖς, Eaque imperio parere didice-
 runt. 26
 νόμος, Προσέταχτικός τῶν ποιητέων, ἀπαγορευτικός τῶν οὐ
 ποιητέων, Lex quæ iubet ea quæ faciendâ sint, pro-
 hibetque contraria. 188, 189
 ¶ ἀλλὰ πῶς, ἡμεῖς πολὺ μετέχοντες τῶ Προστυχόντος τε καὶ εἰ-
 κῆ, τῶν τῆ καὶ λέγειν, Sed nos multa inconsidera-
 τὲ ac temere dicimus. 21
 ¶ Προσφαίνειν, Attexere. 32
 ¶ ὁδὸς ἄπροςφατος, Opinio recens. 59
 ¶ Προσφύματα, Quæ infederint. 33
 ¶ τοιοῦτά τιν' Προσχερῶν ἄκουτα καθ' ἑσθ' ἀκούματι, Eâ sibi pro-
 ponet exemplar. 12
 ¶ τὸ δ' ἑστὶ τὸ Ἰσθμῶν πυρός, Ignis qui est ob os offu-
 sus. 38
 τὸν Ἰσθμῶν κρατῆρα, Superiorem temperationē. 32
 καθ' ἑσθ' ἀκούματι, Prima vestigia. 100, 101

¶ Προῦθηκεν, Inuexit.	112, 113
¶ ἕτερος Προφερέστερος ἄλλου, Alter paulo praelabitur anté.	76, 77
¶ Πρύμνα, Puppis.	100, 101
¶ ἔλκεται ἀργῶ Πρυμνόθεν, Praelabitur Argo conuersam prae se portans puppim.	81, 83
¶ Πρώρα καὶ πρύμνα, Prora & puppis.	180
¶ Πρώτη, Prima.	22
τὰ πρῶτα καὶ φύσιν, Principia naturæ.	184
τὸ πρῶτον, Principiό.	21
* ¶ Πτερά, Pinna.	100, 101
Πτεροίς οἰσός, Volucris sagitta.	106, 107
Πτέρυξ, Ala.	78, 79
Πτιλόν, Pennigerum.	28
* ¶ Πυκνοί, Crebri.	34
¶ Πύματος, Extremus.	90, 91
πυμάτης ὀπίνουκτος, Præcipiti nocti.	80, 81
¶ γαῖα μιχθίτω Πυρί, Terrarum omnium deflagratio consequatur.	149
Πυροίς, Stella Martis.	172
* ¶ Πῶλος, Equuleus.	110, 111

P.

¶ ἔτ' ὁ δὲ ὀπεικῆς παῖς τοῖς Ραδίως γῆρας ὀνέσκωι, Nec enim leuis esse senectus potest, nec sapiētī quidē. 9	
ὁτ' ῥαδίως τὸ γῆρας φέρειν, Tibi tolerabilem senectūtem videri.	9
* ¶ Ρέα, Ops.	30
¶ Ρέειν, Emanare.	64, 65
ῥέειν ἰσχυρῶς γλυκίων ῥέειν αὐδῆ, Melle dulcior fluebat oratio.	143, 144
* ¶ Ρήγνυμι.] Ρῆξαι φωνίῳ, Loqui.	137
Ρήγνυμαι.] Ομβροὺς πλὴθ' ἔχουσι, ῥαγίῳ αἰετῆς γῆς, Quum terra discessisset, magnis quidūsdam imbribus.	9

Ῥήματα, Verba.	138
Ῥητήρ μύθων, Orator verborum.	144
Ῥήτωρ, Orator.	154
Ἐξ τῶ το Ῥητέον, Deinceps explicetur.	39
• Ῥίγη, Frigora.	47
• Ῥοφεῖν, Haurire.	112, 113
• Ῥυθμός, Numerus.	154, 155
Ῥυθμόν ἔχειν τὸν λόγον, Numerū in oratione esse.	50
Ῥυθμός ἡρώος, Numerus herous.	50
Ῥυτήρ τῶ ζου [uel potius ῤύτωρ,] Sagittipotens.	80, 81.
Arcitenens.	102, 103

Σ

Σαρξ, Corpus.	54
• Ἐγνώθι Σεαυτόν, Nosce te.	149
ῤέβεται, Colere.	142
ῤεμότης, Grauitas.	50
• Σήμα, Signum.	88, 89
σήμα ἀνέμοιο, Vētos præmōstrat futuros.	106, 107
Σημαίνειν, Præpandere.	78, 79
μὴ σημιώαντος αὐτῆ, Iniussu suo.	122
• ῤίδηρος, Ferrum.	40
ῤὸν πυρτανεῖω Σιπείδαι, ῤὴ ἐν πυρτανεῖω Σίτησις, Vitus quotidianus in Prytaneo.	118
Σίτης, Cibus.	132
αἰτῶν πληθέν, Immoderato tumefacta pastu.	11
Σιτοποιία, Quæ ad cibaria coquenda & conficienda pertinent.	46
• ῤκαμός, Læuus.	72, 73, 76, 77
ῤκαρθμός, Vngula.	78, 79
ῤκεδαστὴ οὐσία, Mutabilis materia.	24
ῤκέλαι, Aspice.	114, 115
Σκεπίσει, Consideremus.	12
Σκέψαι καλά, Bonæ cogitationes.	11

- ¶ *Τοι δὲ Σκιαὶ αἰώουσι*, Cæteros umbrarum uagari modo. 144
- ¶ *Σκιρτᾶν*, Exultare, immoderatè que iactari. 11
- ¶ *δέϊν Σκοπεῖν*, Considerandum. 13
- ¶ *Σχορπίος*, Nera. 72, 73
- ¶ *Σκοτεινός* cognomento Heraclitus, vide pag. 163
- ¶ *Χλαῖνα Σκυθηκὴ*, Scythicum tegmen. 62
- ¶ *Σκύλαξ*, Canis. 114, 115
- ¶ *Σμερδαλέος*, Terribilis. 64, 65
- ¶ *Σμικρότης*, Paruitas. 34
- ¶ *Σοφός*, Doctus. 110, 111. *Θοοί*, Sapientes. 170
δεύτεραι φροντίδες, *Θώπραι*, Posteriores cogitationes, sapientiores. 149
- Σοφιστής*, Sophistes, vide pag. 160
- Σοφία*, Sapientia. 116, 179
- ¶ *Σπάρτη*, Sparta. 148
σπάρτη ὀκείρα το δόξασιν, Laus est attōsa Laconū. 151
- ¶ *Σπίρειν*. | *Εσπειρε*, Spargens quasi serebat. 33
σπαρείσιν ψυχῆς, Sati & quasi sparsi animi. 32
- Σπόρος*, Satio. 34
- Σποράδων ὑποκείμεροι ὑδροχῆσι*, Sub pedibus sparsas Aquari. 86, 87
- ¶ *Σπίρη*, Sinus. 90, 91. Conuexus sinus. *Ibidem*.
- ¶ *Σπεύδην*, Currere. *σπεύδοντα ὀτρύνειν*, Currentem incitare. 150
- ¶ *Τοις δὲ ναύταις Σπασιάζοντες πρὸς ἀλλήλοις πᾶσι τῆς κωβερνήσεως*, Vt si nautæ certarent, quis eorum potissimum gubernaret. 192, 193
- ¶ *Στάσις*, Status. 157
- ¶ *Σταφυλαί*, Vuae. 49
- ¶ *Στεγόν*, Tectum. 47
- ¶ *Μήτις ζῶν, μήτις τις ἀποθανῶν Σπείρω τὸν ζῶντι ἡμῶν*, Eā nequis nobis minuat, nēve viu. &c. 41
- ¶ *Σπείρω*, vide pag. 171

¶ Σπερόν, Solidum.	17
¶ δουλεία, Στέρσις αὐτοῦ παρὰ γάρας, Seruitus, obedientia animi arbitrio carentis suo.	61
Στερητικά, Priuantia.	157
¶ Στέρνα, Pectora.	114, 115
¶ Στεφάνη, Corona.	171
Στέφανος, Corona.	70, 71
ὡς ἄρα δέϊ Στεφανῶσαι χρυσῶ σιφάνῳ, Vt corona aurea donaretur.	140
σεφανῶσαι, Corona donari.	140
* ¶ Στήθος, Pectora.	92, 93
σῆθεα, Praecordia.	106, 107
¶ Στήλη, Columna. 189. Σηλῆς, Columella.	189
¶ Σπῆρι, Versus.	41
¶ Σπιχεῖα, Elementa.	182
¶ Σπιναχίς, Lamenta.	116, 117. 148
¶ Στραπός, Manus.	114, 115
πλὴ πολλῶν Στραπαί, Maximas copias.	2
Στραπεῖαι, Militaria stipendia.	47
Στρατήγημα, Consilium imperatorum.	174
¶ αὐτῆ τε ἐν αὐτῇ Στρεφομόρη, Seseque ipse versans.	23
σρεφομόρον, Vide Περαλαγῶν, in Περάλαφ. Vide Ὁ Ξυγγίγεσθαι.	
¶ Στροφάλιξ, Orbis.	68, 69
¶ Σπυγός, Tristis.	112, 113
* ¶ ὡς ἄρα τοῖς λόγους, ὡς ἄρ' εἰσιν ἐξηγηταί, τούτων αὐτῶν καὶ συγγενεῖς ὄνται, In omni oratione, cum iis rebus de quib' explicadū videtur, esse cognatio.	14
¶ Συγγίγεσθαι, Colloqui. 6. Vide Ὁ Ξυγγίγεσθαι.	
¶ Συγκατάθεσις, Assensio atque approbatio.	160
¶ Συγκεράσασθαι, Temperare.	21
τεῖον ἕξ ἀμοφοῖν ἐν μέσῳ σικερέσασθαι οὐσίας εἶδος, Tertium materiae genus ex duobus in mediū admiscuit.	21

- ἕκ τε οὐαίας περὶ ὧν τούτων συκκραθεῖσα μερῶν, *Temper-
ratione trium partium.* 24
- ¶ Συσκομαῖν, *Vide Ξυσκομαῖν.* 34
- ¶ Συχωρεῖν, *Concedere.* 131
- ¶ Συζυγία, *Coniugatio.* 156, 157
- ¶ Σῦκα, *Ficus.* 49
- ¶ Σύλλαβοι, *Indices.* 181
- ¶ Σύλλογος, *Concilium.* 10
- σύλλογον ποιουμένοις, Coetus celebrantes.* 108, 109
- ¶ ἤν' ἔστι φύσιν Συμβαίνόντων, *Earum rerum quæ natu-
ra eueniant.* 56
- ¶ Συμβίωσις, *Vide pag. 181*
- ¶ Σύμβολοι, *Nota, Notatio.* 156, 157
- ¶ Σύμμαχις, *Socii.* 44
- ¶ Συμμετρεῖσθαι, *Commetiri.* 27
- ¶ Συμπάθεια, *Cōuenientia & coniunctio naturæ.* 176.
- Cognatio naturæ & quasi concentus atque con-
sensus.* 175. *Vide Ὁ pag. 174*
- ¶ ἢ τὸ Σιμπατος φύσις, *Omnium rerum natura.* 54
- ¶ Ὁ Συμπεπλεγμένοι, *Coniunctio.* 187
- ¶ Συμπαράνω, *Vide Ξυμπαράνω.*
- ¶ Συμπίπτεν, *Vide Ξυμπίπτεν.*
- ¶ Συμπληρουῶν, *Vide Ξυμπληρῶν.*
- ¶ Συμπόσιον, *Compotatio, Conuiuium.* 179, 180
- ¶ ὡραίην τὰ Συμφέροντα τῆς δῆμῳ, *Bene mereri de ci-
uitate.* 141
- ¶ Συμφιλοσοφεῖν, *Vnà philosophari.* 51
- ¶ Συμφυτος, *Vide Ξύμφυτος.*
- ¶ Σωάζειν, *Vide Ξωάζειν.*
- ¶ Συναγωγός, *uel Ξωαγωγός, Vide Δεσμός.*
- ¶ Σωαίπα, *Adiuuantes causæ.* 188. *Vide Ξωαίπα.*
- ¶ Σωάπειν, *Vide Ξωάπειν.*
- ¶ Ὁ Σωημένον, *Quod connectitur, Connexū.* 187
- εἰ τε ἢ Συναψισιν, *Quumq; inter se penè cōtingāt.* 29
- ¶ Συναρμόσιον, *Copulare.* 18

- ¶ Συνοδῖν, Vide *Ξωδέδασε in Ξωδέϊν.*
 Συωδέϊδας, Colligare. 31
 στωδούμδρα, Vide Ξυνδούμδρα.
 Σωδέσμορς, Nodus. 76, 77
 ¶ Συώδειπνον, Concœnatio, Conuiuium. 179, 180
 ¶ Σωειμδρμδρον, Confatale. 188
 ¶ Σωεκπκὰ ἀίπα, Causæ cohibentes in se efficientiã
 naturalem. 186
 ¶ Ξυνέπειδας, Vide *Ξυνέπειδα.* 41
 ¶ Σωνέχεδας, Vide *Ξυνέχεδα.*
 ¶ Ὀρχόμδρος Ξυνισαίαι, Efficere moliens. 17. Vide *σ*
 Ξωμισαίαι.
 ψυχῷ δὲ ἐν σώματι σωισαίαι, Animum conclusit in
 corpore. 15
 Ξυνισαδαί, Vide *Ξυνισαδαί.*
 Σύσασις, Vnde *Ξύσασις.* 22
 ¶ Σωνόμον ἄστρον, Illud astrū quocum aptus fuerit. 33
 ¶ εἰς πλὴν γιομδρῶν Συώδον τῶν συμφ. ἔσ. Ad eorum
 epulas qui, ἔσ. 51
 ¶ ἀσφάλειαν φιλίας μάλιστα Ξυντελουμδρῶν, Amicitia
 præsidium esse firmissimum. 55
 ¶ Σωπήκειν, Vide *Ξυνπήκειν.*
 ¶ Σωπήθηναι] Ο σωθῆίς, Qui iunxit & condidit. 20
 ¶ Συρακούσιος, Syracusanus. ἡμε, συρακουσίαν βασιλῶν,
 Syracusanarum mensarum. 41
 ¶ Ἄντη ὅτι Συστολή ὄχλορς, Aegritudo, animi aduerfante
 ratione contractio. 59
 * ¶ Σφαῖρα, Globus. 172
 Σφαιροειδής, Globosus. 177
 σφαιροειδής, Globosum Græci vocant. 19
 ¶ Σφενδόνη τῶ δακτυλίου, Pala annuli. 10
 ¶ καὶ μὴ Σφελῶντα θυμὸν ἰχθαίνῃ βία, Nō aggrauescēs
 vulnus illidat manu. 116, 117
 80, 81
 * ¶ Σχεδόν, Propter. ¶ Σχῆμα,

¶ Σχῆμα, Forma.	19
σχῆματα, Sententiarum orationisq̄ue formæ.	153.
Verborum & sententiarū lumina. <i>Ibidem.</i>	Lumina orationis, quasi aliqui gestus. 154.
Orationis quasi formæ & lumina.	155.
Ornamenta verborum sententiarūq̄ue.	155
¶ Σχίζειν, Diffindere.	22
σχίσας ἐξαχθῖ, Quum diuississet in sex partes.	23
¶ Σχῆνος, Lentiscus.	108, 109
• ¶ Σῶα, Salua.	46
¶ Σῶζειν, Custodire.	47
Σωτήρ, Qui salutem dedit.	158
¶ Σῶμα ἀπολελοιπὸς ψυχῆ, Corpus inane.	40
σῶμα ἔχων, Corporatus.	13
Σωμαλικαὶ ἡδοναὶ καὶ ἀγῆδοι, Corporis voluptates & dolores.	54
Σωμαπεδέες, Corporeū. 16. Cōcretū atque corporeū.	
Σωματοφδέες καὶ ὀρετόν, Corporeū & aspectabile. 16, 17	
¶ Σωρείτης, Sorites, Acerualis.	175
Σορείται, Vide pag. 160	
¶ Σωτήρ, Vide post σῶζειν.	
¶ Σώφρων, Moderatus. 41. Temperans.	168
ὅταν ὑγεινῶς βίος ἔχη αὐτὸς αὐτῷ καὶ Σωφρόνως, Salubri & moderato cultu atque victu.	11
Σωφροσύνη, Tēperantia, Moderatio, Modestia. 168, 169	
T.	
Τ Αλασουργικῆ, Quibus ad lanificiū vtuntur.	45
Quæ ad lanificia pertinent.	46
¶ Τανύειν, Intendere.	76, 77
τανύων, Porgens.	90, 91
¶ εἰς Τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας, Ex inordinato in ordinem adduxit.	15
¶ Ταῦρος κερατοῦ, Taurus corniger.	72, 73
¶ καὶ Ταῦτα, Sic.	39

διὰ ταῦτα, Ob has causas.	27
πύτων ἐνεκα, Has ob causas.	28
Ταυτή, Hac.	51
Ταῦτη, Ex ea parte.	28
¶ καὶ ταυτὴ, Eodem modo. 23. Vicissim. 26.	
αἰεὶ κατὰ ταυτὰ ἔχουσα, Quæ semper vnus modi suique similis [est.]	21
ὅ καὶ ταυτὰ ἔχον, Id quod immutabili æternitate continetur.	13
ὅ κατὰ ταυτὰ καὶ ὁσάντως ἔχον, Quod semper vnū & idem, & sui simile.	13
λόγος δὲ ὁ καὶ ταυτῶν, δημηθῆς γιγνώμνος, Ratio autem vera quæ versatur in iis quæ sunt semper ead- dem.	24
ἐν ταυτῶν, Vide Μέλειν.	
¶ Τάχα, Breui.	144
Τάχιστα, Velocissimé.	27
Τάχος, Celeritas.	23, 27
¶ Τεθναῖναι, Emori.	2
¶ Τείνω, Tendo.	20
Τετραμῖνος διὰ παντός, Traiectus.	29
¶ Τείχη, Muri.	140
Τειχοποιός, uel ὀπισθητικὸς τῶν τευχῶν ὀπισθοποιός, Cura- tor muris reficiendis.	140
¶ Τέκνα, Liberi.	110, 111
¶ Τεκταίνομαι, Facio.	23
ὁ τεκταμόμνος, Fabricator.	13
Τέκτων, Faber.	48
¶ Τα δὴ νῦν Τελεῖται, Quæ iam matura videtis. 66, 67	
Τέλειος, Perfectus atque absolutus. 20. Absolutus perfectusque.	28
τέλειον ζῶον, Perfectus animans.	18
¶ ἐπιδαντῶ ἀθροπίνε βίου Τελυθήσω, Quum à vobis discessero.	42

τιώμακα εἶαν ἀγορεύς ἅμα τελευτῶν τις ἡμέραν τοῦ βίου, Quum ageremus vitæ beatum & eundē supremum diem.	51
τὸ θυγατρὸς τελευτηκίας, Post filia mortem.	139
τελευτηκότων σώματα, Mortuorum corpora.	41
τελευτήσας, Mortuus, 3. Qui extremum vitæ diem morte confecit.	137
Τελευτῶ ποιεῖν, Finire.	50
τελευτῆ, Vide Ἀπέχον in Ἀπέχον.	
Τελευτῆα, Extrema.	50
Τέλος, Extremum, Vltimū, Summum. 164. Finis.	
Ibidem. Vide Ὁ παρ. 163	
ταῦτι ἐχέτω τέλος, Habeant hunc terminum.	30
ὁπως παρὸς τὸ τέλος ὀκλήσεται, Qui exitus futurus sit.	45
Τελικὰ ἀγαθὰ, Bona ad illud vltimum pertinentia.	
57. 165	
¶ Τέμνειν, Secari.	62
¶ Τέρας, Portentum.	66, 67
¶ Τέταρες, Quadruplices.	80, 81
Τετάρτη, Quarta.	22
¶ Τετραγώνον, Quadratum.	129
¶ Ἐρδοίης ἡ ἐκαστος εἰδείη Τέχνη, Quam quisque perit artem, in hac se exerceat.	149
• ¶ Τῆ παροιμίᾳ, Præcepto illi veteri.	7
¶ Τηθύς, Salacia.	30
¶ Τηρεῖν, Conseruare.	61
• ¶ Τὸ μὲν Τι, Vide Τό.	42
¶ Τι δαί; Ain tu? 6. ἢ δέ; Quid? Ibidem.	
¶ Τιθέναι, Ponere. 18. Collocare.	10
παύτων ὁμοιοτάτων αὐτῶν ἢ ἡ γῶ μὲν, Eius similes mundum esse dicamus.	16
¶ τὸ ἀξίας Τιμᾶσθαι, Vide pag. 118	
¶ ἑαυτὸν Τιμωροῦ μὲν, Ipse se puniens.	169

ἄνθυμία Τιμωρίας τῷ ὄντι. Libido puniendi eius qui,	
ὄντι.	63
ἔργη, ἄθυμιας ἄνθυμία, Iracūdia, vlciscēdi libido.	185
¶ Τηλώαι, Ferre.	64, 65
¶ Τὸ μὲν δὴ, Alterum. Τὸ δὲ αὖ, Alterum.	12
Τὸ μὲν πῆ πατρίδα, τὸ δὲ οἱ γονεῖς, Partem patria, partem parentes.	42
Τὸ μὲν, τὸ δὲ, Vide pag. 32	
Τὸ αὐτὸ κινουῶν, Quod seipsum mouet.	5
¶ Τοιαῦται καὶ ὁσαύται, Totidem & tales.	28
Τοιαῦτά ἐστιν, Tali quodam modo.	11
¶ Τόινω, Atqui.	44
¶ Τομᾶν, Audere.	112, 113
¶ Τόξον, Arcus.	94, 95
ρύτωρ τόξον, Sagittipotēs. 80, 81 Arcitenēs. 102, 103	
Τοξοπῆρ, Arcitenens. 86, 87. Sagittarius.	94, 95
Sagittipotens.	96, 97
¶ τῷ τόπου τῷ ἐνθενδε εἰς ἄλλον τόπον, In alium quendā locum ex his locis.	1
Τοπικόν, Inueniendi ars.	156
¶ Τορεῖν, Fabricari.	78, 79
¶ Τοριθεύειν, Tornare.	19
¶ Τοιαῦται καὶ ὁσαύται, Totidem & tales.	28
ἕξάκις Τόσσα, Sex tantæ partes.	96, 97
ὅσων μεγέθει, Nō nimis ingenti cū corpore.	80, 81
τόσον, Tantundem.	98, 99
¶ Τότε, Tunc denique.	28
¶ Τούτω, Istuc.	62
μὲν τῷ, Deinceps.	39
τούτων ἕνεκα, Vide Ταῦτα.	
¶ Τα ἀμφὶ Τεσπέζασθρανα, Instrumenta quæ ad mensam quotidianam pertinent.	45
¶ Τρέπετε ὅτι τὴν δημοκρασίαν, Vos suscipite vt illa dignatis.	31

ῥεπεταὶ ὁδὸν ὅπῃ τὸ βίον,	Viuendi viam ingredi.	43
ἅ τ' ῥεπόδρα καὶ πλανῶ τριώττω ἴχοντα,	Quæ autem vaga & mutabili ratione labuntur.	29
ἐς κῆτος πετραμμένος,	Pistricem obseruans.	86,87
ὅπῃθεν πετραμμένος,	Retro conuersus.	82,83
Ἰθηχία ἰθάκη,	Ithaca in asperrimis saxulis affixa.	
190		
Ἰρίκρανος,	Triceps.	114,115
Ἰειπλασία,	Tripla.	22
Ἰτριπλιῦ τῆς τρίτης,	Quæ tertia tripla[esset.]	22
Ἰτρόμος,	Terror.	143
Ἰτρόπαι ἔσπαι,	Spolia cepit.	114,115
Ἰόσα δι' οὐρανὸν πορθύοδρα ἔχει Τροπαί,	Quæ per calū penetrantia, solstitiali se & brumali reuocatione conuerterent.	28
Ἰρόπον μὲν πῶς τὸν αὐτὸν,	Eodem modo ferme.	32
πῶς δὲ ἔσπαι,	Tali quodam modo.	21
ἔμεινεν ἐν τῷ αὐτῷ καὶ ἔσπαι ἦδη,	Constanter in suo manebat statu.	34
ἔσπαι,	Mores.	8.9.13
ἔσπαι,	Verborum immutationes.	153
Ἰτροφή,	Cibus, Alimenta.	19
αὐτὸ γὰρ αὐτῷ ἔσπαι πῶς αὐτῷ φθίσιν παρέχον,	Ita se ipse consumptione & senio alebat sui.	19
Ἰτροφός,	Altrix.	29
Ἰτροχάλεια,	Orbes.	96,97
Ἰτρύζει ὁ ῥηθρινόν,	Matutinis vocibus instat, & assiduasiacit querelas.	108,109
Ἰτυλάειν,	Adipisci.	184
ὅπῃ τυχῆ,	Fortuito.	34
Ἰτύβος,	Bustum.	177
Ἰτυπαις,	Impressio.	182
Ἰτυρανίδος πέρι,	Regnandi gratia.	110,111
Ἰτυρός,	Cascus.	62

- ¶ Τύχη, *Fortuna.* 141
 βραχεία τύχη, *Exigua fortuna.* 54
 Υ.
- Υ *Ades, Sicular.* 174
 ὅταν ὑγεινῶς τις ἔχη αὐτὸς αὐτὸ καὶ σωφρονῶς, *Salubri & moderato cultu atque victu.* 11
- * ¶ Υγραῖς ἐν ἀσκάλαις, *Tenero circunciectu.* 110, 111
- * ¶ Υδάπων, *Aquula.* 128, 129
- ¶ Υδρα, *Hydra.* 100, 101
 ὕδρη, *pro ὕδρα, Hydra. Ibidem.*
- ¶ Υδροχόος, *Aquarius.* 78, 79
- * ¶ Υειν, *Pluere.* 174
- * ¶ Υλη, *Herbæ.* 49
- * ¶ Υμῖν δὲ βιωσαμένοις, *Vos vt vitam agatis.* 3
- * ¶ ἐν Υπάθρῳ, *In propatulo.* 46. *Foris & subdio, Ibidem.*
- ¶ Υπαλαγή, *Vide pag. 154*
- ¶ Τούτου δ' ὑπαρχόντος, *Hoc posito.* 15
 τούτων ὑπαρχόντων αὐτῶν καὶ πᾶσαι ἀνάγκη, *Ex quo efficitur vt fit necesse.* 13
 ὑπαρξάμενος ἐγὼ ᾧ ᾤξα δώσω, *Quorum vobis initium traditur à me.* 31
- ¶ Ἰππὴν κεφαλὴ καὶ ὑπαύχρον εἰλιάσονται, *Propter equus capite & ceruicum lumine tangit.* 94, 95
- ¶ ἢ παντὸς τῆ ἀχρηῶτος ὑπεξάρσεις, *Omnis priuatio doloris.* 53
 ὅρος τῆ μεγέτους ἢ ἡδονῶν ἢ παντὸς τῆ ἀχρηῶτος ὑπεξάρσεις, *Omni priuatione doloris terminari summam voluptatem.* 53. *Summámque voluptatem, nihil dolere. Ibidem.*
- ¶ Ὑπὲρ Κτησιφάντους, *Pro causa Ctesiphontis.* 189
 πόσον ὑπὲρ γαίης φέρεται, *Tantundem ille patens supra mortalibus extat.* 98, 99
- ¶ Ὑπερβολή, *Magnitudo.* 130, 131
 ὑπερβολὴ οὐκ ἀπολείπεται τῆ ἐν ἑαυτῆς μεγέτους, *Vt*

nihil ad eorū magnitudinem posset accedere. 51

- ¶ Ταυτὰ μέρη τῆς ἀκρωτὶ αὐτῆς Ἰσθμοῦ χουσαν καὶ ἰσθμοῦ
 μύλων, Eadem parte præstantem extremis eadem-
 que superatam. 22
- ¶ Ἰπεύθουνο ὄντα, *vel* τὸν ἀδύνασ δουλῶσ, Priusquā ra-
 tiones retulisset. 140. Rationibus nō relatis. *Ibidē.*
- ¶ Ἰπιρετῆντες, Ministri. 38
- οἷς θεός ἰπιρετῆσαι χηται, Quibus utitur mini-
 stris deus. 38
- ¶ Ἰπιρεσία, *Vide* Βάσις. 20
- ¶ Ἰπος, Somnus. 1. 43
- εἰς τὸν ὑπὸν ἴη, Quieti se tradiderit. 11
- ¶ Ἰπὸ ζώνη, Subter præcordia. 72, 73
- ἰπὸ διδύμοις, Sub Geminis. 90, 91
- ἰπὸ κέντηρω, Propter acumen. 86, 87
- ἰπὸ προῆ βορέας, Ad auras Aquilonis. 84, 85
- ἰπὸ σῶμα λέοντος, Subiens inferna leonis. 90, 91
- ἐν αὐτῇ καὶ ὑφ' αὐτῆς, Per se & à se. 20
- ¶ Ἰπόδημα, Calceamentum. 62. ἰποδήματα, Cal-
 ceamenta. 45
- ¶ Ἰποδραμεῖν, Succedere. 96, 97
- ¶ Ἰπόθεσις, Definitum genus quaestionis. 157
- ¶ Ὅσῳ Ἰπόκει δέιν σκοπεῖν, Quod est cōsiderādū. 12, 13
- καρσίδων ἰποκείμεροι ὑδροχοῖι, Sub pedibus spar-
 fas Aquari. 86, 87
- ¶ Ἰπολείπεσθαι. Ἰπελείπετο, Relictum erat. 19
- τὰ Ἰπόλοιπα, Reliquiæ. 32
- ¶ Ἰπομνηματισμός, Decretum. 180
- ¶ Ἰποπεταγμένος, Subiectus. 183
- ¶ Ἰπίον, Supinum. 38
- Ἰστειρον τῆς ἀξίας τύχει διηγήσεως, In sermonem aliū
 differendum est. 26
- ὀλίγον ἵστειρον, *Vide* Ολίγον. 57
- Ἰψή, Textile. 40

G.iii.

¶ Υψος, Altitudo.	38
Υψηλότρονον, Altius.	41
των Υψου τονον αιπειρον αιθερα, Sublimè fufum immoderatum æthera.	110, 111
Υψι, A fuffima parte.	88, 89
Υψηλότε γαιης, Supra terras.	98, 99
Φ.	
Φέρον, Iouis ftella.	172
¶ Φαινός, Fulgens.	100, 101
φαινή, Cum lumine clara videtur.	84, 85
λεπία Φαείνονται, Exiguuum iaciunt ignem.	72, 73
Φάινειν, Collucere. 27. Luci edere.	64, 65
Φάινων, Saturni ftella.	172
Φάινεσθαι, Cerni.	38
ώς φαίνεσθαι μείζων η κατ' ανθρωπον, Magnitudine inufitata.	10
πόθεν φαίνη, Vnde tandem apparet?	130
φαίνονται, Declarantur.	30, 31
επε γαρ φανήσεται χαιρων, Neque enim lætabitur.	7
πομή φαινομένη, Latè videtur.	68, 69
Φανερόν ημείσται, Videbatur. Contra, Αφανή ημείσται, A nullo videbatur.	10
Φανερός, Palám.	30
¶ δεξιά δε φανταζεται τα αεισερα, Dextra autè videntur quæ læua funt.	38
φανταζονται αι οψας ηδ' ανηπίων, Occurrent vifa quietis.	12
Φαντασία, Vifum.	159, 162
¶ Φάος, Lux.	100, 101
λεπία Φάουσαι χηλαι, Oscuro corpore chela.	102, 103
¶ Φασκότων δικαστων εη, Qui fe iudicū numero haberi volunt.	1
¶ Φαύλη, Mediocris.	2
¶ Τεραδίας το ηερας φερειν, Tibi tolerabilem fenectutem videri.	9

- ἐν χερσὶ φέρειν, Tenere. 72, 73
 φέρειν, Facere. φέρειν, Ferri. 34
 οὐτ' αὖτ' ὁ βουλευτικὸς πᾶν τοῖς ῥαδίως γήραος ἀνέγκοι, Nec
 enim leuis esse senectus potest, ne sapienti
 quidem. 9
 πάντα τὰ πρὸς δαδαιμονίαν φέροντα, Omnia quæ ad
 beatè viuendum ferunt. 7
 Φύγειν, Fugere. 104, 105
 Φθίνει Ἰαζωιστὰ τὰ σώματα θερμὰ καὶ ψυχρὰ ἐπαίθῃ
 ὅσα δυνάμεις ἰσχυρὰς ἔχουσι, ἀεὶ δὲ ἔξωθεν ἢ πρὸς
 πῖπνοντα ἀκαίρως λυεῖ, ἔϊστοις γήραος τε ἐπαίθεται φθί-
 νειν ποιεῖ, Omnis coagmentatio corporis, vel calo-
 re, vel frigore, vel aliqua impulsione vehementi
 labefactatur & frangitur, & ad morbos senectu-
 tèmque compellitur. 18, 19
 φθίνοντα ζῶα, Consumpti animantes. 32
 Φθιόντες τὰς ἡμαί δὲ φθίνειν, Virorum post mortem
 honores permanere. 42
 Φθίσις, Consumptio. 19
 Φθόγος, Vox. 24
 Φθόνος, λήπι ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, Inuidentia, est
 agritudo suscepta propter alterius res secūdas. 60
 ἀγαθῶν ὅτι οὐδὲν ἀλλ' οὐδὲν ἔδειπτε ἐγγίνεται φθόνος,
 Probus autem inuidet nemini. 14
 Φιλία, Charitas. 18
 γνώριμος καὶ φίλος, Notus & familiaris. 20, 21
 Φιλιππίζειν, Quasi cum Philippo facere. 176
 Φιλογυνεία, Mulierofitas. 170
 Φιλοβολή Φιλοποιίας, Conatus amicitia faciundæ. 60
 Φιλοσοφία, Philosophia. 39, 40. Studiū sapiētia. 179
 Φιλόσοφοι, Qui sapiētiam expetunt. 179. Docti &
 sapientes homines. 127
 Φιλοσοφίῳσι γνησίως τε ἢ ἱκανῶς, Omne suum studiū
 in doctrina & sapientia collocassent. 127

οἱ φιλοσοφούμετες, ἀποθνήσκουσιν μετῴσας, Philosophorum vita, commentatio mortis.	122
¶ πῶς παρὰ τέκνα Φιλοσοφῶν, φυσικὴν ἔσθλ., Natura fieri ut liberi à parentibus amentur.	58
¶ ἄλλα τε Φιλοσοφουμένων, Et cæteris in rebus comem erga Lyf. atque humanum fuisse.	44
¶ Φιλοζημία, Avaritia.	148
¶ ἤδη δὲ Φλόον ἀλεσε πάντα, Denudat foliis ramos & cortice truncos.	82, 83
¶ Φόβος, Metus.	33, 59
φόβος, παρὰ δόξαι κακοῦ, Metus, opinio impenden- tis mali.	59
πλείον μέρος τῷ φόβου ἐδίδασκε, Timidiorem reddi- dit.	48
λύει τοὺς φόβους, Liberare metu.	55
φόβους πέμπειν, Terrorem incutere.	30
¶ Φοίνικες, Phœnices.	68, 69
¶ Φοῖνιξ, Palma.	144
¶ Φορὰ, Cursus, Motio.	26
¶ Φρῶν δώμοτες, Mens iniurata.	110, 111
φρεσί, Mente.	64, 65
¶ τὸ τρίτον [εἶδος] ἂν ὡς τὸ Φρονεῖν ἐγίνεται, Illa tertia pars rationis & mentis.	11, 12
Φρόνησις, Prudentia.	39
φρόνησις καὶ ἀληθεῖς δόξαι, Sapientia veræque opi- niones.	127, 128
λόγῳ καὶ φρονήσει, Ratione sapientiæque.	13
τὴν καὶ φρόνησιν, Mentem atque intelligentiam.	20
Φρόνιμος, Sapiens.	7, 41
φρονιμώτατος, Sapientissimus.	27
φρονιμῶς, Sapienter.	52
¶ ἰδίαι Φρονήσεις, σφώπεραι, Posteriores cogitatio- nes, sapientiores.	149
¶ Φρῆσις, Carcer.	112

* Φυγὰ πάτρεως, Exilii fuga.	110, 111
Φύλαξ, Custos. 29. Obtutu asseruans.	114, 115
Φυλλιώσα φυτῶν, Foliorum tegmine ornata arbu- sta.	82, 83
Φῶα, Orii.	32
ὃν μέρους εἶδη πεφυκότων, Vide μέρος.	
Φύσις, Natura.	21
φύσις ψυχῆς, Natura animi atque vis.	5
διαωνία φύσις, A Eternitas.	28
ὅκ τῶν κτ' φύσις ὁρατῆρ, Eorum quæ natura cerne- rentur.	15
φύσιν ἀνθρώπων ἔχειν, Hominem esse.	14
ἄρ' αὖ φύσιν, Contra naturam.	59
κοινωνικὸς φύσις, Ad naturalē communitatē natus.	58
ἀμείνων ἔστι παρὰ τῆς φύσεως, Maiore ingenio esse.	6
ὅ τ' φύσεως πλοῦτος ὡρεται, Ipsa natura diuitias qui- bus contenta est, terminatas habet.	53
ἡλικίαν φύσιν, Figuram muliebrem.	33
Φυσικὰ αἴτια, Naturales causæ.	188
ὁπιδυμία φυσικὰ καὶ ἀναγκαῖα, Cupiditates natura- les & necessaria. 53. οὔτε φυσικὰ ἔτε ἀναγκαῖα, Neque necessitatem modò, sed ne naturam quidem attingerent. Ibidem.	
ἢ παρὰ τὴν φύσιν φιλοσοφίαν, φυσικὴν ἔστι, Natura fieri vt liberi à parentibus amentur.	58
Φυσικός, Speculator venatorque naturæ.	172
Φυσικῶς ἐχρῶν λόγου, Ipsa natura incorruptè atque integrè iudicante.	52
Φυσιολογία, Vide pag. 176	
Φυσιολογία, Naturæ ratio.	175
Φυτῶν, Arbusta.	82, 83
Φυτεύειν ἄμπελον, Serere vitem.	49
φυτεύειν δένδρα, Serere arbores.	44
* ῥήξαι φωνῶν, Loqui.	137

Φῶς, Lumen.	27
Φωσφόρος, Lucifer, stella Veneris.	173

X

X ὃς χερσὶ βαλὼν, κατέκαμψεν εἰς κύκλον, Quasi decussauit, deinde in orbem torfit. 23

¶ Χαίρειν, Latari. 7

πὸ κτ' ψυχρῶ χείρον ἔπι τῇ μνήμῃ ἦν, etc. Animi latitia quam capiebam memoria rat. etc. 51

χείρον τας, ἄφημι τας ἐκπέμπειν δόμων, Hunc laude & latitia exequi. 110, 111

¶ Χομεπαίνω, Succensco. 3

¶ Χομινός, Frænum. 110, 111

¶ Χορκός, AEs. 40

ἵππος Χαλκοῖς, Aeneus equus. 10

¶ Χασά, Gaudiū. ἢ δονή, Latitia gestiens, vel nimia. 59

¶ Χασακπῆρ, Forma. 154. Descriptio. 157

¶ Χάραξ, Castra. 63

¶ Περκαλεῖσθαι Χάρμη, Prouocare ad pugnam. 143

¶ Χάσμα, Hiatus. 9

¶ Χεῖμα, Hybernium tempus. 78, 79

Χειμέριος, Brumali tempore. 94, 95

¶ Χείρ, Palma 80, 81

πρὸς φέρειν τὴν χεῖρα, Manum porrigere. 138

εἰς τὸ εἶσθαι τῆς χεῖρός, Ad palmam. 10

χεῖρες, Manus. 20

χεῖρες pro χεῖρες, Manus. 114, 115

¶ Χειρωθεῖς, Illigatus. 112, 113

¶ Χέλις, Fides. 78, 79

¶ Χερσαῖον, Terrestre. 28

¶ Χλωρόν αἷμα, Decolor sanguis. 112, 113

¶ οἷ δάνεται κραδίη Χόλω, Turgescit cor iris. 66, 67

¶ αἷς ἔπε λαβῆεν Χρεία πῆς λῶ, Quia nec capiēdū quicquam erat.

¶ γυνομένων Χρημάτων ἐ παιδων, ἐ διαφθορομένων, Na-

scitentibus & cadentibus, cum reliquis commodis, tum maximè liberis.	7
¶ Χρήσιμοι, Frugi homines.	169
¶ Χρόνος, Tempus. 27 Temporis spatium.	173
ἐπίχρον ὀπίχρον, Exiguo tempore.	86, 87
αἰδέσθαι χρέοντα, Rara negotia.	46
τὸν ἀποσπαστικὸν βίον, Qui curriculum viuen- di à natura datum confecerit.	33
¶ Χρυσός, Aurum.	40
Χρυσὸς δακτύλιος, Annulus aureus.	10
Χρυσὸς στέφανος, Aurea corona.	140
¶ Χρῶμα, Color.	40
¶ Πλήθυσμα, Multitudine infinita [præ- ditos.]	27
¶ Φίλιπποι Χυλοί, Contēptissimæ escæ & potiones.	55
αἰδέσθαι τῶν χυλῶν ἡδοναίς, Voluptates quæ sapore per- cipiuntur.	52
¶ Χῶμα, Sepulchrum.	41
Χῶμα δὲ μὴ Χωνιώαι, Extrui autem vetat sepul- chrum.	41
¶ Τίς τὰς Χώρας τὰς ἀποσπαστικὰς ἕκαστα διηγεσάμεθα, Suo quæque loco disposuimus.	45
Χωρὸν ἐργάσασθαι, Ager cultus, quive coli possit.	40
¶ Χωρεῖν ἀπὸ τοῦ σώματος πνεύματι, Animum à cor- pore abducere.	122, 123
ὀπίστημι χωρεῖν ἀπὸ διανοητικῆς, Sciētia remota à iu- stitia.	126
Χωρεῖν πόρος, Igni vacuum.	17
Χωρεῖς, Separatim.	39
Χωρεῖς ἀφείλομεν, Seposuimus.	45

Ψ

Υ	Ευδὴ γράφειν, Falsa scribere.	141
	Ψυδὲ δαι, Frustra suspensos animos tenere. 82, 83	
	ψυδδωμος, Mentiens.	175
•	Ψ γράφειν Ψήφισμα, Populi scitum facere.	140
•	Ψ Ψυχή, Animus.	132
	φύσις ψυχῆς, Natura animi atque vis.	5
	ψυχῆς κίνησις, Animi commotio.	59
	τὸ κτ΄ ψυχῆς χαῖρον, Animi lætitia.	51
•	Ψύχοντα, Quæ vim habeant frigoris.	38
•	Ψυχρόν, Frigus.	18

Ω

Ω	Φαῖδρε, O Phadre.	6
	ὦ παῖ, O nate.	112, 113
	ὦ ἀνδρες δικασταί, Iudices.	3
•	Ψῆρχε τὸ ὅτι διαιρεῖν ὠδε, Fuit autē talis illa partitio.	21
•	Ψ ὤμος, Humerus.	76, 77
	ὦ μοι, Humeri.	98, 99
•	Ψ νεῖδαι, Mercari.	48
•	Ψ ἤδη ὠρε ἀπέναι, Tempus est iam hinc abire.	3
	ἀροτήσιος ὠρη, Tempus arandi.	108, 109
•	Ψ ὠρίων, Orion.	74, 75
•	Ψ ὠρε ἀρε δεῖ στεφανώσαι, Vt corona donaretur.	140
	ὡς ἀποδοθισόμθα πάλιν, Quas rursus redderent.	34
	ὡς ὁμοίωτατον, Similimum	28
	ὡς ἀληθῶς, Vide ἀληθῶς.	
Ως ὅτι	ὡς ὁ δὲν ὡσεὶ ἀλλοτρίω, Tanquam lōgam aliquam viam confeceris.	7
Ωσάντως,	Itēmq̄ue.	40
	τὸ ὡσάντως ἔχει, Quod sui simile.	13
Ωστε,	Itaque.	27
	ὡς τε ὡς περὶ μηδὲν ἵππερα ζητῆν, Vt nil ultra requiratis.	14
	ὡς τε οὐδὲν δὲ γῆριτο θαυμαστόν, Vt minimè mirum	

futurum sit.

ὥστε ἄλυτον γινέσθαι, Ut dissolui nullo modo que-	18
at.	
Ἡδονὴ δὲ ὤτων κατακλιούσα, Voluptas suauitate au-	60
ditus animum delinens.	
Ἔφελεια, Vtilitas.	39
Ἐφέλημα, Quod prodest.	164
ὠφελήματα ἑ βλάμματα, Emolumenta & detri-	165
menta.	

A. J. D. R. E. C. O. L.

TITULO

LIBRO

CAPITULO

ARTICULO

PARA

LA

CONSERVACION

DE

LA

CIUDAD

DE

MADRID

EN

EL

AÑO

DE

1800

PLATONIS LOCI A CICERONE
interpretati.

PLATO APOL. SOCR.

CIC. I. TVSC.

Ως πολλή βίπεις ὄβιν ἀγαθόν αὐτό
 (1). Διοὶν γὰρ θαπρόν ὄβι τὸ ἰεθάναι· ἢ
 γὰρ ὄβιν μὲν ἔῃ, μὴ δ' αἰθρῶσιν μὴ δ' ἐμ
 αν μὴ δ' ἐπὶ τὸ πειθῶντα· ἢ κτ' πα
 λεζόμνα, μεταβολή τις πυγχαίει οὐ
 σα καὶ μετοίκησις τῆς ψυχῆς τῷ τόπου
 τῷ ἐν δὲ εἰς ἄλλον τόπον. καὶ εἴτε δὴ
 μὴ δ' ἐμια αἰθρῶσις ὄβιν, ἀλλ' οἷον ὕπνος,
 ἐπιδαύπης καθεύδων μὴ δ' ὄναρ μὴ
 δ' ἐν ὄρα, θαυμάσιον κέρδος αἰ εἴη ὁ θα
 τατος. ἐγὼ γὰρ αὐτὸ οἶμαι, εἰ πνα ἐκλέ
 ξάμενον δέοι ταύτην πλὴν νύκτα, ἐν ἢ
 οὐτῶ κατέδαρξεν ὥστε μὴ δ' ὄναρ ἰ
 δεῖν, καὶ τὰς ἄλλας νύκτας τὴ καὶ ἡμέ
 ρας τὰς τῷ βίου τῷ ἑαυτοῦ ἀππαρξ
 σήντα ταύτη τῇ νυκτὶ, δέοι σκεψάμε
 τον εἰπὴν ὀπόσας ἀμεινον κὲ ἡδονο ἡ
 μέρας ἐ νύκτας ταύτης τῇ νυκτὸς βε
 βίωκεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ βίω, οἶμαι ὅτι μὴ
 ὅτι ἰδιώτην ἕνα, ἀλλὰ πὸν μέγαν βα
 σιλέα ἀαριθμήτους αὐτὸν εὐρεῖν αὐτὸν
 ταύτας παρὸς τὰς ἄλλας ἡμέρας τὴ ἐ
 νύκτας. εἰ οὐκ οἶον τὸν ὁ θάνατος ὄβι,
 κέρδος ἔργου λέγῃ. κὲ γὰρ οὐδὲν πλείον
 ὁ πᾶς χρόνος φαίνεται οὐτῶ δὴ ἔῃ; ἢ
 μία νύξ. εἰ δ' αὐτὸν ὀποδημῆσά ὄβιν
 ὁ θάνατος ἐπὶ δὲ εἰς ἄλλον τόπον, καὶ ἀληθῆ ὄβι τὰ λεζόμνα,
 ὡς ἀρα ἐκείεισι πάντες οἱ πειθῶντες, ἢ μῆζον ἀγαθόν πούπου
 εἴη, ὡς ἀδρες δικασαί; εἰ γὰρ τις ἀφικόμωσε εἰς ἀδου, ἀπαλ
 γαλῆς τούτων ἢ φασκόντων δικασῶν

Magna me spes te
 net, Iudices, bene mihi
 evenire quod mittar ad
 mortem. necesse est e
 nim sit alteri de duo
 bus: ut aut sensus om
 nino mors omnes aufe
 rat, aut in alium quen
 dam locum ex his lo
 cis morte migretur.

Quamobrem siue sen
 sus extinguitur, mors
 que et sonus similis est,
 qui nonnunquam etiã
 sine visis somniorum,
 placatissimam quietem
 affert: dii boni quid lu
 cri est emori? aut quam
 multi dies reperiri pos
 sint qui tali nocti ante
 ponantur, cui similis
 futura est perpetuitas
 omnis consequentis te
 poris? quis me beatior?
 Sin vera sunt quae di
 cuntur, migrationem
 esse mortem in easoras
 quas qui e vita excesser
 rint, incolunt: id multo
 iam beatius est, te, quã
 ab iis qui se iudicium
 numero haberivolunt,
 evaseris;

Ἐὐρήσθ' ἴσως ὡς ἀληθῶς δικασταί,
 οἵ τ' ἄρ' καὶ λέγονται ὅκ' εἰ δικάζειν, Μί-
 νως τε καὶ Ραδάμανθους, ἔδ' Αἰακὸς ἔδ'
 Τηλεπόλεμος, καὶ ἄλλοι ὅσοι τῶν ἡμι-
 θεῶν δικαστοὶ ἐγένοντο ἐν τῷ αὐτῷ βίῳ.
 ἄρα φαῦλη αὖ εἴη ἢ ἀποδημία; ἢ αὖ
 Ὀρφεὶ ξυγμένεσσι καὶ Μουσαίῳ καὶ
 Ἡσιόδῳ καὶ Ὀμήρῳ, ὅτι πόσω αὖ περ
 δέξαιτ' αὖ ὑμῶν ἐγὼ μὲν γὰρ πολλὰ-
 κισ ἐδέλω περναίαι εἰ ταῦτα βεβαίη-
 ῃ. εἰπέ μοιγε καὶ αὐτῷ Σαυμασῆ αὖ
 εἴη ἢ διατελεῖ αὐτόθι, ὅποτε ἐντύχιμ
 Παλαμῆδ' καὶ Αἴαντι τῷ Τελαμῶ-
 νος, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν παλαιῶν διακρί-
 σιν ἀδικῶν πένηκεν, ἀνὴτα εὐβάλλοι
 τὰ ἑμαυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων,
 ὡς ἐλῶμαι, οὐκ ἂν ἀνδρῆς εἴη. καὶ δὴ ἔδ'
 τὸ μέγιστον, τοὺς ἐκεῖ ἐξετάζοντα καὶ ἐρῶ
 νῶντα ὡς τῶν τοῖς ἐνταῦθα, διάκριν, πῶς
 αὐτῶν ἄφ' ὅσ' ἔστι, καὶ τίς οἴεται μὲν, ἔστι
 ἢ οὐ. ὅτι πόσω ἢ αὖ περ ὡς ἄνδρες δι-
 κασταί, δέξαιτο δέξετασιν πῶν ὅτι Τροί-
 αϊ ἀγαγόντα ἢ πολλῶν στραπῶν, ἢ Ὀ-
 δουσεα, ἢ Σίσυφον, ἢ, ἄλλοις μυθεῖσιν
 αὖ τίς εἴποι ἔδ' ἄνδρας καὶ γυναικας, οἷς
 διαλέγεσθαι ὅκ' εἰ καὶ ξυμῆναι καὶ ἐξε-
 τάζειν, ἀμηνχαίου αὖ εἴη ἀδαιμονίας
 πάντως. οὐδ' ἴπου πούτου γὰρ ἔνεκα οἱ ἐ-
 κεί ἀποκτενοῦσι. τὰ τε γὰρ ἄλλα ἀδαι-
 μονέστεροί εἰσι οἱ ἐκεῖ τῶν ὀρθάδε, ἔδ' ἡδη
 πῶν λογίων χρόνον ἀθάνατοὶ εἰσιν, εἴπερ
 γὰρ τὰ λεγόμενα, ἀληθῆ ἔστιν.

ad eos venire qui vere
 iudices appellentur, Mi-
 noem, Rhadamanthū,
 A Eacum, Triptolemū:
 conuenireque eos qui
 iuste & cum fide vixe-
 rint: hæc peregrinatio
 vobis mediocris videri
 potest: vt verò colloqui
 cū Orpheo, Musæo, Ho-
 mero, Hesiodo liceat,
 quanti tādē aestima-
 tis? Equidem sæpe emori,
 si fieri posset, vellem,
 vt ea quæ dico mihi lice-
 ret inuenire. Quanta
 delectatione autem affi-
 cerer, quum Palamedē
 quum Aiacem, quum
 alios indicio iniquorū
 circumuentos conue-
 nirem?

Tentarem etiam summi
 regis, qui maximas
 copias duxit ad Troiā,
 & Vlyssis Sisyphique
 prudentiam.

Nec obeam rem, quum
 hæc exquirerem, sicut
 hic faciebam, capite
 damnarer.

ἀλλὰ ἐὼς ἡμᾶς χεῖρ ὡς ἄνδρες δικασταί,
 εὐέλπιδας εἶ) πρὸς τὸν θάνατον, καὶ
 ἐν πτώτῳ διανοεῖσθε ἀληθῆς, ὅπῃ ἐστὶν
 αἰδρί ἀγαθῶν κακῶν ἔδεν, ἔτε ζῶντι, ἔ-
 τε τελευτήσαντι, ἔδὲ ἀμελείται ὑπὸ
 θεῶν τὰ πύττε προσματᾶ. ἔδὲ πᾶσι μα-
 νῶ ἄπο ἔαυτομά του γέγονεν. διηΐ μοι
 δήλοισι τῷ το, ὅτι ἤδη τεθάναι καὶ ἀ-
 ππλάχθαι προσματῶν βέληπον ὑ-
 μοι. διὰ ταῦτα καὶ ἐμέ ἔδαμοσ ἀπέ-
 τρεψε τὸ σημεῖον. καὶ ἔγραψέ τις κα-
 ταψηφισαμένοις μου καὶ τοῖς κατη-
 γόροις ἔ πάνυ χαλεπήνω. καί ποί ἔταυ-
 τῆ τῆ διανοία καταψηφίζοντό μου καὶ
 κατηγόρουσ, διηΐ οἰόμυροι βλάπτειν ὑ-
 τῶτε αὐτοῖς ἄξιον μέμφοσθε. πῶνδε μᾶ-
 τοι αὐτῶν δέομαι, τοῖς ἕξ ἑμοῦ, ἐπειδὴ ἄν-
 ἠβήσωσι, ἔ μισρησασθῶ ὡς ἄνδρες, ταυ-
 τὰ ταῦτα λυποῦντας ἄπῶρ ἐγὼ ὑμᾶς ἐ-
 λύπωσ, ἐὰν ὑμῖν δοκῶσιν ἢ χημᾶτων
 ἢ ἄλλοσ του πρὸτερον ἐπιμελῆσθε ἢ ἀρε-
 τῆσ. καὶ ἐὰν δοκῶσιν εἶναι, μηδὲν ὄν-
 τῆσ, ὄντῆ δῖζετε αὐτοῖς ὡσπῶρ ἐγὼ ὑμῖν,
 ὅπῃ ἐκ ἐπιμελουῦνται ὡν δεῖ, καὶ οἰονταί
 ἔ εἶναι, ὄντῆσ ἔδενόσ ἄξιοι. καὶ ἐὰν ταῦ-
 τα ποιῆτε, δίκασμα πιποιθᾶσ ἐγὼ ἔσο-
 μα ὑφ᾽ ὑμῶσ, αὐτοῖσ τε καὶ οἱ ἕτεῖσ. ἀλ-
 λ᾽ ἔδὲ ἤδη ὡρεσ ἀπέπειναι, ἐμοὶ μὲν ἄπο
 θανασθῶ, ὑμῖν ἔ βιωσομῶροι. ὅπῶτεροι
 δὲ ἡμῶν ἔρχοντα ὅπῃ ἄμεινοσ προσ-
 ματᾶ, ἀδήλοσ παυτῆ πλητῆ ἢ τῶν θεῶσ.

Ne vos quidem Iudices
 ii qui me absoluitis,
 mortē timueritis. Nec
 enim cuiquā bono mā-
 li quicquam euenire po-
 test, nec vīuo, nec mor-
 tuo: nec vnquam eius
 res à diis immortalib⁹
 negligitur: nec mihi i-
 pli hoc accidit fortuito.

Nec verò ego iis à qui
 bus accusatus sum, aut
 à quibus cōdemnatus,
 habeo quod succenseā:
 nisi quod mihi nocere
 se crediderunt.

Et hoc quidem hoc mo-
 do: nihil autem melius
 æstimo. Sed tempus est,
 inquit, iam hinc abire,
 me vt moriar, vos vt vi-
 tam agatis. Vtrum au-
 tem sit melius, dii im-
 mortales sciunt: homi-
 nem quidem scire arbi-
 tror neminem.

a.ii.

Σ. Τῆ γὰρ που ὑσεραία δεῖ με ἀποδῆ
σκεῖν, ἢ ἢ ἀν' ἔλθοι τὸ πλῶον. Κ. φασὶ
δὲ γίτοι δὴ οἱ τούτων κύριοι. Σ. ἔπί-
νω τῆς ὀπιούσης ἡμέρας οἶμα αὐτὸ
ἦξεν, ἀλλὰ τῆς ἐτέρας. τεκμαίρομαι ὅ
ἐκλειος ἐνυπνίς, ὃ ἐώρακα ὀλίγον πρὸ
τερον τῆς τῆς νυκτός, ἔκινδυνεύεις
ἐν χαρῶνι ἐκ ἐκίρῳ. Κ. ἴω δὲ
δὴ ἴτὸ ἐνυπνίον Σ. ἐδοκεῖ ἴς μοί γυῖ
προσελθῆσα καλὴ καὶ θύειδης, λυκά ἰμάτια ἔχουσα, καλέσασθε
καὶ εἰπεῖν, ὡς Σώκρατες, Ἡμαίκεν περὶ τῶ Φθίην ἐρίβωλον ἴκοιο.

PLATO IN PHAEDONE.

Οὐ πίδα, ἔφη, ὡς ἄδρες, Κεῖτω-
να, ὡς ἐγὼ εἰμι οὗτος ὁ Σώκρατες ὀυ-
νὶ διαλεξιμῶς, καὶ διαπάπῳ ἔκαστα
τῶ λεξιμῶν, ἢ δὴ οἶτά με ἐκείνον (ἔ)
ὄν ὄψεται ὀλίγον ὑστερον νεκρὸν, καὶ ἐρω-
τῶ πῶς δεῖ με θάπην. ὅτι ὅ ἐγὼ πάλαι
πολὴν λόγον πεποίημαι, ὡς ἐπειδὴ πῶ
τὸ φάρμακον, ἐκ ἐν ὑμῖν ὡς ἔσμενα,
δὴ οἰζύσμαι ἀπὼν εἰς μακάρων δὴ
ἴσας ἐνδαμονίας, ταῦτα μοι δοκῶ ἀπὸ
ἄλλως λέγειν. Dixerant autē, Θάψου δὲ ἵνα σὲ τρέπον; ὅπως
αὐτὸς ἔφη, βύβηθε· εἰ πέρ γε λάβητέ με, καὶ μὴ ἐκφύγω ὑμᾶς.

PLATO IN PHAEDRO.

Τὸ γὰρ ἀεκίνητον, ἀθάνατον τὸ δὲ δὴ ο
κινῆτον ὑπὸ δὴ κινῆτον, παῦλαν ἔχον
κινήσιως, παῦλαν ἔχον ζωῆς. μόνον δὴ
gitatur aliunde, quando finem habet motus, viuendi quoque finem
habeat necesse est. Solum igitur

CIC. I. DE DIV.

Est apud Platonē So-
crates, quin esset in cu-
stodia publica, dicens
Critoni suo familiari,
sibi post tertium diem
esse inoridum. vidisse
se in somniis pulchri-
tudine eximia formā
quæ se nomine appel-
lans, diceret Homericū
quendam eiusmodi ver-
sum, Tertia te Phthiæ
tēpestas læta locabit.

CIC. I. TVSCVL.

Multā vero, inquit, o-
peram, amici, frustra cō-
sumpsi. Critoni enim
nostro non persuasi me
hinc auolaturum, ne-
que quicquam me reli-
cturū. Veruntamē Cri-
to si me assequi potue-
ris, aut sicubi nactus e-
ris, ut tibi videbitur se-
pelito. Sed mihi crede,
nemo me vestrum, qui
hinc excessero, conse-
quetur.

CIC. I. TVSC.

Quod semper mone-
tur, id æternū est: quod
autem motum affert a-
licui, quodque ipsum a-

τὸ αὐτὸ κινουῶν, ἀπεὶ ἐκ ἀπολείπον ἐαυ-
 τὸ, ὅποτε λήγῃ κινεῖσθαι. ἀλλὰ καὶ τοῖς
 δῆλοῖς ὅσα κινεῖται, τὸτο πηγὴ καὶ ἀρχὴ
 κινήσεως. ἀρχὴ δὲ, ἀγέννητον. ἐξ ἀρχῆς
 γὰρ ἀνάγκη πάντ' ἐκ γιγνώσκοντος γίνεσθαι,
 αὐτὸ πᾶν δὲ μὴ ἐξ ἐνός. εἰ γὰρ ἐκ τοῦ
 ἀρχῆς γίγνοιτο, ἐκ αὐτοῦ ἐξ ἀρχῆς γίγνοιτο.
 ἐπιδη δὲ ἀγέννητόν ὄναι, καὶ ἀδιάφθο-
 ρον αὐτὸ ἀνάγκη εἶναι. ἀρχῆς γὰρ δὴ
 ἀπολειπόμενος, οὔτε αὐτὴ ποτε ἐκ τῆς, ὅτε
 διῶ ὅτι ἐκείνης γηθήσεται, εἰσὶν δὲ ἀρ-
 χῆς δὲ τὰ πάντα γίνεσθαι. ὅτω δὴ κινή-
 σεις μὲν ἀρχὴ τὸ αὐτὸ κινουῶν, τὸτο ὅ
 οὔτε ἀπολειπόμενος, οὔτε γίνεσθαι διαα-
 τὸν, ἢ πάντ' αὐτὸν πᾶσάντε γινώ-
 σκοντες ὄναι, καὶ μὴ ποτε αὐτὸς
 ἔχον ὄναι, ὅθεν κινήσει τὰ γινώσκονται. ἀ-
 θανάτου ὅτι πεφασιδίου τοῦ ὑφ' ἐαυ-
 τοῦ κινουμένου, ψυχῆς οὐσίαν τε καὶ λό-
 γον τὸτο αὐτὸ ζῆς λέγων ἐκ αἰσθησί-
 ται. πάντ' γὰρ σώματα, ὧ μὲν ἐξωθεν
 τὸ κινεῖσθαι, ἀψυχον ὅτι ἐνδοθεν αὐτὸ
 ὅτι αὐτὸ, ἐμψυχον, ὡς αὐτῆς ἕως φύ-
 σεις ψυχῆς. εἰ δὲ ἐστὶ τὸτο οὕτως ἔχον,
 μὴ διῶ ζεῖναι τὸ αὐτὸ αὐτὸ κινουῶν, ἢ
 ψυχῆς, ὅτι ἀνάγκης ἀγέννητόν τε καὶ ἀ-
 θάνατον ψυχῆς αὐτὸ εἶναι.

nam hæc est propria natura animi atque vis. Quæ si est vna ex omni-
 bus quæ seipsam semper moueat, neque nata certe est, & æterna est.

quod seipsam mouet,
 quia nunquam deseritur
 à se, nunquam ne mo-
 ueri quidē desinit. Quin
 etiam cæteris quæ mo-
 uentur, hic fōs, hoc prin-
 cipium est mouendi.
 Principii autem nulla
 est origo. Nam ex prin-
 cipio oriuntur omnia:
 ipsum autem nulla ex
 re alia nasci potest, nec
 enim esset id principium,
 quod gigneretur aliunde.
 Quod si nūquam o-
 ritur, ne occidit quidē
 vnquam. Nam principium
 extinctum, nec ip-
 sum ab alio renasce-
 tur, nec à se aliud crea-
 bit: siquidem necesse est
 à principio oriri omnia
 Ita fit vt motus princi-
 pium ex eo sit quod ip-
 sum à se mouetur. id
 autem nec nasci po-
 test, nec mori: vel con-
 cidat omne cælum, o-
 mnisque natura consi-
 stat necesse est, nec vim
 vllam nanciscatur qua
 primo impulsu mouea-
 tur. Quum pateat igitur
 æternū id esse quod
 seipsam moueat, quis
 est qui hæc naturam a-
 nimis esse tributam ne-
 get? Inanimū est enim
 omne quod pulsu agi-
 tatur externo: quod au-
 tem animatū est, id mo-
 tu cietur interiore & suo

PLATO IBIDEM.

Σ. Νέος ἔπ' ὦ Φᾶδρε Ἴσοκράτης· ὁ μὲν
 τοῖς μαθητοῦμαι κατ' αὐτὸν, λέξην ἐθέλω.
 Φ. πὸ ποῖον δὴ; Σ. δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ
 καὶ τοῖς παλαιώτεροις λόγοις, ὅτι φύ-
 σιως, ἔπ' ἢ ἡδὴ γήρην κερᾶσθαι.
 ὡς περ οὐδὲν αὐτὸν γήρην παλαιῶν προ-
 ούσης τῆς ἡλικίας, εἰ παλαιῶν τε τοῖς
 λόγοις οἷς νῦν ὀπιθρεῖ, πλέον παιδῶν
 διενέγκοι ἢ πῶποτε ἀφαιμένων λό-
 γων ἔπ' τε εἰ αὐτῶν μὴ ἀποχρησάμενα,
 ὅτι μάλιστ' ἀπὸ αὐτῶν ὄρμηθ' ἔ-
 τερα. φύσιν γὰρ ὦ φίλε ἐνεστὶ πρὸς φιλο-
 σοφία τῇ τῷ ἀνδρὸς διανοίᾳ.

motu maiora concupiscat. Inest enim natura philosophia in huius
 viri mente quædam.

PLATO IN COR.

Π. Ἀρχίλαον δὴ ποῦ τὸν τὸν Περ-
 δίκου ὄρας ἀρχόντα μακεδονίας. Σ.
 εἰ δὲ μὴ, δὴ ἀκούω γε. Π. Ἰδαίμην ἔ-
 σοι δοκεῖ, ἢ ἀθλιος; Σ. ἔκ οἶδα, ὦ
 Πῶλε, οὐ γὰρ πῶ συγγέγονα τῷ ἀδελφί.
 Π. Ἰδαί, συγγενόμενος δὲ γνώμης, ἄλλως
 ἢ αὐτὸς οὐ γνώσκεις ὅτι δαμνοῖ;
 Σ. μὰ Δία οὐ δῆτα. Π. δῆλον δὲ, ὦ Σώ-
 κρατες, ὅτι οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα γι-
 νῶσκειν φησὶς Ἰδαίμωνα ὄντα. Σ. καὶ
 ἀληθῆ γέ εἶρα. οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅ-
 πως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Π. τί δέ; ἐν
 τούτῳ πᾶσα ἡ δαδαιμονία ἔστιν. Σ. ὡς γε
 ἐγὼ λέγω, ὦ Πῶλε. τὸν μὲν γὰρ καλὸν
 καὶ ἀγαθὸν ἀνδρα καὶ γυναικα, Ἰδαί-

C. IN ORAT. AD BR.

Adolescens etiã nũc
 ὁ Phædre Isocrates est:
 sed quid de illo angu-
 rer, lubet dicere. Quid
 tandem inquit ille. Maio
 remihi ingenio videtur
 esse, quàm vt cum ora-
 tionibus Lysia cõpare
 tur: præterea ad virtu-
 tẽ maior indoles: vt mi-
 nimè mirũ futurũ sit si,
 quũ a tate processerit,
 aut in hoc orationum
 genere cui nũc studet,
 tantum quantum puer-
 ris, reliquis præstet om-
 nibus qui vnquam ora-
 tiones attigerunt: aut si
 contentus his non fuerit,
 diuino aliquo animi

motu maiora concupiscat. Inest enim natura philosophia in huius
 viri mente quædam.

C. I. C. TVS. V.

Quum esset ex Socra-
 te quæsitum, Archelaũ
 Perdicæ filium, qui tũ
 fortunatissimus habe-
 retur, nonne beatũ pu-
 taret, Haud scio, inquit:
 nũquam enim cum eo
 loquutus sum. Ain tu
 an aliter id scire nõ po-
 tes? Nõ, villo modo. Tu
 igitur ne de Perfarum
 quidẽ rege magno po-
 tes dicere beatũne sit.
 An ego possem, quum
 ignorem quàm sit do-
 ctus, quàm vir bonus?
 Quid? tu in eo sitã vitã
 beatam putas? Ita pror-
 fus existimo, bonos be-

μονα εἶναι φημι· τὸν δὲ ἄδικον καὶ πο-
τιρὸν, ἄθλιον. Π. ἄθλιος ἄρα οὐτός ἐστιν
ὁ Ἀρχέλαος, καὶ τὴν σὸν λόγον. Σ. εἴ πέρ
γε, ὦ φίλε, ἄδικος.

PLATO EPITAPH.

Ὅτω γὰρ αἰδρεῖ εἰς ἑαυτὸν ἀμάρτη)
πάντα τὰ πρὸς ἄλλοις μοῖαν φέροντα,
ἢ ἐγγὺς τούτου, καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ἀνθρώ-
ποις ἀιωρεῖται, ἕξ ἧν ἢ βῦ ἢ κακῶς
πρὸς ἄλλων πλανᾶσθαι λιβάγκασθαι
ἔ τὰ ὀκείνου, τούτω ἄεῖσα παρεσκδα-
σθαι ζῶ. οὐτός ἐστιν ὁ σάφρων, ἔ εἶτα
ὁ αἰδρεῖος ἔ φρόνιμος. εἶτα γιγνομένων
χρημῶν καὶ πείδων, καὶ διαφθορῶν,
μάστιγα πέσεται τῇ παροιμίᾳ. οὐτε γὰρ
χαίρων οὐτε λυπούμενος ἄραν φανήσε-
ται, διὰ τὸ αὐτῷ πεποιθέναι.

tur nequam, nec mœrebit nimis: quòd semper in seipso omnem spem
reponat sui.

PLATOPOLIT. I.

Δοκεῖ γὰρ μοι χεῖναι ἄρα τῷ πρὸς
σβυτῶν πτωθᾶνεσθαι, ὡς πέρ τινα ὁ δὸν
πρὸς ἐπιλυθῶτων, λιὸν καὶ ἡμᾶς ἴσως δε-
ῖσιν πορθέσθαι, ποῖα πρὸς βίῃ, τραχὺν
καὶ χαλεπὴν, ἢ ῥαδίαν ἔ εὐπορον. καὶ δὴ
ἔ σου ἡδῶς ἀπυδοίμην ὅ, τι σοι φαί-
νεται βῦτο, ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἡδὴ εἴ τις
ἡλικίας, ὅ δὴ ἐπὶ γήραος οὐδ᾽ ἄφασιν
εἶναι οἱ ποινταί, πότερον χαλεπὸν τὸ βίῃ,
ἢ πῶς σὺ αὐτὸ ἔξαγγελλεις. Εἰ γὰρ σοι,

atos; improbos, mise-
ros. Miser ego Arche-
laus! Certè, si iniustus.

CIC. TUSC. V.

Nam cui viro ex se-
ipso apta sunt omnia
quæ ad beatè viuendū
ferunt, nec suspensa a-
liorum aut bono casu,
aut contrario, pendere
ex alterius euentis &
errare coguntur: huic
optimè viuēdi ratio cō-
parata est. Hic est ille
moderatus; hic fortis,
hic sapiens: hic & na-
scentibus & cadenti-
bus cū reliquis com-
modis, tum maximè si
beris, parebit & obe-
diēt præcepto illi vete-
ri: neque enim lætabi-

CIC. DE SEN.

S. Volumus sanè, nisi
molestum est, Cato, tã-
quam longam aliquam
viam confeceris, quam
nobis quoque ingre-
diendum sit, istuc quo
peruenisti, videre qua-
le sit.

Faciám vt

a. iiii.

ἔφη, γῆ δὲ διὰ ἐρῶς ὦ Σώκρατες, οἶόν
 γέ μοι φαίνεται. πολλάκις γὰρ σωερχό-
 μαθα ἄνευ εἰς ταυτὸ, ὡς ἀπλησίαν ἡ-
 λικίαν ἔχοντες, διασώζοντες τὴν πα-
 λαιὰν παροιμίαν. οἱ οὐκ οὐκ πλείστοι ἡμῶν
 ὀλοφύρονται ξυωιόντες, τὰς ἐν τῇ νεό-
 τητι ἡδονὰς ποδοῦντες καὶ ἀαμμυνη-
 σκόμενοι ὡς τε Ἐστροδίσια καὶ ὡς τε πό-
 τεις καὶ ἄωχίας, καὶ ἄλλ' ἅπια ἀπὸ τοι-
 οῦτων ἔχεται καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μα-
 γάλων πινῶν ἀπεστερημένοι, καὶ τὸ τε μὲν
 εὖ ζῶντες, νυκτὶ δ' ἐὶ ζῶντες. ἐνιοὶ δ' ἐ-
 τὰς τῶν οἰκείων προσηλακίσις τῶ γῆ-
 ρως ὀδύρονται. ἐπεὶ πύτων δὴ τὸ γῆ-
 ρως ὑμῖν ὄσων κακῶν σφίσι ἀποιο-
 ῖ μοι δὲ δοκοῦσιν ὦ Σώκρατες, οὗτοι ἢ
 τὸ ἀποιοῦσιν ἢ ἀπᾶσαι. εἰ γὰρ λυτὸς ἀ-
 ποιοῦ, καὶ ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπιπόνθην,
 ἔνεκά γε γῆρας, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ὅ-
 σοι ἐν ταῦτα ἡλθοῖ ἡλικίας. νυκτὶ δ' ἐγὼ
 ἡδὴ ἐπιτύχκα οὐχ οὕτως ἔχουσι καὶ
 ἄλλοις, καὶ δὴ καὶ Σοφ. δεσ. paucis in-
 tericctis, πάντα πᾶσι γὰρ τῶν γε τοιού-
 των ἐν τῇ γῆρα πολλὴ εἰρήνη γίεται καὶ
 ἔλθου θεία. ἐπεὶ δ' ἂν γὰρ αἱ ἐπιθυμίαι
 παύσονται καὶ ταπεινῶσαι, καὶ χαλαρώ-
 σαι, πάντα πᾶσι τὸ τῶ Σοφοκλεοῖς γινέει),
 δεσποτῶν παύσονται πολλῶν ὅτι ἐμαυτομά-
 νωι ἀπὸ πλάσθαι. ἀλλὰ καὶ τούτων πέρι
 καὶ τῶν γε πρὸς τοῖς οἰκείοις, μία τις αἰ-
 τία ὅτι, οὐ τὸ γῆρας ὦ Σώκρατες,

potero, Læli. sapientim
 interfui querelis meo-
 rum æqualiū (pares au-
 tem cum paribus, veteri
 proverbio, facillimè
 congregantur) quas de-
 plorare solebant, tum
 quòd voluptatibus car-
 erent, sine quibus vitā
 nullam putarent:

tum quòd sperneretur
 ab iis à quibus esset col-
 lisoliti.

Qui mihi nō idyidebā-
 tur accusare quod esset
 accusandum. nam si id
 culpa, senectutis acci-
 deret, eadem mihi vsu
 uenirent, reliquisque o-
 mnibus maioribus na-
 tu. quorum ego multo-
 rum cognoui senectu-
 tem sine querela, qui se
 à libidinum vinculis la-
 xatos esse, non moleste
 ferrent: nec à suis despi-
 cerentur.

Sed omnium istius mo-
 di querelarum in mori-
 bus est culpa, non in
 ætate.

ἡμῶν ὁ ἔσθρος ἦν ἀφ' ἀφρώπων. αὐτὸν γὰρ
 κόσμιοι τε εὐκολοὶ ὄσι, τε τὸ γῆρας με-
 τερίως ὄσιν ὀπίποιον· εἰ δ' ἢ μὴ, καὶ γῆρας
 ὡς Σώκρατες, καὶ νεότης χαλεπὴ ὡς Τι-
 ούτωξυμβάινει. pauculis interiectis,
 οἱ μὰ σου τοῖς πολλοῖς, ὅταν ταῦτα λέγῃς
 ἐκ ἀποδέχασθαι ἢ γὰρ αἰσέρεάδως τὸ
 γῆρας φέρειν, καὶ διὰ τ' ἄπορον, ἀμὰ διὰ τὸ
 πολλὸν οὐσίαν κεκτημένα. τοῖς γὰρ πλε-
 οῖσις πολλὰ ἄσχετὰ φασι (ἴ). Ἀλη-
 θῆ, ἔφη, λέγῃς. οὐ γὰρ ἀποδέχοντ'· καὶ λέ-
 γουσι μὲν π, καὶ μὲν τοῖς ὅσον οἴοντ'. ἀμὰ
 τὸ τῷ Θεμιστοκλέους εὐἔχ, ὅς τ' ἀσει-
 φίω λοιδοροῦμεν, καὶ λέγοντι ὅτι οὐ δι-
 αί τὸν ἀμὰ διὰ πλὴν πόλιν ἀδοκιμοῖ, ἀ-
 πικρίνατο ὅτι οὐτ' αὐτὸς σερίφιος
 ὢν, ὀνομαστὸς ἐγγέτο, οὐτ' ἐκίνοσ, ἀθη-
 ναῖος. καὶ τοῖς δὴ μὴ πλοισίοις, χαλε-
 πῶς δ' τὸ γῆρας φέρουσιν, εὐἔχ' ὁ αὐ-
 τὸς λόγος, ὅτι οὐτ' ἀπὸ ὀπτικῆς παύ-
 ποι ῥαδίως γῆρας μὲν πνίας ἐνέχοι,
 οὐτ' ὁ μὴ ὀπτικῆς, πλουτήσας, εὐκα-
 λὸς περ' ἀπὸ εἰσῶ τ' ἡρόισα.

ti, etiam in summa copia, non grauis.

PLATO POLIT. II.

Εἶναι μὲν γὰρ Γύλιω ποιμὴν ἀθη-
 ναίωντα ἄσχετὰ τῷ τότε λυδίας ἀρχοντι-
 ὄμβρου δ' πολλοῦ ἡρομέτου τε σισμῆ,
 ῥα γῆναί τι πῆς γῆς, καὶ ἡρόεσθαι χάσ-
 μα καὶ τὸν τόπον ἢ ἐνεμεν. ἰδόντα δ' καὶ
 σαυμάσαστα, κατεβλήσασθαι, καὶ ἰδεῖν

Moderati enim & nec
 difficiles nec inhumani
 senes tolerabile agunt
 senectutē: importunitas
 autem & inhumanitas
 ὄνι αἰατι molesta est.

I. Est vt dicis, Cato: sed
 fortasse dixerit quispiā,
 tibi propter opes & co-
 pias & dignitatem tuā,
 tolerabilem senectutē
 videri: id autem nō pos-
 se multis contingere.
 C. Est istud quide, Læ-
 li, aliquid: sed nequaquā
 in isto sunt omnia. vt
 Themistocles fertur
 Seriphio cuidam in iur-
 gio respondiisse, quum
 ille dixisset, non eū sua
 sed patriæ gloria splen-
 dorem assequutū: Nec
 hercle, inquit, si ego Se-
 riphius essem, nobilis:
 nec si tu Atheniensis
 esses, clarus vnquā fu-
 ises, Quod eodem mo-
 do de senectute potest
 dici. nec enim in sum-
 ma inopia leuis esse se-
 nectus potest, ne sapien-
 ti quidem: nec in spien-

CIC. DE OFF. III.

Ille Gyges, qui, quā ter-
 ra discessisset magnis
 quibusdam imbribus,
 in illū hiatū descēdit,

ἄλλα τε δὴ ἅ μυστολογῶσι, θαυμαστὰ,
 καὶ ἵπποι χαλκοῦ κοῖλοι θυρίδας ἔ-
 χοντα· καὶ ἄς ἐκλύψαντα, ἰδεῖν ἐόντα
 νεκρὸν, ὡς φαίνεσθαι μείζω ἢ κατ' ἀν-
 θρωπον. πῦτον δ' ἄλλο μὲν οὐδ' ἐν, πρὸ
 δ' ἢ πῆ χεῖρ χυσοῦν δακτύλιον φέρειν·
 ὃν πρὸ ελεοδρομον, ἐκβλήσας. συλλόγου δ'
 ἡρομένου πῆς ποιμέσιν εἰωθότος, ἰν'
 ἔξαγγέλοισιν κτ' ἡμῶν τῶ βασιλεῖ τὰ
 πρὸ τὰ ποιμνία, ἀφικέσθαι καὶ ἐκείνον,
 ἔχοντα τὸν δακτύλιον. καθήκοντος οὖν
 μτ' ἢ ἄλλων, τυχεῖν τὴν σφειδόνι τῶ
 δακτυλίου πρὸ ἀγαθόντα πρὸς ἑαυτὸν
 εἰς τὸ εἶσω τ' χεῖρός. τουτοῦ δ' ἡρομένου,
 ἀφανῆ αὐτὸν ἡμέσθαι πῆς πρὸ ἀκαθῆ
 μέσθαι, ἔ διαλέγεσθαι ὡς πρὸ οἰχομένον·
 καὶ τὸν θαυμάζειν τε ἔ πάλιν ὅτι ψη-
 λαφῶντα τὸν δακτύλιον, ἑρέψαι ἔξω
 τὴν σφειδόνι, καὶ ἑρέψαντα, φανερόν
 ἡμέσθαι. καὶ τὸ το ἐνοήσασθαι, ἀποπειρεῖ-
 σθαι τῶ δακτυλίου εἰ τῶ τὴν ἔχῃ τὴν
 δυνάμειν. καὶ αὐτῶ ἔτω συμβαίνει, ἑρέ-
 φοντι μὲν εἶσω τὴν σφειδόνι, ἀδήλω
 γίνεσθαι, ἔξω δ' ἐ, δήλω. ἀφ' ὁδρομον
 δ' ἐ, ἄδύς διαπρῶξασθαι ἢ ἄλ-
 γέλων ἡμέσθαι ἢ πρὸ πρὸ τὸν βασιλέα.
 ἐλδοῖτα δ' ἢ καὶ τὴν γυναικα αὐτῶ μοι-
 χύσαντα, μετ' ἐκείνης ὅτι πρὸδρομον τῶ
 βασιλεῖ, ἀποκτεῖναι καὶ τὴν ἀρχὴν κα-
 ταχεῖν.

aneumque equū, ut fe-
 runt fabulæ, animad-
 uertit, cuius in lateri-
 bus fores esset. Quibus
 apertis, hominis mor-
 tui corpus vidit magni-
 tudine inusitat a, annu-
 lumque aureum in di-
 gito: quem ut detraxit,
 atque ipse induit (erat
 autem regius pastor) tū
 in cœcilium pastorum
 se recepit.

Ibi quum palā eius an-
 nuli ad palmam con-
 uerterat, à nullo vide-
 batur, ipse autē omnia
 videbat: idem rursus vi-
 debatur quum in locū
 anulum conuerterat.

Itaq; hac opportunitate
 annuli vsus, reginæ stu-
 prum iutulit: eaque ad-
 iutrice regem dominū
 interemit, sustulitque
 quos obstarē arbitrabatur.
 Nec in his facinoribus
 eum quisquam videre
 potuit. Sic repente
 annuli beneficio rex
 exortus est Lydiz.

Όταν τὸ μὴ ἄλλο τῆς ψυχῆς εὐδία,
 ὅσον λογικὸν καὶ ἡμερον καὶ ἄρχον ἐκείνου·
 τὸ δὲ θηελῶδες τε καὶ ἀρχιον, ἢ σίτων ἢ
 μέσης πληθύν, σκιρτᾶ τε καὶ ἀπώσα-
 μδρον τὸν ὑπνον, ζητῆ ἰέναι καὶ δότυπμ-
 πλαῖαι καὶ αὐτὸ δὲ ἡθι· οἷσ δὲ ὅτι πάντα
 ἐν τῷ ποιούτῳ ὁλμαῖ ποιεῖν, ὡς ἀπά-
 σης λελυιδρον τε καὶ ἀπυλλαζόμενον αἰ-
 γύνης καὶ φρονήσεως, μητεῖ τε γὰρ ὅπι-
 χρεῖν μίγνυαδ, ὡς οἶεται, οὐδ' ἐν ὀκνεῖ,
 ἄλλω τε ὁ τωοῦ ἀνθρώπων καὶ θεῶν καὶ
 θηελῶν, μαιφονεῖ τε ὁ ποῦ, βράμα-
 τὸς τε ἀπέχεσθαι μηδενός· καὶ ἐνὶ λόγῳ,
 οὔτε ἀσείας οὐδ' ἐν ἐλλείπει, οὔτε ἀσεί-
 ας. Αὐθις ἔστατα, ἔφη, λέγεις. Όταν
 δ' ἐρεοῖμαι, ὑγιεινῶς τις ἔχη αὐτὸς αὐ-
 τῷ καὶ σωφρόνως, καὶ εἰς τὸν ὑπνον ἴη, τὸ
 λογικὸν μὲν ἐγίρας ἐαυτῷ καὶ ἐστῆσται
 λόγων καλῶν καὶ σκέψων, εἰς σωνοῖαν
 αὐτὸς αὐτῷ ἀφικόιδμος· τὸ ὅπιθυμη-
 τικὸν δὲ μῆτε ἐνδεία δοῖς, μῆτε πλη-
 σμον ἢ, ὅπως ἀν κοιμηθῆ καὶ μὴ παρῆχη
 φόρου ὡς βήπρω, χαῖρον ἢ λυπέμενον,
 δὴ εἰς αὐτὸ καὶ αὐτὸ μόνον καθαρόν
 σκοπεῖν, καὶ ὀρέγασθαι τῷ ἀιδάνεαδ ὃ μὴ
 οἶδεν, ἢ πρὸς γαργότω, ἢ ὄντων, ἢ καὶ
 μελλόντων· ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ θυμοει-
 δές παρῆνας, καὶ μὴ ποιν εἰς ὄργας ἐλ-
 γῶν, κεκμηδῶ τῷ θυμῷ καθεύδῃ, δὴ
 ἢ συχάσας μὲν τῷ δύο εἶδη, τὸ πρῶτον δὲ

Dicit enim Socra-
 tes, Quum dormienti-
 bus ea pars animi quæ
 mētis & rationis sit par-
 ticeps, sopita langueat:
 illa autem in qua ferit-
 as quædam sit atque a-
 grellis immanitas, quæ
 sit immoderato tume-
 facta potu atque paitu,
 exultareeam in somno
 immoderateque iactari.
 Itaq; huic omnia visa ob-
 iiciuntur à mēte ac rati-
 one vacua: ut aut cū ma-
 tre corp' miltcere vide-
 atur aut cū quouis alio
 vel homine vel deo, iac-
 pebellua: atque etiã tru-
 cidare aliquem & im-
 pie cruētari: multa que
 facere impure atque te-
 trè, cum temeritate at-
 que impudentia. At qui
 salubri & moderato cul-
 tu atque victu, quieti se
 tradiderit, ea parte ani-
 mi quæ mētis & con-
 siliū est, agitata & erecta
 saturataque bonarū co-
 gitationum epulis: ea-
 que parte animi quæ vo-
 luptate alitur, nec ino-
 pia enecta, nec satietate
 affluenti, quorum utrū
 que præstringere aciem
 mētis solet, siue deest
 naturæ quidpiam, siue
 abundat atque effluit:
 illa etiam tertia parte a-
 nimi, in qua irarum exi-
 stit ardor, sedata atque
 restincta: tum eueniet,
 duabus animi temera-
 riis partibus compres-
 sis, ut illa tertia pars

κινήσας ἐν ᾧ τὸ φροεῖν ἐγγίγνεται, οὐ-
πως ἀναπαύηται, οἷσ' ὅτι ὅτι τ' ἀλη-
θείας ἐν τῷ τοιούτῳ μάλιστα ἀπύεται, καὶ
ἤκιστα πρῶτον μοι τότε αἰ ὅψις φαντά-
ζονται ἢ ἐνυπνίων.

nū proficisci corporibus affectis, ut nihil sit quod errorē animis per-
turbationemque afferat.

PLATO IN TIMAEO.

Ἔστιν οὖν δὴ κατ' ἐμὴν δόξαν
πρῶτον διαιρετέον τὰδε· πῶς τὸ ὄν μὲν
αἰεὶ ἦν ἢ οὐκ ἔχον, καὶ πῶς τὸ γιγνώμε-
νον μὲν, ὄν ὃ οὐδέποτε· τὸ μὲν δὴ,
τοιοῦτ' ἔστι λόγῳ περιληπτόν, αἰεὶ καὶ ταυ-
τὰ ὄν, τὸ δ' αὖ δόξῃ μετ' ἀιδήσεως
ἀλόγου, δόξασόν γιγνώμενον καὶ ἀπολ-
λύμενον, ὄντως ὃ οὐδέποτε ὄν. πάντ' δ' ἐ-
στὶ τὸ γιγνώμενον, ἵνα ἀπίου πρὸς ἐξ
ἀνάγκης γίγνεται. πάντ' γὰρ ἀδύνατον
χωρὶς ἀπίου ἦν ἔστι. ὅπου μὲν ἔν
αὐτῷ δημοურγῶς πρὸς τὸ καὶ ταυτὰ ἔ-
χει βλέπω αἰεὶ, τοιούτῳ πῶς πρῶτον
μὲν πρῶτον ἀδύνατον, πῶς ἰδέαν καὶ
δύναμιν ἀπὸ γὰρ ζήταται, καλὸν ἐξ ἀνά-
γκης οὕτως ἀποτελεῖσθαι πάντ' οὐδ' ἂν
εἰς τὸ γιγνόνος ἦν πρῶτον πρῶτον ἀδύνατον
πρῶτον ἀδύνατον, οὐ καλόν. ὃ δὴ πᾶς οὐ-
ρανός, ἢ κόσμος, ἢ καὶ ἄλλο ὅ, πῶς τὸ ὄν
μαζόμενος μάλιστα δὲ δέχοιτο, τῶν ἢ
μῖν ὄνομάδω· σκεπτόν οὖν δὴ πρῶτον
αὐτῷ πρῶτον, ὅπως ἰσχυρίζεται πρῶτον

lio vocabulo gaudet, hoc à nobis nuncupatus sit: de quo id primūm
consideremus quod

rationis & mentis cla-
ceat, & se vegetam ad
somnia dum acremque
præbeat. tū ei visa qui-
etis occurrent tranquil-
la atque veracia. 181-
DE M paulo post, Iubet
igitur Plato, sic ad som-

CIC. DE VNIV.

Quid est quod sem-
per sit, neque vllum ha-
bet ortum? & quod gi-
gnatur, nec vnquam sit
quorum alterum intel-
ligentia & ratione com-
prehenditur, quod vnā
atque idem semper est:
alterū, quod affert opi-
nionē per sensus, ratio-
nis expers, quod totū o-
pinabile est, id gignitur
& interit, nec vnquam
esse vere potest. Omne
autem quod gignitur,
ex aliqua causa gigni
necesse est. Nullius en-
nim rei causa remota,
reperiri origo potest.

Quocirca si is qui ali-
quod mun^o efficere mo-
litur, eam speciem quæ
semper eadem est, in-
tuebitur, atque eam si-
bi proponet exemplar,
præclarum opus effici
at necesse est. Sinau-
tem illam quæ gigni-
tur, nunquam illam
quam expetet pulchri-
tudinem consequetur.
Omne igitur caelum, si-
ue mundus, siue quo a-

πάντες ἐν ἀρχῇ δεῖν σκοπεῖν, πότερον
 ἢ αἰεὶ, ἢ ἡμέσως ἀρχὴν ἔχον ἰδεῖν αἰεὶ,
 ἢ γίνεσθαι ἀπὸ ἀρχῆς ἕως ἀρχαίου.
 ἴσθι γινεσθαι ὅρα πὸς γὰρ, ἀπὸς ἰεῖ βεῖ χῶμα
 ἔχον. πάντα ὅσα ποιεῖται, αἰσθητὰ ὅσα ὁ
 αἰσθητὰ δόξῃ περὶ ἀληθιὰ μὲν αἰσθησέως,
 γινόμενα δὲ ἡμιτὰ ἐφανη. ὡς δὲ αὐτὸ γι-
 νομένῳ φαῖναι ἕως αἰπίου πινὸς ἀνάλ-
 κην (ἴ) ἡμέσως, τὸν μὲν οὐκ ποιητὴν χῶ-
 ματι εὐρὸν τε εὐρεῖν τε ἔργον,
 δὲ εὐρὸν τε, εἰς πάντα ἀδυνάτων λέ-
 γειν. τὸ δὲ δὲ αὐτὸ πάλιν ὅτι σκοπεῖται ὡς
 αἰετὴ, πρὸς πότερον ἢ ἡμέσως ἀρχαί-
 ῳ ὅτι περὶ αὐτοῦ ὁμοῦ αὐτὸ ἀπιρραζέτω.
 πότερον πρὸς τὸ χῶμα καὶ ὡσαύ-
 τως ἔχον, ἢ πρὸς τὸ γινόμενον. εἰ μὲν δὲ
 καλὸς ὅτι ὁ δὲ ὁ κόσμος, ὅ, τε δημηγυ-
 ρὸς ἀγαθὸς, δὴλον ὡς πρὸς τὸ αἰετὸν
 ἔβλεπεν. εἰ δὲ (ὁ μὴ δὲ εἰπὴν πινὸς δέ-
 μος) πρὸς τὸ γινόμενον. παντὶ δὲ σαφές,
 ὅτι πρὸς τὸ αἰετὸν. ὁ μὲν γὰρ κάλλιστος
 ἢ γινόμενων, ὁ δὲ αἰετὸς ἢ αἰπίων.
 οὕτω δὲ γινόμενος, πρὸς τὸ λογὸν δὲ
 φρονήσῃ περὶ ἀληθιῶν, καὶ χῶμα ἔχον
 δὲ δημηγυρῆται. τούτων ὅσα ὑπαρχόντων
 αὐτῶν, καὶ πάντα ἀνάγκη τὸν δὲ τὸν κόσμον,
 εἰκοσι πινὸς (ἴ). μέγιστον δὲ πάντων ἀρ-
 χαιῶν καὶ φύσιν ἀρχαίῳ. ὡς δὲ οὐκ ὡς
 pulchrius, neque eius ædificatore præstantius. Si ergo generatus, ad
 id est effectus, quod ratione sapientiæque comprehenditur, atque im-
 mutabili æternitate continetur. Ex quo efficitur ut sit necesse, hunc
 quem cernimus mundum, simulachrum æternum esse alicuius æter-
 ni. Difficillimum autem est in omni conquisitione rationis exordium.
 De his igitur

principio est in omni
 quæstione considerandum:
 semperne fuerit, nullo
 generatus ortu, an ortus
 sit ab aliquo temporis
 principatu. ortus est: quæ
 doquid cernitur & tā-
 gitur, & est vndique cor-
 poratus. Omnia autem
 talia sensum mouent:
 sensus autem mouētia
 quæ sunt, eadem in opi-
 natione confidunt, quæ
 ortum habere gignique
 diximus: nihil autem
 gigni posse sine causis.
 Atque illud quidē qua-
 si parentem huius vni-
 uersitatis inuenire diffi-
 cile, & quum iam inue-
 neris, in indicare in vul-
 gus, nefas. rursus igitur
 videndum, ille fabrica-
 tor tanti operis, vtrum
 sit imitatus exemplar:
 idne quod semper vnū
 & idem & sui simile, an
 id quod generatum or-
 tumque dicimus. Atqui
 si pulcher est hic mun-
 dus, si probus eius arti-
 fex, profecto speciem
 æternitatis imitari ma-
 luit. Sin secus (quod
 ne dictu quidem fas est)
 generatum exemplum
 est pro æterno secutus.
 Non igitur dubium quin
 æternitatem maluerit
 exequi: quandoquidem
 neque mundo quicquam

τε εικόνας ἢ τῷ ᾠδῶν δείγματος αὐτοῦ δυ-
 ευσίον, ὡς ἄρα τοῖς λόγοις ὧν πρὸ εἰ-
 σι κληθῆται, πύτων αὐτῶν ἢ συγγενῆς
 ὄντας. τῷ μὲν οὖν μοτίμου ἢ βεβᾶου, ἢ
 μὲν τοῦ καταφαιούς, μήμοις καὶ ἀ-
 ματαπίωτοις, κατὰ ὅσον ἀνελέκτοις
 παρῶσκει λόγοις ἔτι, ἢ ἀκινήτοις, τούτου
 δεῖ μηδὲν ἐλλείπειν τοῖς ἢ τοῦ παρῶς
 μὲν ἐκεῖνο ἀπικαθέντος, ὄντος δὲ εἰκό-
 νος, εἰκότας, ἀλόγον τε ἐκείνων ὄντας.
 ὃ, πρὸς παρῶς ἡμέσιν οὐ πᾶσι, τούτου παρῶς
 πίστιν ἀλήθεια. εἰάν οὖν, ὡς Σώκρατες,
 πολλὰ πολλῶν εἰπόντων παρῶς ἡμῶν καὶ
 τῆς τῷ παρῶς ἡμέσως, μὴ δυνατοὶ γι-
 γνώμεθα πάντα πᾶσι αὐτοῖς αὐτοῖς
 αὐτοῖς ὁμολοῦσθαι ἢ ἀπικριβωμέ-
 νοις λόγοις ἀποδοῦναι, μὴ θαυμάσιος,
 δὴ εἰάν ἄρα μηδὲν ἢ πᾶσι παρεχόμε-
 θα εἰκότας, ἀρα πᾶν χεῖρ· μνησθέντων
 ὡς ὁ λέγων, ὑμῖν τε οἱ κριταί, φύσιν
 ἀνθρώπων ἐχόμεν· ὡς τε παρῶς τούτων
 τῶν εἰκότα μῶτον ἀποδεχόμενοις, παρῶς
 πᾶσι μὲν ἐπὶ πᾶσι ζητηῖν. Σ. Αἰρετα
 ὡς Τίμαγε, πᾶσι πᾶσι τε ὡς κελεύεις
 ἀποδεχτέοι. τῷ μὲν οὖν παρῶσιμιον θαυ-
 μασίως ἀπεδέξαμεθα σου, τὸν ἢ δὴ νό-
 μοι ἡμῖν ἐφεξῆς πέρανε. Τ. Λέξω δὲ
 δὴ διὰ τὴν αἰτίαν ἡμέσιν ἢ τῷ πᾶσι τῷ δε
 ὁ ξυμῶσις ξυμῶσις. ἀρα τὸς τῷ, ἀ-
 ρα τῷ δὲ οὐδεὶς παρῶς οὐδὲν οὐδὲ
 ποτε ἐγγίνεται φθόνος. τούτου δὲ ἐκ τῶν

quæ dixim⁹, hæc sit pri-
 ma distinctio: in omni
 oratione, cū iis reb⁹ de
 quibus explicadū vide-
 tur, esse cognatio. Itaq;
 quæ de re itabili & im-
 mutabili disputatur, or-
 ratio talis sit, qualis sit
 illa quæ neque redar-
 gui, neque convinci po-
 test. Quæ autem ingrel-
 sa est imitata & efficta
 simulacra, bene agi pu-
 tat si similitudinem ve-
 ri consequatur. Quan-
 tū enim ad id quod or-
 tū est, æternitas valet:
 tantum ad fidem veri-
 tas. Quocirca si forte de
 deorum natura ortū-
 que mundi differentes,
 min⁹ id quod habemus,
 animo consequimur, vt
 tota dilucidè & plane
 oratio exornata sibi cō-
 stet, & ex omni parte se-
 cū ipsa cōsentiat: haud
 sane erit mirum. contē-
 tique esse debetis si pro-
 babilia dicentur. AË-
 quum est enim memi-
 nisse, & me qui differā,
 hominē esse, & vos qui
 iudicatis: vt si probabi-
 lia dicentur, nil vltra re-
 quiratis. Quæramus igitur
 causam quæ eū impu-
 lerit qui hæc machi-
 natus sit, vt originem
 rerum & molitionē no-
 uam quæreret. Probita-
 te videlicet præstabat,
 probus autem inuidet
 nemini. Itaque

ὧν, πάντα ὀπμάλιτα ἐβουλήθη γνέ-
 σθαι ᾧ ᾧ πλησία αὐτῷ. ταύτῃ δὲ γε-
 νέσιος κόσμου μάλις' αὐτῷ πρὸς ἀρχῶν
 κλειωτάτῃ παρ' ἀνδρῶν φρονίμων
 ἐποδέχοιμος, ὁρῶντατα ἀποδέχοιτ'
 αὐτῷ. βουληθεὶς γὰρ ὁ θεὸς ἀγαθὰ μὲν
 πάντα, φλαῦρον δὲ μηδ' ἐν ἑῷ) καὶ διὰ
 μιν, ἕτω δὲ πᾶν ὅσον ἴω ὀρατ', ᾧ ᾧ
 λαβῶν, οὐχ ἡσυχία ἀγον, ἀλλὰ κινού-
 μων πλημμυθῶς καὶ ἀτακτως, εἰς τὰ ξιν
 αὐτῷ ἡγαθῶν ἐκ τὰ ταξίας, ἡγησάμενος
 ἐκεῖνο τούτου πάντως ἀμεινον. τίμιος δὲ
 οὐτ' ἴω οὐτ' ἐπὶ τῷ ἀείτω δρᾶν ἄλλο
 πλῆν τὸ κάλλισον. λογισάμενος οὖν εὖ
 εἰσπεν ἐκ τῶν καὶ φύσιν ὀρατῶν οὐδ' ἐν
 αὐτῷ ὄντων, τῷ νοῦν ἔχοντος ὅλοι ὄλε καὶ λ
 λιον ἐσεδαί πῶτ' ἔργον νοῦν δὲ αὐτῷ
 εἰς ψυχῆς ἀδιώατον ᾧ ᾧ γνέσθαι τῷ.
 διὰ δὲ τὸν λογισμὸν τὸνδε, νοῦν μὲν ἐν
 ψυχῇ, ψυχῶν δὲ ἐν σώμασι σωμασας, τὸ
 πᾶν ξυμετεκταίνετο, ὅπως ὀπκάλλισον
 εἴη καὶ φύσιν ἀείων τε ἔργον ἀπειργα-
 σμενος. οὕτως οὖν δὲ καὶ λόγον τ' εἰ-
 κότα δεῖ λέγειν, τὸνδε τὸν κόσμον, ζῶον
 ἐμφυχον ἐννοῶντε, τῇ ἀληθείᾳ διὰ πῶν
 τῷ θεοῦ ἡμέαδ' ᾧ ᾧ ὄντων. τούτου δ' ὕ-
 πάροχτος αὐτῷ τῷ τοῖς ἐφεξῆς ἡμῖν
 λεκτέον, πῶν τῷ ζῶον αὐτῷ τὸν εἰς ὀμοιό-
 τητα ὀξωσας σωεῖσθαι. τῷ μὲν οὖν ὄν
 μέρους εἰδῆ πεφυκότων μηδενὶ κατα-

nam animantium Deus in fingēdo mundo similitudinem secutus sit.
 Nullius profecto eorum quidem quæ sunt nobis nota animantia.

omnia sui similia gene-
 ravit. Hæc nimirum
 gignendi mundi causa
 iustissima. Nā quæ cō-
 stituisset Deus bonis o-
 mnibus explere mun-
 dum, mali nihil admif-
 cere quoad natura pate-
 retur, quicquid erat quod
 in cernendi sensum ca-
 deret, id sibi adsumpsit,
 non tranquillum & qui-
 etum, sed immoderate
 agitatum & fluctuans:
 idque ex inordinato in-
 ordinē adduxit. hoc en-
 nim iudicabat esse præ-
 stantius. Fas autem nec
 est, nec unquam fuit, quic-
 quā nisi pulcherrimum
 facere cum qui esset op-
 timus. Quum rationem
 igitur habuisset, reperit-
 ebat nihil esse eoni quæ
 natura cernerentur, nō
 intelligens, intelligente,
 in toto genere, præ-
 stantius: intelligentiam
 autē nisi in animo, nul-
 la alia in natura posse
 reperiri: quocirca intel-
 ligentiam in animo, a-
 nimum cōclusit in cor-
 pore. Sic ratus est opus
 illud effectum esse pul-
 cherrimum. Quam ob
 causam non est cunctā-
 dum profiteri, si modo
 inuestigari aliquid con-
 iecturā potest, hunc mi-
 dum animal esse, idque
 intelligēs, & diuina pro-
 videntia constitutum.
 Hoc posito, quod sequi-
 tur videndum est, cuius-

ξιώσωμεν. ἀπελεί γὰρ εἰκότος ὕδ' ἐν ποτ'
 ἢ ἡμίονο καλόν. οὐδ' ἐστὶ πᾶλλα ζῶα
 ἐν χ' κτ' ἡμίονοι, πάντων ὁμοίωσι-
 ποι αὐτῶν ἔστι ἡμίονοι. τὰ γὰρ δὴ νοη-
 τὰ ζῶα πάντα ἐκείνο ἐν αὐτῶν πε-
 λαβῶν ἐχί, κατὰ τὸ ὅδε ὁ κόσμος ἡ-
 μᾶς, ὅσα τε ἄλλα θρέμματα συνέστη-
 κεν ὁρατά. τὰ γὰρ πρὸ νοουμένων καλ-
 λίστω καὶ κτ' πάντα πλεῖω μάλισ' αὐ-
 τὸν θεὸς ὁμοιωσάμ βουληθεὶς, ζῶον ἐν
 ὁρατῶν, πάντ' ὅσα κτ' φύσιν αὐτῶν συ-
 γνή ζῶα ἐν τὸς ἐχόν αὐτῶν ζυώεσθαι.
 πόπρον οὐκ ὁρῶς ἕνα οὐρανὸν περὶ
 ῥήκαμεν, ἢ πολλοὺς κ' ἀπίροις λέγειν
 ἢ ὁρῶτερον ἕνα εἰσὶν κτ' τὸ περὶ
 δεξιμά δεξιμοιουρημένους ἔσται. τὸ γὰρ
 περὶ ἕχον πάντα ὅποσα νοητὰ ζῶα, μετ'
 ἐτέρου δευτέρου οὐκ αἶ ποτ' εἶν. πάλιν
 γὰρ ἢ ἔπειροι ἔστι τὸ περὶ ἐκείνω δ' εἰ
 ζῶον, οὐ μέρος ἢ ἢ τῶν ἐκείνω κ' ἐκ ἢ
 ἐπ' ἐκείνω, ἀλλ' ἐκείνω τῶν περὶ ἕχον π.
 τὸ δ' ἢ ἀφωμοιωμένον λέγειτο ὁρῶ-
 τερον. ἕνα ἕν τὸ δ' κτ' ἢ μόνωσιν ὁμοίον
 ἢ τῶν παντελῶν ζῶω, διὰ ταῦτα ὕπερ δ' ὄ,
 οὐτ' ἀπίρις ἐπίσθιν ὁ ποιῶν, κόσμοις,
 ἀπ' εἰς ὅδε μονοθεῖς ὕπερ δ' ὄς γερωνῶς,
 ἐστὶ τε κ' ἔσται. σωματοειδῆς δὴ καὶ

Sunt enim omnia in
 quædam generapartita
 aut inchoata, nulla ex
 parte perfecta. Imperfe-
 cto autem nec absolu-
 to simile pulchrum ef-
 se nihil potest. Cuius er-
 go omne animal quasi
 particula quædam est,
 siue in singulis, siue in
 diuerso genere cerna-
 tur, eius similem mun-
 dum esse dicamus. Om-
 nes igitur qui animo
 cernuntur, & ratione in-
 telliguntur animantes,
 cõplexu rationis & in-
 telligentiz, sicut homi-
 nes hoc mundo, & pe-
 cudes, & ðnia quæ sub
 aspectum cadunt, com-
 prehendantur. Quod e-
 nim pulcherrimum in
 rerum natura intelligi
 potest, & quod ex omni
 parte absolutissimũ est,
 quum Deus similem mũ-
 dum efficere vellet, ani-
 mal vnum aspectabile,
 in quo omnia animalia
 continerentur, esse cit.
 Rectene igitur vnum
 mũdũ dixerimus, an sint
 plures & innumerabi-
 les, dictu veri & melius
 v nus profecto, si quidẽ
 factus est ad exemplũ
 Quod enim omneis a-
 nimanteis eos qui rati-
 one intelligũtur, con-

ἔρατον ἀπὸντε δεῖ τὸ γῆνομόρον εἶναι.
 χωροδέν δέ τε πυρός οὐδέν αὖ ποτε ὀ-
 ραπὸν γῆροιο, οὐδὲ ἀπὸν, ἀλλὰ πινός
 τρεοδ'· τρεοδὲ οὐκ ἀνευ γῆς. ὅθεν
 ἐκ πυρός καὶ γῆς τὸ τῷ παντός ἀρχό-
 μος σπυριαναι σῶμα ὁ θεός ἐποίησεν.
 οὗο δὲ μόνω ξυμίσταται τείτου χω-
 ρίς, οὐ διωαπὸν δέσιμον γὰρ ἐν μέσῳ
 δεῖπνα ἀμφοῖν ξυμωρηγὸν γίνεσθαι.
 δεῖσιν δὲ ὁ κάλλιστος, ὅς ἐσθ' αὐτὸν καὶ
 τὰ ξυωδοῦναι, ὅπ' μάστις ἐν ποιῆ.
 πῦτο δὲ πέφυκεν ἀναλογία κάλλιστα
 ἄπο τελείν. ὅποταν γὰρ ἀεθμῶν τελεῶν,
 εἴτε ὄλων, εἴτε διωάμεων ὠνπινῶν
 ἢ τὸ μέσον, ὅ, π' ἄρ' τὸ πρῶτον πρῶς
 αὐτὸ, πῦτο αὐτὸ πρῶς τὸ ἔρατον καὶ
 πάλιν αὐτῆς, ὅ, π' τὸ ἔρατον πρῶς τὸ
 μέσον, πῦτο τὸ μέσον πρῶς τὸ πρῶ-
 τον. τότε τὸ μέσον ἰδὲ πρῶτον καὶ ἔρα-
 τον γῆνομόρον, τὸ ἔρατον καὶ τὸ πρῶ-
 τον, αὐτὰ μέσα ἀμφοτέρω· καὶ τὸ οὕτως
 ὅς ἀνάγκης (αὐτὰ εἶναι) ξυμβῆσεται. τὰ
 αὐτὰ δὲ γῆνομόρα διμύλοισι, ἐν πάντα
 ἔσται. εἰ μὲν οὐκ ὅπιπεδον μὲν, βάρους
 δὲ μὲν ἔχον ἔδω γῆνοδὲ τὸ τῷ πα-
 τὸς σῶμα, μία μεσότης αὐτῶν ἔχηται
 τὰ τε μὲν αὐτῆς ξυωδεῖν καὶ ἐαυτῶν.

postremum, postrema vero & prima media fiunt. Ita necessitas
 cogit ut eadem sint ea quae deijuncta fuerunt. Eadem autem cum facta
 sint, efficitur ut omnia sint unum. Quod si univrsitatis corpus pla-
 num & aequabile explicaretur, neque in eo quicquam esset requisi-
 tum, unum interiectum medium, & seipsum & ea quibus esset inter-
 positum, colligaret.

& aspectabile itémque tractabile omneneccesse est esse quod natum est. Nihil porro ignivacuū videri potest, nec verò tangi, quod carcat solido. solidum autem nihil quod terræ sit exers. Quamobrem mūdū efficere molies Deo terram primum ignem que iungebat. Omnia autem duo ad coherendum, tertium aliquid requirunt, & quasi nodum vinculumque desiderat. Sed vinculorum id est aptissimum atque pulcherrimum, quod ex se atque de iis quae astringit, quam maxime unum efficit. id optime assequitur quae Graece analogia, Latine (audendum est enim, quoniam haec primum a nobis novantur) comparatio proportione dici potest. Quando enim triū vel numerorū, vel figurarū, vel quorumcūque generum contingit ut quod medium sit, uti primum proportione, ita id postremo comparatur, vicissimque ut extremū cum medio, sic medium cum primo conferatur: id quod medium est, tum primum fit, tū

τῶν δὲ (σπερέον γὰρ αὐτὸ παρεσῆκεν ἔτι),
 τὰ ὅτι σπερέα μία μόνη οὐδέποτε, δύο δὲ
 αἰεὶ μεσότιπες σωμαυόητοι (οὐτὼ
 δὴ πυρός τε καὶ γῆς, ὕδωρ αἴερα τὸ
 θεός τε μέστω θεός, καὶ πρὸς ἀήρα καὶ
 ὅσον ἰσὺ δυνάτων ἀπὸ τὸν αὐτὸν λόγον
 ἀπεργασάμενος, ὅ, πὶ πῶρ πρὸς αἴερα,
 ἔπὸ αἴερα πρὸς ὕδωρ καὶ ὅ, πὶ αἴρ πρὸς
 ὕδωρ, τῶτο δὲ ὕδωρ πρὸς γῆν ἔξνε-
 δισε καὶ ξυμεσῆσατο οὐρανὸν ὁρατὴν
 ἀπὸν. Ἐδὲ τῶντα ἕκ τε δὴ πύτων τοι
 ἔπων καὶ τὸν ἀεθμὸν τετάρων τὸ ἔκ κό-
 σμῳ σῶμα ἐξηνήθη δι' ἀλοχίας ὁμο-
 λογησῶν φιλίαν τε ἔχον ἕκ τούτων, ὡς
 τ' εἰς τῶν αὐτῶν ἔξνελθόν, ἄχον
 ἰσὺ τῆς ἀήρας, πλὴν ἰσὺ τῆς ξυμῆ-
 σατης, γῆρας. τῆς δὲ δὴ τετάρων ἐν
 ὅλον ἕκασον εἴληφεν ἡ τῶ κόσμῳ εὐσα-
 σις. ἕκ γὰρ πυρός παντός, ὕδατός τε ἔ
 ἀέρος καὶ γῆς ἔξνεσῆσεν αὐτὸν ὁ ξυ-
 σῆς, μέρος οὐδὲν ἕδενός οὐδ' ἰσὺ αμιν
 ἔξωθεν ἰσὺ λείπῶν. Ἐδὲ δὲ ἀνοηθεὶς,
 πρὸ τὸν ἰσὺ ἵνα ὅλον ὅπ μάλιστα ζῶον
 τέλειον ἕκ τέλειον τῆς μερῶν εἴη πρὸς
 δὲ πύτις, ἐν, ἀπὸ οὐχ ἰσὺ λελεμῆ-
 νων ἔξ ὧν ἀπὸ τοῖς τ' ἀπὸ γῆμοιτο, ἐπὶ δὲ,
 ἵνα ἀγῆρων. Ἐδὲ ὁσοσὸν ἡ, κατανοῶν ὡς
 ἀ ξυμῆσα, ἔα σῶματα θερμὰ καὶ ψυχρὰ

deinde, ut vnus esset, nulla parte vnde alter
 fremò, nequís morbus eum possit aut senectus affligere. Omnis e-
 nim coagmentatio corporis, vel calore vel frigore,

Sed quã soliditas mun-
 do quæreretur, solida
 autem omnia, vno me-
 dio, nunquam duobus,
 semper copulentur: ita
 contigit vt inter igne
 & terram aquam Deus
 aeremque poneret, eaq̃
 inter se compararet ac
 proportione coniunge-
 ret, vt quemadmodum
 ignis aeri, sic aer aque:
 quòdque aer aquæ id a-
 qua terræ proportione
 redderet. Qua ex con-
 iunctione calû ita aptû
 est, vt sub aspectum &
 tactum cadat. Itaque &
 ob eã causam, & ab iis
 rebus numero quatuor
 mundi est corpus esse-
 ctum, ea constructum
 proportione quam di-
 xi. Ex quo ipse se con-
 cordi quadam amicitia
 & charitate complecti-
 tur, atque ita apte cohæ-
 ret, vt dissolui nullo mo-
 do queat, nisi ab eodẽ a
 quo est colligat. Earû
 autem quatuor rerum,
 quas supra dixi, sic in o-
 mni mundo omnes par-
 tes collocatæ sunt, vt
 nulla pars huiusce gene-
 ris excederet extra, at-
 que in hoc vniuerso in-
 esset genera illa vniuer-
 sa. Id ob eas causas: pri-
 mum vt mundus ani-
 mäs possit ex perfectis
 partibus esse perfectus.

και πάνθ' ὅσα διωάμεις ἰχρὰς ἔ-
 χι, ἀεὶ παύματα ἔχων ἐν πωροσί-
 ποντα ἀκρίως, λυεῖ, καὶ νόσοις γη-
 ρὰς τε ἐπαροῖτα, φθίνειν ποιεῖ. διὰ
 δὴ πῶ αἰτίαν ἐν τὸν λογιισμόν τὸν-
 δε, ἐν ὅλον ἔξ ἀπάντων τέλεον ἐν ἀ-
 γήρων ἐν ἄρυσον αὐτὸν ἐκ τῶ αὐτοῦ.
 Ἐ γῆμα δὲ ἔδωκεν αὐτῷ τὸ φρέπον
 ἐξυλητές. τῶ γδ ἔα πᾶντ' ἐν αὐτῷ
 ζῶα ἀεὶ ἔχον μέλλοντι ζῶῳ, φρέπον
 ὅν εἴη γῆμα τὸ περιεληπὸς ἐν αὐ-
 τῷ πᾶντα ὅποσα γῆματα. διὸ καὶ
 σπαιροειδὲς, ἐκ μέσου πᾶντι πωρο-
 τῆς τελευτῆς ἴσον ἀπέχον ἐν κυκλοτε-
 ρὲς αὐτὸ ἐπορνούσατο, πᾶντων τελεώ-
 τατον ὁμοίωτα τὸν τε αὐτῷ ἑαυτῷ γῆ-
 μάτων, νομίσις μωλῶ κάλλιον ὁ-
 μοιον ἄμομοις. λείον δὲ δὴ κύκλῳ πᾶν
 ἔχων αὐτὸ ἀπικριβέτο, πολλῶν γὰρ
 ἐν ὁμομάτων τε γδ ἐπεδέιτο ἕδεν ὁ-
 ρατῆ γδ ἕδεν ὑπελείπετο ἔξωθεν. ἕδεν
 ἀκοῆς· οὐδὲ γδ ἀκουσὸν πῶμα τ' ἐκ
 τῶ πωροειδὸς δὲ οὐδὲρον ἀπαποῆς. ἕδεν
 αὐτῶνος ὁπίδεις τῶ ὄργανον ὄκιν, ὅτι
 μεις ἑαυτὸ ἔφωλον δέξαιτο, ὅτι πωρο-
 πρὸν ἔκαστα σμεινῆν ἀποπέμφοι παλιν.
 ἀπὴν τ' ἕδεν, ἕδεν πωροσῆς αὐτῶ ποτὲν
 οὐδὲν· οὐ γὰρ τῶ. αὐτὸ γδ ἑαυτῶ ἔφ-
 φῶν τ' ἑαυτῶ φθίσιν παρέχον, ἐν πᾶντα

mundi, ut respirationē requireret. Nec vero desiderabat aut alimenta
 corporis, aut detractionē cōfecti & cōsumpti cibi, neque enim vlla
 decessio fieri poterat, neque accessio: neque verò erat vnde. Ita se ipse
 cōsumptione & lento ale-

vel aliqua impulsione ve-
 hementi labefactatur &
 frāgitur, & ad morbos se-
 necutiq; cōpellitur. Hāc
 igitur habuit rationē ef-
 fector mundi molitorque
 Deus, ut vnum opus totū
 atque perfectū, ex omni-
 bus totis atque perfectis
 absolueret, quod omni
 morbo seniove careret.
 Formam autem & maxi-
 mē sibi cognatam & de-
 coram dedit. A quo enim
 animāte omnes reliquos
 contineri vellet animan-
 tes, hūc ea forma figura-
 uit, qua vna omnes reli-
 quæ formæ cōcluduntur.
 Et globosus est fabrica-
 tus (quod σπαιροειδὲς
 Græci vocant) cuius om-
 nis extremitas paribus à
 medio radiis attingitur.
 idque ita tornauit, ut ni-
 hil effici possit rotūdius,
 nihil ut asperitatis habe-
 ret, nihil offēnsionis, nihil
 inclusū angulis, nihil an-
 fractibus, nihil emīnens,
 nihil lacunofum, omnēs-
 que partes simillimæ om-
 nium, quoad eius præ-
 stabat iudicio dissimili-
 tudini similitudo. Omni
 autē totam figuram mū-
 di læuitate circūdedit.
 Nec enim oculis egebat,
 quia nihil extra quod cer-
 ni posset, relicū erat: nec
 auribus, quia ne quod au-
 diretur quidē, neque erant
 aere circūfusa extrema
 desiderabat aut alimenta

ὡν αὐτῶν ἔϋφ' αὐτῷ πάσων καὶ δραν,
 ὅκ τήχης γέρονεν. ἡγήσατο γὰρ αὐτὸ
 ὁ σιωθεὶς, αὐταρκεὶς ὄν, ἀμεινοὺς ἔσε-
 δα μάλλον ἢ παροσδεῖς δίχων. χερῶν
 δέ, αἷς οὐτε λαθεῖν, οὐτε ἄν ἵνα ἀ-
 μύνασθ' χρεῖα πρὸς ἑῷ, μά τιμωρῶν ἄε-
 το δέη αὐτῶν παροσάπην, οὐδὲ πο-
 δῶν, οὐδὲ ὄλωσ' ἢ πῶς τιμὴν βίασιν
 ὑπηρεσίας. κινήσιν γὰρ ἀπένειμν αὐ-
 τῶν τιμὴν τῷ σώματος οἰκείαν, ἢ ἢ ἐπὶ ἀ-
 τιμὴν πῶς νομῶν καὶ φρόνησιν μάλα ἔ-
 σαν. διὸ δὴ καὶ ταῦτα ἐν τῶν αὐτῶν καὶ
 ἐν αὐτῶν πῶς λαγαζῶν αὐτὸ, ἐποίησε
 κύκλω κινεῖσθαι σφροδόμενον. τὰς δὲ
 ἔξ' ἀπάσας κινήσεις ἀφείλεν, καὶ ἀ-
 πλανεὶς ἀπειργάσατο ἐκείνων. ἔπι δὲ
 τιμὴν περίοδοσιν αὐτῶν, αὐτὸ οὐδὲν πο-
 δῶν δέον, ἀπκλεῖς καὶ ἀπῶν αὐτὸ
 ἐγγήνησιν. ἔσα δὴ πῶς ὄντως αἰεὶ λογι-
 σμὸς θεῶν, πῶς τὸν ποτε ἐσόμενον θεῶν
 λογισθεὶς, λέϊον καὶ ὀμαλόν, πανταχῆ τε
 ὅκ μέσου ἵστον καὶ ὄλον καὶ τέλεον ὅκ τε-
 λέων σωματίων, σῶμα ἐποίησε. ψυχῶν
 δὲ εἰς τὸ μέγιστον αὐτῶν θεῶν, δια παντός
 ἢ ἔπεινε, καὶ ἐπ' ἔξω τὸ σῶμα αὐτῆ πε-
 ρικαλύψα, ἔκ κύκλω δὴ κύκλον σφρο-
 φόμενον, ἔσαν ὄν ἕνα μόνον ἐρημιον κα-
 τέστησε, δι' ἄρετῆ αὐτῶν αὐτῶν δυνάμενον
 συγγήγεσθαι, καὶ οὐδενὸς ἐτέρου παροσ-
 δεόμενον, γνώριμον δὲ καὶ φίλον ἵκα-
 πter virtutē facile esse posset, nec desideraret alterum, satis sibi ipse

bat sui, qui ipse per se &
 à se & pateretur & face-
 ret omnia. Sic enim ratus
 est ille qui ista iunxit &
 condidit, ipsum se contē-
 tum esse mundum, neque
 egere altero. Itaque nec
 ei manus affixit, quia nec
 capiendum quicquam e-
 rat, neque repellendum:
 nec pedes, nec alia mem-
 bra, quibus ingressus cor-
 pore sustineret. Motū e-
 nim dedit cælo eum qui
 figuræ eius sit aptissimus,
 qui vnus ex septē motib'
 mentem atque intelligen-
 tiam cohiberet maxime.
 Itaque vna conuersione
 atque eadem ipse circum
 se torquetur & vertitur.
 Sex autem reliquos mo-
 tus ab eo separauit. itaq;
 eum ab omni erratione
 liberauit. Ad hanc igitur
 conuersionem quæ pedi-
 bus & gradu non egeret,
 ingrediendi membra nō
 dedit. Deus is qui erat de
 aliquando Deo futuro co-
 gitans, laeuem eum effe-
 cit, & vndique æquabilē,
 & à medio ad summum
 parem & perfectū atque
 absolutū, ex absolutis at-
 que perfectis. Animū au-
 tem vt in eius medio col-
 locauit, ita per totum te-
 tendit. deinde eum circū-
 dedit corpore & vestiuit
 extrinsecus, cæloque foli-
 uago & volubili & in or-
 bem incitato complexus
 est, quod fecit ipsum pro-

τὰς αὐτὰν αὐτῶν. διὰ πάντα δὴ ταῦ-
 τα, ἡ δαίμονα κὼν αὐτὴ ἐζητήσατο.
 τὴν δὲ δὴ ψυχὴν οὐχ ὡς κὼν ὑπέ-
 ραν ὅτι χροῦ ἰδρὸν λέγειν, οὕτως ἐμι-
 χανήσατο καὶ ὁ θεὸς νεωτέραν. οὐ γὰρ
 ὁ ἀρχαῖος ἀρεβούπρον ἰατὸ νεω-
 τέρη. Ἐνέξασ εἶασιν. ἀλλὰ πῶς ἡ-
 μῖς πολὺ ματῆχεντες ἢ ἀρεβούχον-
 τος πῆ εἰκὴ, ταῦτα πῆ εἰ λεγομένη
 ὁ δὲ καὶ ἡμέσιν καὶ ἀρετῇ ἀρεβού-
 καὶ ἀρεβούπρον ψυχὴν σώματος,
 ὡς δεσποτῆ καὶ ἀρεβούπρον ἀρεβού-
 σιωπήσατο, ὅκ τῶν δὲ τε καὶ τοῦ δὲ
 ἔστω τῆς ἀμελείου εἰ αἰεὶ καὶ ταῦτα
 ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῆς πῆ
 σώματα γηγοιδίης μελείης, τείτον
 ἢ ἀμεροῖν ἐν μέσῳ συνενεράσαστο ὑ-
 σίας εἶδος, τῆς πῆ ταῦτα φύσιως αὐ-
 τῆς καὶ τῆς τοῦ ἐτέρου, καὶ καὶ ταῦτα
 ἐνέσπῃ ἐν μέσῳ τῆς ἀμεροῖς αὐ-
 τῆς, καὶ τῆς καὶ τῆς σώματα μελείου. καὶ
 τείλα λαβῶν αὐτὰ ὄντα, συνενερά-
 σαστο εἰς μίαν πάντα ἰδέαν, τὴν θα-
 τέρη φύσιν διέμικτον οὐσαν εἰς ταῦτα
 ἐν ἀρμωσίων βία. μῆγῆς δὲ μῆ τῆς
 οὐσίας, καὶ ὅκ τείλων ποιησάμενος ἐν,
 πάλιν ὅλον τῆτο μείρας ὄσας ἀρεβού-
 καὶ διένειμεν, ἐκάστην δὲ ἐκ τῆς ταῦτο
 καὶ θατέρη καὶ τῆς οὐσίας μεμῆμέ-
 τῶν. ἤρχτο δὲ διαρῆν ὡδε μίαν ἀ-
 φείλε τῆ ἀρεβούπρον ἀπὸ παντὸς με-

notus & familiaris. Sic
 Deus ille æternus hinc procrea-
 uit. sed animum haud ita
 ut modo loquuti sumus,
 tum denique quæ corpus
 ei effecisset, inchoavit.
 Neque enim esset rectum,
 minori parere maiorem.
 Sed nos multa inconside-
 ratè ac temere dicimus.
 Deus autè & ortu & vir-
 tute antiquiore genuit
 animum, eumque ut do-
 minum atque imperantem
 obedièti præfecit corpo-
 ri: idque molitustali quo-
 dam est modo. Ex mate-
 ria quæ indiuidua est, &
 quæ semper vnus modi
 suiq; similis, & ex ea quæ
 corporibus diuidua gi-
 gnitur, tertium materia
 genus ex duobus in me-
 diu admiscuit, quod esset
 eiusdem naturæ & quod
 alterius: idque interiecit
 inter indiuiduū atque id
 quod esset diuiduū in cor-
 pore. Et quæ tria sumpsis-
 set, vnâ in speciem tem-
 perauit: naturamque illâ
 quæ alterius diximus, vel
 cum eadem coniunxit fu-
 gientem & eius copula-
 tionis alienâ, permiscens
 cum materia. quæ ex tri-
 bus effecisset vnū, id ipsâ
 in ea quæ deceuit mēbra
 partitus est. Is partes sin-
 gulas ex eodem & ex al-
 tero & ex materia tempe-
 rauit. Fuit autem talis il-
 la partitio: Vnam princi-
 pio partem detraxit ex to

b.iii.

εαν μὲν ἡ τῶν τῶν ἀφῆρει διπλασίαν
 τῆς. ἢ δὲ αὐτῶν τῶν, ἡμιολίαν μὲν
 τῆς δευτέρας, τριπλασίαν δὲ τῆς
 πρώτης. τετάρτῳ ἢ, τῆς δευτέρας
 διπλῶν πῆπιλῶν δὲ, τριπλῶν ἢ τρι-
 πλῶν δὲ ἕκτῳ, τῆς πρώτης ὀκ-
 τωπλασίαν ἐξ ὁμοῦ ἢ, ἐπὶ αὐτῶν
 σαπλασίαν τῆς πρώτης. μὲν δὲ τῶν
 τα, ἔνεπλήρωσε τὰ διπλασία καὶ
 τριπλασία διαστήματα, μίσην ἔπι
 οὐκ ἔστιν ἀποτέμνων, καὶ ἕξαις εἰς τὸ
 μεταξὺ τούτων, ὥστε ἐν ἑκάστῳ δια-
 στήματι δύο (ἢ) μεσότηας· τῶν μὲν,
 τῶν μὲν ἢ ἄκρων αὐτῶν ἰσῶν ἰσῶν
 καὶ ἰσῶν καὶ ἰσῶν καὶ ἰσῶν, ἢ δὲ ἰσῶν
 μὲν κατ' ἀειθμὸν ἰσῶν καὶ ἰσῶν, ἰσῶν
 δὲ ἰσῶν καὶ ἰσῶν. ἡμιολίων δὲ δια-
 στάσεων καὶ ὀκτωπλῶν τὸ ἐποδῶν
 ἡμιολίων, ἐν τούτων ἢ δὲ ἰσῶν ἐν
 ταῖς πρώταις διαστάσεσι, τῶν τὸ ἐπο-
 δῶν διαστήματι τὰ ὀκτωπλῶν πάντα
 ἔνεπλήρωτο, λείπων αὐτῶν ἑκάστου
 μίσην. ἢ τὸ μίσην ταύτης διαστά-
 σεως λείπων, ἀειθμῶν πρὸς ἀει-
 θμὸν ἔχουσιν ποῖς ὄρας, ἕξ τὸ πεντή-
 κοντα καὶ διακοσίων πρὸς τεῖρα καὶ τετρα-
 ρακόντα καὶ διακοσία. καὶ δὲ τὸ μι-
 χθὲν ἕξ τῶν ταυτῶν κατέπεμνεν, οὕτως
 ἢ δὲ πᾶσι ἀπινθῶναι. τῶν τῶν οὐκ ἢ
 ἕξαις ἢ πᾶσι, διπλῶν κατὰ μήκος
 ἕξαις, μίσην πρὸς μίσην ἑκάστησαν

to: secundam autem, pri-
 mæ partis duplam. dein-
 de tertiã, quæ esset secun-
 dæ sesquialtera, primæ
 tripla. deinde quartã, quæ
 secunda dupla esset: quin-
 tam inde, quæ tertiæ tri-
 pla: tum sextam, octuplã
 prima: postremò septimã
 quæ septè & viginti par-
 tibus antecederet primæ.
 Deinde instituit dupla &
 tripla interualla expleat,
 partes rursus ex toto de-
 secans: quas interuallis
 ita locabat, vt in singulis
 esset bina media. (Vix e-
 nim audeo dicere medieta-
 tes, quas Græci μεσότηας
 appellant, sed quasi ita di-
 xerim, ita intelligatur. e-
 rit enim planius.) earum
 alteram eadẽ parte præ-
 stantẽ extremis eadẽque
 supratã alterã, pari nume-
 ro præstãtẽ extremis par-
 rig. numero superatã. Ses-
 quialteris autẽ interuallis
 & sesquialteris, & sesquio-
 ctauis sumptis ex his col-
 ligationib⁹, in primis in-
 teruallis sesquioctauo in-
 teruallo sesquialteris om-
 nia explebat, quõ partem
 eulam singulorum relin-
 queret. Eius autem parti-
 culæ interuallo relicto,
 habebat numerus ad nu-
 merũ eandem proportio-
 nem comparationemque
 in extremis, quam habet
 CCLVI cum CXXIII.
 atque ita permixtũ illud
 ex quo hæc secuerat, iam
 omne cõsumpserat. Hæc
 igitur omnem contin-
 tionem, duplicem in longitudinem diffidit, mediæque accommo-

ἡμίλειας, ὅτι ἡ πρῶτος δὴ κατέκαμ
 ψιν εἰς κύκλον, ξυμμάφας αὐταῖς τε καὶ
 ἡμίλειας ἐν ᾧ κατανπερὺ τῆς πρῶ-
 τολῆς· καὶ τῆ καὶ ταυτὰ καὶ ἐν ταῖς
 αὐταῖς ἀελαγομένη κινήσει περιξ αὐ-
 τὰς ἔλαβε· ἔτι τὸν μὲν ἕξω, τὸ δὲ ἐν-
 τὸς ἐποιεῖτο τῶν κύκλων. πῶ μὲν οὖν
 ἕξω φορῶν, ἐπεφήμισαν ἔτι τῆς ταυτῆ
 φύσεως, πῶ δὲ ἐντὸς, τῆς θατέρου. ἔ-
 μὲν δὴ ταυτοῦ, καὶ πλὴν ἐξ ἐνὶ δε-
 ξιά ἀεληγοῦν· πῶ δὲ θατέρου, κατὰ
 διάμετρον, ἐπὶ αἰεσεῶν κράτος δὲ ἔ-
 δωκε τῆ ταυτῆ καὶ ὁμοίως ἀελοφοῦν.
 μίση γὰρ αὐτῶ ἀχρῶν εἶασιν, πῶ δὲ
 ἐντὸς, ἁλῶν ἕξω καὶ ἐπὶ αὐτῶν κύκλος ἀνί-
 σται καὶ πῶ τῶ διπλασίονος καὶ πεπλα-
 σίως διάστασιν ἐκάστην, οὐσῶν ἐκάτε-
 ρων περὶ, καὶ τὰν αὐτῶ μὲν ἡμίλειας
 πρῶτος ταξεν ἰεναί τοῖς κύκλοις, τῶ καὶ
 δὲ βίης μὲ ὁμοίως, τοῖς δὲ πέπλασας
 ἡμίλειας καὶ πῶ τῶν περὶ ἀνομείως, ἐν
 λόγῳ ὁ φρομέτης. ἐπεὶ δὲ καὶ τοῦ
 ᾧ ἕξω καὶ ἐντὸς πῶσα ἢ τῆς ψυχῆς ἕξ-
 ωσας ἐγεγῆνητο, μὲν ἔτι πῶ τὸ φωμα-
 πειδὲς ἐντὸς αὐτῆς ἐπικλάινετο, καὶ
 μέσον μέση ξυμμάφας πρῶτος ἰμοτίεν.
 ἢ δὲ ἐκ μέσου πρὸς τὸ ἕξω οὐρε-
 νὸν παύτη διαπλακείσα, κύκλω τε αὐ-
 τὸν ἕξωθεν ἀελοκαλύψασα, αὐτῆ τε
 ἐν αὐτῆ σρεφομένη, θείαν ἀρχὴν ἡρ-
 ξατο ἀπαύτου ἔμφροτος βίης πρὸς

dans mediam, quasi de-
 cuffauit: deinde in orbem
 torfit, vt & ipsæ secum &
 inter se ex commissuræ
 quæ è regione esset, iū ge-
 rētur, eoque motu cui orbis
 sēper in eodē erat, eodē-
 que modo ciebatur, vndi-
 que est eas circūplexus.
 Atque ita quum alteri ef-
 set exteriorem amplexus
 orbem, illū eiusdem natu-
 ræ, hūc alterius nomina-
 uit: eamque quæ erat eius-
 dem, detorsit à latere in
 dextram partem, hanc au-
 tem citimam à media li-
 nea direxit ad læuā. Sed
 principatum dedit supe-
 riori, quam solam indiui-
 duam reliquit. interio-
 rem autem quum in sex
 partes diuisisset, septem
 orbis dispares duplo &
 triplo interuallo moueri
 iussit contrarius inter se
 cursibus. eorum autē triū
 fecit pares celeritates,
 sed quatuor & inter se dif-
 pares & dissimiles triū re-
 liquorum. Animū igitur
 quū ille procreator mūdi
 Deus ex sua mente & di-
 uinitate genuisset, tū de-
 nique omne quod erat cō-
 cretum atque corporeum
 substernebat animo, in-
 teriūsque faciebat, atque
 ita medio medium accō-
 modans copulabat. Sic
 animus à medio profe-
 ctus, extremitatem cæli à
 suprema regione rotūdo
 ambitu circuniecit, sese-
 que ipse versans, diuinæ,
 sēpiternæ sapiētisq; vitæ

b.iiii.

τὴν ζύμπτωτα χρόνον. καὶ τὸ μὲν δὴ
 σῶμα ὁρατὸν οὐρανοῦ γέγονεν, αὐ-
 τὴ δὲ, ἀόρατος μὲν, λογισμὸς δὲ μα-
 τήχουσα καὶ ἁρμονίας ψυχὴ τῆς νοητῆς,
 αἰετὸν ὄντων, ὑπὸ τοῦ ἀείσου ἀείσθη
 ἡμοιοῦν τῆς ἡμῶν θέντων. ἀπὸ οὗ ἔκ-
 ται τὸ κατὰ τὴν φύσεως, ἐκ τῆς οὐ-
 σίας τελευτῶν πύτων συκράσασα μοι-
 ρῶν, καὶ ἀσφύον μελεθεῖσα καὶ ξυ-
 δεῖσασα, αὐτὴ τὴ διακυκλωμένη πρὸς
 αὐτὴν, ὅταν οὐσίαν σκεδασθῆν ἔχον-
 τὸς ἕνος ἐφάπτηται, ἢ ὅταν ἀμείρε-
 σον, λέγει κινεμένη διὰ πάσης ἑαυτῆς,
 ὅπου τὸ ἄν τε ταιτὸν ἢ, καὶ ὅπου ἄν ἔπι-
 ρον, πρὸς ὅ, πὶ τὴ μάλιστα καὶ ὅπῃ ἢ ὅ-
 πως καὶ ὅπῃ συμβαίνει καὶ τὰ γιγνό-
 μενά τε πρὸς ἕκαστον ἕκαστα (ἢ) καὶ
 πάσῃ, καὶ πρὸς τὰ κατὰ ταιτὸν ἔχον-
 τα αἰετὸν. λόγος δὲ ὁ κατὰ ταιτὸν ἰσ-
 θῆς γιγνόμενος, πρὸς τὰ πρὸν ὡν, καὶ
 πρὸς τὸ ταιτὸν ἐν τῷ κινεμένῳ ὑφ' αὐ-
 τῆς φερόμενος ἀπὸ φθόγῃ καὶ ἠχῆς,
 ὅταν μὲν πρὸς τὸ ἀσθητὸν γίγνηται, ἢ
 ὅ τῷ τατέρῳ κύκλος ὀρθὸς ἰῶν, εἰς
 πᾶσαι αὐτῆς πύψυχῳ διαγείνη,
 δόξα καὶ πίστις γίγνεται βέβαιαι καὶ
 ἀσθητῆς. ὅταν δὲ αὐτὴ πρὸς λογιστικὸν
 ἢ, καὶ ὅ ταιτὸν κύκλος ὑπὸ πρὸς ἄν αὐ-
 τὰ μιλῶσιν, τοῖς ὀπισθίμῃ τε ἔξαι-
 νάκως ἀποτελείται.

opiniones assensionisque firmæ veræque
 in illis rebus vertitur, quæ manentes semper eadem non sensu, sed
 intelligentia continentur, . .

induxit exordium. Et cor-
 pus quidem cali spectabi-
 le effectum est, animus au-
 tem oculorum effugit obtu-
 tum. Est autem vnus ex
 omnibus rationis con-
 tentionisque (ἁρμονία
 Græcè) sempiternarum re-
 rum & sub intelligentiâ
 cadentium corpus & par-
 ticeps, quo nihil ab opti-
 mo & præstantissimo ge-
 nitore melius procreatu-
 quippe qui ex eadem vin-
 ctus alteraque natura, ad-
 iuncta materia, tempera-
 tione trium partium &
 proportione compacta, se
 ipse conuersans, quum ma-
 teriam mutabilem arri-
 pisset, & quum rursus in-
 diuiduam atque simplicem,
 per quam omnis mouetur,
 discernit quid sit eiusdem
 generis, & quid alterius,
 & cætera diiudicat, quid
 cuique rei sit maximè ap-
 ptum, quid quoque loco
 aut modo aut tempore con-
 tingat, quæque distinctio
 sit inter ea quæ gignuntur
 & ea quæ sunt semper ea-
 dem. Ratio autem vera quæ
 versatur in iis quæ sunt
 semper eadem & in iis quæ
 mutantur, quum in eodem
 & in altero mouetur ipsa
 per sese sine voce & sine
 vlllo sono, quum eandem par-
 tem attingit qua sensus
 cieri potest, & orbis illius
 generis alterius immuta-
 tus & rectus, omnia animo
 mentique denuntiat: tum
 gignuntur. Quam autem

Τούτω δὲ ἐν ᾧ τῶν ὄντων ἐγγίγνασθαι, αὐ ποτε πῶς αὐτὸ δῆμο πλῆν
 ψυχῶν εἶπε, πᾶν μᾶλλον ἢ ἀληθῆς ἐρεῖ. ὡς ὅτι κινήσειν τε αὐτὸ ἐ
 ζῶν ἐνεόησε τῶν αἰδίων θεῶν γερονὸς ἀγαθία ὁ γνησίαι πα-
 τὴρ ἠγάθει τε, καὶ ἀφραγίαις, ἐπὶ δὴ μᾶλλον ὁμοιοι παρὰ τὸ πα-
 ράδειγμα ἐπιενόησε ἀπεργάσασθαι. κατὰ τὸ οὐκ αὐτὸ πυ-
 ραίνει ζῶν αἰδίων, καὶ τὸ δὲ τὸ πᾶν οὕτως εἰς διώαμιν ἐπεχίρησε
 τοῦτον ἀποπλεῖν. ἢ μὲν οὖν ζῶν φύσις ἐπύχαιεν οὐσα αἰώνιος,
 καὶ τὸτο μὲν δὴ τῶν γνησιῶν παρτελῶς παροσάπην, ἐκ τῶν διωατῶν.
 εἰκόνα δὲ ὅτι οὐκ ἐκινήσειν τε αἰώνος πῆσι, καὶ διακοσμήσθαι
 ἅμα οὐρανόθεν, ποιεῖ μόνοντος αἰώνος ἐν ἐνὶ, κατὰ ἀεθμόν ἰούσαν
 αἰώνιον εἰκόνα, τῶν δὲ δὴ χρόνον ὠνεμάκα μὲν ἡμέρας τὸν καὶ
 νύκτας καὶ μῆνας ἐκ ἐνιαυτοῖς, ἐκ ὄντας τῶν ἐρανοῖ γηέσται, καὶ
 τὸτε ἅμα ἐκένω ζηνισα μὲν, τῶν γῆεσιν αὐτῶν μηχανᾶται.
 τῶν τε ὅτι πάντα μέρος χρόνου, καὶ τὸ, τὸ τῶν, τὸ ἔσαι, χρόνος γερονό-
 πος εἶδη, φέροντες λανθάνομεν ὅτι τῶν αἰδίων οὐσίαν, ἐκ ὀρ-
 γῶς. λέγει μὲν γὰρ δὴ ὡς τῶν, ἐπὶ τὸ καὶ ἔσαι. τῆ δὲ τὸ ἐστὶ μόνον,
 καὶ τὸν δὴ τῆ λόγον, παροσάκει. τὸ δὲ τῶν, τὸ ἔσαι, παρὰ τῶν ἐν
 χρόνῳ γῆεσιν ἰούσαν παρῆπι λέγεισθαι. κινήσει τὸν ἐστὶν. τὸ δὲ αἰ-
 κῆ ταῦτα ἔχον ἀκινήτως, οὐτε παροσβύτιρον, οὐτε νεώτερον παροσῆ-
 και γῆεσθαι ποτε, οὐδὲ γερονεῖναι τῶν, οὐδὲ εἰσῶσις ἔσεσθαι.
 τῶν παροσάπαν τε ἐδὲν ὅσα γῆεσιν τοῖς ἐν αἰδήσι φερομένοισι παροσῆ-
 ψιν δὴ αἰ χρόνος ταῦτα αἰώνια τε μισουμένη, καὶ κατὰ ἀεθμόν
 κυκλιώδη γερονεῖν εἶδη. καὶ παρὰ τῶν ἐπὶ τῶν τῶν αἰδίων, τὸ, τε γε-
 ρονὸς ἐστὶν γερονὸς, καὶ τὸ γηρόμεν ἐστὶν γηρόμενον. ἐπὶ δὲ τὸ γηροσῶ-
 μενον εἶναι γηροσῶμενον, ἐκ τὸ μὴ ὄν, μὴ ὄν ἐστὶν. ὡν οὐδὲν ἀκριβῶς
 λέγει μὲν. παρὰ μὲν οὖν τῶν τῶν ἀν ἐκ εἶναι κειρὸς παροσῶν ἐν
 τῶν παρόντι διακριβωλογοῦσθαι. χρόνος δὲ ἐν μετὰ οὐρανοῦ γέρο-
 νεν, ἵνα ἅμα γηροσῶμεν, ἅμα καὶ λυθῶσιν, αὐ ποτε λίσσις ζῆς αὐ-
 τῶν γῆηται, καὶ κατὰ τὸ παρὰδειγμα τῆς αἰώνιας φύσεως, ἵν' ὡς ὁ-
 μοιοτάτος αὐτῶν κατὰ διώαμιν ἢ. τὸ μὲν γὰρ δὴ παρὰδειγμα, πᾶν-
 τα αἰώνια ὄν. ὁ δὲ αὐτὸν διὰ τῆς τῶν ἀπαντα χρόνον γερονῶς τε

καὶ ὧν καὶ ἐσόμενος ἴδει μόνος. Ἐξ οὐὼ λόγου καὶ ἀμενοίας θεοῦ ποι-
αύτης πρὸς χρόνα γῆρασι, ἵνα γῆραθῆ χρόνος, Ἡλιος δὲ Σηλιῶν,
δὲ πεντηδῆμα ἀσρα, ἐπίκλιω ἔχοντα πλανήτες, εἰς διορισμὸν καὶ
φυλακὴν ἀειδιῶν χρόνα γέρονε. Γώματα δὲ αὐτῶν ἐκάστων ποιή-
σας ὁ θεός, ἐθηκεν εἰς τὰς περφορεῖς, ἀς ἡ σατέρου περφοδος ἦεν
ἐπὶ αὐτῶν, ὄντα ἐπὶ αὐτῶν.

Σελιῶν ἰωρ εἰς τὴν περφορὴν γῆρασι, Ἡλιον δὲ εἰς τὸν δεύτερον ἰωρ
γῆρασι. Ἐωσφόρον δὲ καὶ τὸν ἱερόν Ἐρμού
λεγόμενον, εἰς τὰς ἀρχὰς μὴ ἰσοδρομοῦ
Ἡλιῶ κύκλον ἰόντας, πῶ δὲ ἴσως πῶ
εἰληχότας αὐτῶν δυνάμιν. ὅταν κα-
ταλαμβαίνοισι ἴε καὶ καταλαμβαίνον-
ται καὶ καὶ τῶν αὐτῶν ἀλλήλων Ἡ-
λιός τε καὶ ὁ τῶ Ἐρμού καὶ ὁ Ἐωσφό-
ρος. Ἐὰ δὲ ἴσως, οἷδῃ καὶ δὲ ἀς αἰτίας
ἰδρύσαστο εἰς ἐπέξιοι πάσας, ὁ λόγος
πάρρητος ὧν, πλέον δὲ ἔργον ὧν ἐνε-
κα λέγεται, περφορεῖ. Ταῦτα μὴ οὐὼ
ἴσως πῶ καὶ καὶ ἰσως ὑπερον τὴν ἀ-
ξίας τῶν διηγήσεως. ἐπειδὴ δὲ οὐὼ
εἰς πῶ αὐτῶν περφορεῖται ἐκάστων ἀ-
φίκετο φορεῖν, τῶν ὅσα ἐδὲ ζῶνα περ-
φορεῖται χρόνον, δεσμοῖς τε ἐμψύ-
χοις Γώματα δεθέντα, ζῶνα ἐγγύθη,
πῶ, τε περφορα χθὲν ἔμαθε καὶ δὲ τῶ
πέρου φορεῖν πλανήαν οὐσαν, διὰ τῆς
ταῦτῶ φύσεως ἰοῦσαν τε καὶ κρατυμέ-
νῳ, πῶ μὲν μείζονα αὐτῶν, πῶ δὲ ἰσως
πῶ κύκλον ἰόντα πῶ μὲν, Ἐὰ τὸν ἰσως
πῶ τὰ δὲ τὸν μείζονα, βραδυτέρου

Vt terram Lunæ cursus
proximè ambiret, sicque
supra terram proxima So-
lis circumuectio esset. Lu-
cifer deinde & facta Mer-
curii stella, cursū habent
Solis celeritati parè, sed
vim quandam contrariā,
eāq; cōcursatione, quā in-
ter se habet Lucifer, Mer-
curius, Sol, alii alios vin-
cunt, vicissimq; vincuntur.
Reliquorum syderū quæ
causa collocandi fuerit,
quæque eorum sit collo-
catio, in sermonem aliū
differendum est: ne in eo
quod attingendum fuit,
quā in eo cuius causa id
attigimus, maior ponatur
oratio. Quando igitur v-
numquodque eorum syde-
rum cursum decorum est
adeptum, è quibus erat
motus tēporis consignā-
dus, colligatisque corpo-
ribus vinculis animali-
bus, tū animātia orta sūt,
eāque imperio parère di-
dicerunt, tunc ex alterius
naturæ motione trāsuer-
sa in eiusdem naturæ mo-
tum incurrentia, in eoque
hæretia atque impedita:
quū alia maiorem lustra-
rent orbem, alia minorè,
tardiūsq; maiorè, celeriusq;
que minorè, motu verò v-

παλιόντα τῆ δὲ ταυτῆ φορῆ τὰ τα-
 χιστα παλιόντα, ὑπὸ τῆ βραδυπ-
 ρον ἰόντων ἐφαίνετο, καταλαμβάνον-
 τα, καταλαμβάνεσθαι. πάντας γὰρ
 τοὺς κύκλους αὐτῆς ἐρέφιστα ἐλίκη,
 διὰ τὸ διχῆ κατὰ τὰ ἐναντία ἀμα-
 κροῦναι, τὸ βραδυτάτα ἀπὸν ἀφ-
 αῖτης οὐσης ταχίστης, ἐγγύτατα ἀπέ-
 φαίνεν. ἵνα δὲ εἴη μέτρον ἐναργέσι
 πρὸς ἀμνηλα βραδυτῆ καὶ ταχί, καὶ
 τὰ παλαιὰ ὀκτώ φορῆς πορεύοιτο,
 φάσι δὲ θεὸς ἀνῆλθον ἐν τῆ πρὸς γλῶ-
 σσει τῆ παλιόδων, ὃ δὴ νῦν κεκλή-
 κειτο Ἡλιον ἵνα ὅτι μάλιστα εἰς ἀ-
 παύτα φαίνοι τὸν οὐρανόν, μετὰ τοὺς ἰε-
 ἀειθμοὺς τὰ ζῶα, ὅσοις ἴω παροσῆ-
 κον, μαδόντα τῶρα τῆς ταυτῆ καὶ ὁ-
 μοίς παλιόφορῆς. ἕξ μὲν οὖν ἡμέρα
 τὴν γένεσιν ἔτω καὶ διὰ ταῦτα ἢ ἢ μίας
 καὶ φρονιμωτάτης κυκλίσεως παλιό-
 δος, μεῖς δὲ, ἐπιδαὶν Σελῆν παλιό-
 δουσα τὴν αὐτῆς κύκλον Ἡλιον ὅτι
 καταλάβοι ἐν ἑαυτῆς, ὅπου τὸν Ἡλιος
 τὸν αὐτὸν παλιόδοι κύκλον. τῶν δὲ
 ἀμνηλα τῆς παλιόδοις ἐν ἐννεονκότες
 ἀμνηλα, πλὴν ὀλίγοι τῆ πολλῶν, ἔτε
 ὀνομάζουσιν, οὐτὲ πρὸς ἀμνηλα συμ-
 μετρῶνται, σκοποῦντες ἀειθμοῖς.
 ὡς τε, ὡς ἐπος εἰπῆν, ἐν ἴσασιν χρόνον
 ὄντα τῆς πύτων πλάναις, πλὴν μὲν
 τῆς ἰνfinite, varietate admirabili præditos. Attamen illud per-
 spici & intelligi

ni^o eiusdemque naturæ, quæ
 velocissime mouebatur, quæ
 ea celeritate vinci à tar-
 dioribus, & quæ supera-
 rent, superari videbatur.
 Omneis enim orbis co-
 rû quasi Helicis inflexio-
 ne vertebat, quia bifariâ
 cõtrariè simul proceden-
 tia, efficiebãt vt quod ef-
 fet tardissimum, id proxi-
 mû fieret celestrimo. At-
 que vt esset mēsurâ quæ-
 dā euident quæ in istis o-
 cto cursibus celeritates
 tarditatēque declararet,
 Deus ipse solē quasi lumē
 accendit ad secundū su-
 pra terrâ ambitū, vt quā-
 maxime cælum omnibus
 colluceret, animatēque
 quibus ius erat doceri, ab
 eiusdem motu & ab eo
 quod simile esset, nume-
 rorum naturâ vimque co-
 gnosceret. Nox igitur &
 dies ad hunc modū & ob-
 has generata causas, vnū
 circuitū orbis effecit fa-
 pientissimum atque opti-
 mum. Mēsis autē, quādo
 Luna lustrato suo cursu
 Solē cõsequuta est. Ann^o
 vbi sol suū totum confe-
 cit & peragrauit orbem.
 Cæterorum autem syde-
 rum ambitus ignorantes
 homines, præter admodū
 paucos, neque nomen ap-
 pellāt, neque inter se nu-
 mero cõmetiūt. Itaque
 nesciunt hos syderū ex-
 rores idipsum esse quod
 ritē dicitur tempus, mul-
 titudine infinita, varietate admirabili præditos. Attamen illud per-
 spici & intelligi

ἀμνηστῶν χρωμέναις, πτωικημέναις
 ὃ θαυμαστῶς. ἔστι δὲ ὁμοίως οὐδὲν ἡ-
 τιοκκατανοῆσαι διωατὸν ὡς ὄχι τέ-
 λειος ἀειθμὸς χρόνος, τὸν τέλειον ἐπι-
 αὐτὸν πληροὶ τότε, ὅταν ἀπασῶν ἄλλ'
 ὀκτῶ περιόδων, τὰ πρὸς ἀλληλα
 ἔκμπεσαν δέκατα τὰ χθ', ἢ κεφαλῶν
 τῶν τῶν αὐτῶν καὶ ὁμοίως ἰόντος ἀσα-
 μετηθέντα κύκλω. καὶ ταῦτα δὴ πύ-
 πτωι ἔνεκα, ἐγγυηθῆναι τῶν ἀσφῶν ὅσα δι-
 ἔρεσθαι πορθύμεθα ἔοχε ἔσπαις, ἵνα
 πόδι ὡς ὁμοιότατον ἢ τῶν τελευτάτων
 ἐνοητῶν ζώων πρὸς τὴν τῆς διαω-
 νίας μίμησιν φύσεως. καὶ τὰ μὲν ὄντα
 εἶδη μέγχι χρόνου ἡμέρας ἀπίργα-
 σο, εἰς ὁμοιοτητα ὡσθ' ἀπικαίετο
 τῶν δὲ μίμω τὰ πάντα ζῶα ἐντὸς
 αὐτῶν γενημένα περιελθόντα, ταῦ-
 τη ἐπι εἶχον ἀνομοίως. τὸτο δὴ τὸ κα-
 ταλοπον ἀπίργαζέτο αὐτῶν πρὸς ἢ
 τῶν πρὸς δειγμάτων ἀποτυπύμενος
 φύσιν. ἡσθ' οὖν τοῖς ἐνούσαις ἰδέαις ὡ-
 ὡ ὅτι ζῶων, οἷαί τε ἐνεῖσι ἐ ὅσας κα-
 θορεῖ, τοιαύτας ἐ τοιαύτας διανοή-
 τη δύναι καὶ ποδὲ ὄχιν. εἰσὶ δὲ τέταρες.
 μία μὲν, οὐ ἐσθ' ἰον θεῶν ἡμῶς. ὅμη ὃ,
 πῆλῶν καὶ ἀεροπόρον. περὶ δὲ, ἐνυ-
 δρον εἶδος. περὶ ὃ ἐ χροσῶν, τέταρ-
 τον. τὸ μὲν ἔν θείαις τῶν πλείστην ἰδέαν ἐκ-
 πυρὸς ἀπίργαζέτο, ἔπως ὅτι λαμπερ-
 τατον ἰδῶν τε κάλλιστον εἶη. ὡ δὲ παντὶ

potest, absoluto perfectō
 que numero tēporis, ab-
 solutū perfectūque an-
 num tunc compleri de-
 nique, quū se octo ambi-
 tus cōfectis suis curlibus
 ad idem caput retulerit,
 quūque eos permensus
 est idem & semper sui si-
 milis orbis.

Hasigitur ob causas na-
 ta astra sunt, quæ per cæ-
 lum penetrantia, solstiti-
 tiali se & brumali reuo-
 catione conuerterent, vt
 hoc omne animal quod
 videmus, esset illi anima-
 li quod sentimus, ad æter-
 nitatis imitationē simili-
 mum. Et cætera quidem
 vsque ad temporis or-
 tum impressa ab illis quæ
 imitabatur effinxerat: sed
 quia nōdū omne animal
 in mundo intus incluse-
 rat, ex ea parte deficiebat
 ad propositū exemplar ima-
 ginis similitudo. Quot i-
 gitur & quales animalū
 formas mens in speciem
 rerū intuens poterat cer-
 nere, totidem & tales in
 hoc mundo secum cogi-
 tauit effingere. Erāt autē
 animantium genera qua-
 tuor: quorū vnū, diuinum
 atque caeleste, alterū pen-
 nigerū & aereū: tertium
 terrestre, quartum. diui-
 næ animationis maximē
 speciem faciebat ex i-
 gne, ita vt splendidissi-
 mus esset, & aspectu pul-
 cherrimus. Quūque si-
 milem vniuersitatis na-

πρὸς καὶ ὡς, ἄκυκλον ἐποίησεν, ἵνα οἱ
 πρὸς τὴν τῶ κραυγῆς φρόνησιν, ἐκεί-
 νω ζῆν ἐπόμωροι, νείμας πρὸς πάντα
 κύκλω πρὸ οὐρανόθεν, κόσμον διημιτῶν
 αὐτῶ πεποικιλῶρον ἔϊ) κατ' ὅλον.
 κινήσας δὲ δύο πρὸς ἑαυτῶν ἐκάστα, ἢ
 μὴ ἐν ταυτῶ χῆ) ταυτῶ πρὸς ἑαυ-
 τῶ ἀεὶ πρὸ αὐτῶ ἐαυτῶ δὲ φρονεμένη.
 τῶ δὲ εἰς τὸ πρὸ οὐρανόθεν ἕως τῆς ταυτῶ
 ἢ ὁμοίως πρὸς ἐκείνους κραυγῆς μένω. τὰς
 δὲ πέντε κινήσας, ἀκίνητοι δὲ ἐστῶς, ἢ
 ὅπμαλιστα αὐτῶ ἕκαστον γῆσοιτο ὡς
 ἀεὶ πρὸς. ἕως δὲ τῆς αἰτίας γέροντες
 ὅσα ἀπλανῆ ἢ ἄστρον ζῶα, ἕως ὅν-
 τα, δὲ διὰ ταυτῶ ἐν ταυτῶ φρονεόμε-
 να ἀεὶ μένει. τὰ δὲ βρεπόμωρα, ἢ πλά-
 νησι αὐτῶ ἴσονται, κατὰ ὅσον ὅν πρὸς
 πρὸ οὐρανόθεν ἐρρήθη, κατ' ἐκείνους γέροντες.
 γῆ δὲ, πρὸς μὲν ἡμετέραν, εἰλου-
 μένῳ δὲ πρὸς τὸ διὰ παντὸς πόλον πε-
 ταιμένον, φύλακα ἢ δημιγρονὸν κυκλῶς
 ἢ καὶ ἡμέρας ἐμμηχανήσατο, πρὸς
 τῶ καὶ πρὸς οὐρανόθεν ὁμοίως ὅσον
 ὅν πρὸς ἕραν γέροντες. χροίαις δὲ πύλων
 αὐτῶ ἢ πρὸς βολαίς δημιγρον, ἢ πρὸς
 τὰς ἢ κύκλων πρὸς ἐαυτοὺς ἐπανα-
 κυκλήσας καὶ πρὸς ὁμοίως, ἐν τῶ τῶς
 σιμῶ ψισιν, ὅποιοι ἢ ἢ ἢ κατ' ὁμοί-
 λης γῆσοι, δὲ ὅσοι κατ' ὁμοίως,
 μὴ οἷς ἕνας ἢ ὅποιοι πρὸς ἀλλήλοισι,
 ἢ ἢ τῶ χῆ) ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ κατ' ὁμοίως

turæ efficere vellet, ad vo-
 lubilitatē rotundavit, co-
 mitēque eū sapientia quā-
 optimæ mentis effecit, cir-
 cūmque cæli æqualiter dif-
 tribuit, vt hunc varietate
 distinctum, bene Græci
 κόσμον, nos lucentē mū-
 dum nominaremus. De-
 dit autem diuinis duo ge-
 nera motus: vnum, quod
 semper esset in eodem æ-
 que, & idem in omnibus,
 atque vno modo celera-
 ret: alterum, quod in an-
 ticiam partem à conuer-
 sione eiusdem & similis
 pelleretur. Quinque autē
 reliquis motibus orbē eū
 esse voluit immobilē, &
 stantem. ex quo genere ea
 sunt sydera, quæ infixæ cæ-
 lo, nō mouētur loco, quæ
 sunt animantia, eaque di-
 uina, ob eamque causam
 suis sedibus inhaerent, &
 perpetuo manēt. Quæ au-
 tem vaga & mutabili ra-
 tione labuntur, ita genera-
 ta sunt vt supra diximus.
 Iam verò terrā altricē no-
 stram, quæ traiecto axe su-
 stinetur, diei noctisque ef-
 fectricem, eandemque cu-
 stodem, antiquissimā deo-
 nī voluit esse eorū qui in-
 tra cælum gignerētur. Fu-
 siones autē Deorū, & in-
 ter ipsos Deos concursio-
 nes, quæque in orbibus
 eorū conuersiones ante-
 cessionēsq; eueniāt, quūq;
 inter se pene contingant
 eos qui prope copulenti-
 ur contraria regione, &
 pone quos aut ante laban-
 tur, quibusq; temporibus à

τακαλύπτου), καὶ πάλιν ἀναφανόμε-
 νοι, φόβος δὲ σημεῖα τῆ μὲν ταῦτα ἕψη
 ὁμένων τοῖς διωκμένοις λογιζέσθαι
 πέμποισι, τὸ λέγειν ἀλλὰ διόψως τοῦ
 τῶν αὐτῶν μμημῆχ, μάταιος δὲ εἶν
 πόνος. ἀλλὰ ταῦτά τε ἱκανῶς ἡμῖν
 ταῦτη καὶ τὰ παρὰ θεῶν ὁρατῶν δὲ ἡμ-
 νῆτ εἰρημένα φύσεως, ἐχέτω τέλος.
 Περὶ δὲ τῶν ὁμῶν δαίμωνων εἰπεῖν
 δὲ γινώσκαι τίω ἡέσιν, μῦθον ἢ κατὰ
 ἡμῶν. πεισέον δὲ τοῖς εἰρηκόσιν ἐμπερ
 ἀν, ὁκρόνοις μὲν θεῶν οὐσιν ὡς ἐφα-
 σαν, σαφῶς δὲ πῦ τοῖς αὐτῶν περ
 ζόντες εἰδόντι. ἀδιδύατον ἔν, θεῶν πα-
 σὶν ἀπίστειν, καὶ παρὰ ἀλλοῦ τὲ εἰκότων καὶ
 ἀναγκάσιν ἀποδείξεων λέγουσιν, ἀλλὰ
 ὡς οἰκία φάσκην ἀπαγγέλλειν, ἐπο-
 μένοις τῶ νόμῳ πισυτέον. οὕτως ἔν
 κατ' ὁκείνους ἡμῖν ἢ ἡέσεις καὶ παρὰ
 πύτων τῶ θεῶν, ἐχέτω καὶ λεγέσθω. Γῆς
 ἰε καὶ Οὐρανοῦ παῖδες Ωκεανός τ' δὲ
 Τιθύς ἐγγεγάτω. ὁκ τούτων ἢ Φόρ-
 κος τὲ δὲ Κρόνος καὶ Ρέα, καὶ ὅσοι μὲν ἰε
 των ὁκ ἢ Κρόνος καὶ Ρέα καὶ Ζεύς, Ηρα
 τὲ, καὶ πάντες ὅσοις ἴσμεν πάντας ἀ-
 δελφοῖς λεγομένους αὐτῶ. ἐπὶ τῶ τοῖς τοῦ
 των ὁμῶν ὁκρόνους. ἐπεὶ οὐκ πάντες
 ὅσοι ἰε παρὰ πολλῶν φανερώς καὶ ὅσοι
 καὶ conceptu generatos editosque memoremus. Ex iis Phorcyn,
 Saturnū & Opem, deinceps Iouem atque Iunonem, reliquos quos
 fratres inter se agnatosque usurpare atque appellare solemus, &
 eorum, ut utamur veteri verbo, profapiam. Quando igitur omnes
 & qui mouentur palamque se ostendunt, & qui catenus nobis de-

nostro aspectu oblitescāt,
 rursusque emerfuerent
 incutiant rationis exper
 tibus, si verbis explicare
 conemur, nullo posito
 sub oculos simulachro ea
 rum rerum: frustra susci-
 piatur labor. Sed hæc sa-
 tis sunt dicta nobis: quæ-
 que de deorū qui cernun-
 tur, quique orti sunt, natu-
 ra præfati sumus, habeāt
 hunc terminum. reliquo-
 rum autem quos Græci
 δαίμονας appellant, no-
 stri, ut opinor, Lareis (si
 modo hoc rectè cōuersū
 videri potest) & nosse &
 nuntiare eorum ortū, ma-
 ius est quàm ut profiteri
 scribere nos audeamus.
 Credendum nimirum est
 veterib⁹ & prisca, ut aiūt,
 viris, q se progeniē deorū
 esse dicebant. itaque eorū
 vocabula nobis prodide-
 runt: nosse autem genera-
 tores suos optime pote-
 rant. Ac difficillimū factū
 est, à diis ortus fidem non
 habere, quanquam nec ar-
 gumētis, nec rationibus
 certis, eorum oratio con-
 firmatur. sed quia de suis
 reb⁹ notis vidētur loqui,
 veteri legi morisque parē
 dum est. Sic igitur ut ab
 iis est traditū, horū deo-
 rum ortus habeatur, at-
 que dicatur, ut Oceanum
 Salaciāmq; Cæli Satu ter

φαίνονται καθ' ὅσον ἂν ἐθέλωσι θεοί,
 ἦν ἔστι ἔχον, λέξ' ἑρῶς αὐτοῖς ὃ τὸ δὲ
 τὸ πᾶν ἡγήσασθε, τὰ δὲ θεοὶ θεῶν, ὧν
 ἐγὼ δημιουργός, πατὴρ τ' ἔργων, ἃ δὲ
 ἐμῷ ἡκούσθη, ἔμῳ γὰρ θέλοντος.
 τὸ μὲν δὲ δεῖν πᾶν, λυτὸν τὸ γὰρ μὴ
 καλῶς ἀρμόσθην κ' ἔχον ὅτι, λυεῖν ἐ-
 θέλην, κακῶς δὲ ἂν κ' ἐπίσθω γὰρ ἡγήσασθε,
 ἀθάνατοι μὲν ἐν ἔσθ', οὐδ' ἄλλοι
 ὅπα μὴ οὐ πᾶν δὲ λυθῆσε δὲ γὰρ,
 οὐδ' ἐθέλει ἔσθ' ἡγήσασθε, τῆς
 ἐμῆς βελήσεως, μίξις ἐπὶ δεσμοῦ
 ἔκλειπται, λαχόντες, ἐκείνων, οἷς
 ὅτ' ἐγίνεσθε σινεθεῖσθε. ναῦ οὐκ ὄλε-
 γω ἑρῶς ὑμῶν ἐνδεκνύμενος, μάστι-
 γησθε ἐπὶ ἡγήσασθε, τὰ δὲ ἡγή-
 σασθε. τούτων οὐκ ἡγήσασθε, οὐδε-
 νός ἀτελής ἐστέ. τὰ γὰρ πάντα ἐν αὐ-
 τῷ ἡγήσασθε, ἔσθ' ἡγήσασθε, εἰ μέλλει
 πᾶσι καλῶς ἔσθ', δὲ ἐμῶς δὲ τῶν
 πᾶσι ἡγήσασθε, βίβησθε μεταχόντα, θεοῖς
 ἰσάροισι ἂν. ἢ οὐκ ἡγήσασθε τ' ἡ, τὸ, τε
 πᾶσι ὄντως ἂν πᾶν ἢ, ἢ ἔπειθε κ' ἢ φύσιν
 ὑμῶν ὅτι ἢ ἡγήσασθε ζώων δημιουργίδου,
 μιμούμενοι πᾶσι ἐμῶν διδάμναι πᾶσι
 πᾶσι ὑμῶν ἡγήσασθε. καὶ καθ' ὅσον μὴ
 αὐτ' ἀθάνατος ὁμοφύμων ἔσθ' ἡγήσασθε
 καὶ, ἔσθ' ἡγήσασθε, ἡγήσασθε ὅτ' ἐν
 αὐτοῖς, τ' αἰεὶ δὲ κ' ἔσθ' ἡγήσασθε ἐθέλοντων
 ἔσθ' ἡγήσασθε, ἀπείρασ κ' ὑπαρξάμενος ἐγὼ

que omnium animantium principatum, vobisque iure & lege vo-
 lentes pareant. quorum vobis initium statisque traditur à me. Vos

clarantur quoad ipsi vo-
 lūt, creati sunt, tū ad eos
 is Deus q omnia genuit,
 fatur hæc, Vos qui deorū
 fatu orti estis, attendite.
 Quorū operū ego parens
 esse dōrō, sū, quæ per me
 facta, hæc sūt indissoluta
 nutu meo, quāquā omne
 colligatū solui potest. sed
 haudquaquā boni est ra-
 tione vinctū velle dissol-
 vere. Sed quoniā estis ori-
 ti, immortales vos quidē
 esse & iudissolubiles non
 potestis. Neutiquā tamē
 dissoluemini, neque vos
 vlla mortis fata perimet:
 nec fraus valētior quā
 consilium meū, quod ma-
 ius est vinculū ad perpet-
 uitatem vestram, quā illa
 quibus estis tū quū gigne-
 bamini, colligati. Quid
 sentiam igitur cognosci-
 te. Triagenera nobis re-
 liqua sunt, eaque mortalia,
 quibus prætermittis, cæli
 absolutio pfecta nō
 erit. Omnia enim genera
 animalium cōplexa non
 tenebit. Teneat autē oport-
 tebit, vt quæ à me ipso esse
 facta sunt, deorum vitā pos-
 sint adæquare. vt igitur
 mortali conditione gene-
 rentur, vos suscipite, vt il-
 la gignatis imitemini que,
 vim meam, qua & in ve-
 stro ortu me vsum memi-
 nistis. In quibus qui tales
 creantur vt Deorum im-
 mortalium quasi gētiles
 esse debeant, diuini gene-
 ris appellentur, teneant-

ὡρα δώσω. τὸ δ' ἵ λογιστὶ ὑμῖς ἀγα
 νάτω θνητὸν ὡραυφάιμοντες, ἀπαρ-
 γάζεσθε ζῶα καὶ ἡνῶα τε, Ἐφλύ τε
 διδόντες αὐξάνετε, ἔφθίνοντα πα-
 λιπὲρ δέχεσθε. ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν
 ὅππὶ τὸν ὑπὸ πτερον κρατῆρα, ὃν ὦ ἦ
 τὴ παντὸς ψυχῶν κεραινὴς ἔμισγε,
 ἔα τῷ ὑπὸ πτερον ὑπόλοιπα καπεχ-
 το μίσθρον, ἔσπον μὲν ἵνα τ' αὐτὸν,
 ἀκήρατα δ' οὐκέτι κατὰ ὠ-
 σαύτως, δημὰ δέυτερα ἔτετα. ζυ-
 γήσας δ' τὸ πᾶν, δειλε ψυχῶν ἰσα-
 εἰθμοῖς τοῖς ἀστροῖς, ἐν μέθ' ἑκάστη
 πρὸς ἑκάστον, καὶ ἐμβιβάσας ὡς εἰς
 ὄχημα, πῶς δ' παντὸς φύσιν ἐδῆξε,
 νόμοις τε τοῖς εἰμυδρμένους εἶπεν αὐ-
 τῆς. ὅππὶ ἡνῶα ὡραυφάιμον ἔσοιτο
 ἵετα μὲν ἡ μία πᾶσιν, ἵνα μή τις ἦα
 πῶσιν ὑπὸ αὐτῆ. δέοι δ' ἀπαρείσας
 αὐτὰς εἰς τὰ ὡραυφάιμον ἑκάστοις ἑ-
 καστα ὄργανα χρόνων φύσιν ζῶον
 τὸ θεοσεβέστατον, διπλῆς δ' οὐσίας
 ἀνθρωπίνης φύσεως, τὸ κρείττον εἶη
 ἡνῶα τοῦτον, ὃ καὶ ἔπειτα κεκλήσοιτο
 ἀνῆρ. ὅππὸς δὴ θῶμασιν ἐμφυτευ-
 θῆεν ἔξ ἀνάγκης, καὶ τὸ μὲν ὡραυφάιμον,
 τὸ δὲ ἀπίοι δ' ὡραυφάιμον αὐτῆ, ὡραυ-
 φάιμον μὲν ἀνῆρσιν ἀνάγκημον εἶη μία
 πᾶσιν ὅκα βιαιῶν παθημάτων ζύμ-
 φυτον γίγνεσθαι· δεύτερον δὲ, ἡδονῆ
 mientiore motu excitatū coniunctūque naturæ: deinde voluptate

autem ad id quod erit im-
 mortale partem attextitote
 mortalem. Ita orientur ani-
 mantes quos & viuos ala-
 tis, & consumptos sinu re-
 ciptatis. Hæc ille dixit, de-
 inde ad temperationem su-
 periorē reuertitur. In qua
 omnem animum vniuersæ
 naturæ temperans permi-
 scebat, superiorisque per-
 mixtionis reliquias fundēs
 æquabat, eodem modo fer-
 me, nisi quod non ita in-
 corrupta, vt ea quæ semper
 iislem, sed diis secundū su-
 mebat atque tertium. Toto
 igitur omni constituto, sy-
 deribus parem numerū di-
 stribuit animorū, & singu-
 los adiūxit ad singula, at-
 que ita quasi in currum vni-
 uersitatis imposuit, cōmon-
 strauitque leges fatales ac
 necessarias: & ostendit pri-
 mum ortum vnum fore om-
 nibus, eūque moderatū
 atque constantē, nec ab v-
 lo imminutum. Satis autē
 & quasi sparsis animis, fo-
 re vt certis temporum in-
 teruallis oriretur animal
 quod esset ad cultum deo-
 rum apūssimum. Sed quū
 duplex esset natura gene-
 ris humani, sic res habebāt
 vt præstantius genus esset
 eorum qui essent futuri vi-
 ri. Quum autē animos cor-
 poribus cū necessitate inse-
 uisset, quūque ad corpora
 necessitate tum accessio fie-
 ret, tum abcessio, necesse
 erat sensū existere vnū cō-
 munemque omnium, vehe-

ἔλπιμα μνηζόμενον ἔρωτα. ἄρως
 δὲ τούτοις, φόβον καὶ θυμὸν, ὅσα τὲ
 ἐπὶ ἄρως αὐτοῖς καὶ ὅπῃ αὐτῶν πῶς
 πέφυκε διεστώτα ὧν εἰ μὴ κρατή-
 σταν, ὃν δίκη βιάσονται, κρατὶ δέν-
 τας δὲ ἀδικία. Ἐὖ μὲν τὸν παροφθι-
 κόντα βιοῦς χρόνον, πάλιν εἰς τὴν ἴ-
 σωνόμου πορδύεις οἴκισιν ἄσρου,
 βίον Ἀδαίμονα ἔξοισι σφαλεῖς ἢ πύ-
 λων εἰς ἴση καὶ φύσιν αὐτῆς δευτέρω
 ἡμεσὶ μεταβάλλοι. χηλίσω δὲ ἔπει
 ἀμφοτέρω ἀφικνούμεθα ὅτι κλη-
 ρωσιν καὶ ἀφίρουν τῆς δευτέρω βίης, ἀ-
 φίρῳ ὃν ἀνὲρ Σέλη βίον ἐκάστη· ἔνθα
 καὶ εἰς ἡμεῖς βίον ἀνθρωπίνην ψυχὴν
 ἀφικνεῖται. μὴ παυόμενος ὁ ἄνθρωπος
 ἐπὶ κακίας ἔσπον ὃν κελύνοιο, καὶ
 τὴν ὁμοιότητα τῆς τῆς ἔσπου ἡμέ-
 ρως, εἰς ἴση πᾶσι αὐτῶν αἰεὶ μετα-
 βάλλει Σηλείου φύσιν ὁμοίων τῆς οὐ-
 παροφθι κόντων χηλίσω, ὅτι τῆς αὐτῆς
 καὶ ὁμοίως παροφθι τῆς ὃν αὐτῶν ἔλπει
 πᾶσι ἄρως ἢ πολὺ νόχλον καὶ ὑστερον
 παροφθι ἔκ πυρός καὶ ὕδατος καὶ
 αἰέρος καὶ γῆς, θορυβώδη καὶ ἄσρον ὃν
 ταλοῦν κρατήσας, εἰς τὸ ἴση παροφθι
 καὶ ἀφίρουν ἀφίκοιο εἰδος ἔξωως. δε-
 σευμοθετίσας ὁ πᾶσι αὐτοῖς αὐ-
 τα, ἵνα τοῖς ἔπειτα εἴη κακίας ἐκά-
 στων ἀρῶντος, ἔσπειρε τοῖς μὲν εἰς Ἡ-
 λίου, τοῖς δὲ εἰς Σελήνῳ, τοῖς δὲ εἰς τὰ ἄλλα ὅσα ὄργανα χρο-

& molestia mixtū amorē,
 pōst iram & metum, & reli-
 quos motus animi, comites
 superiorum, & his etiam cō-
 trarios dissidētes: quos qui
 ratione rexerit, iuste vix-
 rit: qui autē his se dederit,
 iniuste. Atque ille qui rectē
 & honestē curriculū viuen-
 di à natura datū cōfecerit,
 ad illud astrum quocum a-
 ptus fuerit, reuertetur: qui
 autem immoderatē & intē-
 peratē vixerit, cum secun-
 dus ortus in figuram multo
 brem transferret. & si ne tū
 quidem finem viciōrum fa-
 ciet, grauius etiam iustabi-
 tur, & in suis morib' simi-
 limas figuras pecudum &
 ferarum trāsfēretur: neque
 malorum terminum prius
 aspiciet, quā illam so-
 qui cœperit conuersionem
 quā habebat in se ipse eius-
 dem & vnus simul innā-
 tam & insitā. quod tum e-
 ueniet, quum illa quæ ex i-
 gne, aere, aqua atque terra,
 turbulenta & rationis ex-
 pertia infederint, denique
 ratione depulerit, & ad pri-
 mam atque optimam affe-
 ctionem animi peruenerit.
 Quæ quum ita designasset,
 scēque, siquid postea frau-
 dis aut vitii euenisset, ex-
 tra omnem culpam cau-
 sāmque posuisset, alios in
 terrā, alios in lunā, alios in
 reliquis mundi partes, quæ
 sunt ad spatiorum tempo-
 ris significatiōne notæ cō-
 stitutæ, spargens quasi se-

του. τὸ δὲ μὲν τὸν σπόρον, τοῖς νέοις
 παρέδωκε θεοῖς σώματα πλάσσειν
 θητὰ, τὸ, ἵε ὀπίλοιπον ὅσον ὄβι ψυ-
 χῆς ἀνθρώπινης δέον παρὰ φύσιν,
 τῆτο καὶ πάνθ' ὅσα ἀκόλαστα οὐκ εἰκοίς
 ἀπαρξασα ἰδίοις ἀρχῆν, καὶ κατὰ δυνά-
 μιν ὅπ' ἀλλοτρίαν καὶ ἀεὶ τὸ θητὸν
 διακωβερῶν ζῶον, ὅπ' μὴ κακῶν
 αὐτὸ ἑαυτῷ γίγγοιτο αἴτιον. καὶ ὁ μὲν
 δὴ ταῦτα πάντα διατάξας, ἔμεινεν
 ἐν τῷ ἑαυτῷ κατὰ πρόπον ἡδὴ ἰδρόντος
 ὁ νοήσαντες οἱ πάντες πλὴν ἑκαστοῦ
 τῶν, ἐπέδοντο αὐτῇ, καὶ λαβόντες
 αἰθέρην ἀρχὴν θητῆ ζῶον, μιμού-
 μενοι τὸ σφέτερον ἡμιερῶν, πυρὸς
 καὶ γῆς ὕδατος τε καὶ αἰέρος ἀπὸ τῆ
 κόσμου δανειζόμενοι μέρη, ὡς ἀπὸ
 δοθησόμενα πάλιν, εἰς ταῦτα λαμβά-
 νομενα ἐνεκόλλων, οὐ τοῖς οὐρανῶν
 οἷς αὐτοὶ ἐνεύχοντο δεσμοῖς, ἀλλὰ
 διὰ σμικρότητα ἀοράτοις πυκνοῖς
 γόμοις ξυμπίκτοντες, ἐν δὲ ἀπαι-
 τῶν ἀπαρξασόμενοι σώματα ἕκαστοι, ἵα
 ἡ ἀθανάτου ψυχῆς παρὰ φύσιν ἐνέδεν
 εἰς ὀπίρρυτον σῶμα καὶ ἀπὸ ῥύπον.
 αἱ δὲ εἰς ποταμὸν ὄνδρα ἔσται πολὺν,
 οὐτ' ἐκράτην, οὐτ' ἐκραιπῶντο, βία
 δὲ ἐφέροντο καὶ ἔφερον. ὡς τὸ μὲν ὄ-
 λον κινεῖται ζῶον, ἀπάκιως μὲν ὄ-
 πι τύχη παρὰ φύσιν, καὶ ἐξ ἰσχύος, τὰς δὲ
 ἀπαιτήσεις κινήσεις ἔχον. εἰς τε γὰρ τὸ

rebat. Post autem satio-
 nem eam, diis, ut ita dicā,
 iunioribus permisit ut cor-
 pora mortalia effingerent,
 quantumque esset reliquum
 ex humano animo, quod
 deberet accedere, id omne
 & quæ sequentia essent, per-
 polirent & absoluerēt: dein
 de ut huic animanti princi-
 pem se ducimque præbe-
 ret, vitamque eius pulcher-
 rimè regeret & gubernaret
 nisi quatenus ipse sua culpa
 sibi aliquid miseræ quære-
 ret. Atque is quidē qui cum
 ista composuit, cōstanter in
 suo manebat statu: qui autē
 erant ab eo creati, quū par-
 rētis ordinē cognouissent,
 hunc sequebantur. Itaque
 quum accepissent immor-
 tale principiū mortalis ani-
 mantis, imitantes genitorē
 & effectorem sui, particulas
 ignis & terræ & aquæ & ae-
 ris à mūdo, quas rursus red-
 derent, mutuabatur, easque
 inter se copulabāt: haud ul-
 dem vinculis quibus ipsi ce-
 rāt colligati, sed talib⁹ quæ
 cerni non possent propter
 paruitatem, crebris quasi cu-
 neolis iniectis, vnū efficiē-
 bant ex omnibus corpus:
 itēque in eo influente at-
 que effluente animo diuino
 ambitus illigabant. Itaque
 illi in flumen immerfi, ne-
 que tenebāt, neque tenebā-
 tur, sed vi magna tum fere-
 bant, tū ferebātur. Ita totū
 animal mouebatur illud q-
 dem, sed immoderate & fer-
 tuitō, ut lex motibus ve-
 heretur: nam & antē & pos-

πρωθεν και οπισθεν, και παλι εις
δεξια & αριστερα, και ταυτ & ανω,
& παντη κτλ τοις ες τοποις, πλαιω-
μα θεωρει.

ne, ad laevam & ad dextra,
& sursum & deorsum, mo-
do huc modo illuc * *

Πολλο γδ οντος το κατακλύζοντος η απορρέοντος κύματος, ο πλω-
σθω παρειχεν, επι μειζω θόρυβον απειραζετο τα ηδη θεωρη-
σιώντων παθήματα εκάσους, οτε πλει θεωρηκουσθε το σωμα τι-
νος εξωθεν δημοτειω ωεαυχον, η η σφραγ ηης, υρηεις τ ολιση-
μανη υδατων, ειτε ζαλη πιδυματων υω' αερος φεροιδρων και
ταληφθειη, η υω' πύτων πύτων δια ε' σωματος αι κινήσης οπι-
τω ψυχλω φερόιδρω θεωρησιον, αι δη η επιτα δια ταυτε
εκληθησαι τε & νω' επι αιδλισης (ηνα πασαι κελω). & δη η
τοτε εν ταυ παρονει πλειστη και μεγαλην πυρεχιδρωι κινήσην με-
τω ρεοντος οσδελεχως οχετω κινουσαι & σφοδρας σειουσαι ταυ της
ψυχης ωελοδοις, πτω με ταυτοδ παντα πασιν επιδησων ειναν πα-
αυτη ρεουσαι, και επιχον αρχουσαι η ισουσιν πτω ε' αυ στατερου
δισασται, ως ει ταυ διπλασις και τριπλασιου βεις εκαπερας
αποσαστες, η ταυ η μολιων η οπιτειων & εποδων μεσο-
τητας και ηνδεστες, επειδη πωιελως αυται εν ηε & ωριν υω' ο
τω ξωωδησαντος, πασας ιδυ ορε ψαι σφοδρας, πασαι δε κλασες η
δηφορας τ κωκλων εμποειν, οσα ηη ωρινω διωατων, ως τε μετ
δηλων μορις σινεχοιδρας φεραση, αλογως δε φεραση, τοτε
με εναντιας, τοτε δε πλαγιας, τοτε οπιας. οη' οταν ης υπιοις ερει-
σας πτω κεφολω μεν οπι ηης, ηεις δε ποδας θεωρηλων ανω
εχη θεωρησι, τοτε εν τούτω ταυ παθη' ητε παγονος η ηη' ορειν-
των, ταυτε δεξια αριστερα, και πα αριστερα δεξια, εκαπεροις τα
εκαλεραν φανταζετα. ταυτο δη τ' πο και τοιαυτα ετερε αι θεω-
φορα παχουσαι σφοδρας, οταν γε ταυ των εξωθεν ε' ταυτ ηηους
η τοδ στατερου ωεαυχουσαι, τοτε ταυ τον τω η τατερον τε, ταυτα-
πια τ' δηηδων θεωρησιν οριουσαι, ψυδεις & αλοητοι γεροντασιν, ε-
δεμια τε εν αυταις τοτε ωελοδος αρχουσαι ου η ηηησων οβιν. οη'

c.ii.

δι' αὐτὸν ἔξωθεν αἰσθησὶς ἰσὺς φερομένη καὶ παροισπύσασαι, ζῆνε-
 πισπαστανται καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ἅπαν κύτος, τὸ δ' αὐτὰ κραπύ-
 ρουσι, κραπύει δακοῦσι. καὶ διὰ πάντα ταῦτα τὰ πάθη νῦν κα-
 παρχαί, ἄνους ψυχῆ γίγεται τὸ παρῶτον, ὅταν σάμαλι ἐνδεθῆσθι-
 τῶ. ὅταν ὅτε τὸ αὐξὶς καὶ τῶ φῆς ἔλαπιν ἐπὶ ῥόυμα, πάλιν δὲ
 αἰσθησῶσι λαμβανόμενοι χαλιώης, πῶ αὐτῶν ὁδοῖσι, καὶ κα-
 δισῶνται μᾶλλον ὀπίοντες τοῦ χρόνου τότε ἤδη παρὸς τὸ κτ' φύσι
 ἰόντων ἡμῶν ἐκαστῶν τῶ κύκλων αἰσθησῶσι καὶ λυθύνόμενοι, τὸ
 τε δεύτερον καὶ τὸ ταυτὸ παροισπύσασαι κατ' ὄρδον, ἐμφρονα τ'
 ἔχοντα αὐτὰς γιγνόμενον ἄποτελοῦσιν. εἰ μὲν οὖν δὴ τὸ σινεπι-
 λαμβανόμεναι ὀρθῆ τῶ παρῶσεως, ὀλόκληρος ὑγίης τε παρ'
 ἰελαίς, τὸ μέγιστον ἄποφυγῶν νόσοι, γίγεται καπαμελήσας ὅ, χῶ
 λῶ τὸ βίου διαπορεύεις ζωῶν, ἀτελής καὶ ἀνόνητος εἰς ἄδου πα-
 λιν ἔρχεται. ταῦτα μὲν οὖν ὑστερά ποτε γίγεται. πῶ δὲ τὸ νῦν παρ'
 πιδεντων δὲ διηθῆν ἀκριβέστερον. τὰ ὅτε πύτων πῶ σιμά-
 των κατὰ μέρη τῶ ἡμέσεως, καὶ πῶ ψυχῆς, δι' αὐτὸ αἰτίας καὶ
 παροισπύσασαι γέρονε θεῶν τὸ μάλιστα εἰκότος ἀπυχομένοις, οὕτω καὶ
 κτ' ταῦτα πορβουμένοις, διεξιτέον. τὰ μὲν οὖν ἡμῶν πῶ ἰσὺς
 δύο οὐσας, τὸ τῶ παντὸς ἡμῶν ἄπομμησασαίμοι, πῶ φερὲς ὄν, εἰς
 σφαιροειδὲς σῶμα ἐνέδηξ, τὸ τὸ δὲ νῦν κεφθῆν ἐπινομάζο-
 μεν ὁ ἄποτατὸν τὸ ὅτι τὸ τῶ ὄν ἡμῶν πάντων δεσποτῶν. ὡ καὶ πῶ
 τὸ σῶμα παρῶσεως ὑπηρεσίαν αὐτῶν ζῆνα ἡροῖσαντες θεοί, κα-
 παροῖσαντες ὅτι πασῶν ὄσασαι κινήσας ἔσπιντο, μετῶχοι. ἰν' ἔν μὴ
 κυλινδρούμενον ὅτι τῆς, ὕψη τε καὶ βία τῆ παντοδαπὰ ἐχούσης, ἄπο
 ροῖ τὰ μὲν παρῶσεως, εἴθεν ὅτε ὀκείαν, ὄχημ' αὐτῶν τὸ τε καὶ ἄπο-
 εἴαν ἔδωσαν ὅθεν δὴ μήκος τὸ σῶμα ἔχον ἔκτα τὰ τε κῶλα καὶ
 καμπα ἔφουσε ἰεασαεσα, θεῶ μηχανησασαίμοις πορείαν. οἷς ἀπολαμ-
 βανόμενοι τὸ ἀπορῶσεως, διὰ πάντων τῶπων πορβυεσθῶσα-
 τὸν γέρονε, πῶ τὸ ἄποτατὸ τὸ ἰερωτάτω φέρων οἰκησιν ἐπὶ νῦν
 ἡμῶν. σκέλη μὲν οὖν ἡμῶν τε ταύτη καὶ διὰ ταῦτα πῶ σιμά-
 φυ. τὸ δὲ ὅπτιον τὸ παρῶσεως ἡμῶν τε καὶ ἀρχικότερον νομίζοντες

φανῆ καὶ λεῖα καλεθεῖν οὐδὲν ἐπιχαλεπόν.

Sed si in splendore confedit, tum vel eadem species, vel interdum immutata redditur,

ὅτι γὰρ τῆς ὀκτὸς ὀκτὸς τε τὸ πῦρ ὅς
ἐκατέρω κοινωρίας ὁμίλοις, ἑνὸς τε
αὐτῶν ἢ λειότητι ἐκάστῳ γυρομέ
νῳ, ἔς πολλαχῆ μεταρρῦθμθέντος,
πάντα τὰ τοιαῦτα ἰξανάγκης ἐμ-
φαίνεται τὸ πῦρ τὸ πρῶτον πυ-
ρὸς, τῆς πῦρ τὴν ὄψιν πυρὶ, πῦρ τὸ
λεῖον καὶ λαμπρὸν ζυμπαγκίγηνο-
μεθῶν. δεξιά δὲ φανταζεται τὰ ἀ-
εισερᾶ, ὅτι τῆς ἐναντίας μέρει τῆ
ὄψως πῦρ τὰ ἐναντία μέρη γίνε-
ται παρὰ πῦρ τὸ καθεστὸς ἕδος τῆς
πρῶτοβελῆς. δεξιά δὲ τὰ δεξιά, καὶ τὰ
ἀεισερᾶ ἀεισερᾶ πύνανθιον, ὅταν
μεταπέση ζυμπαγκίγηνον ὡς ζυμπα-
γκίγηνον φῶς. τὸ δὲ, ὅταν ἡ πῦρ κατὸ-
πρῶτον λειότητι, ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὄψιν λα-
βοῦσα, τὸ δεξιὸν εἰς τὸ ἀεισερὸν μέ-
ρος ἀπέσῃ τῆς ὄψως, καὶ δεύτερον
ὅπῃ τὰ πρῶτον. καὶ δὲ τὸ μῆκος στρα-
φέν τῶ πρῶτον πῦρ, τῶν τῶ ὑπὸ ἰοῦ
ἐποίησε πῦρ φαίνεσθαι, τὸ κατὰ
πρῶτον τὸ ἕδος τῆς αὐτῆς, τὸ, τὸ δὲ
πρῶτον τὸ κατὰ πάλιν ἀπέσῃ. τῶ τὸ οὐκ πάντ' ἐστὶ πῦρ ζυμπα-
γκίγηνον, οἷς θεὸς ὑπηρετῶσι χρῆται, τὴν τῆ ἀείσει καὶ τὸ δυνατὸν ἰ-
δέαν ἀποτελῶν. δεξιά ζεται ὅτι ἰσὸς πλείων, οὐ ζυμπαγκίγηνον,
ἀλλ' αἴψα ἐστὶ πῦρ πῦρ τῶν, ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα, τῶν τῶ τῶ
καὶ δεξιά χροῖα, ἔς ὅσα τοιαῦτα ἀποφραζόμεθα. λόγον δὲ οὐδένα
εὐδὲ νοῦν εἰς οὐδὲν δυνατὸν ἔχῃ ὅτι. πῦρ γὰρ ὄντων ὡς νοῦν μῆ-

Quum ignis oculorum cū
eo igne qui est ob os offu-
sus, se confudit & contulit.
Dextra autem videtur quæ
læua sunt, quia contrariis
partibus oculorum, contra-
rias partes attingunt. Re-
spondent autē dextra dex-
tris, læua læuis, cōuersione
luminum, quum ea inter se
non cohærescunt. Id fit quā
speculorum læuitas hinc il-
linque altitudinem assu-
psit: & ita dextra detulit in
læuam partem oculorū, læ-
uæque in dextrā. Supina etiā
ora cernuntur depulsionē
luminum, quæ conuertens,
inferiora reddit quæ sūt su-
periora. Atqui hæc omnia
ex eo genere sunt, quæ reu-
adiuuant causas, quibus uti-
tur ministris deus, quum op-
timum speciem quoad fieri
potest, efficit Sed æstimant
plerique non hæc adiuuan-
tia causarum, sed has ipsas
esse omnium causas, quæ vim
habeant frigoris & caloris,
concretionis & liquoris: ca-
reant autem omni intelli-
gentia atque ratione: quæ
nisi in animo, nulla alia in

τω κατὰ δαμ παροσίκαι, λεκτέον ψυ-
 χλώ· τὸτο δὲ ἀόρατον, πῦρ δὲ ἔϋ-
 δωρ καὶ ἀήρ ἔ γῆ, σώματα πάντα
 ὄρατα γέγονε. τὸ γὰρ καὶ ὀπίση-
 μης ἐραστῆν, ἠρατῆν καὶ τῆς ἔμφρο-
 τος φύσεως αἰτίας παροσίκαι μετα-
 διώκειν. ὅσαι δὲ ἴσῳ ἄλλων μὴ κινε-
 τῶν, ἔτερον δὲ ἄλλων κινε-
 τῶν γίγονται, δευτέρως ποιητόν. καὶ
 δὴ καὶ τῶντα καὶ ἡμῖν λεκτέον ἰδὲ
 ἀμφοτέρω τὰ ἴσῳ αἰτίων γῆν, ζω-
 εῖς δὲ ὅσαι μὲν τοῦ καλῶν καὶ ἀ-
 γαστῶν διμικροῖ, ἔ ὅσαι μὲν ὀπίση-
 σαι φρονήσιως τὸ πυχὸν ἀτακτον ἐ-
 κάσπε ἔξερζάρον. τὰ ἰδὲ οὐκ ἴσῳ
 ὀμῶς συμμετρητα παρὲς τὸ χῆν
 τῶν δυνάμιν ἰσῶν εἰληχεν, εἰρή-
 δω. τὸ γὰρ μέγιστον αὐτὴ εἰς ὠφέλειαν
 ἔργον, διὸ θεὸς αὐτὴ ἡμῖν δεδωρη-
 ταί. καὶ τὸτο ῥήπειον. ὅψις δὴ, καὶ τὸν
 ἑμὸν λόγον, αἰτία τῆς μεγίστης ὠφέ-
 λειας γέγονεν ἡμῖν. ὅτι ἴσῳ ἰσῶν λό-
 γον παρὲς τὸ πάντοσ λεγομένων οὐ-
 δεῖς ἀποτε ἔρρηθῆ, μήτε ἀσρα, μή-
 τε ἥλιον, μήτε οὐρανὸν ἰδόντων. ἰσῶν
 ἢ ἡμέρα τε καὶ νύξ ὀφθαλμοῖσ, μή-
 τές τε ἔ ὄντα ἴσῳ παρὲς ὁδοῖ, μεμη-
 χαίλωται μὴ αἰεθμὸν, χρόν δὲ ἔν-
 νοια παρὲς τῆς τὸ πάντοσ φύσεως
 ζήτησιν ἔδοσαν, ἔξ ὧν ἐποισάμθα

quaestionem totius naturæ impulerunt. quibus ex rebus philoso-

natura reperiantur. Ani-
 mus autem sensum omnē
 effugit oculorum. At ignis
 & aqua & terra & aer, cor-
 pora sunt, eaque cernuntur.
 Illum autem qui intelligen-
 tia sapientiaque se amato-
 rem proficitur, necesse est
 intelligētis sapientisque na-
 turæ primas causas conqui-
 rere: deinde secundas cau-
 sas rerum earum quæ neces-
 sario mouent alias, ipsæ ab
 aliis mouentur. Quocirca
 nobis sic cerno esse facien-
 dum, ut de utroque nos qui-
 dem dicamus genere causa-
 rum separatim, tam de iis
 quæ cum intelligentia sunt
 efficientes pulcherrimarum
 rerum atque optimarū, quæ
 de iis quæ vacantes prudē-
 tia, inconstantia perturba-
 tāque efficiunt. Ac de oculo-
 rum quidem causis, ut ha-
 berent eam vim quæ nunc
 habet, satis ferme esse dictū
 puto. Maxima autem eorū
 utilitas donata humano ge-
 neri, deorum munere, deinceps
 explicetur. Rerum enim
 optimarum cognitiones nobis
 oculi attulerunt. Nam hæc
 quæ est habita de Vniuersitate
 oratio à nobis, haud vnquam
 esset inuenta, si neque sidera,
 neque sol, neque cælū sub oculo-
 rum aspectum cadere potuissent.
 Nunc verò dies noctesque oculis
 cognitæ, tū mensium annorumque
 conuersiones numerum machinata
 sunt, & spatium temporis
 dimensæ, & ad

φιλοσοφίας γένος, οὐ μείζον ἀγαθὸν
οὐτ' ἦλθεν οὐθ' ἦξεν ποτὲ τῆς θνητῆς
ψυχῆς δαρηθῆν ἐκ θεῶν.

PLATO XII. DE LEG.

Γῆ μὲν οὖν ἐστὶ τῆς οἰκίσεως, ἱε-
ρα πάντα πάντων θεῶν. μηδεὶς οὖν
δευτέρως ἱερά καὶ ἱεροῦ τῶν θεῶν. χρυ-
σὸς δὲ ἐστὶ ἀργυρὸς ἐν ἄλλαις πόλε-
σιν ἰδίᾳ τῆς καὶ ἐν ἱεροῖς ὅτιν ὄπι-
φθορον κτήμα. ἤφασκε δὲ ἀπολελοι-
πὸτος ψυχῆς βιωμάτων, ἐκ βύχρεος
ἀράγημα. σίδηρος δὲ καὶ χαλκός, πο-
λέμων ὄργανα. ξύλον δὲ, μονόξυλον
ὅ, πρὸς δὲ ἐδέλη τις ἀπὸ πύργου καὶ λί-
θου ὡσαύτως, πρὸς τὰ κοινὰ ἱερά.
ὕψω δὲ μὴ πλέον ἔργον γυναικὸς
μαῖς ἐπιμιών. χρώματα δὲ λευκὰ
πρεποντ' ἀπὸ θεῶν εἶναι καὶ ἄλλοι καὶ
ἐν ὑφῆ. βαμματα δὲ μὴ πρὸς φέ-
ρην, ἀλλ' ἢ πρὸς τὰ πολέμου κοσμη-
ματα. θόρακα δὲ δῶρα, ὄρνιθες ἱε-
ρὰ ἀγάλματα, ὅσα πρὸς ἄν ἐν μαῖς ζω-
γραφοῦς ἢ μέρα εἰς ἀποτελή. καὶ τὰ λ-
λα ἐστὼ καὶ τὰ βιωτὰ ἀράγηματα
μεμνηθῆναι.

PLATO IBIDEM.

Θήκας δὲ εἶναι τῶν χωρίων, ὅπως
μὲν ὀργάνων, μηδαμῶς, μήτε τι
μέγαν, μήτε τι μικρὸν μνησθῆναι. ἀ δὲ
ἢ χῶρα πρὸς τὸ τ' αὐτὸ μόνον φύ-

phiam adepti sumus, quo bo-
nō nullum optabilius, nul-
lum præstantius neque da-
tum est mortalium generi,
deorum concessu atque mu-
nere, neque dabitur.

CIC. II. DE LEG.

Terra igitur, ut focus do-
miciliorum, sacra deorum
omnium est. quocirca ne-
quis iterum idem consecra-
to. Aurum autem & argen-
tum in urbibus, & priuatim
& in fanis, inuidiosa res est.
Tum ebur ex inani corpo-
re extractum, haud satis ca-
stum donum deo. iam & &
ferrum, duelli instrumen-
ta, non fani. Ligneum au-
tem quodque voluerit, vi-
no ἐ ligno dedicato: itē-
que lapideum, in delubris
communibus. Textile, ne
operosius quàm mulieris or-
pns menstruum. Color au-
tem albus præcipuè deco-
rus deo est cū in cæteris,
tū maximè in textili. Tin-
cta verò absint, nisi à belli-
cis insignibus.

Divinissima autem dona, a-
ues & formæ ab vno picto-
re vno absolutæ dic. Itē-
que cætera huius exempli
dona sunt.

CIC. IBIDEM.

Vetat ex agro culto, eoque
qui coli possit, vllam partē
sumi sepulchro: sed quæ na-
tura agri tantummodo effi-

ον ἐχθρὰ τῆς τετελευτηκότων σώ-
 ματα μάλιστα δι' ὑπὸ τῶς ζωῆς
 δεχομένη κρύπτειν, ταῦτα ἐκπληρῶν.
 τῶς ὅτι ἀθρώποις ὅσα ἐσφιλῶ μητηρ
 οὔσα ἢ γῆ, πρὸς ταῦτα πέφυκε βού-
 λεσθαι φέρειν, μήτε ζῶν, μήτε ἕως
 ἀποθανόντων σερείτω τὸ ζῶντι ἢ μὲν.
 χῶμα δὲ μὴ χανναίαι ὑψιλότερον
 ἢ πέντε δίδραχμῶν ἔρπον ἐν πένθ' ἡμέ-
 ραις ἀποτελέμενον λίθινα ὅτι πησι-
 ματα μὴ μείζω ποιῆν, ἢ ὅσα δέχ-
 ῶσαι τὰ τῆς τετελευτηκότος ἐξοφίμα
 βίου, μὴ πλείω τελέων ἢ ῥωϊχθῶν
 εἶχαι.

PLATO IN EPIST. I. AD DIO-
 nis propinquos.

Ἐλθόντα δὲ μεὸ ταύτη λεγέ-
 μος αὐ βίος ἀδαίμων, ἰταλιωπ-
 κῶν ἰε καὶ συρακοισίων τραπέζαν
 πλήρης, ἔδαμῃ ἔδαμῶς ἤρεσε· δὲς
 τε τῆς ἡμέρας ἐμππλάμενον ζῶν, καὶ
 μηδὲ ποτὶ κοιμώμενον μόνον νύκτωρ,
 καὶ ὅσα ἰστώ βίτη δέματ' αὐ ζῶντι
 πρὸ βίω. ἐκ γὰρ πούτων τῶν ἐθῶν οὐτ'
 ἀνφρονιμος ἔδεις ποτε γῆ ἔσθαι τῆς
 ἰσῶν πὸν οὐρανὸν ἀνθρώπων ἐκ νέε
 βίτη δέματων δάματο, οὐδ' οὐτως
 σαυμαστὴ φύσιν κραθήσεται· σώ-
 φρων δὲ οὐδ' ἄρ' μελλήσαι ποτὲ γ-
 νέσθαι.

cere possit, vt mortuorum
 corpora sine detrimento vi-
 uorum recipiat, ea potissi-
 mum vt cōpleatur. Quae au-
 tem terra fruges ferre, & vt
 mater, cibos suppeditare pos-
 sit, eam nequis nobis mi-
 nuat, néve viuus, néve mor-
 tuus. Extrui autem vetat
 sepulchrum altius quàm
 quod quinque diebus homi-
 nes quinq; absoluerint: nec
 è lapide excitari plus, nec
 imponi, quàm quod capiat
 laudè mortui incisam: nec
 plus quatuor heroicis ver-
 sibus, quos longos appellat
 Ennius.

CIC. TVSCVL. V.

Quò quum venissem, vi-
 ta illa beata quae ferebatur,
 plena Italicarum Syracusa-
 narumque mensarum, nul-
 lo modo mihi placuit: bis
 in die saturum fieri, nec vn-
 quam pernoctare solum: cae-

teraque quae comitantur
 huic vitæ:
 in qua sapiens nemo effi-
 citur vnquam, moderatus
 verò multo minus. Quae e-
 nim natura tam mirabili-
 ter temperari potest

Ἐκαστος ἡμῶν οὐχ αὐτῷ μόνον
 ζήρονεν, ἀλλὰ ἡμέσεως ἡμῶν τὸ μὲν π
 ἢ πατεῖς μερίζεται, τὸ δὲ π οἱ ἡμ
 νήσαντες, τὸ δὲ οἱ λοιποὶ φίλοι.
 prsit Plato, non sibi soli se natum meminerit, sed patriæ, sed suis : vt
 perexigua pars ipsi relinquatur,

Non nobis solum nati su
 mus : ortusque nostri partē
 patria vendicat, partem pa
 rentes, partem amici.

Atque vt ad Archytā scri

XENOPHONTIS LOCI A CI cerone interpretati.

Οὐ γὰρ δήπου ἔπος σαφῶς δοκεῖτ
 εἰδέναι, ὡς ἔδεν εἰμ ἐγὼ ἔπ, ἐπι
 δαὶ τῷ ἀνθρώπινε βίῃ τελευτήσω.
 ἔδὲ γὰρ νῦν τοῖσι γ' ἐμὴν ψυχὴν
 ἐωρεῖται, ἀλλ' οἷς διεωρεῖται, τοῖ
 ποῖς αὐτὴν ὡς ἔσαν κατεφωρεῖται.
 ταὶ δὲ τῶν ἀδικα πατόνων ψυ
 χὰς ἔπω κατενοήσατε οἷς μὲν φό
 βος τοῖς μαιφόνους ἐμβόησον, οἷς
 δὲ παλαμναῖς τοῖς ἀμοσίοις ἔπι
 πέμποισι. τοῖς δὲ φθιδύροις ταὶ πμαὶ
 δευδρεῖν ἐπ' αὐν δοκεῖται, ἢ μηδενοῦ
 αὐτῶν αἱ ψυχὰ κίελαι ἦσαν; ἔτοι
 ἔγωγε ὡς πάντες ἔδὲ τὸ το πώποτε
 ἐπίδω, ὡς ἡ ψυχὴ ἔως μ' αὐν ἐν
 θνητῷ σώματι ἦ, ζῆ ὅταν τὸ ἴετα ἀ
 παλλαγῆ, τί θνηκεν. ὁρῶ γὰρ ὅτι κτ'
 θνητὰ σώματα, ὅσον αὐν ἐν αὐτοῖς χρόνον ἦ, ἡ ψυχὴ ζῶντα παρῆ
 χεῖ. ἔδὲ γε ὅπως ἀφρων ἔσαι ἡ ψυχὴ ἐπίδω τὸ ἀφρονος σώ
 ματος δίχα ἡύηται,

Nolite arbitrari ὁ mihi
 charissimi filii, me, quum
 a vobis discessero, nusquam
 aut nullū fore. Nec enim
 dum eram vobiscum, ani
 mū meum videbatis: sed e
 um esse in hoc corpore, ex
 iis rebus quas gerebam,
 intelligebatis. Eundem i
 giter esse creditote, etiam
 si nullum videbitis. Nec
 verò clarorum virorū post
 mortem honores perma
 nerent, si nihil eorum ipso
 rum animi efficerent, quo
 diutius memoriam sui te
 neremus. Mihi quidem nū
 quam persuaderi potuit,
 animos, dū in corporibus
 essent mortalibus, vivere:
 quū exissent ex iis, emori.
 Nec verotū animum esse
 insipientem, quum ex in
 sipienti corpore euassisset:

εἶναι τὸ πέπεισμα. δὴ ὅταν ἄκρα
 τος ἢ καθαρός ὁ νοῦς ἐκκρίθῃ, τότε
 εἰ φρονιμώτατον ἔχος αὐτῷ εἶναι.
 ἐξαλυμένον δὲ ἀνθρώπου, δὴ ἀλάβεῖν
 ἕκαστα ἀπὸντα πρὸς τὸ μέγιστον,
 πλὴν τῆς ψυχῆς· αὐτὴ δὲ μόνη ἔτε
 παρῶσα οὐ τι ἀπῖστα ὄραται. ἐν-
 νοήσατε δὲ, ἔφη, ὅτι ἐγὺ περὶ μί-
 τῶ ἀνθρωπίνῳ θανάτῳ ἔδέν ὄειν
 ὑπὲρ. ἢ δὲ τὸ ἀνθρώπου ψυχὴ τότε
 δῆπου θοῶτα καταφαίνεται, καὶ
 τότε ἢ τὸ μελλόντων παρορᾷ. τότε
 γὰρ, ὡς εἴκει, μάλιστα διδρασκόμενα.

quales futuri sint quum se plane corporum vinculis relaxauerint.

XEN. ANOMNEM. II.

Καὶ Πρόδικος δὲ ὁ ἄσπερος ἐν ταῖς
 συγγραμμάσι τῷ ἀδελφῷ Ἡρακλέει,
 ὁ ἄσπερος δὲ καὶ πλείστοις ὀπιδείκνυται,
 ὡσαύτως ἀδελφῷ τῷ ἀρετῆς ἀποφαί-
 νεται, ὡς δὲ πρὸς λέξων, ὅσα ἐγὼ μέ-
 μνημαι. φησὶ γὰρ Ἡρακλέα, ἐπὶ ὅκ
 πύδων εἰς ἕβω ὠρμασσοῦ (ὅτι οἱ νέοι
 ἢ δὲ αὐτοκράτορες γυγόμενοι, δη-
 λούσιν εἴτε πῶς δι' ἀρετῆς ὁδὸν βέ-
 βησιν ἢ πῶς τῷ βίῳ, εἴτε πῶς διακα-
 χίας) ἔξελεσθῶτα εἰς ἡσυχίαν καθε-
 σθαι, ἀποροῶτα ὅποτι εἰαντὴ ὁ-
 δὸν βράπηται.

sed quū omni admisione
 corporis liberatus, purus
 & integer esse cœpisset, tū
 esse sapientem. Atque e-
 tiam quū hominis natura
 morte dissoluitur, cætera-
 rum rerum perspicuum est
 quod quæque discedant (ab-
 eunt enim illuc omnia vnde
 orta sunt) animus autē
 solus, nec quum adest, nec
 quum discedit, apparet.
 Iā verò videtis nihil mor-
 ti esse tam simile quàm
 somnum. Atqui dormien-
 tiū animi maxime decla-
 rāt diuinitatem, suam. Mul-
 ta enim quum remissi & li-
 beri sunt, futura prospici-
 unt. Ex quo intelligitur

CIC. DE OFF. I.

Nanque Herculem Pro-
 dicus dicit, quum primum
 pubesceret (quod tempus à
 natura ad deligendum quā
 quisque viuēdi viam sit in-
 gressurus, datum est) exisse
 in solitudinem, atque ibi
 sedentem, diu secum mul-
 tūmque dubitasse, quū duas
 cerneret vias, vnā volupta-
 tis, alteram virtutis, vtram
 ingredi melius esset.

Οὗτος τὸν ἄνθρωπον ὁ Κύρος λέγει· Λύσανδρον, ὅτε ἦλθεν ἄγων αὐτῷ τὰ
 πόδια τῶν συμμάχων δῶρα, ἀλλὰ τὸ
 φιλοφρονεῖσθαι ὡς αὐτὸς ἔφη ὁ Λύ-
 σανδρος ξέτω ποτὲ λιτὴ ἐν μεγάροις
 δημοθύμῳ) καὶ τὸ ἐν σὸν δέσει τῶν
 δέσπον ὅτι δὴ κινῶμαι αὐτὸν ἔφη. ἐπὶ
 τῷ ἐθαύμαζεν αὐτὸν ὁ Λύσανδρος,
 ὡς καλὰ μὲν τὰ δένδρα εἴη, δι' ἴσου
 δὲ τὰ περὶ θύμῳ, ὄρσοι δὲ οἱ σί-
 χροι τῶν δένδρων, ἀγῶνια δὲ πάντα
 καλῶς εἴη, ὁσμά τῶν πολλὰ καὶ ἡδέϊαι
 συμπαρομοιοῦν αὐτοῖς ὡς πα-
 ῖσαι. Ἐταῦτα θαυμάζων εἶπεν, ὅτι
 ἐγὼ ποῖ ὦ Κύρε, πάντα μὲν ταῦτα
 θαυμάζω ὅτι τὰ κάλλει, πολὺ δὲ
 μᾶλλον ἀγαμαίῳ καταμετρήσαν-
 τός σοι καὶ δευτέρως ἕκαστα τῶ-
 νων ἀκούσαντα τῶν ταῦτα τὸν Κύρον,
 ἠδὲ καὶ τὴν καὶ εἶπεν, ταῦτα πίνω
 ὦ Λύσανδρε, ἐγὼ πάντα καὶ διεμέ-
 τρησα καὶ διέταξα· ἐστὶ δὲ αὐτῶν φα-
 ναι, ἀ καὶ ἐφύπυστα αὐτός. καὶ ὁ Λύ-
 σανδρος ἔφη ἀποβλέψας εἰς αὐτὸν,
 καὶ ἰδὼν τῶν τε ἱματίων τὸ κάλλος
 ὧν εἶχε, Ἐπὶ οὐσῶν ἀποβλέψας, καὶ
 τῶν σρεπλῶν καὶ τῶν ψιλῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν ἄλλων κόσμου οὗ
 εἶχεν, εἶπεν, Πί λέγεις, φαίαι, ὦ Κύρει ἢ γὰρ σὺ ταῖς σῶν χερσὶ
 πούτων πὶ ἐφύπυσται καὶ τὸν Κύρον ἀποκρίνασθαι, θαυμάζεις τῶ-
 πο, ἔφη, ὦ Λύσανδρε, ὁ μνημί σοι τὸν Μίθρην, ὅταν τῶν ὑγιάνων,

Cyrum minorem, Persarum Regem, præstantem ingenio atque imperii gloria, quum Lyfander Lacedæmonius vir sūmæ virtutis venisset ad eū Sardis, eique dona à sociis attulisset, & cæteris in rebus comem erga Lyfandrum atque humanum fuisse, & ei quendā conceptum agrum ac diligenter constitum ostendisse. Quum autem admiraretur Lyfander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, & humum subactam atque puram, & suavitatem odorum qui afflarentur è floribus:

tum eum dixisse, mirari se non modò diligentiam, sed etiam solertiam eius à quibus essent illa dimensa & descripta. Et ei Cyrum respò disse,

Atqui ego ista sum omnia dimensus: mei sunt ordines, mea descriptio. multa etiã istarum arborum mea manu sunt satæ. Tum Lyfandrum, intuentem eius purpuram, & nitorem corporis, ornatumque Persicum, multo auro, multisque gemmis, dixisse,

μη πώποτε δηπῆσαι τῶν ἰδρωσῶν, ἢ ἴσῃ πολεμικῶν ἢ ἴσῃ
 γυμναστικῶν ἔργων ἰδρωσῶν, ἢ αἰεὶ ἐν γαίᾳ φιλοζυμῶν. Ἐ αὐτὸς
 ἰδρωσῶν ἔφη ὁ Λύσανδρος, ἀκούσας ταῦτα, δεξιῶσα δὴ τὴν αὐτὴν
 καὶ εἰπεῖν, Δικαιῶς μοι δοκεῖς ὡ
 Κύρε, ἄδαιμον εἶ. ἀγαθὸς γὰρ ὢν
 εὐφρῶν, ἄδαιμονεῖς.

XENOPH. OECOM.

Ἐπεὶ δὲ ταῦτα διήλθομεν, ἔφη,
 εὐτὼ δὴ ἦδη καὶ φυλακῶν διεκρίνομεν
 τὰ ἐπιπλα. ἠρχόμεθα δὲ περὶ τὸν
 ἔφη, ἀθροίζουσι οἷς ἀμφὶ θυσίας
 χρώματα, μεταταῦτα κόσμον γυμνα-
 στικῶν εἰς ἑορταῖς διηροῦμεν, ἐδῆ-
 τὰ ἀνδρῶν τῶν εἰς ἑορταῖς καὶ πόλε-
 μον, καὶ γυμναστικῶν ἐν γυμναστικῶν
 δι, γυμναστικῶν ἐν ἀθροιστικῶν ἴσο-
 δημάτα γυμναστικῶν, ἴσοδημάτα ἀν-
 δρῶν. ὀπλων δὴν φυλῆ, δὴν ἑλα-
 στικῶν ὀργάνων, ἄλλῃ σιτοποι-
 κῶν, δὴν ὀψοποικῶν, δὴν τὰ ἀμφὶ λυ-
 τῶν, ἄλλῃ ἀμφὶ μάκρας, δὴν ἀμφὶ
 βαπτῶν. Ἐ ταῦτα πάντα διεχρῆσαι
 ἰδρωσῶν, οἷς αἰεὶ δεῖ χρῆσθαι, καὶ τὰ δοιμη-
 καὶ χρωστικῶν καὶ τὰ καὶ μὴ δαπανώ-
 μενα ἀφείλομεν, διότι καὶ τὰ εἰς
 εὐφρῶν ἀπολεγομένη καὶ τὰ εἰς
 εὐφρῶν ἴσῃ ἴσῃ ὅπως περὶ
 τὸ ἴσῃ ἴσῃ. ἐπεὶ ὅτι ἐχρῆσαι
 ἰδρωσῶν πάντα καὶ φυλακῶν τὰ ἐπιπλα, εἰς
 τὰς χρώστικῶν ἀπολεγομένης ἑκα-
 στα δὴ μὴ καὶ μετὰ δὲ πῦτο,

Rectè verò te Cyre beatū
 ferunt, quoniam virtuti tuæ
 fortuna coniuncta est.

C I C. apud Columellam
 lib. x i i. cap. i i i.

Præparatis idoneis locis,
 instrumentū & supellectilē
 distribuere cœpimus. ac pri-
 mum ea secreuimus quibus
 ad res diuinas vti solemus:
 postea mundum muliebri,
 qui ad dies festos compara-
 tur: deinde ad virilem item
 dierum solennium ornatū:

nec minus calceamenta v-
 trique sexui conuenientia.

tum iam seorsum arma a
 tela seponabantur, & in al-
 tera parte instrumenta qui-
 bus ad lanificia vtitur. post
 quæ ad cibum conficiendū
 vasa (vt assolent) constitue-
 bantur. inde quæ ad lauatio-
 nem, quæ ad exornationē,
 quæ ad mensam quotidiana-
 nam atque epulationem
 pertinerent, exponebantur.
 postea ex iis quibus quoti-
 die vtiur, quod mensurū
 esset seposuimus, quod an-
 nuū quoque, in duas partes
 diuisimus: nā sic minus fal-
 lit qui exitus futurus sit.
 Hæc postquā omnia secre-
 uimus, tū suo quæque loco
 disposuim⁹: deinde quibus

ὅσοις μὲν τῶν σκυλῶν καθημέραν
 χρώνται οἰκέται, οἷσι αἰτοποικοῖς,
 ὄψοποικοῖς, τελασσερτικοῖς, καὶ εἰ
 πῶς ἴσθιουτο, ταῦτα μὲν αὐτοῖς
 τοῖς χρωμάοις δίδασκεν ὅπου δὲ
 ἰθύναι, παρεδάκαμν καὶ ἐπιτά-
 ξαμν σῶα παρέχον. ὅσοις δ' εἰς
 ἑορταῖς ἢ ξενοδοχίας χρώμεθα, ἢ εἰς
 ταῖς διὰ χρόνου πράξεσιν, ταῦτα δὲ
 τῇ Σεμία παρεδάκαμν, καὶ δει-
 ξαντες ταῖς χώρας αὐτῶν, καὶ ἀπαε-
 θμήσαντες καὶ γραψάμενοι ἕκαστα,
 εἰπομν αὐτῇ, δίδουαι τούτων ὅτω
 δέοι ἕκαστον καὶ μνησθῆσθαι ὅτω δὲ
 δίδου, καὶ ἀπολαμβάνου κατὰ
 δύναι πάλιν ὅθεν ἄν ἕκαστα λαμ-
 βάνη.

ΞΕΝΟΦ. ΟΕΚΟΝ.

Εμοὶ γάρ τοι καὶ οἱ θεοὶ ὡς ζωῆαι
 δοκοῦσι πολὺ διεσκεμμένως μάλι-
 στα τὸ ζῆλος τῆτο ἑλεθρένεαι, ὃ
 καλεῖται ἄνδρ καὶ ἄρρεν, ὅπως ὅπ
 ὠφελιμώτατον ἢ αὐτὸ εἰς πλὴν κοι-
 τωτῆαν, ἄρρεν μὲν γὰρ τὰ μὴ ἐκ-
 λιπῆν ζώων ἄνδρ, τῆτο τὸ ζῆλος καὶ
 ταμ μετ' ἀμῆλων τεκνοποιῦμενον. ἔ-
 πιτα τὸ γυροσοκοῖς κεκτῆσθ' ἑαυ-
 τοῖς, ὅκ τούτου τῶ ζῆλοισ πῆς ζωῆ
 ἀνθρώποις περὶ ζεταί. ἐπιτα δ' καὶ
 ἢ δίαπτα πῆς ἀνθρώποις, οὐχ ὡς ἄρ
 τοῖς κτήνεσιν, ὅτιν ἐν τῶ ἀίθρῳ, ἀμῆ

tidie servuli utitur: quæ ad
 lanificia, quæ ad cibaria co-
 quenda & conficienda per-
 tinent, hæc ipsa iis qui uti
 solent, tradidimus: & ubi ea
 ponerent demonstravimus,
 & ut salua essent præcep-
 imus. Quibus autem ad dies
 festos & ad hospitum adue-
 tum utimur, & ad quadam
 rara negotia, hæc primò tra-
 didimus, & loca singulis
 demonstravimus, & cuique
 sua annumeravimus, atque
 annumerata ipsi exscripsi-
 mus: eamque admonuimus
 ut quodcunque opus esset,
 sciret unde daret: & memi-
 nisset atque annotaret quid
 & quando & cui dedisset:
 & quum recepisset, ut quid-
 que suo loco reponeret.

O I C. apud Columellam
 lib. x i. cap. i.

Maritale conjugium sic
 comparatum est natura, ut
 non solum iucundissima,
 verumetiam utilissima vitæ
 societas iniretur: & ne ge-
 nus humanum temporis lo-
 ginitate occideret, pro-
 pter hoc mas cum femina
 est coniunctus.

deinde ut ex hac eadem so-
 cietate mortalibus adiuta-
 ria senectutis, nec minus pro-
 pugnacula præpararentur,
 tumetiam quò victus & cul-
 tus humanus non, uti feris,
 in propatulo ac sylvestri-
 bus locis, sed

τεγῶν δὲ Ἰηλογοῦσι· δὲ μὲν τοῖς
 μέλλουσι ἀθρώποις ἔξιν ὅ, τι εἰς φέ
 ρωσιν εἰς τὸ τεγῶν, ἔχιν τοῖς ἐργασ
 μένους ταῖς ἐν ᾧ ὑπάρθω βρασίας·
 καὶ τὸν νεατὸς καὶ σπόρος ἔ φυλεία
 ἔ νομαί, ἔ πα αἴθρια ταῦτα πάντα
 ἐργα ἔσιν· ἐκ τούτων ἢ ἔ βηπτήδρα
 γίγνεται· δὲ ἢ αὖ, ἐπιδαὶ ταῦτα
 εἰς ἐνεχθῆ εἰς τὸ τεγῶν, ἔ τὸ ἔσον-
 τος ταῦτα· καὶ τὸ ἐργασμάνε ταῖ τ
 τεγῶν ἐργα δὲ ὄμμεν ἔσιν· τεγῶν ἢ
 δὲ ἔται καὶ ἢ ἔ νεογῶν ἔκων πα
 δὲ ἔσφια· τεγῶν δὲ καὶ αἰ ἐκ τῆ καρ
 ποῦ αἰτοποιῖαι δέονται, ὡσαύτως ἢ
 ἔ ἢ τὸ ἐσθῆτος ἐκ ἔσιν ἐρίων ἐργα-
 σία· ἐπὶ ἢ ἀμφοτέρα ταῦτα καὶ
 ἐργῶν ἔ βηπτήδρα δὲ ἔται, ἔ πὲ ἐν-
 δον καὶ ἔ ἔξω, ἔ τὴν φύσιν, φάσαι,
 ἔ θυς παρεσκεύασεν ὁ θεός, ὡς ἐ-
 μοῖ δὲ καί, τὴν μὲ τῆς γυναικός, ἔ πὲ
 ἔ ἐνδον ἐργα καὶ βηπτήδρα, ἢ
 δὲ τὸν ἀνδρὸς, ἔ πὲ τὰ ἔξω ἐργα ἔ
 βηπτήδρα· ἔ ρίζη μὲν γὰ καὶ τὰ λη
 καὶ ὄδοι ποείας ἔ σραπίας τῆ ἀν-
 δρὸς τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν μᾶλ-
 λον δὲ ἔσιν καὶ πρὲν παρεσκεύα-
 σεν ὡς πὲ τὰ ἔξω ἐπὲταξεν αὐτῶ ἐρ-
 γα· τῆ ἢ γυναικὶ ἢ ἔσιν τὸ σῶμα δὲ
 καὶ τὸν φάσαι ταῦτα φύσιν, ἔ ἐνδον ἐρ-
 γα αὐτῆ φάσαι ἔ φη ἔσιν ἔξω μοι
 δὲ καὶ ὁ θεός· εἰδὼς ἢ ὅ π τῆ γυναικὶ

domi sub tecto accurandus
 erat, necessarium fuit al-
 terutrum foris & sub dio ef-
 se, qui labore & industria
 cōpararet: intus, qui tectis
 reconderet atque custodi-
 ret. siquidem vel rusticari,
 vel nauigare, vel etiam alio
 genere negotiari necesse e-
 rat, ut aliquas facultates ac-
 quireremus.

Quum verò paratæ res sub
 tectum essent congestæ, a-
 linum esse oportuit qui & il-
 las custodiret, & cætera cō-
 ficeret opera quæ domi de-
 berent administrari: nam &
 fruges & cætera alimenta
 terrestria indigebant tecto:
 & ouium cæterarumque pe-
 cudum fœtus atque fructus
 clauso custodiendæ erāt, nec
 minus reliqua vtsilia qui-
 bus aut alitur hominum ge-
 nus aut etiâ excolitur. Qua-
 re quum & operam & dili-
 gentiam ea quæ proposui-
 mus desiderarent, nec exi-
 gua cura foris acquireretur
 quæ domi custodiri oport-
 teret: iure, ut dixi, à natura
 comparata est opera mulie-
 ris ad domesticam diligen-
 tiam: viri autem ad exerci-
 tationem forensẽ & ex-
 traneam. Itaque viro calor-
 res & frigora perpetienda,
 tum etiam itinera & labo-
 res pacis ac belli, id est rusti-
 cationis & militarium sti-
 pendiorum, distribuit: mu-
 lieri deinceps, quod omni-
 bus his rebus eam fecerat
 inhabilem, domestica nego-
 tia curanda tradidit.

καὶ ἀνέφυσε καὶ ἀποπέταξε πλεῖον ἢ τῶν νεογνῶν τέκνων ἔσφλω, καὶ
 τοῦ στέρχην τὰ νεογνά βρέφη, πλείον αὐτῇ ἐδάσατο ἢ τῶν ἀνδρῶν.
 ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ φυλάττειν τὰ εἰσνεχθέντα τῆν γυναικὶ προσέταξε, γινώσκων
 ὁ θεὸς ὅτι πρὸς τὸ φυλάσσειν ἐκα-
 κιών ὅτι φοβερά ἐστὶ πλεῖον ψυχῶν,
 πλείον μέρος καὶ τοῦ φόβου ἐδάσα-
 το τῆν γυναικὶ ἢ τῶν ἀνδρῶν. εἰδὼς δὲ
 ὅτι τὸ δρῆσαν αὐτῶν δεισιφάνει ἀδι-
 κῆν τὸν τὰ ἔργα ἔχοντα, πύττω
 αὐτῶν πλείον μέρος τῶν δράσασιν ἐδάσα-
 το. ὅτι ἂν ἀμφοτέρους δεῖ τὸ δίδοναι
 τὸ λαμβάνειν, ἢ μνήμων τὸ ὄπι-
 ρηθῆναι εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέροις κα-
 τέθηκεν ὡς τε ἂν ἔχοις διελθῆναι πὸ
 περὰ τὸ ἐθνὸς τὸ δῆλον ἢ τὸ ἄρρην τούτων πλεονεκτεῖ. καὶ τὸ ἐκκαλεῖσθαι
 δὲ τῶν δεῖ, εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέροις κατέθηκε καὶ ἰσοστάθην ἐπιτί-
 σεν ὁ θεός, ὁπότερος ἂν ἢ βελόνων, εἴθ' ὁ ἀνὴρ, εἴθ' ἡ γυνὴ, τὸ πονεῖ
 πλείον φέρεται πύττω ἢ ἀγαθὸς. διὰ
 δὲ τὸ ἔφύσιν μὴ πρὸς πάντα ταῦ-
 τα ἀμφοτέρων βίβηται, διὰ
 τῶν καὶ δέον μᾶλλον διηλθῶν, καὶ
 τὸ ζῆλος ὠφελιμώτερον ἐαυτῶν
 χεῖρῶνται, ἢ τὸ ἕτερον ἐκλείπτει, τὸ ἕτερον δὲ ἀμείνον.

XENOPH. IBIDEM.

Πότερα δὲ, ἐγὼ ἔφλω, ὦ Ἰσχύμαχε
 ἔταν δεισιφάνει ὅτι βόπου, καταμαθῶν
 ἡ πύττω ἢ ἐπιτεπυτικὸς ἀνὴρ, τὸ πονεῖ
 πύττω ὠνείδων ὡς πρὸ ὅταν τέκ-
 νος δεισιφάνει, καταμαθῶν βίβηται ὅτι

c i c. apud Columellā l. x i.
 Vir egregius ille Ischomachus
 Atheniensis rogatus a Sa-
 crate,

Vt nunc, si res familiaris de-
 siderasset, mercari villicū, et
 quā fabrū, an a se institueret
 consueverit:

ὡς που ἴδης τεχνικόν, τοῦτον πειρᾶ
κλιᾶσαι) ἢ αὐτὸς παιδευέσθαι ὅτι ἔ-
ποισι αὐτὸς νῆ δὲ ὦ Σώκρατες πειρᾶ-
μαι παιδεύειν. καὶ γὰρ ὅστις μέλλει ἀρ-
χέσθαι ὅταν ἐγὼ ἀπῶ, ἀπὸ τῆς ἐμοῦ ἑπιμελόμενος, ἢ αὐτὸν καὶ δεῖ
εἶναι ὅτι ἔσται ἢ ἀπὸ ἐγὼ;

XENOPH. IBIDEM.

Οὐ γὰρ ἐπιμελεῖται ὡς φυθύση ἀμ-
πέλων, οὐδὲ αἱ οὖσαι ὅπως φέρωσιν
αὐτὰ. οὐδὲ ἔλαμον, οὐδὲ σῦκα ἐξ
ἀνῆρ. οὐ γὰρ ἐπιμελεῖται, οὐδὲ ποιεῖ ὅπως αὐτὰ ἔχη.

XENOPH. IBIDEM.

Ὅταν δὲ χαμρὸς ἢ ὑπὸ τῆς ἡλίου ἢ
διηλυκάνεδαμαφυλάς, φυλλορροῦ-
σα διδάσκει ἐαυτὴν ψιλοῦν καὶ πεπαίνειν τὴν ὄπώραν.

XENOPH. IBIDEM.

Οἶδα ἰδὸν οὖν, ἔφην, ἀκριβῶς, ὅτι
οὐδαμῶς ἀνὰ μάλλον ἢ ἰδὸν ὑλὴ ὅτι πο-
λάροις ἀναίνοισι ὑπὸ τῆς καύματος,
ἢ ὅτι ὅτι ὅτι ὑπὸ τῆς ἡλίου, ἢ εἴπερ αὐ-
τὴν ἐν μέσῳ τῆς γῆς καὶ ἐν μέσῳ τῆς ἡμέρας κινεῖται τῶν ζώων.

XENOPH. IBIDEM.

Πρὸς θεῶν, ἔφην ἐγὼ, ὦ Ἰχρόμαχε
ἢ ὡς ἔστιν διδάσκει ἢ ἔρχου αὐτὴν,
δίνου μοι.

XENOPH. IBIDEM.

Ὅς ἐμοὶ ἐδόκει εἶναι τῶν ὄντων τῶν
ἀνθρώπων ἐφ' οἷς τῶν τῶν ὀνομα δικάσιον
εἶναι, ὁ καλεῖται καλὸς τε καὶ ἄγαθός ἀνῆρ.

Ego verò, inquit, ipse in-
stituo. etenim qui me ab-
sente in meum locū sub-
stituitur, & vicarius meæ
diligentiæ succedit, is ea
quæ ego, scire debet.

c i c. apud Macrobiūm.

Neque serit vitem, ne-
que quæ sata est, diligen-
ter colit. oleum, ficus, pō-
ma non habet.

c i c. apud Nonium.

Quū verò affecta iam
propè æstate, vvas à sole
mitescere tempus est.

c i c. apud eundem.

Nullò modo facilius
arbitror posse neque her-
bas arefcere & interfici,
neque terrā ab sole per-
coqui.

c i c. apud Donatum.

Quid igitur proh deū
immortalium primū eā
docebas quæ lo?

c i c. apud Priscianum.

Homo ex eo numero
hominum qui apud nos
hoc nomine dignantur.

d. i.

ARISTOTELIS LOCI A CICE- rone interpretati.

ARIST. RHET. III.

Διὸ ῥυθμὸν δεῖ ἔχειν τὸ λόγον, μέτρον δὲ μὴ ποίημα γὰρ ἔσται, ῥυθμὸν δὲ μὴ ἀκριβῶς ἔστω ἔσται, ἐὰν μέγρι τε ἢ. τὸ ῥυθμὸν ὁ ἰσὺς ἡρατος, σκεμνός κὺ λεκτικὸς κὺ ἀρμονίης δεξιότητος. ὁ δὲ ἴαμος, αὐτὴ ὅτιν ἢ λέξις ἢ τὸ πολλῶν. διὸ μάλιστα πάντων τὸ μέτρων ἰαμοῦ εἶα φητέρονται λέγοντες. δεῖ τὸ σμύθητα γενέσθαι κὺ ὀκνησῆσαι.

ARIST. IBIDEM.

Οἱ ἰσὺς οὐκ ἄλλοι διὰ τὰ εἰρημέτα ἀφετίοι, καὶ διὸ πῦ μετρεκοί. ὁ δὲ παμὰ ληπίεος. DE INDE. Est δὲ παμὰτος δύο εἶδη ἀπικείρομα διήλοισ, ὡν τὸ μὲν ἀρχὴ ἀρμόσπει, ὡς πρὸς κὺ χρωσται. οὐτὸς δὲ ὅτιν, οὐ ἀρχὴ μὲν ἢ μακρὰ, πελοπῶσι τὸ βρεῖς βραχίαι ἔπρος δὲ ὅτιν πῶσι, οὐ βραχίαι ἀρχοισ βρεῖς, ἢ δὲ μακρὰ, πελοπῶσι. τῶ δὲ πελοπῶσι ποιεῖ.

ARIST. ETHIC. II.

Ὁμοιον οὐκ ἄλλοιον καὶ ὡς τὸ ἀδικεῖν καὶ ἀλαίειν καὶ ἀκολασαίνεσθαι (ἢ) μεσότητα καὶ ἰσχυρολῶ καὶ ἔλλειψιν. PAVLO ANTE. Πάντα γὰρ τῶντα κὺ τῶντα λέγεται πῶ αὐτὰ φῶλα (ἢ), δὴ ἔχαι ἰσχυρολῶ αὐτῶν, οὐδὲ αὐ ἔλλειψας.

CIC. IN ORAT.

Is igitur versum in oratione vetat esse, numerus iubet. IBIDEM, Quod longe Aristoteli videtur secutus, qui iudicat herou numeru gradiorē quam desideret soluta oratio: iābū autē nimis vulgari esse sermone. Itaque neque humilem nec abiectam orationem, nec nimis altam & exaggeratā probat: ple nam tamē eam vult esse

CIC. DE ORAT. III.

Probat ab Aristotele maxime pzan: q est duplex: nam aut à longa oritur, quā tres breues consequuntur: aut à breuibz deinceps tribus, extrema producta atque longa. atque illi philosopho ordini placet à superiore pzanē, posteriore finire.

CIC. TVSC. IIII.

Quamobrem nihil interet utrum moderatas perturbationes approbet, an moderatam iniustitiam, moderatam ignaviam, moderatam intemperantiam. DIXERAT, A Egritudo autem ceteraque perturbationes, amplificatae certe pestiferæ sunt: igitur etiam susceptæ, eodemmodum

in magna pestis parte versantur.

EPICURI LOCI A CICERONE
interpretati.

EPIC. EPIST.

Τὴν μακαρίαν ἀγοντες ἀμαπ-
λωταίτες ἡμέραν τοῦ βίαι, ἐξείφο-
κρῦμῖν ταυπὶ σραγυεῖα τέ τις πα-
ρικολλῶν κὶ διζευτεῖακά πάθη ἰσφ-
ρολιῶν ἐκ ἀπολείποντα τῶ οὐ ἐαυτοῖς
μεγέθοις. ἡνιπαρέταπει δὲ πᾶσι τοῦ
τοῖς τὸ κτ' ψυχρὸν χαῖρον ὅπι τῆ τ' γε-
ρονότων ἡμῖν δελοισμῶν μνήμη. σὺ
δὲ ἀξίως τις ἐκ μείρακίου πειρα-
στος πρὸς ἐμὲ καὶ φιλοθῶριαν, ὅπι-
κροδ τῶ πᾶδων Μητροδῶρου.

EPIC. IN TESTAM.

Ἐκ δὲ τῶν γηγομένων πρὸς ὁδῶν τ'
δεδομένων ἀφ' ἡμῶν Ἀμυνομάχῳ ἔ-
Τιμοκράτει, κτ' τὸ δῖνατὸν μεριζέ-
δωσαν μὲν Ἐρμάχου σκοπούμενοι εἰς
πὶ τὰ ἀναρίσματα τῶ πεπατεῖ ἔ τῆ
μπεὶ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς, ἔ ἡμῖν εἰς τ'
εἰησιμένῳ ἀγαθαὶ γνέθλιον ἡμέ-
ραν ἐκάστου ἑτοῖς, τῆ πρὸς ἑα δεκά-
τη τὸ γαμηλιῶνος. ὥστε καὶ εἰς τῶν γι-
νομένων σῦν ὁδῶν ἐκάστου μεμὸς τῶν
εἰκάσι τῶ συμφιλοσοφῶντων ἡμῖν
εἰς τῶν ἡμῶν τ' κὶ Μητροδῶρου κατὰ τε-
ταγμένῳ.

CIC. DE FIN. II.

Quum ageremus vitæ
beatum & eundem supre-
mum diem, scribebamus
hæc. Tanti autem morbi
aderant vesicæ & visce-
rum, vt nihil ad eorū ma-
gnitudinem posset acce-
dere. Compensabatur ta-
men cū his omnibus ani-
mi lætitia, quam capiebā
memoria rationum in-
uictorumque nostrorum.
Sed tu, vt dignum est tua
erga me & erga philo-
sophiam voluntate ab a-
dolescētia suscepta, fac vt
Metrodori tueare liberos.

CIC. DE FIN. II.

Vt Amynomachus &
Timocrates hæredes sui
de Hermachi sententia
dent quod satis sit ad diē
agendum natalem suum
quotannis mense Game-
lione:

itémque omnibus men-
sibus vicesimo die Lunæ
dēt ad eorum epulas qui
vnā feci philosophari sint:
vt & sui & Metrodori
memoria colatur.

Οὐ γὰρ ἔξαγε δυνάμει νοῆσαι τα-
 ραδόν, ἀφαιρῶν μὲν τὰς διὰ τῆς χυ-
 λῶν ἡδονὰς, ἀφαιρῶν δὲ τὰς δι' ἀφρο-
 διπῶν, ἀφαιρῶν δὲ τὰς δι' ἀκραμύχ,
 ἀφαιρῶν δὲ τὰς διὰ μορφῆς κατ' ὄ-
 ψιν ἡδέας κινήσεις.

I I, de Epicuro loquēs, Quippe qui testificetur, ne intelligere quidē se
 posse ubi sit aut quid sit vllū bonū, præter illud quod cibo aut potio-
 ne & aurium delectatione & obscæna voluptate capiatur.

EPIC. EPIST. AD MEN.

Οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄλλο πὸς φρο-
 νίμους καὶ καλῶς καὶ δικαίως· οὐδὲ φρο-
 νίμους καὶ καλῶς τε δικαίως, ἀλλ' ὅτι
 ἡδέως, συμπεφυκάσι γὰρ αἱ ἀρεταὶ τῶν
 ζῆν ἡδέως, καὶ τὸ ζῆν ἡδέως, πύτων
 ὅστιν ἀχώριστοι.

EPICURVS.

Τὰ τε ζῶα ἅμα τῶν ἡννηθῶναι,
 πῶ μὲν ἡδονῶν ἀπαρτεῖσθαι, τῶν δὲ πό-
 νων πρὸς κρῖναι φυσικῶς καὶ χεῖρὸς λό-
 γου. αὐτοπαθῶς οὐκ φθύζουσι πῶ
 ὁμῶς ἡδονα.

ipsa natura incorruptè atque integrè iudicante.

EPIC. EPIST. AD MEN.

Διὰ τὸ τοιοῦτον οὐ πᾶσαν ἡδονῶν ἀι-
 ρύμθαι, ὅτι ἔστιν ὅτε πολλὰς ἡδονὰς ὑ-
 πὸς αἰνοῦμεν, ὅταν πλείον ἡμῖν τὸ δεξ-
 χεῖρὸς ἐκ πύτων ἔπιται. καὶ πολλὰς ὁμ-
 ῶς ἡδονῶν, ἡδονῶν κρείττους νομίζουμεν, ἔ-

Nec equidē habeo quod
 intelligam bonum illud,
 detrahens eas voluptates
 quæ sapore percipiuntur:
 detrahens eas etiam quæ
 auditu & cætib⁹: detrahens
 eas etiam quæ ex formis
 percipiuntur oculis, suaves
 motiones. IDEM De fin.

CIC. DE FIN. I.

Non posse iucundè vi-
 ui, nisi sapiētè, honestè
 iustèque viuatur: nec sa-
 pienter, honestè, iuste, ni-
 si iucundè. IDEM Tuscul.
 III, Negat Epicurus iucū-
 dè posse viui, nisi cū vir-
 tute viuatur.

CIC. IBIDEM.

Omne animal, simulat-
 que natum sit, voluptatē
 appetere, eaque gaudere
 vt summo bono: dolorē
 aspernari vt summū ma-
 lum, & quantum possit,
 à se repellere. idque face-
 re, nondum deprauatum,
 ipsa natura incorruptè atque integrè iudicante.

CIC. IBIDEM.

Nemo enim ipsam vo-
 luptatem, quia voluptas
 sit, aspernatur, aut odit,
 aut fugit: sed quia conse-
 quuntur magni dolores
 eos qui ratione volupta-
 tem sequi nesciunt. Ne-
 que porro quisquam est
 qui dolorem ipsum,

πιδαν μείζων ἡδονὴ ὡρακολεσί, πο-
 λὺν χρόνον ὑπομείνασι τὰς δῆμιδ-
 νας. πᾶσα οὖν ἡδονὴ διὰ τὸ φύσει ἔ-
 χον οἰκίαν, ἀγαθόν, οὐ πᾶσα μὲντοι
 αἰρετή. κατὰ τὸν κῆ δῆμιδων πᾶσα,
 κακὴ, οὐ πᾶσα δὲ αἰεὶ φθικτὴ πεφυκῆα.

EPICVRVS.

Ορος τῆ μεγέθοις τῆ ἡδονῶν ἢ παν-
 τὸς ἔδῆμιδων ὑπερβαίρεσις. Et alibi,
 Οὐκ ἐπαύξεται ἡ ἡδονὴ ἐν τῇ σαρκί
 ἔπιδαυ ἅπαξ τὸ κατ' εἰ δῆμιδων
 ἔβαίρεθῆ, δημὰ μόνον ποικίλλεται.

variari non augeri voluptatē. ID EM Tufcul. 111, Non crescere volu-
 ptatem dolore detracto: summamque voluptatem, nihil dolere.

EPIC. SELECT. SEN.

Τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν εἰσι φυσικαὶ
 καὶ ἀναγκαῖαι. αἱ δὲ, φυσικαὶ καὶ ἐκ ἀ-
 ναγκαῖαι. αἱ δ', ἔτε φυσικαὶ ἔτε ἀνα-
 καῖαι, δημὰ ὡρα κενὴ δόξαν γινό-
 μεθα. IBIDEM, Ο τῆς φύσει πλοῦ-
 τος καὶ ὠρεται καὶ ἀπόρετος ὄσιν. ὁ
 δὲ τῶ κενῶν δόξαν, εἰς ἀπειρον ἐκπί-
 πει. ALIBI, Τὸ μὲν φυσικὸν πᾶν ἀπό-
 ερετον ὄσιν, τὸ δὲ κενόν, δις πόρετον.

tenta est, & parabiles & terminatas habet. inanium autem cupidi-
 tatum nec modus vllus nec finis inueniri potest. ID EM Tufcul. v,
 Cupiditates partim esse naturales & necessarias, partim naturales &
 non necessarias, partim neutrum. necessarias satiari posse penè nihi-
 lo: diuitias enim naturæ parabiles esse. secundum autem genus cupi-
 ditatum nec ad potiendum difficile censet, nec verò ad carendum. ter-
 tias, quòd essent planè inanes, neque necessitatē modò sed ne natu-
 ram quidem attingerent, funditus eiciendas putauit.

d.iii.

quia dolor sit, amet, con-
 fectetur, adipisci velit: sed
 quia nonnunquam eius-
 modi incidunt tempora
 vt labore & dolore ma-
 gnâ aliquam quærat volu-
 ptatem.

CIC. IBIDEM.

Omni autem priuatio-
 ne doloris terminari sū-
 mam voluptatē: vt postea
 variari voluptas distin-
 guique possit, augeri am-
 plicarique non possit.
 ID EM lib. 11, Quum om-
 nis dolor detractus esset,

CIC. IBIDEM.

Vnum genus earū cu-
 piditatum quæ essent &
 naturales & necessariæ:
 alterū, quæ naturales es-
 sent, nec tamen necessa-
 riæ: tertium, quæ nec natu-
 rales, nec necessariæ.
 Quarum ea ratio est, vt
 necessariæ nec opera
 multa nec impensa ex-
 pleantur. ne naturales q-
 dem multa desiderant,
 propterea quòd ipsa natu-
 ra diuitias quibus con-

EPICURVS.

Πάσας ἡ ψυχικὰς ἡδονὰς καὶ δι-
 ηδονὰς ἐπὶ σωματικαῖς ἡδοναῖς καὶ δι-
 ηδοναῖς γίγνεται. Continuo posît, ἢ γὰρ
 σόφρα τὸ παρὸν μόνον ζημαπίζει, τίω
 δὲ ψυχῶ καὶ τὸ παρελθόν καὶ τὸ παρὸν.
 pore nihil nisi præsens & quod adest, sentire possumus: animo autem
 & præterita & futura.

EPIC. select. senten.

Βραχέα θανάτου παρεμπόδιαι.
 τὰ δὲ μέγιστα καὶ κλειώτατα ὁ λογι-
 σμὸς διώκει, ἢ καὶ τὸν σωεῖ καὶ χρό-
 νον διοικεῖ καὶ διοικήσῃ. Paulo posît, Ὁ ἀ-
 πειρος χρόνος ἴσως ἔχει τίω ἡδονῶν ἢ
 ὁ πεπερασμένος.

mus esse finitum. IDEM lib. I I, Negat Epicurus diurnitatem quidē
 temporis ad beatē viuendum aliquid asserre: nec minorem volupta-
 tem percipi in breuitate temporis, quā si illa sit sempiterna.

EPIC. IBIDEM.

Οὐκ ἔω τὸ φοβούμενον λυεῖν ἑσθὲ
 ἢ κλειώτατων, μὴ κατείδωτα ἕως ἢ
 ἢ σύμπτωντες ρύσας. IDEM alibi, Εἰ μη-
 δὲν ἡμαῖς αἱ ἑσθὲ τῶν μετεώρων ἕπο-
 υμαι λιώαχλον, ἔπ τὰ πάλαι θανάτου
 ἢ ἀληθειῶν, ἐκ αὐτῶν ποτε παροσσεδέο-
 μεθα φυσιολογίας εἰς τὸ πῶ.

EPIC. IBIDEM.

Ὡς ἡ θορία πῶρα σιδηάζεται εἰς ἢ
 τὸ ὅλα βίαια μακαρότητα, πολὺ μέγ-
 ἑσθὲν ὄσιν ἢ τῆς φιλίας κατῆας.

CIC. IBIDEM.

Animi autem volupta-
 tes & dolores nasci e cor-
 poris voluptatibus & do-
 loribus. PAVLO POST,
 Nec ob eā causā nō mul-
 to maiores esse & volu-
 ptates & dolores animi
 quā corpore: nam cor-

CIC. IBIDEM.

Exiguam fortunam in-
 teruenire sapienti, maxi-
 masque ab eo & grauissi-
 mas res consilio ipsius &
 ratione administrari. nec
 maiorem voluptatem ex
 infinito tempore ætatis
 percipi posse quā ex hoc
 percipiatur quod videar-

percipiatur quod videar-

CIC. IBIDEM.

Omnium autem rerū
 natura cognita, leuamur
 superstitione, liberamur
 mortis metu, non con-
 turbamur ignorantie re-
 rum, equa ipsa horribiles
 existūt sæpe formidines.
 denique etiā morati me-
 lius erimus quum didice-
 rimus quæ natura desi-
 deret.

CIC. IBIDEM.

Omnium rerum quas
 ad beatē viuendū sapien-
 tia com parauerit, nihil ef-
 se maius amicitia, nihil
 vberius, nihil iucundius.

EPIC. IBIDEM.

Ἡ αὐτὴ γνώμη παρρεῖν τι ἐπιή-
στι καθ' ἑμὴν αἰώνιον (ἢ) δόξον, μὴ
δὲ πολυχρόνιον, καὶ πλεὺν ἐν αὐτοῖς τοῖς
ὠρεσμένοις ἀσφάλεια φιλίας μάλι-
στα κατανοῶσιν ἐν τελευτήνῳ.

EPIC. IBIDEM.

Εἴ τ' ἀπειρητὰ τ' ἀεὶ τοῖς ἀσώτοις
ἡδονῶν ἔλυε τοῖς φόβοις τῆς θανάτου καὶ
τοῖς τε ἀεὶ μετώρων καὶ θανάτου καὶ
ἡδονῶν, ἔπειτα τὸ πέρας τῆς ὀπίθου-
μιῶν ἐδίδασκεν, ἔκ δ' ἄν ποτε εἴη μὴ ὅ, τι
μαμ' ἰαμῶνα αὐτοῖς πᾶσι τοῖς εἰς πλη-
ρημένοις τῆς ἡδονῶν, καὶ οὐδ' ἀμώθεν
εὐτε τὸ ἀλγεῶν ἔτε τὸ λυπούμενον ἐ-
χοισιν, ὅτι πρὸς τὸ κακόν.

EPIC. EPIST. AD MEN.

Τὸ μὲν φυσικὸν πᾶν ἀπόεισιν ὄντι,
τὸ δὲ κενόν, διεπίεισιν. οἷτε λιπὲς χυλοὶ
ἴσταν πολυτελεῖ διαίτη τ' ἡδονῶν ἀει-
φύροισιν.

EPIC. SELECT. SENT.

Οὐ χροίζετ' ἀλγεῶν σιωπῶν ἐν
τῇ σόφῳ, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄκρον τὸν ἐλά-
ττωτον χρόνον πάρεσι. IBIDEM, Οἱ μεγά-
λοι πόνοι σιωπῶν ἐξάχρισιν, οἱ δὲ
χρόνιοι μέγιστος ἐκ ἔχρισιν.

ETC. IBIDEM.

Eadem scientia confir-
mavit animum, ne quod
aut sempiternū aut diu-
turnum timeret malum:
quæ perspexit in hoc ipso
vitæ spatio amicitiz præ-
sidium esse firmissimum.

CIC. DE FIN. II.

Si ea quæ sunt luxurio-
sis efficientia voluptatū,
liberarent eos deorum &
mortis & doloris metu,
docerentque qui essent fi-
nes cupiditatū: nihil ha-
berem quod reprehende-
rem, quum undique com-
plerentur voluptatibus,
aut haberent vlla ex par-
te aliquid aut dolens aut
ægrum, id est malum.

CIC. IBIDEM.

Naturæ diuitias para-
biles esse, & tenuissimo
victu, id est contemptissi-
mis escis & potionibus,
minorem voluptatē non
percipi, quæ rebus exqui-
sitis ad epulandum.

CIC. IBIDEM.

Maximus dolor brevis
est. ITEM, Summus do-
lor plures dies manere
non potest.

Ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς. τὸ
 γόδρα λυθὲν, ἀγαθῆτι· τὸ δ' ἀγαθῆ-
 τῶν, οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς. IDEM Epist. ad
 Men. Μὴδὲν πρὸς ἡμᾶς ἔῃ τὸν θά-
 νατον. ἐπὶ πάν ἀγαθὸν & κακὸν, ἐν ἀγαθῆσι· στερησι δ' ὅστιν ἀ-
 δλίσεως ὁ θάνατος.

Mortem nihil ad nos
 pertinere. quod enim dis-
 solutū sit, id esse sine sen-
 su: quod autem sine sen-
 su sit, id nihil omnino ad
 nos pertinere.

LOCI CICERONIS, IN QUIBUS
 Stoica dogmata cum ex aliis tum ex Zenone & Chry-
 sippo interpretatur.

STOICORVM DOGMATA.

Μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἔῃ. καί,
 αὐταρκῆ εἶναι τιμὴν ἀρετῆς πρὸς δι-
 δαμονίαν.

nixam hoc honesto, nullam requirere voluptatem, atque ad beatè vi-
 uendum seipsa esse contentam. IDEM lib. 111, Nihil præter virtutem
 in bonis ducere.

EX INTERPRETATIO-
 neCiceronis in lib. De
 finibus 111.

Stoici negant bonū quic-
 quam esse nisi quod ho-
 nestum. virtutem autem,
 quam esse nisi quod ho-
 nestum. virtutem autem,

Ἀρχαὶ τῶν καθήκοντων, & πρῶ-
 σα κτ' φύσιν.

CIC. DE FIN. 111.

Officia proficiscuntur
 ab initiis naturæ.

Ζῆλον κατ' ἐμπειρίαν τῶν κτ' φύ-
 σιν συμβαινόντων.

IBIDEM.

Vivere scientiam adhi-
 bentem earum rerū quæ
 natura cueniant.

Ἀγαθὸν ὁ χρότος ἐκ αὐξῆς πρὸς
 γνώμῃος. IDEM, Πῶς ἀγαθὸν ἐπ' ἀ-
 κρον ἔῃ ἀρετὸν, & μήτε ἀρεσιν μήτε
 ὅπιτασιν ὅπι δὲ χάρα.

IBIDEM.

Ipsū bonum crescēd
 accessionē nullā habet.
 IDEM, Ipsū bonum non
 accessione, neque crescē-
 do aut cum cæteris con-
 parando, sed propria vi

sua & sentimus & appellamus bonum.

Καὶν ἀκαρές τις ὄρας ἤχηται φρό-
 νιμος, οὐδὲν πρὸς ἀδαιμονίῳ ληφ-
 ληφθῆσεται τὸ πὺν αἰῶνα χρωδίου τῆ
 αὐτῆ καταβιοῦτος.

Ὡς τὸ οὐ πῆχυν ἀπέχων ἐν τῆ θα-
 λάτῃ τῆς ὀπιφανείας, οὐδὲν ἤπλον πνί-
 γεται τὸ καταδέδουκότος ὄρμας πεντα-
 κοσίας· οὕτως ὅδε οἱ πελάγοντες ἀρε-
 τῆ, τῶν μακρὰ ὄντων ἤπλον εἰσιν ἐν κα-
 κία. Ἐκαστὸς οἱ τυφλοὶ, τυφλοὶ εἰ-
 σι καὶ ὀλίγον ὑστερον ἀναβλέπιν μέλ-
 λουσιν· οὕτως οἱ παροκπίοντες, ἀχρεῖς ὅ-
 τῳ ἀρετῶν ἀποδύωσιν, ἀρόητοι καὶ
 μοχθηροὶ διαβόηουσιν.

Τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι πελικά,
 τὰ δὲ ποιητικά, τὰ δὲ πελικά ἔστι ποιη-
 κά· τὰ μὲν αὖτὸ φίλον, καὶ τὰς ἀπ' αὐτῶ
 γνωμῶν ἀφελείας, ποιητικά εἶναι ἀγα-
 θὰ· τὰ ἄρτος δὲ καὶ φρόνημα, καὶ ἕθου-
 εἶαν ἔστι τέρψιν καὶ ἀφροσύνη ἔστι δὲ
 πῆλαι, καὶ πᾶσαι τῶν κατ' ἀρετῶν παρὰ τῶν πελικά.

Τῶν παροκπιμένων, τὰ μὲν δὲ αὐτὰ
 παροκπιῶν, τὰ δὲ δὲ ἐπερα· τὰ δὲ, καὶ
 δὲ αὐτὰ καὶ δὲ ἐπερα· δὲ αὐτὰ μὲν, ἀ-
 φύια, παροκπιῶν, καὶ τὰ ὁμοία· δὲ ἐπε-
 ρα δὲ, πλοῦτος, ἀγύμνια, καὶ τὰ ὁμοία.
 δὲ αὐτὰ δὲ καὶ δὲ ἐπερα, ἰσχυρὸς, ἀγα-

IBIDEM.

Nō optabilior nec ma-
 gis expetenda beata vita,
 si sit longa, q̄ si sit brevis.

IBIDEM.

Vt qui demersi sunt in
 aqua, nihilo magis respi-
 rare possunt, si longē nō
 absunt a summo, vt iam
 iamq; possint emergere,
 quā si etiā tū essent in
 profundo: nec catulus ille
 q̄ iā appropinquat vt vi-
 deat, plus cernit quā is
 qui modō est natus: item
 qui processit aliquantum
 ad virtutis aditū, nihilo
 minus in miseria est quā
 ille qui nihil processit.

IBIDEM.

Vt bonorum alia sūt
 ad illud vltimum perti-
 nentia: alia autem, effi-
 cientia: alia vtrunq; de
 pertinentib; nihil est bo-
 num, præter actiones ho-
 nestas: de efficiētibus, ni-
 hil præter amicam.

IBIDEM.

Hæc quæ præposita di-
 cimus, partim sunt per se
 ipsa præposita, partim
 quod aliquid efficiūt, par-
 tim vtrūque, per se. vt q-
 dā habitus oris & vultus,
 vt status, vt motus: in qui-
 bus sunt & præponenda
 quædam & reicienda. a-
 lia ob eam rem præposi-

δησία, ἀριότης. δι' αὐτὰ μὲν, ὅτι καὶ
φύσιν ὄσι· δι' ἔπειτα δὲ, ὅτι ἀειπιεῖ
χρείας ἐν ὀλίγας.

Τὴν πρὸς τὰ τέκνα φιλοσοφίαν
φυσικὴν ἔστι. ἴτε μ. Τὴν πρὸς τὰ τέκνα
φιλοσοφίαν, ἀρχὴν ἡμῶν κοινωρίας τῆς
δικαιοσύνης ἡδὲ μέτροι.

Τὸν κόσμον οἰκῶσθαι καὶ νοῦν καὶ
πρόνοια.

Εὐλόγως τὴν ἀξίαν εἰαυτὸν ἔβριε τὴν
θρόν καὶ ἡσυχίαν πατρὸς καὶ ἡσυχίαν φίλων.

Ἀλλὰ μὲν ἔστι ἐν ἐρημίᾳ βιώσθαι
ὁ σπουδαῖος. κοινωτικὸς γὰρ φύσιν καὶ
παρακλιτικός.

Μηδὲν ἔστι δίκαιον ἀνθρώπου πρὸς
τὰ ἄλλα ζῶα.

Πολιτεύσεσθαι τὸν σφρόν, καὶ γαμή-
σθαι καὶ παιδοποιήσεσθαι· καὶ ἐραδίσε-
σθαι δὲ τὸν θρόν ἢ νέων ἐμφαινόν-
των διὰ τὸ εἶδος τὴν πρὸς ἀρετὴν
ἀφύϊαν· κινεῖν τε τὸν σφρόν φασί.
autem rationem atque vitam alii cadere in sapientē dicūt si quis, &c.

Φύσιν τὸ δίκαιον ἔστι, καὶ μὴ θεῖον.

ta dicentur quod ex se aliquid efficiant, ut pecunia: alia autem ob vitraque rē, ut integri sensus, ut bona valetudo.

IBIDEM.

Natura fieri ut liberi a parentibus amentur: a quo initio profectam communem humani generis societatem persequimur.

IBIDEM.

Mundum regi numine deorum.

IBIDEM.

Vt laudandus sit is qui mortem oppetat pro Republica.

IBIDEM.

Quodque nemo in solitudine vitam agere velit, facile intelligitur nos ad coniunctionem congregationemque hominum & ad naturalem communitatem esse natos.

IBIDEM.

Homini nihil iuris esse cum bestiis.

IBIDEM.

Vt sapiens velit gerere & administrare Rēp. atque ut è natura viuat, uxorem adiungere & vellet ex ea liberos procreare. ne amores quidem sanctos à sapiente alienos esse arbitrantur. Cynicorum se arbitrantur. Cynicorum se arbitrantur. Cynicorum se arbitrantur.

IBIDEM.

Ius quod ita dici appellarique possit, id esse natura

Αναμνηστικὸς ἔστι τὸς θεοῖς, ὡς ἀπὸ
ἐπιώπιος ἔστι ἀμνηστία π. ἀβλαβῆς
π. ἔστι. ἢ γὰρ ἄλλως βλάβη, ἢ τε αὐτῶν.

STOICORVM DE-
finitiones.

Πάθος ὅτιν ἢ ὄχλος ἐ πᾶσι φύ-
σιν ψυχῆς κίτησι. ΙΤΕΜ, Πάθος ὅτιν
ὄρμη πλεονάζουσα. ΙΤΕΜ, Δοκεῖ δὲ τῶ
πάθῃ κρίσις ἔστι.

vehementiorem. PAVLO POST, Omnes perturbationes iudicio cē-
sent fieri & opinione.

Βούλησις, βύλοχος ὄρεξις. ὅτι θυ-
μία, ὄρεξις ἄλοχος. ΙΤΕΜ, Χαρά, βύ-
λοχος ἔπιπαισι. ἡδονή, ἄλοχος ἔπιπαι-
σις. ΙΤΕΜ, Ευλάβεια, βύλοχος ἔκκλι-
σις. Cui opponitur φόβος.

Lætitia gestiens vel nimia, sine ratione, animi elatio. ΙΤΕΜ, A malis
natura declinamus; quæ declinatio si cum ratione fiet, cautio appelle-
tur: quæ autem sine ratione, metus.

Λύπη ὅτι συστολή ἄλοχος. ΙΤΕΜ,
Λύπη ὅτι δοῦσα πᾶσι φάσι κακοῦ πα-
ρησίας αἰτίαν ἔστι μειώσεως καὶ συστολῆς
δοκιμῆς.

Φόβος, πᾶσι δόκῃ κακοῦ. ΙΤΕΜ,
Οἶκος, φόβος μελλούσης ἐπιεργίας.

IBIDEM.

Alienum esse à sapien-
te nō modo iniuriam cui
facere, verum etiam noc-
cere.

EX INTER-
pretatione Cice-
ronis.

TVSC. IIII.

Perturbatio sit, auersa
à recta ratione contra na-
turam, animi commotio.
PAVLO POST, Pertur-
bationem esse appetitū

vehementiorem. PAVLO POST, Omnes perturbationes iudicio cē-
sent fieri & opinione.

IBIDEM.

Voluntas, quæ quid cū
ratione desiderat. Libi-
do, vel cupiditas effrana-
ta, quæ aduersa ratione
incitata est vehementius.
ΙΤΕΜ, Gaudium, quum
ratione animus mouetur
placide atque cōstanter.

Lætitia gestiens vel nimia, sine ratione, animi elatio. ΙΤΕΜ, A malis
natura declinamus; quæ declinatio si cum ratione fiet, cautio appelle-
tur: quæ autem sine ratione, metus.

CIC. IBIDEM.

AEgritudo sit animi ad-
uersante ratione contra-
rio. PAVLO POST, AE-
gritudo est opinio recens
mali præsentis: in quo de-
mitti cōtrahique animo
rectum esse videatur.

IBIDEM.

Metus, opinio impen-
dētis mali. ΙΤΕΜ, Pigri-
tia, metus consequentis
laboris.

Ελεος, λύπη ως ἐπὶ ἀδικίᾳ κα-
κοπαθοῦσι.

Αχθος, λύπη βαρύνουσα. ΙΤΕΜ, Ο-
δύνη, λύπη ἐπιπόνοος.

Φθόνος, λύπη ἐπ' ἀμοτειοῖς ἀγα-
θοῖς. ΙΤΕΜ, ζήλος δὲ, λύπη ἐπὶ τῷ
ἄλλῳ παρῆναι ὧν αὐτὸς ἐπιθυμῆ, καὶ
ἐκ ἑξῆς. Ζηλοστυπία δὲ, λύπη ἐπὶ ὧ ἀλ-
λῳ παρῆναι ὧν αὐτὸς ἐπιθύμησε καὶ
ἑξῆς.

alter quoque potiatur eo quod ille ipse concupierit.

Επιχαυρεκακία, ἡδονὴ ἐπ' ἀμο-
τειοῖς κακοῖς. Κήλησις, ἡδονὴ δι' ὧ-
των κατακλιούσα.

Οργή, ἐπιθυμία ὑμφείας τῆ δα-
κοῦτος ἡδικηκέναι ἢ παροικόντως.
Μίλις, ὀργὴ πεπαιωμένη καὶ ἐπὶ κό-
πος τῆ ἐπιτηρητικῆ. Ουμός, vel vt Cic.
δύμφοσις, ὀργὴ ἄρχομένη.

Νόσημα, οἷσις σφόδρα δοκοῦντος
αἰρετῆ. ΙΤΕΜ, Ἀρρώσημα, ἐπὶ νόσημα
καὶ ἀδενείας.

Ægrotatio, morbus cum imbecillitate.

Ερωτα εἶν' ἐπιβολῆ φιλοποιίας
διὰ κάλλος ἐμφανόμορον.

IBIDEM.
Misericordia est ægri-
tudo ex miseria alterius
iniuria laborantis.

IBIDEM.
Angor, est ægrotatio pre-
mēs. IBIDEM, A Erinā,
ægritudo laboriosa.

IBIDEM.
Inuidētia est ægrotatio
suscepta propter alterius
res secundas. IBIDEM,
Æmulation, ægrotatio si
eo quod cōcupierit, alius
potiatur, ipse careat. Ob-
trectatio autem est eaque
intelligi zelotypiam vo-
lo, ægrotatio ex eo quod

IBIDEM.
Maluolētia, voluptas
ex malo alterius. Delecta-
tio, voluptas suauitate au-
ditus animum delinens.

IBIDEM.
Ira, libido puniēdi eius
qui videatur læsisse iniu-
ria. Odium, ira inuete-
rata. Inimicitia, ira vici-
scendi tempus obseruans.
Excandescētia, ira na-
scens & modò existens.

IBIDEM.
Animi ægrotatio, opinā-
tio vehemēs de re nō ex-
petēda, tanquāvalde expe-
tenda sit, inhærens & pe-
nitus insita. PAVLO POST,
IBIDEM, circa finē libri,

Amorē ipsum, conatū
amicitiæ faciendæ ex pul-
chritudinis specie, desinens

Προηγμένα, τὰ ἀδιάφορα ἂ καὶ ἀξίῳ ἔχῃ.

Ἐλευθερία, ὅτιν ἔξοισία αὐτοφραγίας. Δουλεία, σέρησις αὐτοφραγίας.

Haec sunt definitiones.

Τὴν παρῶτιν ὀρμηλὴν τὸ ζῶον ἴχθυον ὅτι τὸ πνεῖν ἐαυτὸ, οἰκειούσης αὐτῆς φύσεως ἀπ' ἀρχῆς. ITEM CHRYSIPPVS περὶ πελῶν, Γράτων οἰκειῶν ἔστι πάντες ζῶα ἢ αὐτῶν σὺντασιν καὶ ἑαυτῆς σωεῖσθαι. οὐτε γὰρ δημοτεῶσιν εἰκὸς ἢν αὐτὸ τὸ ζῶον, ἢ τε ποιῆσαι ἑαυτὸ, μήτε δημοβῖῶσιν μήτε ἐν οἰκειῶσιν ἀπολείπειν τῶν λέγειν συσσησμένῳ αὐτὸ οἰκειῶσ παρὸς ἐαυτὸ. οὐτὼ γὰρ τὰ βλάπτοντα διώξει, καὶ τὰ οἰκεία παρῶσι.

IBIDEM, Primum est officium ut se cōseruet in naturæ statu, deinceps ut ea teneat quæ secundum naturam sint, pellatque contraria.

CHRYSIPPVS.

Τὸ ἀγαθὸν, αἰρετὸν τὸ δὲ αἰρετὸν, ἄρετὸν τὸ δὲ ἀρετὸν, ἐπαμνετὸν τὸ δὲ ἐπαμνετὸν, καλόν.

bonum, omne laudabile est: quod autem laudabile est, omne honestum est. bonum igitur quod est, honestum est.

EX DEMOCRITO.

CIC. DE FIN. I.

Οὐσίας ἀπίρους τὸ πλῆθος, ἀτόμους τὸ καὶ ἀδιάφορος, ἐπὶ δὲ ἀποίους ἑαυτῶν ὅντων κενῶ φέρειν δυνάμει

Atomos, id est corpora indiuidua, propter solitudinem in infinito inani, in quo nec summum, nec infimum, nec mediū,

nec vltimum, nec extremum sit, ita ferrū

CIC. DE FIN. III.

Præpositum vel Præcipuū, quod sit indifferēs, cū æstimatione mediocri.

CIC. PARAD.

Quid est enim libertas? potestas viuēdi ut velis. PAVLO POST, Seruitus, obediētia fracti animi & abiecti, & arbitrio carentis suo.

CIC. DE FIN. IIII.

Nosmetipsos commēdatos esse nobis, primaque ex natura hanc habere appetitionem, ut conseruemus nosmetipsos.

IBIDEM lib. III, Simulatque natum sit animal, ipsum sibi conciliari & cōmendari ad se conseruandum, & ad suum statum, & ad ea quæ cōseruantia sunt eius status, diligenda: alienari autem ab interitu iisque rebus quæ interitum videantur afferre.

CIC. DE FIN. IIII.

Quod bonum sit, id esse optabile: quod optabile, id esse expetēdū: quod expetendum, laudabile. IBIDEM lib. III, Quod est

μέναι. ὅταν δὲ πελάσωσιν ἐμῆλαις, ἢ
συμπέσωσιν, ἢ ἀειπλάκωσι, φαίνεαδ
τῶν ἀθροισμένων τὸ μὲν, ὕδωρ, τὸ δ',
πῦρ, τὸ δὲ, φυτὸν, τὸ δὲ, ἄνθρωπον. Ἐπὶ
αἵματα οὐδέποτε λήξαι κινήσεως.

vt concursuionibus intet
se cohaereat: ex quo ef-
ficiatur ea quae sunt quae-
que cernantur omnia. eū-
que motū atomorū nul-
lo à principio sed ex æ-
terno tempore intelligi
conuenire.

EXCRANTORE.

CIC. TVSC. III.

Μὴ νοσήϊδμ' νοσήσαι δὲ παρείη
ἕς ἀδελφίς, εἴτ' οὐκ ἔμνοιστο ἕ τῶν
ἡμετέρων, εἴτ' ἀποσώτο. τὸ γὰρ ἀνώ-
δμων ἔστο, ἐκ ἀδελφῶν ἐγγίνε-
ται μισῶν τῶν ἀδελφῶν. τεθηρωῶσαι
γὰρ εἰκὸς ἐκεῖ μὲν σῶμα τοιοῦτον, ἐν-
ταῦτα δὲ ψυχῶ.

Ne agrotas sim: sed si
fuerim, sensus adsit, siue
secetur quid, siue auella-
tur à corpore. nam istue
nihil dolere, nō sine ma-
gna mercede contingit,
immanitatis in animo;
stuporis in corpore.

EX ANACHARSIDE.

Ἀναχάρσις Ἀπώνι.

CIC. TVSC. V.

Ἐμοὶ μὲν ἀείκλιμα, χλαῖνα σκυ-
θηκή, ὑπόδημα, δέρμα ποδῶν κοίτη
δὲ, πᾶσα γῆ· δειπνον καὶ ἀριστον, γά-
λα καὶ τυρὸς καὶ κρέας ὀπίον· πίνειν, ὕ-
δωρ. ὡς οὐκ ἀγορεύεις μου ὁρλήων οἱ
πλείστοι ἐνεκεν ἀορλήνται, ἀφραγμοῦ
παρὸς με, εἴπνα μου χρείαν ἔχεις. δῶ-
ρα δὲ οἷς ἐνδύρατε, ἀνιδωροῦ μά-
τι. ὑμεῖς δὲ ὅσοι καθρηδονίων εἰς χα-
μαι σὴν ἀνέθετε θεοῖς.

Anacharsis Annoni S.
Mihī amictui est Sey-
thicū tegmē, calceamen-
tum solorum callum, cū-
bile terra, pulpamentum
fames. lacte, caseo, carne
vescor. Quare vt ad quie-
tum me licet venias. Mu-
nera autem ista quibus es
delectatus, vel ciuibus
tuis, vel diis immortalī-
bus dona.

Hactenus ex philosophis.

EX POLYBIO historico.

CIC. DE OFF. 1.

Τῶν δὲ προχειροταμείων δέκα
 τοὺς ὑπεφανεστάτους, ὀρκίσαι ἢ μὴ ἐ-
 πανήξιν πρὸς αὐτὸν, ἔπειτα τούτοις.
 εἰς τὸ ἦν προχειροτάτων, ὁκπορθό-
 ρμος ὁκ τῷ χάρακος ἡδὴ, καὶ ἡ φή-
 σαι ὑπελεῖναι, πάλιν ὀρέκα μὴ, ἔ-
 λαβὼν τὸ καταλειφθῆν, αὐθις ἀπέ-
 λυτο νομίζων διὰ τῆς ἀναχωρήσεως
 πτηρικῆναι τὴν πίσιν καὶ λευκῆναι τὴν
 ἔρκον.

lib. 1. Quum enim Annibalis permissu exisset de castris, rediit paulo
 post, quod se oblitum nescio quid diceret. deinde egressus de castris,
 iureiurando se solutum putabat.

Quos decem Romana
 adstrictos misit iureiurā-
 do se redituros esse. 1-
 DEM lib. 111, Ex decem
 nobilissimis qui tū erant
 missi, nouem reuertisse di-
 cit, re à Senatu non im-
 petrata. vnum ex decem,
 qui paulo post quàm erat
 egressus è castris, redif-
 set, quasi aliquid esset o-
 blitus, Romæ remāsisse.
 reditu enim in castra, li-
 beratū se esse iureiurādo
 interpretabatur. 1 D 8 M

Quæ supersunt scriptorum Græcorum particula à Cicero Latino facta,
 et post carminum Græcorum interpretationes, reperientur.

CARMINA GRÆCA

HOMERI, ARATI, EVRI-
minibus Latinis à Ci-

EX HOMERI

Ιλιάδος β.

Τλήτη φίλοι καὶ μείνατ' ὅπι χροῖον, ὄφρα δαῶνδρ
 Εἰέπον Κάλχας μαυτεύεται, ἢ ἔ οὐκί.
 Εὐ γὰρ δὴ πηγεῖδ' ἰδρὸν ὀϊ φρεσίν, ἐστὶ δὲ πάϊπς
 Μάρτυροι, ὅς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι.
 Χηζά τε καὶ παροίξ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα ἦτες ἀχαιῶν
 Ηγέροντο, κακὰ Πριάμω καὶ Τρωσὶ φέρουσαι,
 Ημεῖς δ' ἀμφὶ παρὶ κρῖνῶν, ἱεροῖς κτ' βωμοῖς
 Ερδοιδρ ἀθανάτοισι τιλιέστας ἐκατόμβας
 Καλῆ ἕσθ' ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ,
 Ενθ' ἐφαίη μέγα σῆμα, δρᾶκρον ὅπι τῶπα σαφροῖος,
 Σμερδαλέος, τὸν ῥ' αὐτὸς οὐλύμπιος ἦκε φόωσδε.
 Βωμοδ' ὑπὸ αἴξας, παρὸς ῥα πλατανίστον ὄρουσεν.
 Ενθα δ' ἔσαν σραδοῖο νεοασοί, γήπια τέκνα,
 Οἷω ἔπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοισ ὑπὸ πεπηνώπης,
 Οκτῶ ἀτὰρ μήτηρ ἑνάτη ἰῶ, ἢ τέκε τέκνα.
 Ενθ' ὄχε τοῖς ἐλεεναὶ κατήσθε πτερυγῶτας.
 Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶ το ὀδυρομένη φίλα τέκνα.
 Τίω δ' ἤελιξ αἰδρος, πῆρυγος λάβεν ἀμφιερχῆσ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κτ' ἰκν' ἔφαγε σραδοῖο, καὶ αὐτίω,
 Τὸν μὲν, ἀείζηλον θῆκε θεός, ὅσπερ ἔφηνεν.
 Λᾶρυ γάρ μιν ἔθηκε Κρότης παῖς ἀγκυλομήπιω.
 Ημεῖς δ' ἔσταότες, θαυμάζοιδρ οἶον ἐτύχθη.
 Ως οὖν δὴνὰ πέλωρα θεῶν εἰσήλθ' ἐκατόμβας,

CVM ALIORVM, TVM
PIDIS, SOPHOCLIS, CAR-
cerone interpretata.

ILIAD E.

Cic. De diu. II.

Ferte uiri & duros animo tolerate labores,
Auguris ut nostri Calchantis fata que anis
Scire ratos ne habeant an uanos pectoris orsus,
Nanque omnes memori portentum mente retentant
Qui non funestis liquerunt lumina fati.
Argolicis primum ut uestita est classibus Aulis,
Que Priamo cladem & Troie pestem que ferebant,
Nos circum latices gelidos, fumantibus aris,
Aurigeris diuūm placantes numina tauris,
Sub platano umbrifera, fons unde emanat aquai,
Vidimus immani specie tortū que draconem,
Terribilem, Iouis ut pulsu penetraret ab ara,
Qui platani in ramo, foliorum tegmine septos
Corripuit pullos: quos quum consumeret octo,
Non super tremulo genitrix clangore uolabat,
Cui ferus immani lanauit uiscera morsu.
Hunc, ubi tam teneros uolucres matrēque peremit,
Qui luci ediderat genitor Saturnius, idem
Abdidit, & duro formauit tegmine saxi.
Nos autem timidi stantes mirabile monstrum
Vidimus in medijs diuūm uersarier aris.

Tum Calchas

c.i.

Κάλχης δ' αὐτὴν ἔπειτα θεοπροπέων ἀγρόβυε,
 Τίπτε' ἄνεω ἐγγύεσθε καρηκομόωντες ἀχαιοίς
 Ἡμῖν μὲν πόσι' ἔφηνε τίεσσι μέγα μηπέετα ζῆς,
 Οψιμον, ὄψιτέλεστο, ὅτι κλέος ἔποτ' ὀλείται.
 Ὡς εἴπ' ἔτι τίν' ἔφαγε σφραδαῖο, καὶ αὐτῶν,
 Οκλίω, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἴω ἢ τέκε τέκνα·
 Ὡς ἡμεῖς τοσαῦτ' ἔτεα πηολεμίζομεν αὐτοῖσι,
 Τῶ δὲκάτω δὲ πόλιν αἰρήσομεν ἄρυάγμαν.
 Κεῖνός τ' ὡς ἀγρόβυε, πὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

Ιλιάδος ζ.

Ἡτοὶ ὁ καππέδιον τὸ δῆμιον οἶος δῆ᾽ ἄπο,
 Ον θυμὸν κατέδων, πᾶντων ἀνθρώπων δέεινων.

Ιλιάδος η.

Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαυ καταπυθνεῖως,
 Ον ποτ' ἀειτεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἐκτωρ.
 Ὡς ποτέ τις ἔρρει τὸ δ' ἐμὸν κλέος ἔποτ' ὀλείται.

Ιλιάδος ι.

Ἀλλὰ μοι οἰδάμεται κραδίη χόλω, ὅπποτ' ἐκείνων
 Μήσομαι, ὡς μ' ἀσύφιλον ἐν ἀρχαίοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης.

Ιλιάδος ιι.

Λίλω γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτεμοι ἡμάτα πάντα
 Πίπυσιν ποτὲ κέν τις διαπνύσειε πόνοιος
 Ἀλλὰ χεὶρ τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνησι,
 Νηλέα θυμὸν ἐχούτας, ἐπ' ἡμαῖ σακρῦσαιτας.

EX EIVSDEM

Οδυσσεΐας μ.

Δύρ' ἄγ' ἰὼν πολὺ ἀν' Οδυσσεύ, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν,
 Νῆα κατὰ σπον, ἵνα νωϊτέρω ὅτ' ἀκούσης.
 Οὐ γάρ ποτ' ἦς τῆ δὲ παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
 Πρίν γ' ἡμέων μνηστῆρων δῶτο σμάτων ὅτ' ἀκούσῃ.

Tum Calchas hæc est fidenti uocæ loquutus,
 Quidnam torpentes subito obstupuistis Achiui?
 Nobis hæc portenta deum dedit ipse creator
 Tarda et sera nimis, sed fama ac laude perenni.
 Nam quot aues tetro maclatas dente u detis,
 Tot nos ad Troiam belli exanclabimus annos,
 Quæ decimo cadet, et poenis satiabit Achiuos.
 Edidit hæc Calchas quæ iam matura uidetis.

Cic. Tusc. III.

Qui miser in campis mœrens errabat Aleis,
 Ipse suum cor edens, hominum uestigia uitans.

Cic. De gloria II.

Hic situs est uitæ iam pridem lumina linquens,
 Qui quondam Hectoreo percussus concidit ense.
 Fabitur hoc aliquis: mea semper gloria uiuet.

Cic. Tusc. III.

Côrque meum penitus turgescit tristibus iris,
 Quum decore atque omni me orbatum laude recordor.

Cic. ibidem.

Nanque nimis multos atque omni lucæ, cadentes
 Cernimus: ut nemo possit mœrore uacare.
 Quo magis est æquum tumulis mandare peremptos
 Firmo animo, et luctum lachrymis finire diurnis,

O D Y S S E A.

Cic. De fin. V.

O decus Argolicum quin puppim flectis vlysses,
 Auribus ut nostros possis agnoscere cantus?
 Nam nemo hæc unquam est transuectus cærule cursu,
 Quin prius asiterit, uocum dulcædine captus:

c. ii.

Ἀλλ' ὄγε περὶ ἄμφορος γείταται καὶ πλείονα εἰδώς.
 Ἰδὲ μὲν γὰρ τοὶ πάνθ' ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ ἄρρειη
 Ἀρχαῖοι Τρωῆς τε θεῶν ἰότητι μῶγισταν,
 Ἰδὲ μὲν δ' ὅσα γῆθηται ὀπί χθονὶ πουλυβοτήρῃ.

E X A R A T I P H A E N O
 quæ à Cicerone in-

Οἱ μὲν ὁμῶς πολέες τε καὶ ἄμφοδες ἄμφοι εἶδους,
 Οὐρανῶ ἔλκονταί πάντ' ἤματα βροννεχὲς αἰεὶ.

Οἱ τῶν μὲν, κυνόστυραν ἐπίκλησιν καλέοισι,
 Τῶν δ' ἐπέριω, ἤϊκην· ἤϊκη γέ μὲν ἄρδρες ἀρχαῖοι
 εἰν ἄϊ πικμαίρονται ἵνα χεὶ νῆας ἀζυεῖν.
 Τῆ δ' ἄρα φόνικες πίσυσοι περὶ ὡσεὶ θαλάσσαν.
 Ἀλλ' ἡ μὲν καθαρή καὶ ἐπιφρασταδαί ἐτόιμη,
 Γολλὴ φαινομένη ἤϊκη ἀεφότης ἀπὸ τυκτός·
 Ἡ δ' ἐτέρη, ὀλίγη μὲν, ἀτὰρ ναυτήσιν ἀφείων.
 Μειοτέρη γὰρ πᾶσα ἀεὶ σφάλλεται σφοδράλιξι.
 Τῆ καὶ σιδόνιοι ἰδύνταται ναυπύλλοντα.
 Τας δὲ δὴ ἀμφοτέρας, οἷν ποταμοῖο ἀπορρώξ,
 εἰλείται, μέγα θαῦμα, δράκων ἀεὶ τ' ἀμφίτ' ἐαγώς,
 Μυελός· αἰσ' ἄρα οἱ ἀπείρης ἐκάπρθε φύοντα
 Ἀρχαῖοι, ἰωανέου πεφυλαζμένα ὠκεανῶο.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἄλλω μὲν νεάτῃ ἀποτίνετα ἕρῃ,
 Ἀλλω δὲ ἀπείρῃ ἀεὶ τέμνετα, ἡ μὲν οἱ ἀκρη
 Οὐρὴ πὰρ κερσῆλι ἤϊκης ἀπαύετα ἄρκτου.

Pòst uarijs auido satiatus pectore musis,
 Doctior ad patrias lapsus peruenerit oras.
 Nos graue certamen belli, cladémque tenemus,
 Græcia quam Troiæ diuino numine uexit,
 Omniâque è latis rerum uestigia terris.

M E N I S C A R M I N A E A
 terpretata extant.

* * *

Cætera labuntur celeri cælestia motu,
 Cum cælôque simul noctésque diésque feruntur.

* * *

Ex his altera apud Græcos Cynosura uocatur,
 Altera dicitur esse Helice.

Hac fidunt duce nocturna Phœnices in alto:
 Sed prior illa magis stellis distincta resulget,
 Et latè prima confestim à nocte uidetur.
 Hæc uerò parua est, sed nautis usus in hac est:
 Nam cursu interiore, breui conuertitur orbe.

Has in ter, ueluti rapido cum gurgite flumen,
 Torui Draco repit, subter supraque reuoluens
 sese, conficiensque sinus è corpore flexos.

Huic non

Σπείρη δ' ἐν κυνόσουρα κάρη ἔχει· ἡ δὲ κατ' αὐτὴν
 εἰλείται κεφαλὴν, καὶ οἱ ποδὸς ἔρχεται ἄχρως
 Ἐκ δ' αὐτῆς παλινόστος ἀματρὶς ἔχει· ἔμδρ' ἔκεινθι
 Οἴοθεν, οὐ δ' οἶος κεφαλῆν ὅπλα μπεταται αἰτήρ·
 Ἀλλὰ δύο κροτάφοις, δύο δ' ὄμμασιν, εἴς δ' ἕνω ἐνεργεῖ
 Ἐραπὴν ἐπέχει γένους δεινόιο πελώρη.
 Λοξὸν δ' ἐστὶ κάρη, ἰθύοντι δὲ πᾶμπαν ἔοικεν
 Ἀκρῶν εἰς ἐλίκης ἔρῳ· μάλα δ' ὅτι κατ' ἰθὺ
 Καὶ σῶμα, καὶ κροτάφοιο τὰ δεξιά νειάτω ἔρῳ.
 Κεῖθι που κεφαλὴ τῆ νήχεται, ἢ χ' ἄρ' ἀκρα
 Μίσρονται δύσιές τε καὶ ἀνπλαῖ δημήλιαι.
 Τῆς δ' αὐτῆ μογέοντι κωλίνδ' ἀνδρὶ ἔοικος
 Εἶδωλον· τὸ ἔμδρ' ἔπις ὅπισαται ἀμφαδὸν εἰπιῦν,
 Οὐδ' ὡ ζυγι κρέματα κίπτος πόνω· ἀλλά μιν αὐτῶς
 Ἐγρόνασιν καλέεσαι, τὸ δ' αὐτ' ἐν γροῦασι κάρμινον
 Οκλάζοντι ἔοικεν· ἐπ' ἀμφοτέρων δέ οἱ ὤμων
 Χεῖρες αἰείρονται· ταῦτα γέμδρ' ἀμυδρὸς ἄλλη
 Οσπον ἐς ὄργυλιώ· μέστω δ' ἐφύωρθε καρπύω
 Δεξιτεροῦ ποδὸς ἄκρον ἔχει σκολιοῖο δράκοντος.
 Αὐτῆ κακίπτος σέφανος, τὸν ἀζανὸν ἔθηκε
 σῆμ' ἔμδρ' αἰ Διόνυσος ἀποιοχρῶνις Αειάδης,
 Νῶτα ὅπως ῥέφεται κεκμηκότος εἰδῶλοιο.
 Νῶτα μδρ' σέφανος πελάει· κεφαλῆν γέμδρ' ἄκρη
 Σκέπειο πὰρ κεφαλῆν ὀφισχου· ὅκ δ' ἄρ' ὀκείτης
 Αὐτὸν ὅπως ῥέσταμο φαεινόμδρον ὀφισχον.
 Τοῖοι οἱ κεφαλῆν ἕτω κείμδροι ἀγλαοὶ ὤμοι
 Εἶδονται· κείνοι γὰρ καὶ δὴ διχόμενοι σελῶν
 Εἰσποῖοι τελέδοιεν· ἀτὰρ χεῖρες ἔμδρ' ἰσαι.
 Δεπὴ γδ τῆ ἔ τῆ ἔξεπιδέδρομδρ' ἀγλη.
 Ἀλλ' ἔμπτως κακίπται ἐπόψαι, ἔμδρ' ἔχαφραῖ.
 Ἀμφοτέρα δ' ὀφιος πεπονείαται, ὅς ῥά τε μέσων

Huic non una modò caput ornans stella relucet,
 Verùm tempora sunt duplici fulgore notata,
 Et trucibusque oculis duo feruida lumina flagent,
 Atque uno mentum radianti sydere lucent:
 Obstipumque caput tereti ceruicæ reflexum
 Obtusum in cauda maioris figere dicas.
 Hoc caput hinc paulum sese subitoque recondit:
 Ortus ubi atque obitus partem miscentur in unam.
 Attingens defessa uelut moerentis imago
 Vertitur. *

Ερῶ αὖτις uocitant, genibus quòd nixa feratur.

Hic illa eximio posita est fulgore Corona.

Atque hoc à tergo propter caput Angüatenentis,
 Quem claro perhibent ὀφισχοῦ nomine Graij.

Hic pressu duplici palmarum continet Anguem,
 c.iiii.

Δινδύει ὀφίον· ὅσ' ἐμμενέες δ' ἐπαρηρῶς
 Πρασίν' ἐπιθλίβει μέγα θηρίον ἀμφοτέροισι
 Σκορπίον, ὄφθαλμῶ τε καὶ ἐν θώρηκι βεβηκῶς
 Ορθός· ἀπὲρ οἱ ὄφεις γὰρ δύο σρέφεται μὲν χερσίν,
 Δέξιπτερὴ ὀλίγος, σκαίῃ γέμει ὑπόδι πολλός.
 Καὶ δὴ οἱ σφαίρω παρὲκ κέκλιται ἄκρα θήρεια.
 Νειόδι δὲ ἀπείρης μεγάλας ἐπιμαίεο χηλας.
 Ἀλλ' αἱ μὲν φαέων ἐπιδευέες, ἕδ' ἐν ἀζαυαί·
 Ἐξόπιθεν δ' ἤϊκας φέρεται ἐλαόντι εἰοικῶς
 Ἀρχεφύλαξ, τὸν ῥ' ἡδρὲς ἐπικλείουσι βοώτιω,
 Οὔνεχ' ἀμαξάϊας ἐπαφώμιδος εἶδετα ἄρχου,
 Καὶ μάλα πᾶσι ἀείδηλος· ὑπὸ ζώνῃ δὲ οἱ αὐτὸς
 Ἐξήμων ἀρκῦρος ἐλίασε) ἀμφοδὸν ἀστῆρ.
 Ἀμφοτέροισι δὲ πρᾶσιν ὑποσκεῖσσο βοώτι
 Παρθένον, ἢ ῥ' ἐν χερσὶ φέρει σάχην ἀγλήεντα.

Κρατὶ δὲ οἱ δίδυμοι, μέσθ' ἂν ὑπὸ καρκίνος ὄβι.
 Πρᾶσι δ' ὑπὸ ἀμφοτέροισι λέων ὑπὸ καλά φαείνεσ.

Ἀὐτὸν μὲν μιν ἅπαντα μέγαν δίδυμων ἐπιλαίᾳ
 Κεκλιμῆρον δῆεις· ἤϊκας δὲ οἱ ἄκρα κάρλια
 Ἀγρία δινδύει· σκαίῳ δ' ἐπεκλίλαται ὤμω
 Διξ' ἱερῆ, πλὴν μὲν τε λόγος δι' μαζὸν ἐπιχεῖν.
 Ωλενίω δὲ μιν αἴγα διὸς καλέεσ' ὑποφίται.
 Ἀλλ' ἡ μὲν, πολλὴ τε καὶ ἀγλαή· οἱ δὲ οἱ αὐτῆ
 Λεπιά φαείνονται εἰεφοι, καρπὸν κτ' ἄχρος.
 Παρ' ποσὶ δ' ἰωίόχου κρατὸν πιπνιότα τῶρον
 Μαίεσται.

Ἀὐτὸς μὲν κατόπιθεν ἐὼν κυνοσουείδος ἄρχου.

Eius et ipse manet religatus corpore toto.
 Nanque virum medium Serpens sub pectore cingit:
 Ille tamen nitens grauius uestigia ponit,
 Atque oculos urget pedibus pectusque Nepai.

Arctophylax, uulgo qui dicitur esse Bootes,
 Quod quasi temone adiunctam præ se quatit Arctum.
 Huic autem subter præcordia fixa uidetur
 Stella micans radijs Arcturus nomine claro.

Spicum illustre tenens splendenti corpore Virgo.

Et natos Geminos inuisis sub caput Arcti:
 Subiectus medio est Cancer, pedibusque tenetur
 Magni Leo, tremulam quatiens è corpore flammam.

Sub læua Geminorum obductus parte feretur.
 Aduersum caput huic Helicæ truculenta tuetur.

At Capra læuum humerum clara obtinet.*

Verùm hæc est magno atque illustri prædita signo.
 Contra hædi exiguum iaciunt mortalibus ignem.
 Corniger est ualido connixus corpore Taurus.

Nanque ipsum ad tergum Cynosuræ uertitur Arcti.*

Κιφθίς, ἀμφοτέρως χ' ἔχει τανύοντι εὐκίφς.
 Ἴση οἱ εἰς ἄθμι νεάτης ἄπο τίνετα οὐρῆς
 Ἐς πόδας ἀμφοτέρως, ὅση πόδος ἔς πόδα τίνει.
 Αὐτὰρ ἄπο ζώνης ὀλίγον κε μεταβλέψας
 Πρώτῳ ἰέμερος καμπὴν μεγάλοιο δράκοντος.
 Τοῦ ἄρα δαμονίη περικυλίνδεται, ἔμματα πολλῆ
 Νοκτὶ φαεινομένη παμμιώιδι, κασιέπεια.
 Οὐτάρ μιν πολλοὶ καὶ ἐπιμοῖβοι γανόωσιν
 Ἀστέρες, οἱ μιν πᾶσαν ἔπιρρῆδ' ἐπιχόωσιν.
 Οἴλω δὲ κλιῖδι θυρίω ἔντοδ' ἄρα ρῆθ' ἄρ
 Δικίλῃ ἔπιπλήωοντες δόρακρῶοσιν ὄχιές,
 Τοῖσ' τοι μουναῶζ ἕτω κείμενοι ἰδάλλονται
 Ἀστέρες, ἢ σὶ αὐτῶς ὀλίγον ἄπο τίνετα ὤμρον
 Οργυλίω φαίης κεν ἄλια ζῆν ἔπι παιδί.
 Αὐτῷ γὰρ κακείνο κυλίνδεται αἴνον ἄγαλμα
 Ἀνδρομέδης, ἕτω μιντεὶ κεκασμένην ἔσι μάλ' οἴω
 Νύκτα πελοκέψασται ἰν' αὐπικα μάλλον ἴδῃαι.
 Τόησιν κεφθῆ, τοῖσιν δὲ οἱ ἀμφοτέρωθεν
 ὤμοι, καὶ πόδες ἀκρότατοι, καὶ ζώματα πάντα.
 Ἀλλ' ἔμπτως κακίηθι δῖωλενίη τεταύουσαι.
 Δεσμά δὲ οἱ κείται καὶ ἐν ἔρατα. αἱ δ' ἀνέχονται
 Αὐτῷ πηλαμῆσαι πᾶντ' ἤματα χ' ἄρες ἔκειναι.
 Ἀλλ' ἄρα οἱ καὶ κρατὶ πέλωρ ἐπιλήαται ἵππος
 Γαστέρι νεαίρη. ξυνοὸς δ' ἔπιλάμπεται ἀστῆρ,
 Τοῦ μὲν ἐπ' ὀμφόθῳ, τῆς δ' ἔρατόωντι καρλίω.

* * *
 -- ὀλίγον γὰρ ἕτω αὐτῷ ἐσῆεχται.

Μεωθῆτι ὅ τειβῆ μέγαν ἔρατον, ἢ χ' ἄρα ἄκρα
 Χηλαὶ καὶ ζώνη πετέλλεται ὠεῖωνος.
 Ἐστὶ δὲ τοι καὶ ἔτ' ἄλλο πετυγμένον ἐγγύθι σῆμα
 Νειόθεν ἀνδρομέδης, τὸ δ' ἔπι πεισὶν ἐσῆθμηται

Obscura specie stellarum Cassiopea.

*Hanc autem illustri uersatur corpore propter
Andromede, fugiens aspectum mœsta parentis.*

*Hinc Equus ille iubam quatiens fulgore nūcanti,
Summum contingit caput aluo: stellâque iungens
Vna tenet duplices communi lumine formas,
Æternum ex astris cupiens connectere nodum.*

*-- hanc subter possis cognoscere sultum.
Iam cœli mediam partem terit, ut prius altæ
Chelæ, tum pectus quod cernitur Orionis.
Et propè conspicias paruum sub pectore claro
Andromedæ signum. Deltæton dicere Graij
Quod soliti, simili quia forma littera claret.*

Δελτων τὸν, πλῆρῃσιν ἰσμοιδῆσαι ἐοικὸς
 Ἀμφοτέρης, ἢ δ' ἔπ' ὅση, μάλα δ' ὄθιν ἐτόιμ
 Εὐρέσται, πῶς γὰρ πολέων ἀάστέρους ὄβι.
 Τῶν ὀλίγον κριοῦ νοπώπιοι ἀστέρες εἰσίν.
 Οἱ δ' ἄρ' ἔπ' ἄσπετέρω, ἔπ' δ' ἐν πῶσολῆσι νόπιο
 Ἰχθύες, ἀλλ' αἰεὶ ἔπερος πῶσφερέτερος ἄλλου,
 Καὶ μάλλον βορέας νέον καπόντες ἀκούει.
 Ἀμφοτέρω δ' ἔσφρων ἀποτίνεται ἡ ὑπὲρ δεσμά
 Οὐράϊωι ἐκάτερθεν ὄπισθερῶ εἰς ἐν ἰόντων.
 Καὶ τὰ μὲν εἰς ἀσὴρ ἐπέχ' ἀκαλὸς τε μέγας τε,
 Οὐρά τε καὶ σιῶδεσμον Ἰσούραμον καλέουσι.
 Ἀνδρομέδης δ' ἐπὶ ὤμους ἀειστέρος ἰχθύος ἔστω
 Σῆμα βορειοτέρη, μάλα γὰρ νύ οἱ ἐγγύθεν ὄβιν.
 Ἀμφοτέροι ὅ ποδες χαμβροῦ ὄπισθιμαίνουεν
 Περσέως, οἱ γὰρ οἱ αἰεὶ ἐπὶ μαῖαδοι φορέονται.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐν βορέῳ φέρεται πῶσμηκέως ὄμων
 Καὶ οἱ δεξιτέρη μὲν ὄπισθι κλισιὸν τεταύεται
 Γενθεῖς δὲ δίφροιο, τὰ δ' ἐν πῶσιν οἶα δῶκων
 Ἰχθια μιν κύνει, κεκοιμημένος ἐν δὴ πατεῖ.
 Ἀλχ δ' ἐπὶ σκαῖης ὄπισθι κλισίος ἡλιθα πᾶσαι
 Πληιάδες φορέονται, ὅ δ' ἔ' μάλα πολλὸς ἀπάσας
 Χῶρος ἔχ' ἀκαὶ δ' αὐταὶ ὄπισθι κλισίαι ἀφαιραῖ.
 Ἐπὶ ἄπιοι δὴ τὰ γε μετ' ἀνθρώποις ὑδέονται,
 Ἐξ οἱ αἰῶν ἐῦσαι ἐπὶ ψαῖα ὄφθαλμοῖσιν.
 Οὐ μὲν πῶς ἀπόλωλεν ἀπυθῆς ἐν διὸς ἀσὴρ,
 Ἐξ ἔ' καὶ γῆθεν ἀκούομεν, ὄμω μάλ' αὐτως
 Εἴρεται, ἐπὶ δ' ἐκίνας ὄπισθι κλισίαι καλέονται,
 Ἀλκυόνη, Μερόπη τε, Κελαινὴ τ' Ἠλέκθη πε,
 Καὶ Σπερπη, καὶ Τηυγέτη, ἔ' πότνια Μαῖα.
 Αἱ μὲν ὄμω ὀλίγαι καὶ ἀφειγέες, ὄμω ὄμομασαι
 Ηεὶ καὶ ἰαστέλαι, ζῶς δ' αἴπιος, εἰλιπύονται,

Huic spatio ductum simili latus extat utrunque.
 At non tertia pars lateris nam non minor illis,
 Sed stellis longe densis præclara reluet.
 Inferior paulo est Aries, et flamen ad austru
 Inclinator: atque etiam uehementius illi
 Pisces, quorum alter paulo prælabitur ante,
 Et magis horrissonis Aquilonis tangitur alis.
 Atque horum ex caudis, duplices uelut esse catenæ
 Dicantur, sua diuersæ per lumina serpunt,
 Atque una tandem in stella communiter hærent,
 Quam ueteres soliti cælestem dicere Nodum.
 Andromedæ læuo ex humero *
 At positum poteris supra cognoscere Pisces,
 Et pedibus uatum summo natum Ioue Perseum:
 Quos humero retinet defixo corpore Perseus.
 Quia summa ab regione Aquilonis flamina pulsant.
 Hic dextram ad sedes intendit Cassiopeæ,
 Diuersosque pedes uinctos talaribus aptis.
 Puluerulentius uti, de terra lapsu repente
 In cælum uictor magnum sub culmine portat.
 At propter læuum genu omni ex parte locatas
 Paruas Vergilias tenui cum luce uidebis.
 Hæ septem uulgo perhibentur more uetusto
 Stelle, cernuntur uerò sex undique paruæ.
 At non interisse putari conuenit unam,
 Sed frustra temere à uulgo ratione sine ulla
 Septem dicier, ut ueteres statuere poetæ,
 Aeterno cunctas æuo qui nomine dignant:
 Halcyone, Meropéque, Celæno, Taygetéque,
 Electre, Steropéque, simul sanctissima Maïa.
 Hæ tenues paruo labentes lumine lucent.
 At magnum nomen signi clarumque uocatur.

Ος σφίσι καὶ θέρεος καὶ χείματος ἀρχομένοιο
 Σημαίνειν ἐκέλευσεν, ἐπὶ χρομόντ' ἀρόποιο.
 Καὶ χέλις, ἦτ' ὀλίγη, τίω δ' ἄρ' ἔπ' καὶ ᾠδὴ λίκυθ
 Ερμείας ἐπόησε, λύριω δὲ μιν εἶπε λέγεσθαι.
 Καδ' δ' ἔθετο παρὰ τοῖσιν ἀπιυθέος εἰδώλοιο,
 Οὐρανὸν εἰσαγαγών, τὸ δ' ἐπισκελέεσσι πέτηλον
 Γοῦάπ' οἱ σκαμνὸν πελάει, κεφῶν γέμυρ ἄκρη
 Ἀντιπῶν ὄρνιθος ζήσεται, ἠδὲ μισθὸν
 Ορνιθῆς κεφῶν καὶ γοῦάτος ἐστὶ κλάι.
 Ἦτοι γὰρ καὶ ζῆνι ᾠδὴ τεύχε' αἰόλος ὄρνις
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἠερόεις, ταῖ δὲ οἱ ἐπιπτερήωνται
 Ἀσρασιν, ἔπι λίκυθ μεγάλοισι, ἀπὸρ οὐ μὲν ἀφαιροῖς.
 Αὐτὰρ ὄγ' Ἰδιδόωνι ποτὶν ὄρνιθι εἰοικώς
 Οὐεὸς εἰς ἐτέρω φέρεται, κατ' ἐξία χερὸς
 Κηφῆος τ' ἀροῖο τὰ δεξιά πείρατα πῦρον.
 Λαίῃ δὲ πῆρυγι σκαρθμὸς ᾠδὴ κέκλιται ἵππου.
 Τὸν δὲ μετασκαίροντα δὴ ἰχθύες ἀμφιπέμοντα
 Ἰππον, παρ' δ' ἄρα οἱ κεφῶν χεῖρ ὑδροχόοιο
 Δεξιτερὴν πετάνουδ'. ὁ δ' ὀπίθερος αἰγροκρηῆος
 Τέλλεται, αὐτὰρ ὄγε παρὰ πρὸς καὶ νεῖοσι μάλλον
 Κέκλιται αἰγροκρωσ, ἵνα βέπετ' ἠέλοιο.
 Μὴ κείνω ἐνὶ μιλῶνι παρὰ κλύροιο θαλάσσης
 Πεπλάμω πελάγῃ κεχρημένος, οὐ τέκεν ἦοι
 Πολλῶν περιώειας, ἐπεὶ ταχυνώταταί εἰσι,
 Οὐτ' ἄν τοι νυκτὸς πεφονηδῶν ἐβύθεν ἠώς
 Ἐλθοι, ἢ μάλα πολλὰ βοῶν μῶν, οἱ δ' ὄψεσθαι
 Τῆμος ἐπιρρήσοισι νότοι ὅπ' αἰγροκρηῆι
 Συμφέρετ' ἠέλιος, πῆτε δὴ κρύος ἐκ δίος ἔβη
 Ναύτη μαλκιδόωνι κακώτερον, ὅμῃ καὶ ἔμπτῃ

Propterea quòd ad æstatis primor dia claret,
 Et post hyberni præpandens temporis ortus,
 Admonet ut mandent mortales semina terris.
 Inde Fides leuiter posita & conuexa uidetur,
 Mercarius paruus manibus quam dicitur olim
 Infirmis fabricatus, in alta se de locasse.
 Quæ genu ad læuum Nisi de lapsa resedit,
 Atque inter flexum genui & caput alitis hæsit.
 Nanque est Ales auis, lato sub tegmine cæli
 Quæ uolat, & serpens geminis secat æra pennis.
 Altera pars huic obscura est & luminis expers:
 Altera nec paruus nec claris lucibus ardet,
 Sed mediocre iacit quatiens è corpore lumen.
 Hæc dextram Cephei dextro pede pellere palman
 Gestit: iam uerò clinata est ungula uehemens
 Fortis Equi propter pennati corporis alam.
 Ipse autem labens multis Equus ille tenetur
 Piscibus. hinc ceruix dextra mulcetur Aquari.
 Tum geli dum ualido de corpore frigus anhelans,
 Corpore semifero, magno Capricornus in orbe,
 Quem quum perpetuo uestiuit lumine Titan
 Brumali flectens contorquet tempore cursum.
 Hoc caue te ponto studeas committere mense.
 Nam non longinquum spatium labere diurnum,
 Non hyberna cito uoluetur curriculo nox.
 Humida non sese uestris aurora querelis
 Ocyus ostendet, clari prænuntia solis:
 At ualidis æquor pulsabit uiribus auster,
 Tum fixum tremulo quatietur frigore corpus,

Ηδη παύτ' ἐνιαυτὸν ὑπὸ σείρησι θαλάσῳ
 Πορφύρι, ἴκελοι δὲ κολυμβίῳσιν αἰθῆσι,
 Γολάκισ ἔκ νηῶν πέλαγος παρπαλαίνοντες
 Ημῶ ἐπ' ἀγριαλῆς τετραμμένοι, οἱ δὲ ὑπόροστο
 Κλύζονται, ὀλίγον δὲ δὴ ζύλον αἰεὶ ἐρύκει.
 Καὶ δ' αἶ' ἐπιπρωτέρω γε θαλάσῳ πολλά πεπονθῶς,
 Τόξον ὅτ' ἠέλιος καὶ ἠεὶ ρυτῆρα τόξον,
 Εσπέριος κατάγροιο, πεπονθῶς ἐκεί νυκτὶ.
 Σῆμα δὲ τοι κείνης ὄρης καὶ μίμωδος ὀκείνου
 Σκορπίος ἀπέλλων εἴη πυμάτης ἐπι νυκτός.
 Ητοι γὰρ μέγα τόξον ἀνέκει ἐγγύθι κέντρον
 Τοξοβυτῆς ὀλίγον δὲ παροίτερος ἴσταται αὐτῷ
 Σκορπίος ἀπέλλων ὅσ' ἀεὶ ἔρχεται αὐτίκα μάλλον.
 Τῆμος καὶ κεφθῆ κυνοσουείδος ἀκρόθι νυκτός
 Ὑψι μάλα ἔσχαται, ὁ δὲ δύεται ἠὼς ἠεὶ
 Αθρόος ὠρίων, κηφθῆς δὲ ἀπὸ χροῶς ἐπ' ἰξυῶ.
 Ἔστι δὲ ἕως πρῶτέρω βεβλημῆρος ὄϊτος,
 Αὐτὸς ἀπὸ τόξου, ὁ δὲ οἱ παρπαλαίταται ὄρνις
 Αὐτοῦ πρὸν βορέω, οὐδὲν δὲ οἱ ἄλλος ἀήτης,
 Οὐ πάσις μεγέθη, χαλεπὸς γέμει δὲ δῆος ἕξαι
 Νυκτός ἀπὸ χροῶς καὶ μιν καλέσται αὐτῶν.
 Διφῆς δὲ οὐ μάλα πολλὸς ἐπιπρῆγ' ἀγροκρηῖον
 Μεσώθεν ἠερόεις, τὰ δὲ οἱ παρπαλαίταται κείται
 Γλιῶνα, παρβολάδω δύο, παρ δύο πεπῆνωτα.
 Καὶ τὰ ὑπὸ οὐῶ βορέω καὶ δῆσιος ἠελίοιο
 Μεσσηγυρὶς κέχεται τὰ δὲ νεοθι πέλλεται ἄλλω
 Πολλα μεταξὺ νότιο καὶ ἠελίοιο κελῶδου.

Sed tamen anni iam labuntur tempore toto,
 Nec cui signorum cedunt, neque flamina iutant,
 Nec metuunt canos munitanti murmure fluctus:
 Atque etiam supero naui pelagòque uagato
 Mense sagutti potens solis tum sustinet orbem.
 Nam iam quum minus exiguo lux tempore preesto est,
 Hoc signum ueniens poterunt prænoscere nautæ.
 Iam propè præcipiti antè liabit uisere nocti,
 Ut sese ostendens emergat Scorpius altè,
 Posteriore trahens flexum ui corporis arcum.
 Iam supra arnes Arcti caput esse minoris,
 Et magis erectum ad summum uersarier orbem.
 Tum sese Orion toto iam corpore condit
 Extrema propè nocte, et Cephæus conditur antè
 Lumborum tenus à palma de pulsus ad undas
 Hic missus. * iacet una sagutta,
 Quam propter nitens penna conuoluitur ales,
 Et clinata magis paulo est Aquilonis ad auras.
 At propter se Aquila ardenti cum corpore portat,
 Igniferum mulcans tremebundis æthera pennis,
 Non nimis ingenti cum corpore: sed graue mastis
 Ostendit nautis, perturbans æquora, signum.
 Tum magni currens Capricorni corpora propter
 Delphinus iacet, haud nimio lustrati nitore,
 Præter quadruplices stellas in fronte locatas,
 Quas interuallum binas disternat unam,
 Cætera pars lætè tenui cum lumine serpit.
 Illæ quæ fulgent lucas ex ore cornusco,
 Sunt inter partes gelidas Aquilone locatæ,
 Atque inter spatium et læti uestigia solis.
 At pars inferior Delphini susca uidetur,

Λοξὸς μὲν τῶροιο τῶν ὑποκείται αὐτῶς
 Ωρίων μὴ κείνον ὅπως κατὰ ἡνὶ νυκτὶ
 Ὑψὸς πεπληῶτα παρέρχεται, ἀλλὰ πιπτοίησι,
 Οὐρανὸν εἰσαιιδῶν, ὡσερ ῥέετα θηήσασαται.
 Τοῖος καὶ φερὸς ἀειρομύθω ὑπὸ νύκτωρ
 Φαίνεται ἀμφοτέροισι κύων ὑπὸ ποσὶ βεληκῶς,
 Ποικίλος ἀλλ' ἔταῖα πεφασμένος, διὰ κατ' αὐτῶν
 Γαστέρα κυάειος πεδίπλεται, ἢ δέ οἱ ἄκρη
 Ἀσεί βέληται δὲ γὰρ χύις, ὅς ῥα μάλιστα
 Οξεία σφραῖει, καὶ μιν καλέει δὴ θρωπῶν
 Σείριον ἔκ' ἐν κείνον ἀμὶ ἠελίω δῶνόντα
 Φυλαχίαι ψύδονται αὐτῶν δὲ φυλλιώσασα.
 Ρεῖα γὰρ οὐδ' ἔκρινε δὲ σιχῶς ὄξισ ἀίξας,
 Καὶ τὰ μὲν ἔρρωσιν, τῶν δὲ φλόον ὤλεσε πάντα.
 Κείνου καὶ καλόντος ἀκούομεν, οἱ δὲ οἱ ἄλλοι
 Σῆμ' ἔμμεναι μὲν ἔσονται ἐλαφρότεροι πεδίπλεται.
 Ποσὶ δ' ὠρίωνος ὑπὸ ἀμφοτέροισι λαχρὸς
 Ἐμμενές ἡματα πάντα δῶκεται, αὐτὰρ ὄγ' αἰθῶ
 Σείριος ἔξ' ὅπτην φέρεται μετόνυ εἰσικῶς,
 Καὶ οἱ ἐπαντῆσαι, καὶ μιν καπόντα δῶκεται.
 Ἡ δὲ κινὸς μεγαλύτεοιο κατ' ἄρῳ ἔλκεται δῶν
 Γρυμνόντην, ἔγ' ἄρ' τῆ γε κατ' ἄρῳ εἰσὶ κελουθοῖ,
 Ἀλλ' ὅπτην φέρεται πετράμυθῶν, οἶα καὶ αὐτῶν

Inter solis iter, simul inter flamina uenti,
 Viribus erumpit qua summi spiritus austris:
 Exinde Orion obliquo corpore nitens,
 Inferiora tenet truculenti corpora Tauri.
 Quem, qui suspiciet in caelum nocte serena,
 Latè dispersum non uiderit: abdita uerò
 Cætera se speret cognoscere signa potesse.
 Nanque pedes subter rutilo cum lumine clare
 Feruidus ille Canis, stellarum luce refulgens.
 Hunc tegit obscurus subter præcordia Vesper,
 Ver toto spirans rabido de corpore flammam,
 AEstiferos ualidis erumpit flatibus ignes:
 Totus ab ore nitens iacitur mortalibus ardor.
 Hic ubi se pariter cum sole in lumina cæli
 Extulit, haud patitur foliorum tegmine frustra
 Suspensos animos arbusta ornata tenere.
 Nam quorum stirpes tellus amplexaprehendit,
 Hæc augens anima uitali flamina mulcet.
 At quorum nequeunt radices findere terras,
 Denudat folijs ramos & cortice truncos:
 Hinc propter, subterque pedes quos diximus antè,
 Oriona; iacet leuipes Lepus: hic fugit, ætius
 Horrificos metuens rostri tremebundus acuti:
 Nam canis infesto sequitur uestigia cursu,
 Præcipitantem agitans, oriens iam denique paulum,
 Curriculum nunquam defesso corpore sedans.
 At Canis ad caudam serpens prælabitur Argo,
 Conuersam præ se portans cum lumine puppim.
 Non aliae naues ut in alto pandere proras
 Ante solent, rostro Neptunia prata secantes,
 Sed conuersa retro cæli semper loca portat.

Νῆες, ὅταν δὴ ναῦται δόπορ ἔψωπι κερώνω,
 Ορμον ἐστρ' ἰχθυοί, τίω δ' αὐτίκα πᾶς δρακόπιδ
 Νῆα, παλιρροδίη δὲ κατὰ πηεται ἠπίροιο.
 Ως ἦγε φρυμνηθεν ἰησονίς ἔλκεται δρυώ.
 Καὶ τὰ μὲν, ἠερίη καὶ ἀνάερος, οἶα παρ' αὐτὸν
 Ἰσὸν δόπορ φέρεται. τὰ δὲ, πᾶσα φαεινή.
 Καὶ οἱ πιδάλιον κεχαλασμένον ἐστὶ κέεται
 Πρασίν' ὑπὸ ἕραιοισι κυνὸς παρὰ ροιδι ἰόντος.
 Τίω δὲ καὶ ἐκ ὀλίγον παρ' ἀπόπερδι πιπῆσαν
 Ἀνδρομέδω μέγα κῆτος ἐστρ' ἰχθυοί κατεπίρδι.
 Ἡ μὲν γὰρ θρήϊκος ὑπὸ προίη βορέας
 Κεκλιμένη φέρεται· τὸ δὲ σι νότις ἐχθρὸν ἀγνῆ
 Κῆτος, ὑπὸ κριά τε καὶ ἰχθύσιν ἀμφοτέροισιν,
 Βαιὸν ὑπὸ ποταμοῦ βελημένον ἀστερόεντος.
 Οἶον γὰρ κακίνο θεῶν ὑπὸ πρᾶσι φορεῖται
 Δείφανον ἠεδαροῖο πολυκλαύσου πιταμοῖο.
 Καὶ τὸ μὲν ἀερίωνος ὑπὸ σκαίον πόδα πίει,
 Δεσμοὶ δ' οὐράιοι, τοῖς ἰχθύες ἄκροι ἔχονται,
 Ἀμφω συμφορέον' ἀπ' ἕραιων καπόντες,
 Κηπίης δ' ὅπτην λοφίης ἐπιμῆξ φορέοιαι,
 Εἰς ἐν ἡανόμοιοι ἐνὶ δ' ἀστέρα πειραίνονται
 Κῆτος, ὃς κίνα παρὸς τῆ ἐπίκεται ἀκαίθη.
 Οἱ δ' ὀλίγω μέτρω, ὀλίγη δ' ἐκκείμοιο αἴγλη,
 Μεσὸς τῆ πιδάλις καὶ κῆτος εἰλίωονται,
 Γλαυκοῦ πιπῆωτες ὑπὸ πλυρῆσι λαζαοῦ,
 Νώνυμοι. οὐ γὰρ τοῖς τετυγμένον εἰδῶλοιο
 Βεβλέαται μὲν ἔασιν ἐοικότες, οἶά τι πλάτ
 Εξείης ἐχθρῶτα παρέρχεται αὐτὰ κέλθητε
 Ἀνομότων ἐτίων· τὰ τις ἀρδρῶν ἐκ ἐτ' ἐόντων

Εφερίσται

Sicut quum ceptant tuos constringere portus,
 Obuertunt nauem magno cum pondere nauæ,
 Aduersamque trahunt optata ad littora puppim:
 Sic conuersa uetus super æthera uertitur Argo,
 Atque usque à prora ad cælum sine lumine malū,
 A malo ad puppim cum lumine clara uidetur:
 Inde Gubernaculum disperso lumine fulgens
 Clari posteriora Canis uestigia condit.
 Exin semotam procul in tutòque locatam
 Andromedā, tamen explorans fera quæere Pistrix
 Pergit, & usque sitam ualidas Aquilonis ad auras
 Cærulea uestigat, finita in partibus austri.
 Hanc Aries tegit, & squamosi corpore Pisces,
 Fluminis illustri tangentem corpore ripas.
 Nanque etiam Eridanum cernes in parte locatum
 Cæli, sionestum magnis cum uiribus amnem,
 Quem lachrymis mœstæ Phaethontis sæpe sorores
 Sparserunt, lethum mœerenti uocæ canentes.
 Hunc Orionis sub læna ærnerè plantæ
 Serpentem poteris, proceræque uincla uidebis,
 Quæ retinent Pisces caudarum parte locata,
 Flumine mista retro ad Pistricis terga reuerti.
 Hinc una stella uertuntur, quam iacit ex se
 Pistricis spina ualida cum lucæ refulgens.
 Exinde exiguæ tenui cum lumine multæ
 Inter Pistricem fusæ sparsæque uidentur:
 Atque Gubernaculum stellæ, quas contigit omneis
 Formidans acrem morsum Lepus, his neque nomen
 Nec formam ueteres certam statuisse uidentur.
 Nam quæ syderibus claris natura poliuit,
 Et uario pinxit distinguens lumine formas,

Εφεύσεται ἢ ἢ ὄνομασεν ἅπαντ' ὄνομασὶ καλέσται,
 Ηλιθα μορφώσται, ἔτ' ἄρ' κε διωθήσεται πάντων
 Οἴοθι κικεμμένων ὄνομα εἰπὴν, ἔδ' ἐ δαλιῶμαι.
 Πολλοὶ γὰρ πάντι, πολέων δ' ἔπι ἴσα πίλονται,
 Μέτρα τε καὶ χροῖν, πάντες γέμει ἀμφιέλικτον.
 Τὰ δ' ἔομιγερέας γε εἴισατο ποιήσασθαι
 Ἀστέρας, ὄφρ' ἔπι πᾶξ ἄλλω πῶσα κείμνος ἄλλος
 Εἶδεα σημαίνουεν, ἄφαρ δ' ὄνομασὰ γυόιστο
 Ἀσρα. καὶ ἐκ ἐπὶ νῦν ὑπὸ δαύματι πλέεται ἀστὴρ,
 Ἀλλ' οἱ μὲν καθαροὺς ὄναρ ῥόπτες εἰδῶλοισι
 Φαίνονται, τὰ δ' ἔφερθε διακομμένοιο λαγυοῦ
 Πάντα μάλ' ἠερόεντα καὶ ἐκ ὄνομασὰ φέρονται.
 Νειόθι δ' αἰζοκέρῃος ὑπὸ προῖσι νότιον
 Ἰχθὺς ἐς κήτος τετραμμένους ἠώρηται,
 Οἴος δ' ἄπο πρεστέρων νότιον δ' ἐκ κηλίσκυσσιν.
 Ἄλλοι δ' ἀπορῶδω ὑποκίμνοι ὑδροχόῃ
 Κήτος αἰθερείοιο καὶ ἰχθύος ἠερέθονται
 Μεσσήνῃ, νωχέλεες καὶ αἰώτυμοι. ἐγγύθι δ' ἐσφῆων
 Δεξιτερῆς δ' ἄπο χροῦς ἀγαυῶν ὑδροχόοιο,
 Οἴη τις τ' ὀλίγη γυῖος ὑδατος ἐνθα καὶ ἐνθα
 Σκιδναμύς, χροποὶ καὶ ἀμσηδέες εἰλίσσονται.
 Ἐν δ' ἐσπιν δύο μάλλοι εἰσδιμνοὶ φερέονται
 Ἀστέρες, ἔτ' ἐπὶ πολλὸν ἀπῆροισι, ἔδ' ἐ μάλ' ἐγγίς,
 Εἰς μὲν ὑπ' ἀμφοτέροισι ποσὶν καλὸς τε μέγας τε
 Ὑδροχόου, ὃ δ' ἐκ κηλῆς ὑπὸ κήτος ἔρῃ.
 Τὸς πάντας καλέουσιν ὑδαρ. ὀλίγοι γέμει ἄλλοι
 Νειόθι τῶξ βλήρος ὑπὸ πρεστέροισι πόδεσσι
 Διωνοὶ κύκλω πειρηγέες εἰλίσσονται.
 Αὐτὰρ ὑπ' αἰθρομύω κέντρῳ τέρας μεγάλιοι
 Σκορπίος ἄγχι νότιοιο θυπέσσι αἰωρεῖται.
 Τοῦ δ' ἔστι ὀλίγον μὲν ἔπι χροῖνον ὑπόθι ἔογες,

Hæc ille astrorum custos ratione notauit,
 Signaque signauit cœlestia nomine uero.
 Has autem quæ sunt paruos sub culmine fusæ,
 Consimili specie stellas parilique nitore,
 Non potuit nobis nota clarere figura.
 Voluitur inferior Capricorno Piscis ad Austrum,
 Piscicem obseruans, procul illis piscibus hærens:
 At propè conspicias experteis nominis omnes
 Inter Piscicem et Piscem quem diximus Austri,
 Stellas sub pedibus sparsas radiantis Aquari.
 Propter Aquarius obscurum dextra rigat amnem,
 Exiguo qui stellarum candore nitescit.
 E multis tamen his duo latè lumina fulgent:
 Vnum sub magni pedibus cernitur Aquari
 Quod superest gelido delapsum lumine fontis,
 Spumiferam subter caudam Piscicis adhæsit.
 Ast omnes stellæ perhibentur nomine aquai.
 Hic aliæ uolitant paruo cum lumine claræ,
 Atque priora pedum subeunt uestigia magni
 Arcu tenentis, et obscuræ sine nomine condunt.
 Inde Nepæ ærnes propter fulgentis acumen
 Aram quam flatu permulcet spiritus Austri,
 Exiguo superum quæ lumina tempore tranat.

Nam procul

Πάσαι. ἀπταρῶν γὰρ αἰρέται ἀρκίβοιο.
 Καὶ τὰ μὲν μάλα πᾶσι μεθ' ὀροῖ εἰσι κέλυθοι
 Ἀρκτούρω, τὸ δὲ τᾶσων ὑφ' ἑσπερίω δῖα γέεται.
 Ἀλλ' ἄρα καὶ πρὸ κείνο θυτίειον ἀρ' χαίη νύξ,
 Ἀνθρώπων κλάυσα πόνον, χμῶνος ἔθηκεν
 Εἰναλίου μέγα σῆμα, κεδαιόμηναι γὰρ ἔκεινη
 Νῆες ἀπὸ φρενός εἰσι. τὰ δ' ἄλλαθεν ἄλλα πιφάσκει
 Σήματ', ἐποικίειρσθα πολυρροδίας ἀνθρώποις.
 Τὰ μὲν μοι πελάγῃ νεφέων εἰλυμίδρον δῖων
 Εὐχο μεσσή κείνο φαίμηναι ἕσπετ' ἄστρον,
 Αὐτὸ μὲν ἀνέφελόν τε καὶ ἀγλαόν, ὕψι δὲ μάλλον
 Κυμαίνοντι νέφει πεπιεσμένον, οἷά τε πολλὰ
 Θλίβειτ' ἀνατέλλοντος ὀπωρινῶ βορέαο.
 Πολλὰκι γὰρ καὶ τὸ το νότω ἐπι σῆμα ὑτύσκει
 Νύξ αὐτῇ, μογεροῖσι χαίριζομένη ναύτησιν.
 Οἷδ' εἰ μὲν κε πύτωνται ἀνάσιμα σημαίνουσι,
 Αἰψά τε κοῦφά τε πύττα καὶ ἄρβια ποιήσονται,
 Δυπὶκ' ἕφαφρότερος πέλεται πόνος, εἰ δὲ κε νηὶ
 Τυφθέν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θυέλλα
 Αὐτῶς ἀπεσφάπῃ, τὰ δ' ἀλάφρα πύττα τὰ εἰρήνη,
 Ἄλλοτε μὲν καὶ πᾶμπαν ὑπὸ βρυχῆ νευπίλλονται,
 Ἄλλοτε δ' αἰ κε διὸς πρῶτα νηυσὶ μῦοιο τύχασιν
 Εὐχόμενοι, βορέω δὲ πρῶτα εἰς ἀνέμοιο,
 Πολλὰ μάλ' ὀπλήσαντες, ὄμφορ πάλιν ἐσκέφαντο
 Ἀμύλως ἐπὶ νῆα, νότον δ' ἐπὶ σῆμα πύττω
 Δείδῃ μεχρὶ βορῆος ἀπασφάφαντος ἴδηαι.
 Εἰ δέ κεν ἑσπερίης μὲν δῖος κενταύρου ἀπίη
 Ὄμος ὅσον πρῶτερης, ὀλίγη δὲ μιν εἰλύοι ἀχλὺς
 Αὐτὸν, ἀπὸρ μεπέπτεθεν εὐκότα σήματα πύχρῃ
 Νύξ ἐπὶ παμφανόωνι θυτιείω, ἕσπε μάλα χεῖρ
 Ἐστόπον, ἀλλ' ἄβοιο πρῶτα σκοπέειν αἰέμοιο.

Nam procul Arcturo est aduersa parte locata.
 Arcturo magnum spatium supra dedit, orbem
 Iuppiter hunc paruum inferiore in parte locauit:
 Hic tamen aeterno inuisens loca curriculo nox
 Signa dedit nautis cuncti quæ noscere possent,
 Commiserans hominum metuendos undique casus.
 Nam quum fulgentem ærnes sine nubibus atris
 Aram sub media cæli regione locatam,
 A summa parte, obscura caligine tectam:
 Tum ualidis fugro deuotans uiribus austrum,
 Quem si prospiciens uitaueris, omnia caute
 Armenta locans, tutò labere per undas:
 Sin grauis inciderit uehementi flamine uentus,
 Perfringet celsos defixo robore malos,
 Ut res nulla feras possit mulcere procellas,
 Ni parte ex Aquilonis opacam pellere nubem
 Cæperit, & subitis auris diduxerit Ara.
 Sin humeros medio in cælo Centaurus habebit,
 Ipsæque cærulea contactus nube feretur,
 Atque Aram tenui caligans uestiet umbra,
 Ad signorum obitum ius est metuenda Fauoni.
 Ille autem Centaurus in alta sede locatus,

Qua sese

Δήεις δ' ἄστρον ἐκείνο δὴ ἰσοκείμενον ἄμοιρον.
 Τοῦ γὰρ τοῖ τε μὲν ἄστρον ἐσκότα, νεῖοθι κείται
 Σκορπίου, ἰππούραμα δ' ἰσὸν σφίσι χηλαί ἔχουσιν.
 Αὐτὰρ ὁ δὲ ξιπρὸν αἰεὶ ταυόοντι ἔοικεν
 Ἀντία δινωπῖο θυπηλῶν. ἐν δὲ οἱ ἀφ' ἑξ
 Ἄλλο μάλ' ἐσφῆκωται ἤηλα μέτον δ' ἰσὸν χηλῶν
 Θηελῶν. ὡς γὰρ μιν παρ' ἄλλοι ἐπεφημίζαντο.
 Ἀλλ' ἔπ' γὰρ τε καὶ ἄλλο παρ' ἄλλοι ἐλλεταί ἄστρον,
 Ὑδρῶ μιν καλέουσι. τὸ δὲ ζῶοντι ἔοικος
 Ηνεκίς εἰλεῖται καὶ οἱ κεφλήν ἰσὸν μέσων
 Καρκίνον ἰκνεῖται, ἀσείρη δ' ἰσὸν σῶμα λέοντος,
 Οὐρὴ δὲ κρέματα ἰσὸν ἀμύδ' κενταύροιο.
 Μέσῃ δὲ ἀσείρη κριτήρ, πυμάτη δ' ἔπι κείται
 Εἶδωλον κόρακος, ἀσείρῳ κόπιοντι ἔοικος.
 Ναὶ μὲν καὶ παρ' ἄλλων διδύμοις ὑποκαλὰ φαίνεται.
 Ταῦτά κε θήσαο παρ' ἄλλων ἐν ἰσῶντι
 Ἐξείης παλίωρα. τὰ γὰρ καὶ πάντα μάλ' αὐτῶς
 Οὐρανῶ δ' ἐνάρηρεν ἀγάλαμα νυκτὸς ἰσῶν.
 Οἱ δ' ἔπι μὲν ἄλλοι περὶ ἀστέρες ἔδεν ὁμοῖοι
 Πάντοθεν εἰδῶλον δυοκῆ δὲ καὶ δινύοντα.
 Οὐκ ἂν ἔτ' εἰς ἄλλης ὁρόων ἐπιτεκμήραο
 Κείνων, ἠχ' ἰσῶν, ἐπὶ πάντες μάτανάσται.
 Μακροὶ δὲ σφῆων εἰσὶν ἤιστο μῶν ἐνιαυτοῖ,
 Μακρὰ δὲ σήματα κείται δὴ παρ' ἄλλοι εἰς ἰσῶντων.
 Οὐδὲ ζῆ παρ' ἄλλοι κείνων ἐξῶ, ἄρκιος εἶλε
 Ἀπλαέων τὰ τε κύκλα τὰ τ' αἰθέρι σήματ' ἐνιαυτοῖν.
 Ηπι ἰσῶν τὰ γὰρ κείται ἀλίγκια δινωπῖσι
 Τέσσαρα, ἦ δὲ καὶ μάλισα ποθὶ ὄφελός τε ἤιστο
 Μέτρα παρ' ἄλλοι πῶντι ἀνυσῶν ἐνιαυτοῖν.
 Σήματα δ' ἔπι μάλισα τὰ σιν ἐπιρρήδω φαίνεται

Qua sese clarum collucens Scorpios infert,
 Hæc subter partem præportans ipse uirilem,
 Cedit, Equi & partes properat coniungere Chelis.
 Hic dextram porgens quadrupes quæ uasta tenetur,
 Quam nemo certo donauit nomine Graiûm,
 Tendit, & illustrem truculentus cedit ad Aram,
 Hic sese inferni de partibus erigit Hydra
 Præcipiti lapsu flexo cum corpore serpens.
 Hæc caput atque oculos torquens ad terga Nepai,
 Conuexoque sinu subiens inferna Leonis,
 Centaurum leni contingit lubrica cauda.
 In mediòque sinu fulgens Cratera reluet:
 Extrema nitens plumato corpore Coruus,
 Rostro nudat: & hic, Geminis est ille sub ipsis
 Ante Canem, Graio Procyon qui nomine fertur.
 Hæc sunt quæ uisens nocturno tempore signa,
 Legitimo cernes cælum lustrantia cursu.
 Nam quæ per bis sex signorum labier orbes
 Quinque solent stellæ, simili ratione notari
 Non possunt: quia quæ faciunt uestigia cursu,
 Non eodem semper spatio portata teruntur.
 Sic malunt errare uagæ per nubila cæli,
 Atque suos uario motu metirier orbes.
 Hæc faciunt magnos longumque temporis annos,
 Quum redeunt ad idem cæli sub tegmine signum.
 Quare ego nunc nequeo totos euoluere cursus:
 Verùm hæc quæ semper certo uoluntur in orbe
 Fixa, simul magnos similes uertentibus orbes
 Quattuor, æterno lustrantes lumine mundum.
 E quibus annorum uolitantia lumina nosces,
 Quæ densis distincta licebit ceruere signis.

Πολλά τε καὶ ὁρᾶσθαι πάντα ζῶντα κινεεργμένα πάντα.
 Αὐτοὶ δ' ἀπλανέες καὶ ἀρηρότες ἀμήλοισι
 Γαίτες· ἀτὰρ μέτρα γε δύο δὴ δὴν ἀνιφέρονται.
 Εἴ ποτέ τι νυκτὸς καθαρῆς, ὅτε πάντα ἀζανὸς
 Ἀστέρων ἀνθρώποις ἐπιδείκνυται ἕρανή νύξ,
 Οὐδέ τις ἀδρανέων φέρεται νεόμῳ σελήνῃ,
 Ἀλλὰ πᾶ γε κνέφαος διαφαίνεται ὅξ' ἕα πάντα·
 Εἴ ποτέ τοι τῆμος δὲ παρὲν φρένας ἴκετο θαῦμα
 Σκεψαμένο πάντα κικασμένο δ' ἄρει κύκλῳ
 Οὐρατὸν, εἰ καὶ τις τῆτο ἴσως τις ἄλλος ἐδῆξέ,
 Κεῖνο παρὲν γλῶσσοι χαλὸν γάλα μιν καλέεσσι·
 Τὰ δ' ἢ τι χροῖόν μιν δῆϊκίος ἐκέπ' κύκλος
 Διπῆται· πᾶ δὲ μέτρα τὸ τι πύρρῳ παρ' ἔοντων
 Οἱ δύο, τοὶ δὲ σφύων μέγα μείονες εἰλίσσονται·
 Τῶν ὁ μὲν ἐγύθει ὅτι κατερχόμενος βορέας,
 Ἐν δὲ οἱ ἀμφοτέρῃσι κεφαλῇ διδύμων φορέονται.
 Ἐν δὲ τὰ γυνάατα κῆται ἀρηρότος λυόχοιο.
 Λαίη δὲ κνήμη καὶ ἀεισερός ὤμος ἐπ' αὐτῷ
 Πρῶτος· ἀνδρομέδης δὲ μέση ἀίχμονος ὑπάρθεν
 Δεξιτερῶν ἐπέχει· τὸ μὲν οἱ θῆαρ ὑπόθι κῆται
 Ἀσώτερον βορέω γε, νότῳ δ' ἐπιπέκλιται αἰκῶν.
 Ὀπλῆ δ' ἵππιοι, καὶ ἴσῳ αὐχίον ὀρνίθιον
 Ἀκρῆ σὺν κεφαλῇ, καλοῖτ' ὀφίεχοι ὤμοι,
 Αὐτὸν δινδύονται ἤηλάμφοι παρὲν κύκλον.
 Ἡ δ' ὀλίγον φέρεται νοπωτέρη, ἢ δ' ἐπιβάλλει
 Παρθένος· ἀλλὰ λέων, καὶ καρκίνος, οἱ μὲν ἄρ' ἀμφω
 Ἐξείης κῆται βεβολημένοι· αὐτὰρ ὁ κύκλος
 Τὸν μὲν ἴσῳ σῆδος καὶ γαστέρα μέχρι παρ' αἰδέω
 Τέμνει, τὸν δ' ἰμμεκίως ὑπέρθε χελεῖς
 Καρκίνον· ἢ χ' μάλιστα διχασμένον κατῆσης
 Ὀρδόν, ἢ ὀφθαλμοὶ κύκλῳ ἐκαστέρην ἴοιεν.

Tum multos orbes magno cum lumine latos,
 Vinctos inter se, et nodis cælestibus aptos,
 Atque pari spatio duo cernes esse duobus.
 Nam si nocturno cognoscens tempore cælum,
 Quum neque caligans detergat sydera nubes,
 Nec pleno stellas superaret lumine Luna,
 Vidisti magnum candentem serpere Circum:
 Læteus hic nimio fulgens candore notatur.
 Hic non perpetuum detexens conficit orbem,
 Sed spatio multum superest: præstare duobus
 Dicitur, et latè cæli lustrare cauernas.
 Quorum alter tangens Aquilonis uertitur auras,
 Ora petens Geminorum, illustratum genu ardens
 In sese retinens Aurigæ portat utrunque.
 Hunc supra, læna Perseus humerò que sinistro
 Tangit ad Andromedam, hic dextra de parte tenetur.
 Imponit que pedes duplices Equus, et simul Ales
 Ponit auis caput, et clinato corpore tergum,
 Anguicenen: humeris conuicitur: illa recedens
 Austrum consequitur deuotans corpore Virgo.
 At uerò totum spatium conuestit et orbis
 Magni Leo, et claro collucens lumine Cancer,
 In quo consistens conuertit curriculum Sol
 AEstiuus, medio distinguens corpore cursus.
 Hic totus medius circo disiungitur ipso,
 Pectoribus ualidis atque aluo possidet orbem.

Hunc octo

Τοδ' ἄρ' ὅσον τε μάλιστα δι' ὀκτώ μετρηθέντος,
 Πέντε ἄρ' ἐνθά σρέφεται κατ' ἰσάρτα τα ζώνης,
 Τὰ πεία δ' ἐν περσῶν. Ἰέρεος δέ οἱ ἐν Ἑσπῆσι εἴαν.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν βορέῳ περὶ καρκίνον ἐστὲν κίλιαι,
 Ἄλλος δ' ἀν' ἰσθμῷ νότῳ μέσον αἰγροκερῆα
 Τέμνει, καὶ πόδας ὑδροχόου, καὶ κήπος οὐρῶ.
 Ἐν δέ οἱ ὄβρι καζωός· ἀπ' ἄρ' κινός οὐ μάλα πολλῶν
 Λιγυται, δὴν ὀπόσην ἐπέχ' ἰσθμῷ. ἐν δέ οἱ ἄρ' ἄρ'
 Καὶ μέγα κενταύροιο μετὰ φρενον· ἐν δέ τε κέντρῳ
 Σκορπίου, ἐν δὲ τῶν ἀζωοδ' ὄξυβιτῆρος.
 Τὸν πύματι κατὰ τοῖο παρ' ἐρχόμενος βορέας
 Ἐς νότον ἠέλιος φέρεται, τρέπεται γὰρ αὐτῷ
 Χιμέριος καὶ οἱ πεία ἄρ' ἐπέπλεται ὑψὸς
 Τῶν ὀκτώ, τὰ δ' ἐπέντε κατὰ ρυχα διδύονται.
 Μεσῶδι δ' ἀμφοτέρων, ὄσος πολιῶο γαλακτός,
 Γαῖαν ὑπὸ σρέφεται κύκλος διχάσθη εἰσκόως.
 Ἐν δέ οἱ ἡμάτα νυξίν ἰσάμεται ἀμφοτέροισιν.
 Φθινοπτος Ἰέρεος, τὸ τ' εἶαρος ἰσάμετοιο.
 Σῆμα δέ οἱ κελός, ταύροιο περὶ ζῶατα κῆται,
 Κελός ἄρ' καὶ μῆκος ἤπλαμένος δὲ κύκλος,
 Ταύρου δ' ὀσκελέων ὄσση περὶ φάινε' ὀκτώ.
 Ἐν δέ τῷ οἱ ζῶνι ἀφελῆος ὠεῖωνος,
 Καμπήτ' ἀΐδοιμης ὑδρῆς ἐνι οἱ, καὶ ἤαφρος
 Κρητήρ· ἐν δέ κόραξ· ἐνι δ' ἀστῆρες ἕ μάλα πολλοί
 Χιλάων ἐν τῷ δ' ὀφίον χαζῶνα φορεῖται.
 Οὐ μὲν αἰητῶ ἀπαμείρε' ἡμῶσι οἱ ἐγγί
 Ζωός ἀητῶται μέγας ἀγγελος, ἠδὲ κατ' αὐτῶν
 Ἰππῆν κεφαλή καὶ ὑπ' αὐχενον εἰλίαν.
 Τοῖς μὲν παρ' ὀλαδῶν ὀρθοῖς περὶ ἀλλεταί' ἄζων
 Μεσῶδι πάντας ἔχων, ὁ δὲ πῆτρατος ἐσφῆκῶσιαι
 Δοξός ἐν ἀμφοτέροις, οἱ ἄρ' ἄρ' ἕκα πρῶτον ἔχουσι

Hunc octo in partes diuisum noscere circum
 Si potes, inuenies supero conuertier orbe,
 Quinque pari spatio, partes tres esse relictas,
 Tempore nocturno quasuis inferna frequenter.
 Alter ab infernis Austri conuertitur auris,
 Ast alter medium subter secat hic Capricornum,
 Atque pedes gelidum riuum fundentis Aquari,
 Cœruleæque feram caudam Pistricis, & illum
 Fulgentem Leporem, inde pedes Canis, & simul amplam
 Argolicam retinet crebro cum lumine Naue.
 Tergaque Centauri, atque Nepai portat acumen.
 Inde Sagitari defixum possidet arcum.
 Hunc à clarifonis auris Aquilonis ad Austrum
 Condens postremum tangit rota feruida solis:
 Exinde in superas brumali tempore flexu
 Se recipit sedes, hinc orbi quinque tribuæ
 Nocturnæ partes supra, tres lucæ dicantur
 Hasce inter, mediam in partem retinere uidetur
 Tantus quantus erit collucens Lacteus orbis.
 In quo autumnali atque iterum sol lumine uerno
 Exæquat spatium lucis cum tempore noctis.
 Hunc retinens Aries subluet corpore totus,
 Atque genu flexo Taurus conuittitur ingens.
 Orion claro contingens pectore fertur,
 Hydra tenet flexu Crateram, Coruus adhaeret.
 Et pauca Chelis stellæ, simul Anguinentis
 Sunt genua, & summi Iouis Ales nuntius instat.
 Propter Equus capite & ceruicam lumine tangit,
 Hoste æquo spatio deuinctos sustinet axis.
 Per medios summo cœli de uertice tranans.
 Ille autem claro quartus cum lumine circus
 Partibus extremis extremos continet orbes,

Ανπαύλω Ξητικοί μίεσος δέ ε̄ μεωτόθι πέμνει.
 Οὐκ ἄρ' ἀθλωαίης χράν' δεδιδραχμένος αἰήρ
 Ἀλλη κολλήσαιτο κωλινδύδρα Ξηχάλεια,
 Τοῖά τε καὶ πῶσα πάντα παροσφαιρηδὸν ἐλάσων,
 Ως τὰ γ' ἐν αἰθερίᾳ πλαγίῳ σινυαρηρότα κύκλω,
 Ἐξ ἧς ὅπ' ἑνύκτα διώκεται ἤματα πάντα.
 Καὶ τὰ ἰδρ' ἄρ' ἔπλελλε τε καὶ αἰπία νεῖοθι δύνει
 Παντα παρὰ βλήδω· μία δέ σφραγὼν ὅτιν ἐκάστω
 Ἐξείης ἐκάτερθε καπιλυσίη ἀνοδός τε.
 Αὐτὰρ ὄγ' ὠκεανοῦ πῶσον παρὰ μείβεταί ὕδωρ,
 Οἶον ἀπ' αἰθροκέρῃος ἀνερχομένοιο μάλιτα
 Καρκίνου εἰς ἀνιόιτα κωλινδέταί· ὅσον ἀπάντη
 Ἀντίλλων ἐπέχῃ, πῶσον γέ ἰδρ' ἄλλοθι δύνων.
 Οἶον δ' ὄφθαλμοῖο βολῆς ἀποπέμνεταί αὐγῇ,
 Ἐξάκις ἂν πῶσ' ἡμῖν ἕσπεδρά μοι, αὐτὰρ ἐκάστω
 Ἴση μετρηθῆσα δύνω παρὰ πέμνεταί ἄστρα.
 Ζωῖδιον δέ κύκλον ὅπ' ἴκλῃσιν καλέοισι.
 Τῶ ἐνι καρκίνος ὅτι, λέων τ' ὅπ' ἴκλῃ, καὶ ὑπ' αὐτῷ
 Παρθεγος, αἰ δ' ὅπ' οἱ χηλαί, καὶ σκορπίος αὐτός,
 Τοξότης τε, καὶ αἰθροκέρως, ὅπ' ἰδρ' αἰθροκέρῃ
 Ὑδροχόος, δύο δ' αὐτὸν ἐπ' ἰχθύες ἀστερόωνται.
 Τὺς δέ μετὰ κριός, ταῦρος τ' ὅπ' ἴκλῃ, δίδυμοί τε.

Et simul à medio media de parte secatur,
 Atque obliquus in his nitens cum lumine fertur,
 Ut nemo cui sancta manu doctissima Pallas
 Solertem ipsa dedit fabricæ rationibus artem,
 Tam tornare catè contortos possiet orbes,
 Quàm sunt in cælo diuino lumine flexi,
 Terram cingentes, ornantes lumine mundum,
 Culmine transuerso retinentes sydera fulta.
 Quattuor hi motu cuncti uoluntur eodem,
 Sed tantum supra terras semper tenet ille
 Curriculum oblique inflexus *
 Quanto est diuisus Cancer spatio à Capricorno,
 Ac subter terras spatium par esse necesse est.
 Et quantos radios iacimus de lumine nostro,
 Quos lunæ conuexum * contingimus orbem,
 Sex tantæ poterunt sub eum succedere partes,
 Bina pari spatio cælestia signa tenentes.
 Zodiacum hunc Græci uocitant, nostri que Latini
 Orbem signiferum perhibebunt nomine uero.
 Nam gemit hic uolens bis sex ardentia signa.
 Aëstifer est pandens feruentia sydera Cancer.
 Hunc subter fulgens cedit uis torua Leonis,
 Quem rutilo sequitur collucens corpore Virgo,
 Exin proiectæ claro cum lumine Chelæ,
 Ipsaque consequitur luens uis magna Nepai.
 Inde Sagitti potens dextra flexum tenet arcum.
 Post hunc ore fero Capricornus uadere pergit.
 Humidus inde loci collucet Aquarius orbem,
 Exin squamiferi serpentes ludere Pisces,
 Quos comes est Aries obscuro lumine labens:
 Inflexoque genu proiecto corpore Taurus;

Εν τῷς ἡέλιος φέρεται δυοκαίδεκα πᾶσι,
 Γαίτ' ἐνιαυτὸν ἄρσεν, καὶ οἱ παρὲς τῶτον ἴοντι
 Κύκλον, ἀέζονται πᾶσι δῆπκα ῥητοὶ ὦραι.
 Τοῦ δ' ἴ' ὄσον κείλοιο κατ' ὠκίαν οἶο δυνήται,
 Τῶσον ὑπὸ γαίης φέρεται, πᾶσι δ' ὅτι νυκτὶ
 Εξ αἰεὶ δυνώσι δυωδεκάδος κύκλοιο.
 Τόσση δ' ἀντέλλασι, τόσον δ' ὅτι μήκος ἐκάστη
 Νυξ αἰεὶ λεταιύσται, ὅσον τὴν ἡμισυ κύκλου
 Ἀρχομένης ἀπὸ νυκτὸς αἰείρεται ὑπόθι γαίης.
 Οὐκὲν ἀπὸ βλητῶν δεδοκηνέναι ἡμάπος εἶη
 Μοιραίων σκέπιδασι ὅτ' ἀντέλλουσιν ἐκάστη.
 Αἰεὶ γὰρ τῶων γε μῆσι σιναί ἔρχεται αὐτὸς
 Ἠέλιος, τὰς δ' ἀνγὰ παρὲς κέλευσο μάλαστα,
 Εἰς αὐτὰς ὁρόων, ἀπὸρ εἰ νεφέεσσιν ἰδύαναι
 Γίνοιντ', ἢ ὄρεος κερυμμέναι ἀντέλλοιεν,
 Σήματ' ἐπὶ ἀρχομένοισιν ἀρ' πρότα ποιήσασθαι.
 Αὐτὸς δ' ἀμ' μάλα τοῖς κερύων ἐκάτερθε διδοίη
 Ωκίανός, τὰ τε πολλὰ παρὲς ἔφεται εἰς αὐτῶν,
 Νηόθεν ὀππῆμος κείων φορέησιν ἐκάστην.
 Οὐ οἱ ἀφαιρότατοι, ὅτε κερκίνος ἀντέλλουσιν,
 Ἀστέρες ἀμφοτέρωθεν ἡλιασῶν παρὲς κινεῖται,
 Τοὶ μὲν δυνώσιτες, τοὶ δ' ἐξ ἐτέρης ἀνιόντες.
 Δυνώει μὲν σέφανος, δυνώει δὲ κατὰ ῥάχιν ἰχθυός.
 Ἡμισυ μὲν κεν ἴδθαι μετήθορον, ἡμισυ δ' ἡδη
 Εξαχθὰ βάλλασι κατερχόμεν σεφάσιοιο.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐξ ὀππῆθεν λειτραμμένους, ὅμα μὲν οὐπω
 Γαστέλει νειάρι, τὰ δ' ὑπὸ πτερα νυκτὶ φορεῖται.
 Τὸν δὲ καὶ εἰς ὤμοις κατὰ γαστρὸν ὀφθαλμῶν
 Κερκίνος ὅκ' ἰσνάτων, κατὰ γὰρ δ' ὄφιν αὐχένος ἐγξί.
 Οὐδ' ἂν εἴτ' ἀρχὸ φύλαξ εἶη πολὺς ἀμφοτέρωθεν,
 Μείων ἡμάπος, τὸ δ' ὅτι πλέον ἐν νυχὸς ἡδη.

Et Gemini elarum iactantes lucibus ignem.
 Hæc sol æterno conuestit lumine lustrans,
 Annua conficiens uertentia tempora cursus.
 Hic quantum terris conuexus pellitur orbis,
 Tantiudem ille patens supra mortalibus extat.
 Sex omni semper cædunt labentia nocte:
 Tot cælum iussus fugientia signa reusunt.
 Hoc spatium tranans cæcis nox conficit umbris
 Quod supra terras prima de nocte relictum est.
 Quod si solis aues certos cognoscere cursus,
 Ortus signorum nocturno tempore uises:
 Nam semper signum exoriens Titan trahit unum.
 Sim autem officinis signis mons obstruet altus,
 Aut adiment lucem cæca caligine nubes,
 Certas ipse notas cæli de tegmine sumes.
 Ortus atque obitus omnis cognoscere possis,
 Quæ simul existant cernes, quæ tempore eodem
 Præcipitent obitum, nocturno tempore nosces:
 Iam simul ut superose toto lumine Cancer
 Extulit, extemplo cedit delapsa Corona:
 Et loca conuisit cauda tenus infera Piscis.
 Dimidiam retinens stellis distincta Corona
 Partem, etiam supera atque alia de parte repulsa est.
 Quam tamen insequitur Piscis, nec totus ad umbras
 Tractus, sed supero contactus corpore cedit:
 Atque humeros usque à genibus Cancrumque recondit
 Anguatenens ualidis magnum à ceruicibus Anguem.
 Iam uerò Arctophylax non æqua parte secatur.
 Nam breuior clara cæli de parte uidetur,
 Amplior infernas depulsus possidet umbras.

Τέτρασι γδ μοίραις ἤδη καλιόντα βοώπιω
 Ωκεανὸς δέχεται, ὃ δ' ἐπὶν φάεος κορέσεται,
 Βυλυτῆ δ' ἐπέχ' πλείον δίχα νυκτὸς εἴσεως,
 Ἡμὸς ὅτ' ἠελίοιο κατερχομένοιο δύηται.
 Κεῖναι τοι καὶ νύκτις ἐποψὲ δύοντι λέγονται.
 Ὡς οἱ μὲν δυνώουσιν, ὃ δ' ἀπόπος, ἔδεν αἰεκής,
 Ἀλλ' οὐ μὲν ζώνη, οὐ δ' ἀμφοτέροισι φαινόσ
 ἔμοις ὠείων, ζήφρος γέμει ἴφι πεποιθώς,
 Πάντα φέρων ποταμόν, κέερος ᾧδρα πίτεται δῆμος.
 Ερχομένοιο δὲ λέοντι τὰ μὲν κτ' πάντα φέροισι
 Καρκίνω ὅσ' ἐδύοντο, καὶ αἰετός. αὐτὰρ ὄγε γνύξ
 Ἡιδρος, ἀλλὰ μὲν ἤδη, αὐτὰρ γόνυ καὶ πόδα λαμόν
 Οὐπω κυμαίνοντος ὑπὸς ἑρέφει ὠκεανοῖο.
 Ἀντίλλει δ' ὑδρὸς κεφαλῆν, χαροπὸς τε λαχρός.
 Καὶ περὶ κῶν, περὶ προῖ τε πόδες κυτὸς αἰδομένοιο.
 Οὐ μὲν θῆω ὀλίγοις γαίης ὑπὸ νείατα βάλλει
 Γαρθένος ἀντέλλουσα. λύρη τότε κυλλίω αἴη
 Καὶ δελφὶς δυνάσει, καὶ ἀποιήτος οἰσός.
 Σωτῆϊς ὄρνιθος περὶ τα πῆρα μίσηπα παρ' αὐτῶ
 Οὐρῶν, καὶ ποταμοῖο παρηοίαι σκιδώνται.
 Διώει δ' ἵππειν κεφαλῆν, διώει δὲ καὶ αὐχμῶ.
 Ἀντίλλει δ' ὑδρὸς μὲν ὅπι πλέον ἄχει παρ' αὐτῶν
 Κρητῆσα. φθὰ μιδρος δὲ κύων πόδας αἴνεται ἄλλως,
 Ελκρον ἄξοπιθεν περὶ μιναι πολυτεϊρέος ἀρροῖς.
 Ἡ δὲ θέει γαίης ἰσὸν διχρῶσα κατ' αὐτῶν,
 Παρθένος ἤμους ἀπασα περαμόθεν ἄρπη γῆνηται.

οὐδ' ἄρ

Quattuor hic obiens secum deducere signa
 Signifero solet ex orbi, tum serius ille
 Quum supera sese satiauit luce, recedit,
 Post mediam labens claro cum corpore noctem.
 Hæc obscura tenens conuestit sydera tellus.
 At parte ex alia claris cum lucibus errat
 Orion, humeris & lato pectore fulgens,
 Et dextra retinens non cassum luminis enssem.
 Sed quum de terris uis est patefacta Leonis,
 Omnia quæ Cancræ præclaro detulit ortu,
 Cedunt obscurata, simul uis maior *
 Pellitur, ac flexo considens corpore nixus.
 Iam supero ferme de pulsus lumine cedit,
 Sed læuum genu atque illustrem liquit in altum
 Plantam, tum contrâ exoritur clarum caput Hydræ,
 Et Lepus, & Procyon, qui sese feruidus infert
 Ante Canem, inde Canis uestigia prima uidentur.
 Non pauca è cælo de pellens signa repente,
 Exoritur candens illustria lumina Virgo,
 Cedit clara Fides Cyllenica: mergitur unda
 Delphinus, simul obtegatur de pulsa Sagitta:
 Atque Auis ad summam caudam primâsque recedit
 Pinna, & magnus pariter delabitur Amnis.
 Hic Equus à capite & longa ceruicæ latescit.
 Longus exoritur iam claro corpore serpens,
 Crater àque tenuis lucet mortalibus Hydræ.
 Inde pedes Canis ostendit iam posteriores,
 Et post ipse erabit claro cum lumine puppim.
 Insequitur labens per cæli lumina Nauis,
 Hæc medium ostendit radiato stipite malum.
 Et iam iam toto proæssit corpore Virgo.

Οὐδὲ δὲ ἐπὶ χροῖμαί χιλαὶ καὶ λεπτὰ φάσσαι,
 Δφραστοὶ φείοιεν ἐπὶ μέγα σῆμα βοώτης
 Αθρόος δὲ τέλλε βεβρολημόνος ἀρκούροιο.
 Ἀργῶ δὲ οὐ μάλαι πᾶσα μετήορος ἔωσται ἦδη,
 Ἀλλ' ὕδρη κέχυται γὰρ ἐν οὐρανῷ ἦλιτα πολλῆ,
 Οὐρῆς ἂν δέοιτο, μόνον δὲ ἐπὶ χιλαὶ ἄγροισι
 Δεπὸν ἐφεισῶτ' ὀφείδχα· τῶ δ' ἰδὲ ἔπειτα
 Δεξιτερῶ κνήμῳ αὐτῆς ὀπισθοκίβητος ἄχρως
 Αἰεὶ γυῖξ, αἰεὶ δὲ λύρη παρατεπίηατος.
 Οὐδὲνα τῶ ποναῖσιν ὑποουραίων εἰδῶλων
 Ἀμφοτέρων δυνόντα καὶ ἕξ ἐτέρης δειόντα
 Πολλάκις αὐτορυχί θηδύμδα· τῶ μὲν ἄρ' οἴη
 Κνήμη σὺ χιλήσι φαίνεται ἀμφοτέρησι.
 Αὐτὸς δὲ ἐς κεφαλῶν ἐπὶ που τετραμμένον, ἄλλη
 Σκορπίον δὲ τέλλοντα μῦθαι, καὶ ῥύτορα πῶξ.
 Οἱ γὰρ μιν φορέσαν, ὁ μὲν μέσον, ἄλλα τὲ πάντα,
 Χεῖρα δὲ οἰσκαλῶ κεφαλῆτι ἄμα πῶξον ἀγνεῖ.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ὡς τεύχεα πάντα καταμελεῖσσι φορεῖται.
 Ημισυ δὲ σεφάνοιο, καὶ αὐτῶ ἔραπν ἔριω
 Κενταύρω φορέσαν ἀνερχόμεναι ἐπὶ χιλαί.
 Τῆμος ἐπειχόμενῳ κεφαλῶν μεταδύεται ἵππος,
 Καὶ πρὸς τέρῳ ὀρνίθος ἐφέλλεται ἔραπν ἔρι.
 Διώει δὲ Ἀνδρομέδης κεφαλῆ, τὸ δὲ οἱ μέγα δειῖμα
 Κήπος ἠερόεις ἐπάγχε νόπος· ἀντὶα δὲ αὐτὸς
 Κηφύς ἐκ βορέῳ μεγάλη ἀνὰ χεὶρ κελθῶν.
 Καὶ τὸ μὲν ἐς λοφίῳ τετραμμένον, ἄχρως πρὸ αὐτῶ
 Διώει ἀπὰρ Κηφύς κεφαλῆ καὶ χεὶρ καὶ ὤμῳ.
 Καμπύλῳ δὲ ἂν ποταμοῖο, καὶ αὐτῆ ἐπὶ χροῖμοιο
 Σκορπίου ἐμπίπτοιεν εὐρρέα ὠκιστοῖο.
 Οὐ καὶ ἐπὶ χροῖμος φοβέει μέγαν ὠκιστοῖο.
 Ἀρτεμὶς ἰλίκοι, πρὸς τέρῳ λόγος, οἱ μὲν ἔφατο

At quum procedunt o'scuro corpore Chelæ,
 Existit pariter largæ cum lucæ Bootes:
 Cuius in aduerso est Arcturus corpore fixus,
 Totâque iam supra fulgens prolabitur Argo:
 Hydrâque, quod latè cælo dispersa tenetur,
 Nondum tota latet, non caudam contegit umbra.
 Iam dextrum genu, et decoratam lumine suram
 Erigit ille uagans uulgato nomine Nisus,
 Quem nocte extinctum atque exortum uidimus unâ
 Persæpe, ut paruum tranans geminauerit orbem.
 Hic genu et suram cum Chel'is erigit altè:
 Ipse autem præceptis obscura nocte tenetur
 Dum Nepa et Arcitenens inuisant lumina cæli.
 Nam secum medium pandet Nepa, tollere uerò
 In cælum totum exoriens conabitur arcum.
 Hic tribus elatus cum signis corpore toto
 Luat, at exoritur media de parte Corona;
 Caudâque Centauri extremo candore resulget.
 Hic se iam totum cæcis Equis abdit in umbras,
 Quem rutila fulgens pluma præteruolat Ales.
 Occidit Andromedæ clarum caput, et fera Pistrix
 Labitur, horribiles epulas funesta requirens.
 Hanc contra Cepheus non cessat tendere palmas,
 Illa usque ad spinam mergens se cærulea condit:
 At Cepheus caput atque humeros palmâsque reclinat.
 Quum uerò uis est uehemens exorta Nepai;
 Latè fissâ uolat, per terras fama uagatur:
 Ut quondam Orion manibus uiolasse Dianam

Dicitur,

Ελκήσασσι πέπλοιο χίω, ὅτε θηεῖα πάντα
 Καρπρὸς ὠρίων σίβαρῃ ἐπέκοπιε κορυῆ,
 Θήρης δ' ἀνυδρὸς κείω χάεν Οἰνοπίωνι.
 Ἡ δέ οἱ δ' αὐτῆς ἐπιπίνατο θηρίοιο ἄλλο
 Νίσσου, ἀναρρήξασα μέσασσι ἐκάπρηε κολῶνας,
 Σκορπίον' ὅς ῥά μιν ἔτα καὶ ἔκτανε πολλὸν εἰσιτα
 Πλειότερος παρφανεῖς, ἐπὶ δ' ἄρπμιν ἦκα χεν αὐτῷ.
 Τῦνεκα δὴ καὶ φασι παραιοθεν ῥ' ἰχθυόμοιο
 Σκορπίον, ὠρίωνα παρὲς χρογοῦς ἔρατα φθύζην.
 Οὐδ' ἔμδ' ἀνδρομέδης καὶ κήτεος ὄσ' ἐλέλειπτο,
 Κεῖνε δ' ἀντέλλοντες ἀπυθῆες, δὴ' ἄρα καὶ τοῖ
 Γαυσυδίη φθύζισιν. ὁ δὲ ζῶντι ποτε κηφύς
 Γαῖαν ἔπξυξ, τοῖ μὲν εἰς κεφαλῷ μάλα πάντα
 Βάπτων ὠκεασίῳ, τὰ δ' ἔθ' ἔμεις, ἄμ' αὐτὰ
 Ἀρχτοῖ κρολύσσι πόδας καὶ γροῦνα καὶ ἰζυῖ.
 Ἡ δὲ καὶ αὐτὴ παυδὸς ἐπιήχεται εἰδῶλοιο
 Δελὴ κασιέπεια. τὰ δ' ἔκ' ἐπ' οἱ κτ' κόσμον
 Φαίνετασσι ὅκ' δ' ἴφροιο πόδες καὶ χεῖρες ὑπάρθεν.
 Ἀλλ' ἦ γ' εἰς κεφαλῷ ἴσθ' δ' ἔτ' ἀριθυθῆε
 Μερροδμή γενάτων. ἐπὶ ὅκ' ἄρ' ἐμμελεξ ὀκέπη
 Δωρίδι καὶ Παιόπη μεγάλων ἄτερ ἰσώσασθαι.
 Ἡ μὲν ἄρ' εἰς ἐτέρῳ φέρετασσι τὰ δὲ νεοῖσι μάλλωσ
 Οὐρανοῦ ἀνυφέρει, σεφασίῳ τε δεύτερον κύνεα,
 Ὑδρὸς τ' ἔραπλῷ, φορῆετ' ἔπι κενταύροιο
 Σώμα τε καὶ κεφαλῷ, καὶ θηρίον, ὅρ' οἱ χεῖρ
 Δεξιτερῇ κενταύρος ἔχ' αὐτῷ μὲν ἔσσι

Dicitur, ex ælſis errans in collibus amens,
 Quos tenet, AEGæo defixa in gurgite
 Brachia quæ uiridi conueſtut tegmine uitis.
 Ille ſeras uecors amenti corde necabat,
 OEnopionis auens epulas cœnare nitentes.
 At uerò pedibus ſubito percuſſa Dianæ,
 Inſula diſceſſit, diſiectæ que ſaxa reuellens
 Perculit, & cæcas luſtrauit lucæ lacinas.
 E quibus ingenti exiſtit cum corpore præſe
 Scorpios infeſtus præportans flebile aacmen.
 Hic ualido cupidè uenantem perculit ictu,
 Mortiferum in uenas figens per uulnera uirus:
 Ille graui moriens conſtrauit corpore terram.
 Quare quum magnis ſeſe Nepalucibus effert,
 Orion fugiens commendat corpora terris.
 Tum uerò fugit Andromeda, & Neptunia Piſtrix
 Tota later: ædit conuerſo corpore Cephæus,
 Extremas medio contingens corpore terras.
 Hic caput & ſuperas potis eſt demergere partes:
 Infera lumborum nunquam conueſtiet umbræ:
 Nam retinent Arctoi luſtrantes lumine ſuras.
 Labitur illa ſimul gnatam lachrymoſa requirens
 Caſſiopea, neque ex cælo depulſa, decorè
 Fertur: nam uerſo contingens uerticè primùm
 Terras poſt humeros euerſa ſede reſertur.
 Hanc illi tribuunt poenam Nereides almæ,
 Cum quibus (ut perhibent) auſa eſt contendere forma.
 Hæc obit inclinata, at pars exorta Coronæ eſt
 Altera: cum caudæ que omnis iam panditur Hydra:
 At caput & totum ſeſe Centaurus opacis
 Eripit è tenebris, linquens ueſtigia parua.
 Ipſe ſeram dextera retinet, prolabitur inde

Τόξον ἐπαρχόμενον πρῶτοι πόδες ἵπποτα φηρός·
 Τόξω καὶ ἀπειρή ὄφιός καὶ σῶμ' ὀφιδίου
 Ἀντέλλει ἐπιόντι καρήατα δ' αὐτὸς ἀγνῆ
 Σκορπίος δὲ τέλων ἀμάξ' δ' αὐταὶ ὀφιδίου
 Χεῖρες, καὶ πρῶτον ὄφεις πολυτερέως αὐτῶ.
 Τῶν γὰρ ἄνδρ' ἐν γόνασιν, πρὶν γὰρ τετραμμένους αἰεὶ
 Ἀντέλλει, τότε μὲν πρῶτος ἐκέρχεται ἄλλα,
 Γῦά τε καὶ ζῶνι καὶ σῆλα πάντα καὶ ὄμοι
 Δεξιτερῇ σὺν χεῖρ' ἀκρῇ δ' ἐτέρης μὲν χεῖρ' ἄρ' ἔστι
 Τόξω ἀνέρχονται καὶ τῶν ὄφιδι' ἀνέλλονται.
 Σὺν τοῖς ἐρμαῖν τε λύρη καὶ σῆλας ἄρ' ἔστι
 Κηφῶν ἢ ὡς παρελαύεται ὠκιστοῖο.
 Ἡμος καὶ μεγάλιο κυτὸς πᾶσι ἀμφοτέρω
 Διὸς σὺν, καὶ πάντα κατέρχεται ὠκιστοῖο.
 Πᾶσι γὰρ αἰτέλεσα διωκόμενοι λαζῶν.
 Ἀλλ' ἔχ' ὠκιστοῖο ἐπιφοῖο ὠκιστοῖο αἰετῶν
 Εὐδὸς ἀνέρχονται. τὰ δὲ οἱ μεγάλοι ἀνὰ χεῖρα
 Λάμπονται, καὶ οἱ μὲν δὲ δὲ ἀκρίται ἄλλων.
 Κινῶσι χιμῶνας, ὅτ' ἠελίω σὺν ἴσονται.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν κεφαλῆν τε καὶ ὄμω καὶ ἴσονται
 Διὸς κεφαλῆν ἀνιῶν κατὰ γὰρ, τὰ δὲ νεῖα πάντα
 Ἀντὶ τῶν ὄφιδι' ἐκατέρχεται ὠκιστοῖο,
 Οὐδέ π' ἀκρὰ κόρυμβά μιν πολυτέρες ὄφιδι' ἔστι.
 Ἀλλ' ἠπι ὠκιστοῖο μὲν ἀπὸ γόνατος ἰε ποδὸς τε
 Δεξιτερῶν δύεται ὠκιστοῖο δ' ὅσον εἰς ὠκιστοῖο.
 Ἀντὶ δ' ἀκρῶν ἐκατέρχεται ὠκιστοῖο.
 Ἡμος καὶ πρῶτον δύεται, τὰ δ' ἀνὰ γόνατος ἄλλα,
 Οἷον τ' ἀνιῶν τε, τῶν πρῶτον οἷον Τεῖρα.

Σῆμα δὲ τοῖς ἀνέμοιο καὶ οἰδαίνουσα θαλάσσα
 Γιγνέσθω, καὶ μακρὸν ἐπ' ἀγριαλοῖ βοόωντες,

Anguinenens capite & manibus. profert simul Anguis
Iam caput & summum flexo de corpore lumen.

Hic ille exoritur conuerso corpore Nisus,
Aluum, crura, humeros, simul & præcordia lustrans,
Et dextra radios læto cum lumine iactans.
Inde Sagittipotens superas conuifere lucas
Instatit, & mergit Nisi caput. & simul effere
Sese clara Fides, & promit corpore Cephæus.
Feruudus ille Canis toto cum corpore cedit.
Abditur Orion. obijt Lepus abditus umbra.

Inferiora cadunt Aurigæ.

Inde obiens Capricornus ab alto lumine pellit
Aurigam, instantemque Capram, paruos simul Hædos.
Et magnam antiquo depellit nomine Nauem,
Crus dextrumque pedem relinquens obit infera Perseus
In loca, tum ædens à puppi linquitur Argo.

Obruiitur Procyon, emergunt Alites unâ.
Et uolucris terris existit clara Sagitta.

* * *
Atque etiam uentos præmonstrat sæpe futuros
Inflatum mare, quum subito penitusque tamescit.

Ακταίτ' εἰδήσεις, ὅποτ' ὕδασι ἠχέεσσι
Γίγονται, κορυφαί τε βοώιδραϊ ἕρεος ἄκραι.

* * *

Ἡ βύζις ὀρθρινὸν ἐρημαίη ὀλουζών·
Ἡ πῦρ καὶ λακέρυζα παρ' ἠϊόνι περὶ χούρη
Χείματος ἀρχομένη χέρσῳ ὑπέκλυε κορώη,
Ἡ πῦρ καὶ ποταμοῖο ἐβάψατο μέγχι παρ' ἄκρας
Ὡμοῖς ἐκ κεφαλῆς, ἢ καὶ μάλα πᾶσα κολυμβᾶ,
Ἡ πολλὴ σρέφεται παρ' ὕδαρ παχία κρώζουσα.
Καὶ βόες ἤδη τοῖ παρος ὕδατος ἐνδίοιο
Οὐρανὸν εἰσπιδίστες, ἀπ' αἰθέρος ὠσπρήσωτε.

* * *

Τετπλόα ὃ γῆνος κνέει, πειρωτὴ δέ γε αὐξαι
Γίνονται καρπῶ φέρει δέ τε σήματ' ἐκάσθι
Ἐξείης ἀρότω, καὶ γάρτ' ἀροτήσιον ὠρλω
Τετπλόα μείροισι, μέσσην, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρ' ἄκρας.

EURIPIDIS VERSVS ceronis inter-

Eurip. Oreste.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν ὡς εἰπῶν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, ἢ δὲ ξυμποραθεύλατος,
Ἡς ἔκ ἀνδραϊτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.

Eurip. Cresphonte.

Ἐχρῶ μὲν ἡμᾶς σύλλογον ποιημύροις
Τὸν ζῶντα θρῶεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά·
Τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαιμύροις,

Χαίρονται.

Saxâque cana salis niueo spumata liquore
 Tristificas certant Neptuno reddere uoces,
 Aut densus stridor cum cæso è uertice montis
 Ortus adaugefcit, scopuli uisæpe repulsus.

Et matutinis Acredula uocibus instat,
 Instat, & assiduas uocum iacit ore querelas,
 Quum primùm gelidos rores aurora remittit.
 Fuscâque nonnumquam cursans per littora Cornix,
 Demersit caput, & fluctum ceruicæ recepit.
 Molli pedesque boues spectantes lumina cæli,
 Naribus humiferum duxere ex aere succum.

Iam uerò semper uiridis, semperque grauata
 Lentiscus, triplici solita grandescere foetu,
 Ter fruges fundens, tria tempora monstrat arandi.

CVM LATINIS CI- pretis uersibus.

Cic. Tusc. IIII.

Neque tam terribilis ulla fando oratio est,
 Nec fors, nec ira cælitum inuectum malum,
 Quod non natura humana patiendo ferat.

Cic. Tusc. I.

Nam nos deabat, coetus celebrantes, domum
 Lugere ubi esset aliquis in lucem editus,
 Humanæ uitæ uaria reputantes mala:
 At qui labores morte finisset graues,

Χαίροντας, ἄφρομῶντας ἐκπέμπιν δόμων.

Εὐριπ. Ρήκενσις.

Εἴτωρ γὰρ ἀδικῶν χεῖρ, τυραννίδος πέε
Κόμιστον ἀδικῶν, πάλλα δὲ ἄσεβειν χεράων.

Idem.

Ἡ γλῶσ' ὀμόμοχ', ἠ δὲ φρίν δρώμοτος.

Idem.

Ἐφυ μὲρ ἕδεις ὅς τις ἔπινει βροτῶν,

Θάπτε τε λένκα, χ' ἄπερα αὐ κτᾶται νέα.

Αὐτὸς τε θνήσκει καὶ τῶν ἄχθονται βροτῶν

Εἰς γλῶ φέροντες. τίω δὲ ἀναγκάως ἔχθ

Βίον τεύξιν, ὡς τε κάρπιμον σείχω.

Καὶ τὸν μὲρ ἔθ', τὸν δὲ μή. ἴ τῶν τα δεῖ

Σπίνειν ἄτωρ δεῖ χ' ἴ φύσιν διεκπερᾶν,

Δεν ὄν γ' οὐδὲν ἴθ' ἀναγκάων βροτῶν.

Idem Theseo.

Εγὼ δὲ τῆτο πῶρθε ἄφρου ἵνος μαδῶν,

Εἰς φρονῖδας νοῦν συμφορὰς τ' ἐβδόμιμω,

Φυγὰς τ' ἐμαυτῆν περσεύεις πάτρης ἐμῆς,

Θανατοῖς τ' αἰώρως καὶ κακῶν ἄλλας ὁδοῖς,

Ὡς εἴπ πάρομι' ὦν ἐδοξάζον ποτὲ,

Μή μοι νεαρὸν περσασσὸν, μᾶλλον δάκος.

Idem.

Εἰ μὲρ πόσι' ἡμῶν περσὸν ἴω κκευιδρῶν,

Καὶ μὴ μακρὰν δὴ δῖα πότων ἐναυτολῶν,

Εἰκὸς σφαδάξιν ἴω δὲ, ὡς νεόσυχα

Πῶλον, χαλιπὸν δρῶνως δεδεγμένον.

Νῶν δὲ ἀμβλιόειμι, καὶ κατηρτυκός κακῶν.

Idem.

Ὀρεῖς τὸν ὑψοῦ ποσι' ἄπιρον αἰτέρα,

Καὶ γλῶ πέειξ ἔχοντ' ὑγραῖς ἐν ἀλκάλαις.

Τῷτι νομίξε ζῶντα, τῶσι' ἠγρὸ θεόν.

Hunc omnes amicos laude & lætitia exequi.

Cic. De off. III.

Nam si uiolandum est ius, regnandi gratia
Violandum est: aliis rebus pietatem colas.

Cic. ibidem.

Iuravi lingua: mentem iniur atam gero.

Cic. Tusc. III.

Mortalis nemo est quem non attingat dolor,
Morbûs que. multi sunt humani liberi,
Rursus creandi. mors que est finita omnibus.
Quæ generi humano angorem nequicquam afferunt.

Reddenda est terræ terra: tum uita omnibus
Metenda, ut fruges. sic iubet necessitas.

Cic. Tusc. III.

Nam qui hæc audita à docto meminisset uiro,
Futuras mecum commentabar miserias,
Aut mortem acerbam, aut exiliij mœstam fugam:
Aut semper aliquam molem meditabar mali:
Ut si qua inuecta diritas casu foret,
Ne me imparatum cura laeraret repens.

Cic. ibidem.

Si mihi nunc tristis primùm illuxisset dies,
Nec tam ærumnoso nauigauissem falo,
Esset dolendi causa: ut miceto equulei
Fræno, repente tactu exagitantur nouo:
Sed iam subiectus miseris obtor pui.

Cic. II. De nat. deorum.

Vides sublimè fuscum immoderatum æthera,
Qui terram tenero circumiectu amplectitur?
Hunc summum habeto diuûm, hunc perhibeto Iouem.

SOPHOCLES VER-
niana inter-

Apud Sophocle Trach. hæc loquitur Hercules.

Ω πολλά δὴ καὶ θήρμα καὶ λόγῳ κακά
 Καὶ χεῖ καὶ νότοισι μοχθήσαι ἐγώ·
 Κ' ἔπειτα τοῦτον ἔτ' ἀκοίπῃς ἢ διός
 Προῦθικαι, ἔθ' ὁ συγγός Εὐρυπιδεὺς ἐμοί,
 Οἶον τότ' ἢ δολῶπις Οἰνέως κόρη
 Καθῆψαν ὠμῆσι τοῖς ἐμοῖς ἐριττύωσιν
 Ὑφαντὸν ἀμφίβλητρον, ὡ δὲ δόλυμαι.
 Πλευραῖσι γὰρ παροσμαχθὲν, ὅκ μὲν ἐχάτασ
 Βέβρωκε σέρκας, πλεθμῆνός τ' ἀρτηρίας
 Ροφεῖ ἔχνοκοῦν ὅκ δὲ χλωρὸν αἷμα μὲν
 Γέπωκεν ἠδὲ καὶ διέφταρμαι δέμας
 Τὸ πῦρ, ἀφρατά τῆδε χάρωθός πέδι.
 Κ' ἔτ' αὐτὰ λοῖζή πεδίας, ἔθ' ὁ ζήγγης
 Στρατὸς γηγάντων, ἔπειθ' ἄρτος βία,
 Οὐδ' ἔλλατ', ἔτ' ἀγλωστος, οὐδ' ὄσπν ἐγώ
 Γαῖαν καὶ θάλασσαν ἰκόμην, ἔδρασέ πω
 Γαυὴ δὲ, θῆλικ' ἔσσα, κ' ἔκ δὲ δρὸς φύσιν,
 Μότη με δὴ καθῆλε φασγάν' εἰ δίχα.
 Ω παῖ, γῆσοῦ μοι παῖς ἐπίτυμος γελῶς,
 Καὶ μὴ τὸ μῆδ' ὄνομα παροσβύσης πλέον.
 Δός μοι χερσὶν σπῆν αὐτὸς εἰς οἴκου λαβῶν
 Εἰς χεῖρα τιμὴ τικοῦσαν, ὡς εἰδῶ σάφα
 Εἰ τοῦ μὲν δήγῃς μάλλον ἢ κείνης ὀρών
 Λαβῆτ' ἂν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμφοι.
 Ἴθ' ὡ τίκνον τὸ λημσον, οἰκλήροσ τέ με
 Πημοῖσιν οἰκῆθ' ὄσπν, ὡς τε παρθένοσ,

S V S C V M C I C E R O -
pretatione.

Cic. Tuscul. II.

O multa dictu grauiā, per pēssu aspera,
 Quæ corpore exanclato atque animo pertuli.
 Nec mihi Iunonis terror implacabilis,
 Nec tantum inuexit tristis Eurystheus mali,
 Quantum una uocors OEnei partu edita.
 Hæc me irretiuuit ueste ficiali inscium,
 Quæ lateri in hærens, morsu lacerat uiscera,
 Vrgensque grauius pulmonum haurit spiritus.
 Iam decolorem sanguinem omnem exorbuit:
 Sic corpus clade horribili absumptum extabuit.
 Ipse illigatus peste interimor textili.
 Hos non hostilis dextra, non terra edita
 Moles quantum, non hisformato impetu
 Centaurus ictus corpori infixit meo:
 Non Graia uis, non barbara ulla immanitas,
 Non sæua ter ris gens relegata ultimis,
 Quas per agrans undique omnem hinc feritatem expuli:
 Sed fœminea ui. fœminea interimor manu.
 O nate, uerè hoc nomen usurpa patri,
 Ne me occidentem matris superet charitas:
 Huc arripe ad me manibus abstractam piis.
 Iam cernam mène an illam potiozem putes.
 Perge, aude nate, illa chryma patris pestibus,
 Miserere: gentes nostras flebunt miserias.

Hen uirg.

h. i.

Βέβρυχα κλαίον· καὶ τὸ δ' ἔτι δὴ εἰς ποτε
 Τὸν δ' ἄστυρα φαίη παρ' ἑσθ'· ἰδέϊν δεδρακότα,
 Ἀλλ' ἀστυαχθὸς αἰεὶ ἐσπόμην κακοῖς·
 Νῆω δ' ἐκ τοῖσ' τοῦ θῆλιος ὄρημαί τε πάλας.
 Καὶ νῆω παρσέλθων, σῆτι πλησίον παρ' ἑσθ'·
 Σκέψαι δ' ὅποιās τῶντα συμφορᾶς ὑπο
 Γέποντα, δείξω γὰρ τὰ δ' ἐκ καλυμμάτων.
 Ἰδοῦ, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας,
 Ορᾶτε τὸν δύστηνον ὡς οἰκτρῶς ἔχει.
 Αἰ, αἰ, ὦ πάλας, ἔ, ἔ.
 Ἐθαλίην ἄτης ἀστυαχθὸς ἀρπίως, ὁ δ' αὖ
 Διῆξε πλοῦρων ἔσθ' ἀργυμνασόν μ' ἔειπ
 Ἔοικεν ἢ τάλαινα δ' ἄστυρα νόστος.
 ὦ νῆαξ αἰεὶ δὴ δέξαι μ' ὦ διὸς ἀκλῆς, παῖσον.
 Ἐνστήτον ὦ νῆαξ, ἔλκα τῶσκηφον βέλος
 Πάτερ κεραυνοῦ· δαήντα γὰρ αὖ πάλιν,
 Ἡγήκεν, ἔξωρμηκεν, ὦ χεῖρες, χεῖρες.
 ὦ νῶτα, καὶ στήρ· ὦ φίλοι βραχίονες,
 Ὑμεῖς οἰκτιροὶ δὴ καθεσθ' ὅποτε
 Νεμέας ἔνοικον βυκόλων δ' ἄστυρα
 Λέοντ', ἀπλάτων θρέμμα καὶ παρσῆγρον,
 Βία καὶ ἰσχυρὰσθε, λερναίαν δ' ὕδραν,
 Διφυῆ τ' ἀμικτὸν ἵπποδάμονα στρατὸν
 Θηρών, ὑβριστὴν, ἀνομόν, ἰππεύροχον βίδου,
 Ἐρυμαίνιον τε σῆρα· τὸν δ' ἰπποδάμονον
 Ἄδου πείκρατον σκύλακ', ἀπασμαχοῖ τεραῖς,
 Δεινῆς ἐχιδνῆς θρέμμα, τὸν τε χρυσίω
 Δρακόεντα μῆλων φύλακ', ἐπ' ἐχάτοισι τόποισι
 Ἄλλων τε μύθων μυθίων ἐγνωσάμεν,
 Κ' ἔδεις ἔσπαι ἔσπαι ἔσπαι ἐμῶν χρωῶν.

Heu uirgalem me ore ploratum edere,
 Quem uidit nemo ulli ingemiscens malo.
 Effeminata uirtus afflictata occidit.
 Accede nate, assiste, miserandum aspice
 Eius sceleratum corpus lacerati patris.
 Videte cuncti: - -

tū que

- - tū que caelestum sator
 Iae obsecro in me uim coruscam fulminis.
 Nunc nunc dolorum anxiferi torquent uertices:
 Nunc serpit ardor. ô antè uictrices manus,
 O pectora, ô terga, ô lacertorum tori:
 Vestronè pressu quondam Nemæus leo
 Frendens efflauit grauius extremum halitum?
 Hæc dextra Lernam tetram maculata exetra
 Placauit: hæc bicorpoream affluxit manum?
 Erymanthiam hæc uastissimam abiecit belluam?
 Hæc è tartarea tenebrica abstractum plagæ
 Tricipitem e duxit hydra generatum canem?
 Hæc interemit tortu multiplicabili
 Draconem auriferam obtutu asseruantem arborem?
 Multa alia uictrix nostra lustrauit manus,
 Nec quisquam è nostris spolia cepit laudibus.

h.ii.

CARMINA ALIA DI-
rum, & eorum interpre-

Aeschylus Προμ. δεσμ.

Ωκ. Οὐκ ἔγωγε Προμηθεὺς τὸ το γινώσκεις, ὄλι-

Ορῆς νοσοῦσιν εἰσὶν ἰατρὸν λόγος;

Πρ. Εὰν τις ἐν καρῶν γε μαλ' ἄσπι κίεαρ,

Καὶ μὴ σφραζῶντα θυμὸν ἰχθυήνῃ βίᾳ.

Solon.

Μηδὲ μοι ἄκλαυτος θάνατος μόλοι, ὄμῃ φίλοιαι

Κοιμήσομαι θανῶν δόξα καὶ σοναχάς.

Sardanapali epitaphium.

Κεῖν' ἔγω ὄω' ἔφαζον καὶ ἐφύβεισα, καὶ σὺν ἔρωι

Τέρπν' ἔπαθον. Ἐὶ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλειπαι.

Lacedaemoniorum epitaphium, ex Simonide.

Ὡξείν' ἀγχεῖλον Λακεδαιμονίοισι σπῆτιδε

Κεῖμεθα, τοῖς κείνων πιδόμοροι νομίμοις.

*Terimnaeo cui dam Elysi, quum in psychomanteion
uenisset, in tabellis dati fuerunt hi tres uersus.*

Ἡρην ἴπτε ἠλίηοι φρένες ἄσφραν.

Εὐδυνῶς κῆται μοι εἰδῶ θανάπτω.

Οὐκ ἴω γὰρ ζῶειν καλὸν ἔν' εἴῃ, ἔπε τοκεῦσ.

VERSORVM AVTHO-
tatio ex Cicerone.

Cic. Tusc. III.

Oc. Atqui Prometheû te hoc tenere existimo,

Mederi posse rationem iracundiæ.

Pr. Si quidem quis tempestuam medicinam admouens,

Non ag grauescens vulnus illi dat manu.

Cic. Tusc. I.

Mors mea ne careat lachrymis: linquamus amicis

Mœrorem, ut œlebrent funera cum gemitu.

Cic. Tusc. V.

Hæc habeo quæ edi, quæque exatur ata libido

Hausit: at illa iacent multa & præclara relictâ.

Cic. Tusc. I.

Dic hospes Sparta, nos te hîc uidisse iacentes,

Dum sanctis patriæ legibus obsequimur.

Cic. Tusc. I.

Ignaris homines in uita mentibus errant.

Euchynous potitur factorum munere læto.

Sic fuit utilius finiri ipsique tibi que.

ALII ET EORUNDĒM
 & aliorum Græcorum scriptorum
 loci varii, quos Cicero interpreta-
 tur, aut ad quos alludit: qui nec de-
 buerunt, nec potuerunt cum supe-
 rioribus iungi.

PLATONIS.

CIC. De orat. I, *Quum interrogatus Socrates esset quã
 estimationem commeruisse se maxime confiteretur: respõdit
 sese meruisse ut amplissimis honoribus et præmiis decor-
 retur, et ut ei uictus quotidianus in Prytaneo publicè præ-
 beretur: qui honos apud Græcos maximus haberetur.* P L A-
 T O in Apol. Socr. uel potius apud Platonem Socrates, Τί γιν
 ἄρεται ἀνδρὶ πέντη, ἀεργέτη, θεομῆνῳ ἄγαν ὁλοκῶ ὅπι τῆ ὑμέ-
 τερα ἀρετα κελεύσει; ἐκ ἑαυτοῦ, ἢ μᾶλλον ὡ ἀνδρες Ἀθηνῶσι
 ἄρεται ἕτως, ὡς τὸν τοιοῦτον ἀνδρα ἐν πρυτανείῳ σιτιῶσαι· πολὺ
 γὰ μᾶλλον ἢ εἴ τις ὑμῶν ἵππῳ ἢ ἕλνω εἰδί ἢ ζούργῃ νενίκηκεν ὀλυμ-
 πιάσιν. ὁ μὲν γὰρ ὑμᾶς ποιεῖ Ἀδαίμονας δοκεῖν ἔσθ, ἐγὼ δὲ εἶναι·
 καὶ ὁ μὲν, Ἐσθῆς ἕδὲν δεῖται· ἐγὼ δὲ δέημα. εἰ οὖν δεῖ με καὶ
 τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας λιμῶσαι, τούτε λιμῶμαι, ἢ ἐν πρυτανείῳ
 σιτήσεως. Hactenus Plato. Quod autem de Socrate Cicero di-
 cit paulo ante uerba proximè ex eo citata, eum ita in iudi-
 cio capitis pro se dixisse, ut nõ supplex aut reus, sed ut ma-
 gister aut dominus uideretur esse iudicium: idem fere Tu-
 scul. I, sed magis ad ipsa Platonis uerba alludēs, uel potius
 ea elegantissimè interpretans. Sic enim illic, His et talibus
 rationibus adductus Socrates, nec patronum quæsivit ad

iudicium capitis, nec iudicibus supplex fuit: adhibuitque liberam contumaciam, à magnitudine animi inductam, non à superbia. Plato ibidem, uel potius, uti dixi, apud eñ Socrates, ὡς τε καὶ οἰκῆοι μοι εἰσὶ, καὶ ὑεῖς γε, ὡ δὲ ἄδρες Ἀθῶναιοι, ἦεῖς εἰς ἰδὲν, μισοχέλιον ἦδη, δύο δὲ, παιδία: ὄνη ὄμπος ὑδὲνα αὐτῶν δὲ ὑποἀναβίβασσάμενος, δειήσμαι ὑμῶν ἕποψήσασθαι. ἂ δὴ οὐκ ἔδεν τούτων ποιήσω ἢ ἐκ αὐθαρσείας, ὡ δὲ ἄδρες Ἀθῶναιοι, ἔσ' ὑμᾶς ἀπμαζών ἀλλ' εἰ ἰδὲν παρρησίως ἔχω παρὲς τὰ νατὸν ἢ μὴ, ἄλλος λόγος παρὲς δὲ ἔν δόξαν καὶ ἐμὴ καὶ ὑμῖν, καὶ, &c. uides ut hæc ultima uerba Cicero per periphrasin quidem, sed eleganter interpretatus sit, quum dixit, Adhibuitque liberam contumaciam à magnitudine animi inductam, non à superbia. Participium autem αὐτῶν θαρσείας hic à Cicerone expressum, idē ualet quod apud ipsum Platonem pag. sequente ἀπανταθαρσείας. ait enim Socrates, ἴσως οὐκ ὑμῖν καὶ τῶν πλεονῶν, ὡς τε πλησίον δοκῶ λέγειν ὡς παρὲς τὸ αἰχμα καὶ τῆς ἀπβελήσεως ἀπανταθαρσείας. τὸ δὲ ἐκ ἔστιν, ὡ δὲ ἄδρες Ἀθῶναιοι, τοῖστων, ἀλλὰ τοῖστων δὲ μάλλον πίπισμαι, &c. Sequuntur rursus apud Ciceronem hæc, Et supremo uitæ die de hoc ipso multa disseruit: & paucis antè diebus, quū facile posset educi è custodia, noluit. Et quū penè manu iam mortiferum teneret poculum, loquutus ita est, ut non ad mortem trudi, uerū in cælum uideretur ascēdere. Ita enim censebat, itaque disseruit: duas esse uias, duplicēsque cursus animorum è corpore excedentium. Nā qui se humanis uitis contaminassent & se totus libidinibus dediissent, quibus cæcati, uel domesticis uitis atque flagitiis se inquinassent, uel in Rep. uiolanda fraudes inexplēbiles conæpissent, iis deuium quoddam iter esse, seclusum à concilio deorum. qui autem se integros castosque seruassent, quibusque fuisset minima cum corporibus contagio, se-

ſequē ab his ſemper ſeuocaffent, eſſent que in corporibus
 humanis uitam imitati deorum: his ad illos à quibus eſſent
 profecti, reditum facilem patere. Ita que commemorat, ut cy-
 gni, qui non ſine cauſa Apollini dicati ſunt, ſed quòd ab eo
 diuinationem habere uideantur, qua prouidentes quid in
 morte boni ſit, cum cantu et uoluptate moriantur: ſic omni-
 bus et bonis et doctis eſſe faciendū. Hactenus Ciaro, qui quū
 ait, ſocratē, quū paucis antè diebus facilè poſſet educi è cu-
 ſtodia, noluiſſe: uidetur ad ea que in Critone dialogo Plato-
 nis offeruntur illi à Critone, reſpexiſſe. dicit enim hoc ille
 inter cætera iſti Socrati, Επι ἧ καὶ πολλοῖς δόξω, οἱ ἐμὲ καὶ
 σὲ μὴ βραβύς ἴστασιν, ὡς οἷός τε ὡς σὲ πώζην, εἰ ἤτελον ἀνδρῶν κεν
 χεῖματα, ἀμύθησαιμι. ſic enim illic legendum eſt apud Plato-
 nem (ut id obiter corrigimus) non ut in impreſſis exempla-
 ribus, εἰ ἀνδρῶν κεν χεῖματα ἀμύθησαιμι ἤτελον, ita traiecto uer-
 bo ut nullus elici poſſit inde ſenſus. Et paulo poſt, καὶ τὸν ἴ-
 δὲ πολὺ τὰρρυερον βεῖν ὁ θεὸς λοιπὸν λαβόντες ζειέ, πῶστί σε καὶ ἕλα-
 γαζῶν ἐνθενδε. ἐπιτα ἔχ ὀραε τοῦτε τὸς ſυκοφάντας, ὡς ἀπ-
 λείς, καὶ ἔδὲν ἀο δέοι ἐπ' αὐτοῖς πολλοῦ ἀργυρίου ὅτι δὲ ὑπάρχ-
 μὲν ταῖς ἐμὰς χεῖματα, ὡς ἐλῶμαι, ἰκανὰ, ἐπιτα, εἴς. Que
 ſequitur diſputatio, in Phædone habetur, ſed ita ut illā Ciaro
 quaſi in epitomen quandam redegerit, aliū etiam ſequitur
 ordinem, illud igitur quod primo loca ponit Ciaro, duas eſ-
 ſe uias duplicēſque cauſas animorum è corpore exceden-
 tium: mihi uidetur ex hoc loco eſſe, Τοιγάρτοι τοῦτις μὲν ἀπα-
 σιν, ἐφθ, ὡ κέεης, οὐκ εἶνολοῖς καὶ μὲν ἄ ἀνδρῶν ψυχῆς, ἀλλὰ μὴ σὺ
 ματα πλάττοντες (ῶσι) χαίρων εἰπόντες, ἔ καὶ ταῖς πορθοῦν αὐ-
 τοῖς, ὡς κα εἰδοσιν ὅτι ἐρχονται, αὐτοῖς ἦ. εἴς. Illa autē Latina
 uerba, Nam qui ſe humanis uitiiſ contaminatiſſent, et ſe to-
 tos libidinibus deditiſſent, quibus cæcati, εἴς. his Græcis
 præcipuè reſpondent, Εὐαὶ δὲ κα, οἶμαι, μεμασμεν καὶ ἀκα-

θαρπός τῷ σώματι ἀπαλλάτῃται, ἀπὲρ τῷ σώματι αἰεὶ ζυῶσα
 καὶ τὸ το δευτερεύουσα καὶ ἐρώσα, καὶ γενητημένη ὑπὸ αὐτῷ ὑ-
 πό τῷ ὀφθαλμοῦ καὶ ἰδοναί, ὡς τε μὴ δὲν, ἔστ. Illa, vel in re-
 publ. violanda fraudes inexpiabiles conceperunt, de his ex-
 pressa uideri possint, Τὸς δὲ γε ἀδικίας τε καὶ τυραννίδας καὶ
 ἀρπαγὰς ἀπετυμωκότας. Illa, iis denique quoddam iter esse,
 seclusum à concilio deorum, de Graecis his sumpta existimo,
 Καὶ ἐκ τούτων ἀμειρος ἔστι τις ἐδ' ἴτε τε καὶ κατὰ τοῦ καὶ μονοφ-
 δοῦς σωσσίας. ideòque malè legitur in exemplaribus Ciceronis,
 cōsilio pro cōsilio. Ἰὰ uerò quæ addit, Qui autē se integros
 castosque seruassent, quibusque fuisset minima cū corpori-
 bus contagio, seseque ab iis semper se uocassent, essent que
 in corporibus, ἔστ. optime cum his conueniunt, Ἐὰν ὡς κατὰ
 ἐκ ἀπαλλάτῃται ἡ ψυχὴ, μὴ δὲν τῷ σώματι σωφελικοῦσα, ἀπὲρ
 ἔδ' ἐν κοινωῦσα αὐτῷ ἐν τῷ βίῳ ἐκούσα ἔστι, ἀμὰ φύρουσα αὐ-
 τῷ, καὶ σωμνηροισμένη αὐτῇ εἰς αὐτῷ, ἀπὲρ μελετωσα αἰεὶ τὸ το,
 τὸ το δὲ ἔδ' ἐν ἄλλο ὄντι ἢ ὀρθῶς φιλοσοφῶσα, καὶ τῷ ὄντι τε θναῖται
 ἡμετέωρα ῥαδίως. ἢ ἔδ' ἐν τὸ το εἶν ἡμετέωρα θναῖται. Πανταπασί γε.
 Οὐκ ὡς ἔγωγε μὲν ἔχουσα, εἰς τὸ ὄμοιον αὐτῇ τὸ εἶν ἀπὲρ χεται, τὸ
 εἶν τε ἐ ἀτανατον καὶ φρόνιμον; Sed animaduertendum
 est, Ciceronem hic quidem omisississe quæ per paræthesin ad-
 iectæ sunt, ἀπὲρ μελετώσα, usque ad ἔχουσα, paulo post autē
 ea posuisse, ut uidebimus. Ea uerò quæ proximè sequuntur,
 Itaque commemorat, ut cygni, qui non sine causa Apollini
 dicati sunt sed quod ab eo diuinationem habere uideantur,
 qua prouidentes quid in morte boni sit, cum cantu ἔστ uo-
 luptate moriantur: sic omnibus ἔστ bonis ἔστ doctis esse faci-
 dum. Nec uerò, ἔστ, ex his translata sunt, Ἀλλ' οἱ κωκοί, ἀ-
 πὲρ οἶμαι τῷ Ἀπόλλωνος ὄντις, μαυτικοί τε εἰσὶ, καὶ ἀποφάσις ἔστ ἐν
 ἀδελφὰ γὰρ, ἀδοῖαί τε ἐ ἱερπὸν) ἐκείνῳ τῷ ἡμέραν δευτε-
 ρόντως ἢ ἐν τῷ ἀποφάσις γόνῳ. Habes statim post apud Cicero-

nem, Vetat enim dominans ille in nobis deus, iniussu hinc nos suo demigrare: quū uerò causam iustam deus ipse dederit, ut tunc Socrati, nūc Catoni, sæpe multis: næ mediūfidius uir sapiens lætus ex his tenebris in lucem illam exarserit. Nec tamen illa uincula carceris ruperit (leges enim uentant) sed tanquam à magistratu, aut ab aliqua potestate legitima, sic à deo euocatus atque emissus exierit. Tota enim philosophorum uita, ut ait idem, commētatio mortis est. nam quid aliud agimus, quum à uoluptate, id est à corpore: quū à re familiari, quæ est ministra et famula corporis: quum à Rep. quum à negotio omni seuocauimus animum: quid, inquam, tum agimus, nisi animum ad seipsum aduocamus, secum esse cogimus, maximè que à corpore abducimus? P L A T O, ὡς ἐν ἑνὶ φρεσὶ ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι, ἔ ου δὲ δὴ ἐαυτῶν ἐκ τῶν τῆς λύειν, ἔ ἡ ἀποδιδράσκειν. Pro illis autē, Causam iustā deus ipse dederit, ut nunc Catoni, Græcè est, διὰ τὴν ἑαυτῶν οὐκ ὁ θεὸς ἐπιπέμψῃ, ὡς σὸρ καὶ τὴν νῦν ἡμῶν περὶ σαρ. iniussu suo, est μὴ συμμῶντος αὐτῶν. Illud autem, Tota philosophorū uita, commentatio mortis, in paulo antè citatis Platonis uerbis habuimus: sed et antea dixerat, Κινδυνώδιστα τὰ ὅσοι πλῆθει οἰσιν ὁρθῶς ἀπὸ μὲν φιλοσοφίας, λελήθεναι τοῖς ἄλλοις ὅτι ἔδεν ἄλλο αὐτοῖς ἐπιτηδεύοισιν, ἢ ἀποθνήσκου τε καὶ τιθῆναι. Et rursus, Τὰ ὅτι ἄγε οἱ ὁρθῶς φιλοσοφῶντες, ἀποθνήσκου μελετῶσι, καὶ τὸ τιθῆναι ἡμῶν αὐτοῖς ἀνθρώπων φοβερόν. Quod dicit, A re familiari, quæ est ministra et famula corporis, uidetur illuc pertinere, ὡς τῆς καὶ τὴν νῦν ἀρχῆς τῆς πρὸς τὸ σῶμα δὲ τὴν ἀναγκαστῶν ἐσφῶ. et, seuocatus animum ab hoc, uidetur esse μὴ συμμῶντος αὐτῶν. Ponens autem hæc quatuor Cicero, Animum ad seipsum aduocamus, secum esse cogimus, maximè que à corpore abducimus, Secernere autem à corpore animum, et c. uidetur exprimendas illas Platonis

phrases sibi proposuisse, χεῖρην δὲ τὸ σῶματος πῶς ψυχῶν,
 ἔσ' αὐτῶν καὶ αὐτῶν παύσασθαι ἐκ τοῦ σώματος σωμαχίρε-
 δαί τι δὲ ἀθροίζεσθαι, καὶ οἰκῆν μόνῳ καὶ τὴ αὐτῶν, ἐκ κοινῆς
 ἐκ τῶ σώματος. Item, πῶς ψυχῶν ἔδει κοινωνεῖν τῶ σώματι, ὅμα
 φούζην αὐτὸν ἐκ συνθροισμένῳ ἔῃ αὐτὸν εἰς αὐτὸν, uel αὐτὸν εἰς
 αὐτὸν ἐξυλλέγεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι. quæ quidem genera dicendi
 non uno eodémq; in loco, sed sparsa leguntur apud Platonē.

C I C. De Senect. Demonstrabantur mihi præterea quæ
 Socrates supremo uitæ die de immortalitate animarū dis-
 seruisset, is qui esset sapientissimus oraculo Apollinis iudi-
 catus. Quid multa? sic mihi persuasi, sic sentio: quum tanta
 celeritas animorum sit, tanta memoria præteritorum, futu-
 rorum prouidentia, tot artes, tot scientiæ, tot inuenta: non
 posse eam naturam quæ res eas continet, mortalem esse.
 Quumque animus semper agitur, nec principiū motus ha-
 beat, quia ipse se moueat: ne finem quidem habiturum esse
 motus, qui nūquam se ipse sit relicturus. Et quum simplex
 animi natura esset, neque haberet in se quicquam admi-
 xtum dispar sui atque dissimile, non posse eū diuidi: quòd
 si non possit, non posse interire. magnòque esse argumento,
 homines scire pleraque antequam nati sint: quòd iam pue-
 ri quum artes difficiles discant, ita celeriter res innumera-
 biles accipiant, ut eas non tum primum accipere uideantur,
 sed reminisci et recordari. Hæc Platonis sunt fere. Idem
 Tusc. I, Socrates in eo sermone quem habuit eo ipso die quo
 exæssit è uita, docet, quemuis qui omnium rerum rudis es-
 se uideatur, bene interroganti respondentem, declarare se
 non tum illa discere, sed reminiscendo recognoscere. nec ue-
 rò fieri ullo modo posse ut à pueris tot rerum atque tanta-
 rum insitas et quasi consignatas in animis notiones (quas
 αἰνοίαι, uocat) haberemus, nisi animus, antequam corpus in-

trasset, in verum cognitione uigisset. Haec tenus Cicero. *aius* haec fere omnia ex Phaedone sumpta sunt: sed totius disputationis quæ illic sparsa habetur, ueluti capita colligēdo. Illa quidem certè, *Quumque* animus semper agitur, nec principium motus habeat, quia ipse se moueat: ne finē quidem habiturum esse motus, qui nunquam se ipse sit relicturus, &c. haec Platonis in Phaedro ad uerbum exprimunt, τὸ γὰρ ἀεὶ κίνητον, ἀταράχτην καὶ μόνον δὴ τὸ αὐτὸ κινουῦν, ἅτε οὐ διαλείπον ἐαυτὸ, ἔποτε ληγὰ κινουῦν. Quæ autem sequuntur apud Ciceronem, *Et quum simplex animi natura esset, neque haberet in se quicquam admistum dispar sui atque dissimile, non posse eum diuidi. quod si non possit, non posse interire: Ciceronis haec exprimunt illa Platonis, τὸ ἀζωοδειπνόν ἐστι τὸ μονοειδές.* Illa autem, *Homines scire pleraque antequam nati sint: Item, Se non non illa discere, sed reminisci se do recognoscere: Item, Nisi animus, antequam corpus intrasset, in rerum cognitione uigisset: Plato sic profert, Ἐπεὶ τὸ πρῶτον ἐνὶ χρόνῳ μεμαθημένα ἐκινῶ ἀναμνησκομένωτα. Ἰτέ, ὡς τὸν θυέδου, ὅτι σὴ μὲν εἰληφέναι. Item, ἀναμνησκόμεθα ὅτι ποτὶ ὄν ὡς τὸ πρῶτον ὅτι σὴ μὲν εἰληφέναι. Verum quum totus hic locus parum ad institutum nostrum faciat, quod eum Cicero (ut pote dispersa colligens) liberius quam pro interpretationis legibus transtulerit, aliò pergamus.*

CIC. De fin. II, Oculorum (inquit Plato) est in nobis sensus acerrimus: quibus sapientiam non ærnimus. quàm illa ardentibus amores excitaret sui, si uideretur. IDEM De off. I, Formam quidem ipsam, Marce fili, & tanquam faciem honesti uides: quæ si oculis ærneretur (ut ait Plato) mirabiles amores excitaret sapientiæ. PLATO in Phaedro, ὅψις γὰρ ἡμῖν ὄξυτάτη τῆς δόξης τῷ σώματι ἐρχεται ἀιδήσεων, ἢ φρονησῶν εὐχόμενα. ἀγνοοῦντες γὰρ ἀνὴρ παρὲν ἔρωτας, εἰπὶ τοιοῦτον ἑαυτῆς

ἐναρξὲς εἰδωλον παρὲς χρο εἰς ὄψιν ἰόν. Cic. De fin. I. I, nō pro-
 cul ab initio, Omnis autem in quærendo quæ ma quadam
 ἔσ ratione habeatur oratio, præscribere primū debet ut qui-
 busdam in formulis ea res agatur: ut inter quos differitur,
 conueniat quid sit de quo differatur. Hoc positum in Phæ-
 dro à Platone, probauit Epicurus, sensit que in omni disputa-
 tione id fieri oportere. Plato in Phædro, Περὶ παντός, ὡ πᾶσι,
 μία ἀρχὴ τοῖς μέλλοισι καλῶς βυλβύεσται εἰδέναι δεῦξελ οὐ ἀν-
 ῆ ἢ βυλβὴ, ἢ ἀπαντος ἀμδοσπῶεν ἀνάσκη.

CIC. in Orat. ad Brut. Siquidem etiam in Phædro
 Platonis hoc Periclē præstitisse cæteris dicit oratoribus so-
 crates, quōd is Anaxagoræ physici fuerit auditor: à quo cen-
 set eum, quā alia præclara quædam ἔσ magnifica didicis-
 set, uberem ἔσ fecundum fuisse, gnarūm que (quod est elo-
 quentiæ maximum) quibus orationis modis quæque animo-
 tum partes pellerentur. PLATO in Phædro, πᾶσαι ὅσαι
 μεγάλα ἔσ τεχνῶν πῶς δέονται ἀδολεγίας καὶ μεταωρολογίας
 φύσεως πέει. τὸ γὰρ ὑψιλόγον τὸ πῶς ἔσ τὸ παντι πλειστριχὸν ἔσι-
 κεν ἐπιτὸ σὶν ποθὲν εἰσέναι. ὃ καὶ Γεωκλήης, πῶς τῶ ἀφύης ἔσ,
 ἐκλήσατο. πῶς πτωγῶν γὰρ οἶμαι τοῖστω ὄντι ἀναξαρῶρα, μεταω-
 ρολογίας ἐμπληθεῖς, καὶ ἐπι φύσιν τοῦ τε καὶ ἀνοίας ἀφικέμερος,
 ὡν δὴ πέει πὸν πολὺ λόγον ἐπιεῖτο ἀναξαρῶρας, ἐπιτὸ θεῖ εἰλ-
 κωσεν ἐπι τὸ πῶς ἔσ λόγον τέχλω τὸ πῶς φορον αὐτῆ.

CIC. De off. I. Ut enim apud Platonem est, omnem morē
 Laedæmoniorum inflammatum esse cupiditate uincēdi: sic,
 ut quisque magnitudine animi maxime excellit, ita, ἔσ.
 PLATO in Lachete, Οὐ οἶμαι ἐγὼ τὸ πῶς, εἰ π ἴω, ἔκ ἀν λελη
 θέναι Λακεδαίμονιες, οἷς ἔδεν ἄλλο μδῖς ἐν τῶ βίω, ἢ τὸ πῶς ζῆτιν ἔ
 ἔπιτηδεύειν, ὃ, π ἄν μαδόντες καὶ ἔπιτηδεύσαστες πλεονεχτοῖεν
 ἔσ ἄλλων πῶς πὸν πόλεμον.

CIC. De off. I. Præclarum igitur Platonis illud, Non so-

Lūm (inquit) *scientia quæ est remota à iustitia, calliditas potius quàm sapientia est appellanda: uerum etiã animus paratus ad periculum, si sua cupiditate non utilitate communi impellitur, audaciæ potius nomen habeat quàm fortitudinis.*
 PLATO Epitaphio, Χρη οὖν μνημόνας τῶν ἡμετέρων λόγων, ἐάντι καὶ ἄλλο ἀσκήτε, ἀσκήειν μετ' ἀρετῆς, εἰδοτας ὅτι τούτων λειπόδρα πάντα καὶ κλήματα καὶ ὀπιτηδεύματα, αἰσθὰ καὶ κακά. ὅτε γὰρ πλοῦτος κδήρος φέρει τῶν κεκτημένων μετ' ἀνανδρίας (ἄλλω γὰρ ὁ τοῖστος πλουτὶ, καὶ οὐχ' αὐτῶν) ὅτε ὄμοτος κδήρος ἐὶς χυρὸς δαλῶ καὶ κακῶ ἔρνοικοῦντα, φερεποντα φαίνεται, ἀλλ' ἀφρεπῆ, καὶ ὀπιφανέστερον ποιεῖ τὸν ἔχοντα, καὶ ἐκφαίνει τὴν δαλίαν. πᾶσα τε ὀπισημὴ χωλεζομένη διακοσμουῖς ἐ τῆς ἀλλῆς ἀρετῆς, πανουργία δὲ οὐ ὄφια φαίνεται.

CIC. De leg. III, Nā licet uidere, si uelis replicare memoriam temporum, qualescunque summi ciuitatis uiri fuerint, talem ciuitatem fuisse: quæcūque mutatio morū in principibus extiterit, eandem in populo secutam. idque haud paulo est uerius quàm quod Platoni nostro placet, qui musicorum cantibus ait mutatis, mutari ciuitatum status: ego autem nobilitum uita uictūque mutato, mores mutari ciuitatione puto.
 PLATO De rep. IIII, εἶδος γὰρ καὶ νόν μουσικῆς μετὰ βασιλευσὶν ἀλαβητέον, ὡς ἐν ὄλω κινδυνουοῖται. ἔδαμο δὲ γινουῶνται μουσικῆς ὄποτι ἀμὲν πολιτικῶν νόμων τῶν μεγίστων. Sed superiorem locum Cicero hîc ab eodē sumpsit: cuius hæc sunt uerba: μηδεὶς ὑμᾶς πιδετω ὡ φίλοι, ἄλλη τὰ πον καὶ ῥᾶον μεταβαλεῖν ἀν ποτε πόλιν καὶ τοῖς νόμοις ἢ τῆ τῶν δεωασεῦόντων ἡγεμονίας μηδὲ τῶν ἄλλῃ γινεσθαι μηδὲ αὐθὶς ποτε γῆ ἡσοσθαι. Et idē Cic. scribens ad Lentulum, Erant præterea hæc animaduertenda in ciuitate quæ sunt apud Platonem nostrum scripta diuinitus: quales in Rep. principes essent, tales reliquos solere esse ciues.

CIC. De off. I, Totius autem iniustitiæ nulla capitalior

est quam eorum qui tum quum maxime fallunt, id agunt ut
 viri boni esse videantur. P L A T O De rep. I I, Εἰς αὐτὴν γὰρ ἀ-
 δμια, δοκίμῳ δὲ καὶ ἄλλοις εἶναι, μὴ οὔτα.

C I C. in orat. ad Quin. fr. I, Atque ille quidem princeps
 ingenij et doctrinae Platonum denique fore beatas res publi-
 cas putavit, si aut docti et sapientes homines eas regere ce-
 pissent: aut qui regerent, omne suum studium in doctrinae et
 sapientia collocassent. hanc coniunctionem videlicet potesta-
 tis ac sapientiae, saluti censuit civitatibus esse posse. P L A-
 T O De rep. V, Τὸ δὲ δὴ μὲν τὸ ποῦ ὡς εἴοικε περὶ ὁμοιοῦτα ζητῶν τε
 καὶ ἀποδοκιμῶσαι, ἔτι ποτε τῶν κακῶς ἐν ταῖς πόλεσι ᾤοντο ἵσταται,
 δι' ὃ ἔχ' οὕτως οἰκοῦνται. Ἐξ ἑνὸς ἀν' ἑκατέρωθεν μεταβολῆτος,
 ἔλθοι εἰς τὸν τὸν ἄλλοι τῆς πολιτείας πόλις, μάλιστα μὲν ἐνὸς,
 εἰς. Paulo post, Εὐὰ μὲν, ἡ δὲ ἐγὼ, ἢ οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσω-
 σιν ἐν ταῖς πόλεσι, ἢ οἱ βασιλεῖς τε καὶ κληρονομοὶ καὶ δυνάσται φι-
 λοσοφῆσαι γηραιῶς τε καὶ ἰκανῶς, καὶ τὸ ποῦ εἰς τῶν ἐπιπέσει, δὴ-
 αὐτὸς τε πολιτικῆ καὶ φιλοσοφία. Id ē dicit epist. 7. ad Di. prop.

C I C. De fin. V, Videmus igitur ut conquiescere ne infan-
 tes quidem possint: quum uerò paulum proasserint, iustio-
 nibus uel laboriosis delectantur, ut ne uerberibus quidem,
 εἰς. Plato De leg. I I, Ἐπει δὲ τὸ νέον ἅπαν, ὡς ἔπος εἰπῶν, τοῖς
 περὶ σωμασι καὶ τῶν φωνῶν ἢ οὐκ ἔστι ἀλλ' οὐ δυνάσται, κινεῖσθαι δὲ
 αἰεὶ ζητῶν καὶ φέρεισθαι, τὰ μὲν, ἡ δὲ ἄλλοι καὶ σκιρτῶντα, ὅθ' ὁρχού-
 ῳ μὲν ἢ ἄλλοις εἰς τὸ πᾶν ἔστι τὰ δὲ, φέρεισθαι πᾶσαι φω-
 νῶν. Cicero nem autem ad hunc aut ad aliquem huiusmodi
 locū alludere ostendunt haec quae proxime praecedunt uerba,
 Facile est haec cernere in primis puerorū aetatulis. quanquā
 enim uereor ne nimius in hoc genere uidear: tamen omnes
 ueteres philosophi, maxime nostri, ad inaequalia accedunt:
 quod in pueritia facillimè se arbitrentur naturae uoluptate
 posse cognoscere. Adem C I C. eodem libro, non multo post hūc
 locum, Praeclare enim Plato beatum ait, cui etiā in senectute

contigerit ut sapientiam uerâsque opiniones assequi possit.
 Idem Plato eodem libro, paulo ante locum modò citatum, in
 principio uidelicet libri 2. De leg. λέγω τῶντων ἢ πᾶσι δὲ πᾶσι
 δικὴν εἶναι παρὰ τὴν αἰσθησάν, ἰδοὺ καὶ λυπὴν. Ἐς οὖν οἷς ἄρ' ἐπὶ
 ψυχῇ καὶ κακία ἀφ' ἧς γίνεταί τῶν τ' ἐπὶ φρονήσιν δὲ καὶ
 δικῆς δόξας βεβαίως, ἀπὸ τῆς οὗτω ἔως πρὸς τὸ γινέσθαι παρεγγύε-
 τω. Sed quid sibi uolūt hæc ultima Platonis uerba? in iis er-
 tē nemo agnoscat illam quam Cicero refert sententiam: imò
 uerò nullum ex iis elicere sensum quisquam possit: nec mirū,
 quū non bene procedat hæc oratio. Lege igitur cum Cicerone
 ἔσ' cū uetere exēplari, φρονήσιν δὲ καὶ δικῆς δόξας βεβαίως.

CIC. De leg. II, Donis impij ne placare audeant deos,
 Platonem audiant: qui uetantur dubitare qua sit mente fu-
 turus deus, quū uir nemo bonus ab improbo se donari uelit.
 PLATO De leg. IIII, τῶν δὲ κακῶν τῶντων πᾶσι φρονήσιν ἀκα-
 ρατος τὸν πῶ ψυχῇ ὅτι κακὸς κατὰ τὸν δ' ὅτι ἀκαρῆος. πα-
 ρεγγύεταί δὲ παρὰ τὸν αἰσθησάν, ἰδοὺ καὶ λυπὴν. Ἐς οὖν οἷς ἄρ' ἐπὶ
 ψυχῇ καὶ κακία ἀφ' ἧς γίνεταί τῶν τ' ἐπὶ φρονήσιν δὲ καὶ
 δικῆς δόξας βεβαίως, ἀπὸ τῆς οὗτω ἔως πρὸς τὸ γινέσθαι παρεγγύε-
 τω.

CIC. De orat. lib. I, Cur non imitatur, Crasse, Socrate
 illum qui est in Phædro Platonis? nam me hæc tua plati-
 nus admonuit: quæ non minus ad opacandum hunc locum
 patulis est diffusa ramis, quàm illa cuius umbram sequuntis
 est Socrates: quæ mihi uidetur nō tam ipsa aquila quæ de-
 scribitur, quàm Platonis oratione creuisse. Sed quod ille di-
 rissimis pedibus fecit, ut se abiiceret in herbam, atque ita il-
 la quæ philosophi, ἔσ' c. In hoc loco nihil magnopere obser-
 uatione est dignum quod ad interpretationem attinet, præ-
 ter duo: præter diminutiuum aquila (quod haud scio an
 alibi reperiri possit apud Ciceronem: sed quum reperiisset
 ὁ δὲ πῶν apud Platonem, ut ille ex ὁ δὲ πῶν ὁ δὲ πῶν, ita ipse ex
 aqua facere uoluit aquila) ἔσ' præter uerbum Abiiceret,

eū pronom. se, pro quo est apud Plat. καδίλειος ἔσ' καὶ καὶ ἦν
 ναί. Sed proferemus locū (ut hactenus facere soliti sumus) ἔσ'
 quidē aliquanto altius repetitum, nimirū usque ab illa uoce
 ὑδάτων. Loquitur Phædrus, Ράσον οὐδ' ἡμῖν χεῖ τὸ ὑδάτων βρέ-
 χουσι τοῖς πόδας ἰέναι, καὶ ἐν ἀνδρῶν, ἄλλως τε καὶ τῶν δ' ἔ-
 εον τοῦ ἔπος τε καὶ τῆς ἡμέρας. Σω. Πρόαγε δὴ, καὶ σκόπι-
 αῖμα ὅπου καθιστόμεθα. Φαι. Ορᾶς οὐδ' ἐκένω τῶν ὑψηλο-
 τάτων πλάτανος; Σω. Τί μὲν; Φαι. Ἐκῆστιά τ' ὄσι καὶ πρῶ-
 μα μέτερον, καὶ πόα καδίλειος, ἢ ἐὰν βυλώμεθα κατὰ κλισί-
 ναι. Proferam ἔσ' alium locum Ciceronis ex I. Tusc. ubi ta-
 men unius tantum uocis interpretatio animaduertenda, ni-
 mirum quod πᾶν δα maluerit Cicero pusionem quā pue-
 rum interpretari. Verba Ciceronis sunt hæc, Nam in illo li-
 bro qui inscribitur Menon, pusionem quendam Socrates in-
 terrogat quædam geometrica, de dimensione quadrati. So-
 crates autem sic apud Platonem, Εἰπέ' δή μοι ὦ πᾶν γινώσκεις
 πρὸς ἄρσενον χρεῖον ὅπ' τοῦ πᾶν ὄσι; Possent uerò ἔσ' alij loci
 Ciceronis cum Platone conferri, in quibus uidelicet, quanuis
 Platonem nō nominet, uidetur tamen ad eius uerba allude-
 re: ut quum has definitiones boni ponit lib. I I. de Fin. Bonū
 ipsum etiā quid esset, fortasse, si opus fuisset, definisses: aut,
 quod esset natura appetēdi: aut, quod prodesset: aut, quod
 iuuaret: aut, quod liberet: hoc loco uidetur Latinus uerbis red-
 didisse hæc Græca Platonis, ἀγαθόν, ὃ αὐτὸ αὐτῷ χρεῖον ἀγα-
 πῶμεν, ἔσ' τὸ δὲ αὐτὸ αἰρετόν. alibi, τὸ ὠφελεῖν, τὸ ἡδύ, τὸ ἀγασθῆναι.
 Itē De fin. V. Quæ animi affectio suū cuique tribuēs, atque hæc
 quā dico, societate cōiunctionis humanæ munificē ἔσ' æquē
 tuēs, iustitia dicitur. Apud Platonē est, Δικαιοσύνη, ἧς ἕνε-
 μὲν καὶ τὸ κατ' ἀξίαν ἐκάστω. Itē, ἰσότης κοινωνικῆ. ad quæ uer-
 ba Ciceronem respexisse credo. Addam ἔσ' alium locum ex
 I I. de Fin. Primum (inquit) diuisit ineleganter. duo enim

genera quæ erant, fecit tria. hoc est non diuidere, sed frangere rem, qui si diceret, &c. Hic nemo nõ suspicatur eũ ex Platonis Phædro locum uoluisse exprimere Ciceronem, in quo ait Socrates, oportere in omni disputatione τὸ κατ' εἰδὴ διατείνεσθαι κατ' ἄρ' αἰ ἢ πείθεσθαι, καὶ μὴ ἐπιχρῆσθαι καταγνώσασθαι μέγροσ μὲν δὲν, καὶ κωδ' μαγίροσ τ' ὅπω γ' ὡσίδροσ. Quinetiã De off. I, ubi ait, Sequuntur fratrum coniunctiones, post consobrinorum, sobrinorumque: qui quũ una domo iã capi nõ possint, in alias domos tanquam in colonias exeunt: Cicerõ hĩc non absque ratione uideri possit ad illa Græca Platonis uerba respexisse, Ἐἰς ἀπικίαν ἀφικνεῖσθαι. Veruntamen quoniam propositum est nobis eos diutaxat locos proferre in quibus se Græca interpretari non dissimulat Cicerõ: ut contentiosis hominibus os obstruatur, iis Platonis locis quorũ ex Cicerone interpretationem protulimus, contenti in præsentia erimus: Et relicto Platone ad Xenophontem ueniamus, si prius tres tantummodo locos ex eius Protagora cũ Ciceronis interpretatione contulerimus. qui quidem totũ dialogum Latinũ fecerat: sed ex toto nihil præter tres particulas reperimus, quæ sunt apud Priscianum, duæ libro 6, una libro 8. sed quæ posterior est libro 6, eam priorem afferam, quod prima sint dialogi uerba, Quid tu, unde tandem appares õ Socrates? an quidẽ dubiũ nõ est quin ab Alcibiade? Græca uerba à quibus Plato dialogum exorditur, sunt hæc, Πῶθεν ὦ Σώκρατες φαίνῃσιν ἡ δὴ ἀδὴν ὅτι ἀπὸ κωμῆσισιν ἔσθαι ἢ Ἀλκιβιάδου ὡσιν ubi animaduertendum est, multo elegantius legi δὴ ἀδὴν δὴ separatim, quàm δὴ ἀδὴν. quod qui retinere uolet, expungat ὅτι necesse est. δὴ ἀδὴν δὴ autẽ nihilo magis nouũ est quàm δὴ ἀδὴ γδ δὴ. Altera particula eius dialogi quam Priscianus offert bis eodem libro, hæc est, Quæ igitur potest esse indignitas uoluntatis ad molestiam, nisi in magnitudine aut lō.

gitudine alterius futurius posita? Plato sic, Καὶ ἕς ἄλλη ἀναξία
 ἡδονῆς ἀεὶς ἀπὸ τῶν ὄσιν, εἰς ἢ ἕως ἑοῦν διηγήτων ἔκτελεται
 in hoc Platonis loco Græca & Latina uerba tradet operas
 mutuas: quia ex Græcis Latinos, ex Latinis uicissim Græ-
 cos codices emendabimus. Quid enim sibi uult ille geniti-
 uus uoluntatis: aut quis, simulac Græca conspexerit, nō in-
 telliget legendum esse uoluptatis? Rursum quis non ex M.
 Tullyi interpretatione deprehendet legendum in Platonis
 libro esse ἡδονῆς non ἡδονῆ. Nec tamen is sum qui Græca uer-
 ba legimus Ciceronianæ interpretationis adstringere uelim,
 si ullo modo ea qualia sunt manere possint: sed quis, uel ta-
 cente Cicerone, non uideat ἀναξία substantiuum nomen esse,
 non adiectiuum? quod quum ita sit, quid fiet illo nominatiuo
 ἡδονῆς? Restat tertia hæc particula quam ex Prisciani lib. 8.
 descripsi, Nunc à uobis Protagora & Socrates postulo, con-
 cedatis alter alteri, & inter nos de huiusmodi rebus con-
 trouersemini, non conuertetis. Græca uerba sunt ista, Ἐγὼ μὲν
 καὶ ἄλλοις ὡς Πρωταγόρα εἶπε τὸ ἔξωθεν ἀξία ὑμῶν οὐκ ἔστιν,
 καὶ διηγήσεις ἀπὸ τῶν λόγων ἀμφοτέρων μὲν, εἰς εἶεν δὲ μὴ. At-
 que hæc est tertia particula, quæ, ut reliquæ duæ, mihi non
 inuenta, reperta est: utinam autem corpus ex quo sumptæ fue-
 runt illæ, aut mihi aut meorum amicorum alicui uel reperire
 uel inuenire aliquando contingat.

XENOPHONTIS.

CIC. Tusc. II, Itaque semper Africanus Socraticum Xe-
 nophontem in manibus habebat: cuius in primis laudabat il-
 lud, quod diceret eosdem labores non esse æquè graues im-
 peratori & militi: quod ipse honos laborem leuiorem faceret
 imperatori. XENOPHONTIS locus est libro I. Κύρου
 παιδείας, ubi Cambyses Cyrum filium instituens, inter cætera
 hæc illi dicit, Θάρρα μὲν μοι, ἔφη, ὦ πῦρ. εὖ γὰρ ἴαθι τὸ πρῶτον, ὅτι τῶν

ὁμοίων ἑομοίων οἱ αὐτοὶ πόνοι ἔχ' ὁμοίως ἀπὸν), ἀρχόντις ἢ ἀν-
δρὸς καὶ ἰδιώτου διη' ἑπικουφίσει πῖ ἢ ἡμὴ τοὺς ποταμοὺς τῶν ἀρχόντων.

CIC. Tusc. I, de Theramene loquens, Etsi enim flemus
quum legimus: tamen non miserabiliter uir clarus emoritur:
qui quum coniectus in carcerem triginta iussu tyrannorum,
uenenum ut sitiens obbibisset, reliquum sic ē poculo eiecit
ut id resoraret. Quo sonitu reddito, ridens, Propino, inquit,
hoc pulchro Critiæ: qui in eum fuerat teterrimus. XENOPHON
ἑλλῶνικ. lib. II, Καὶ ἐπί γε ἀπὸ δὴ σκεῖν ἀσκαζόμε-
νος τὸ κρονοειὸν ἔπιε, τὸ λεπτόμυρον ἔφασαν ἀποκοπῆ βίβισται εἰπὼν
αὐτὸν, Κελπία τῶν ἔσω τῶν καλῶν. Hic autem obserua quos uer-
bis Latinis opus fuerit Ciceroni ad exprimendum Græcum
unum ἀποκοπῆ βίβισται.

CIC. I. De natura deorum, Xenophon facit in iis quæ à
Socrate dicta reuulit, Socrate disputantem, formam dei que-
ri non oportere, eundemque esse solem esse animum, deum di-
cere: esse modò unū, tum autē plures deos. XENOPHON
lib. 4. eorum quæ à Socrate dicta reuulit sic enim Cicero in-
terpretatur ἀπομνημονεύματα) hæc facit dicentem Euthyde-
mo Socratem, Οτι δὲ γε δήδη λέγω, καὶ σὺ γινώσκῃ, ἀν μὴ ἀνα-
μνήσῃς ἕως δὲ τὰς μορφὰς τῶν θεῶν ἰδῆς, ἀλλ' ἕκαστῶν ὅτι τὰ ἔργα
αὐτῶν ὁρῶντι σέβασται ἔξ ἡμῶν τοῖς θεοῖς. Paulo post, Εννοεῖ δὲ
ὅτι ἔπειτα φανερὸς δοκῶν εἶναι ἡλιος, ἕκ ἑκάστου. etc. Non multo
post, Αλλὰ μὲν ἔξ ἁνθρώπου γε ψυχῆ, εἰπὴν ἔξ ἄλλο ἢ ἀνθρώ-
πων, τὸ θεῖον μετέχει.

CIC. De fin. II, Idque Socratem, qui uoluptatē nullo lo-
co numerat, audio dicentem: tibi condimentum esse famem, pro-
tionis sitim. XENOPHON ἀπομν. I, σίτω μὲν τούτου τῆν ἐχθρῆν
τὸ, ὅσον ἰδέωσ ἠαυτε, καὶ ὅτι ἰστω ἕτως παρεσκυθασμένος ἦν, ὡς
τι ἢ ὅτι θυμὸν ἔστω, ὅφρα αὐτῶν εἶναι. ποτὸν ὅτι πάν ἡδὺ ἰὼ αὐτῶν,
διὰ τὸ μὴ πινῆν εἰ μὴ διψῶν. Sine Cicero ad hæc Xenophontis

uerba respexerit, siue ipsum ut à Socrate prolatum erat apophthegma exprimere uoluerit: hoc saltem constat ex isto loco, ὅψεν Ciceronem uertere condimenium. IDEM Cic. paulo post, Sit uoluptas non minor in nasturtio illo, quo uersi Persus esse solitos scribit Xenophon, quam in Syrac. &c. Idem Tuscul. V, Persus negat Xenophon ad panem adhibere quicquam præter nasturtium. Xenophontis uerba sunt, in I. Pædiæ Cyri, Οὐ δὲ γὰρ μιντεὶ σπιώται οἱ παῖδες ἀλλὰ παρὰ τὰ δασκαλάω, ὅτι αἱ ἀρχοντες σπιμύωσι. φέρονται δὲ οἰκοθεν σίτα ἰδρὶ, ἀρπίς, ὅψεν δὲ, καὶ ῥάμνον. Diligenter autem hinc obserua quomodo usurparit Cicero hoc loquendi genus, Ad panem adhibere nasturtium.

CIC. De senect. Cyrus autem apud Xenophontem eo sermone quem moriens habuit, quum admodum senex esset, negat se unquam sensisse senectutem suam imbecilliolem factam quam adoleſcētia fuisset. XENOPH. Pædiæ VIII, Ὡς τε καὶ πύμων γῆρας ἔδειπώποτε ἢ δούλω τῆς ἐμῆς νεότητις ἀδυνάτερον γηνοῖσθαι. IDEM Cic. in eodem libello, Me uerò ἔσθ' μαγisteria deleτῆσθαι à maioribus instructa, ἔσθ' is sermo qui more maiorum à summo magistro adhibetur in poculo: ἔσθ' procula, sicut in Symposio Xenophontis, minuta atque rorantia. IDEM Xenophon eo quem Cicero nominauit libro, Οὐτὼ δὲ καὶ ἡμῖς, λὼ ἰδρὶ ἀθρόον τὸ ποτὶν ἐχώμεθα, τὰ γὰρ ἡμῖν τὸ πὶ σάμαπα καὶ αἱ γράμαι σφοδρούται, καὶ ἔδὲ ἀραπτεῖν, μὴ ὅτι λεγὴν πὶ, δυνήσομεθα. λὼ δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἔπιψακάζωσιν (ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργείοις ῥήμασιν εἶπω) ἔσθ' ἔσθ' βιαζοῖσθαι ἕκαστὸν οἶνον μεθύειν δὴ ἀραπτεροῖσθαι, ἕως τὸ πηρωδέτερον ἀφιζόμεθα. Verba quæ Cicero interpretatur sunt hæc, μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἔπιψακάζωσιν. lego totū locum profero ut rectius uerba Græca ἔσθ' eorum interpretatio considerari possint. Certè ἔπιψακάζωσι significat rorantia po-

cula fundant, uel ministrent, μετεβαπιδος. sed Cicero omisso uerbo, haec suo sermone adaptauit.

CIC. De diu. I. Et Socrates quidem (quo quem auctore meliorem quaerimus?) Xenophonti consulenti sequeretur in re Cyrum, posteaquam exposuit quae sibi uidebantur, Et nostrum quidem, inquit, humanum est consilium: sed de rebus obscuris et incertis ad Apollinem censeo referendum: ad quem etiam Athenienses publice de maioribus rebus semper retulerunt, XENOPHON circa initium lib. III. Κύρου ἀναβάσεως, de seipso narrans, Ο ἰδρυτι Ξενοφῶν ἀναγνὼς ἔβη πρὸς αὐτὸν, ἀνακοινῶσαι Σωκράτει τὰς Ἀθηναίων περὶ τῆς πορείας. καὶ ὁ Σωκράτης ὑποπύθεις μὴ περὶ τῆς πόλεως εἰ ὑπὸν εἶναι, Κύρου φίλον ἠγρεύει, ὅτι ἐδόκει ὁ Κύρος περὶ δύμφοις τοῖς Λακεδαιμονίοις ὅτι τὰς Ἀθηνῶν συμπολεμῆσαι συμβαλεῖται τῷ Ξενοφῶντι, ἐλθόντι εἰς Δελφούς, ἀνακοινῶσαι τῷ θεῷ περὶ τῆς πορείας. Hic obserua praecipue quomodo Latine uertat Cicero, ἀνακοινῶσαι περὶ τῆς πορείας. Quomodo autem addat Cicero ad ea quae sunt apud Xenophontem, rursus illorum quae apud eum sunt, nonnulla omittat, ipse uiderit. sed et uerba Ciceronis quae proximè praecedunt ea quae modo protuli, praetermittenda non sunt. ait igitur ille, Hoc nimirum est illud quod de Socrate accepimus, quod dicitur ab ipso in libris Socraticorum saepe dicitur, esse diuinum quiddam, quod daemionium appellat, cui semper ipse paruerit, nunquam impellenti, saepe reuocanti. XENOPH. initio I. ἄπο μιν. Διεπεθύρηθη τὸ γὰρ ὡς φαῖν Σωκράτης τὸ δαιμόνιον εἰ αὐτῷ σημαίνει. Paulo post, Σωκράτης δὲ ὡς περὶ ἐγγνωσκεν, οὕτως ἔλεγε. τὸ δαιμόνιον γὰρ ἔφη σημαίνει καὶ πολλοῖς τῶν ἑσθίωντων περὶ ἄλλοις τὰ μὲν πρῶτον, τὰ δὲ μὴ πρῶτον, ὡς τὸ δαιμόνιον περὶ σημαίνει. Idem circa finem III. Eide ἔτι ὅτι φάσκει τὸ αὐτῷ τὸ δαιμόνιον εἰ αὐτῷ σημαίνει ἅπτε δέοι καὶ ἄμην δέοι πρῶτον, ὑπὸ τῷ δικαστῶν κατηγώδη θανάτου, οἷον αὐτὸν ἐλεγε.

Δει δὲ τὸ δαιμονίον ἰσοδύναμον, ἐννοσιώτω, ἔτc. Hic non in-
 uenit illa uerba Ciceronis, nunquam impellenti, sæpe reuo-
 canti. Sed quæ dicat in libris Socraticorū, nec Xenophontem
 nominatim citet, aliunde hoc petiisse uideri possit. Cæterum
 quæ in loco proxime citato habebantur, dixisse Socratem, se
 de rebus ἔτc obscuris ἔτc incertis ad Apollinem censere refe-
 rendum: ea habes apud Xenophontem in illo I. lib. ἄποκν.
 non procul ab his quæ inde proculimus, δει δὲ τῶν ἀδύλων ὀ-
 πῶς ἐπέβησιν, καὶ ἰσοδύναμος ἔπιμπεν εἰ πινπία. quanquam il-
 lud ἰσοδύναμος generalius est. Verūm hos postremos locos,
 quasi austerarium, ego profero: parum enim ad institutum no-
 strū conferunt. sed si eos omitterem, timui ne quos omissem
 consulto, imprudens prætermisisse uiderer. Quod etiam me
 mouet ut antequam hunc authorem de manibus ponam,
 proferam istum ex Oeconomico eius locum, Est μὲν γὰρ πε-
 νία αὐτῆ ἁφῆς, τὸ δὲ ὀμρὲν πνος μὴ ἔχῃ χεῖρα. Paucissimis
 uerbis interiectis, Est δὲ οὐδὲν οὕτως ὡ γυῖαι ἔτ' ἐύχρηστον ἔτε
 χαλὸν ἀθρώποις ὡς ἄξις. καὶ γὰρ χορὸς ἔτ' ἀθρώπων συκείμε-
 τὸς ὅτιν' ἀγ' ὅταν μὲ ποιῶσιν ὁ, ἔτ' ἀντύχῃ ἕκαστος, ἄεχ' ἕως φαί-
 ρεται, καὶ ἄεχ' αἰπερπὲς. ὅταν δὲ πετραμένως ποιῶσι καὶ ὀδῆ-
 ρονται, αἰμα οἱ αὐτοὶ οὐ τοι, καὶ ἀξιοδέα τοι δοκοῦσιν ἔτ' καὶ ἀξιο-
 κούτοι. Audi elegantissimam huius loci interpretationem. Nam
 uetus est prouerbiū, paupertatem artissimam esse, quum
 alicuius indigeas, uti eo non posse, quia ignoretur ubi proie-
 ctum iacet quod desideratur. Itaque in re familiari labo-
 riosior est negligentia quàm diligentia. Quis enim dubitet,
 nihil esse pulchrius in omni ratione uitæ, dispositione atque
 ordine? Quod etiam ludicris spectaculis licet sæpe cognosce-
 re. nam ubi chorus canentium non ad certos modos, neque nu-
 meris præeūtis magistri consensit, dissonum quiddam ac tu-
 multuosum audientibus canere uidetur: at ubi certis numeris

ac pedibus uelut facta conſpiratione conſenſit atque con-
 mit, ex eiufmodi uocum concordia, non ſolum iſtis canenti-
 bus amicum quiddam & dulcæ reſonat, uerum etiam ſpe-
 ctantes audientesque lætiſſima uoluptate permulcentur. Hæc
 interpretationem reperies apud Columellam lib. 12. cap. 2.
 qui Ciceronis eam eſſe non dicit: nec uerò dicere neceſſe ha-
 buit (meo quidē iudicio) quū antea ex Xenophontis *Oeconomico*
 ſatis multa petens, interpretem ſe Ciceronem ſequi, ſe-
 mel atque iterū nos admonuiſſet. ut in eiufdem libri præ-
 fatione, Hæc in *Oeconomico*, inquit, Xenophon & deinde Ci-
 cero, qui eū Latine cōſuetudini tradidit, nō inutiliter diſſe-
 ruerūt. Sed & lib. 11. cap. 1. Itaque in *Oeconomico* Xenophō-
 tis, quem M. Cicero Latino ſermoni tradidit, uir egregius il-
 le *Iſchomachus* Athenieſis rogatus à Socrate, utrumne ſi res
 familiaris deſideraſſet, mercari uillicum, tanquam fabrum,
 an, &c. Quæ etiam in fine cap. 2. libri 12, quædam ex Xe-
 nophonte petiturus, ait, De quibus omnibus M. Cicero au-
 thoritatem Xenophontis ſequutus in *Oeconomico* ſic indu-
 cit *Iſchomachum* ſciſcitanti Socrati hæc narrantem, Præ-
 paratis idoneis locis, instrumentum & ſupell. &c. Nec uerò
 elegantia cedit hæc interpretatio ulli reliquarum quas ne-
 minatim ipſe Columella Ciceroni tribuit, ut propterea ſuſpe-
 cta nobis eſſe debeat. Quæ quanuis ita ſint, ego tamen, ne
 alicuius nimium religioſi lectoris conſcientiæ ſcrupulū iniſ-
 tiam, ex omnibus aliis locis, præterquam ex hoc, Ciceroniæ-
 narum interpretationum formulas petam.

AVTHORVM DIVERSORVM ALII
 loci à Cicerone citati.

CICERO De off. II, Mihi quidem non apud Medos
 ſolum, ut ait Herodotus, ſed etiam apud maiores noſtros, in-

stitiae fruentae causa uidentur olim bene morati reges consti-
 tuti. HERODOTVS lib. I, qui Clio inscribitur, Οὐ τὸρ δὴ
 ἔγω τῶ παρεόντι χρωάμενοι, δευαποί εἰδὲν οἰκίειν τὴν χώρην·
 φέρε σήσωμεν ἡμέωτ αὐτῶ βασιλέα· Ἐ οὐ τῶ ἦτε χώρη ἄνομή-
 πται, Ἐ αὐτῶ πῶς ἔργα τρεφόμεθα, οὐδὲ ἕπ' ἀνομίης ἀνά-
 σταπι ἐσόμεθα. CIC. De diuin. I, Eiusdem autem generis
 etiam illud est quod scribit Herodotus: Cræsi filium, quum
 esset infans, loquutum. quo ostento regnum patris et domum
 funditus concidisse. Herod. eodem libro, Οὐ παῖς ἑστὶ ὁ ἄ-
 φωνος ὡς εἶδε ἐπιόντα τὸν Πέρσην, ἕπὸ δέος τὴ καὶ κακοῦ ἔρ-
 ρῆζε φωνῶ. εἶπε δὲ, ὠνθρωπε, εἰς. Paulo πρόστ, Οἱ δὲ Πέρσαι
 ταῖς τὴ δὴ Σαρδῖς ἔχον καὶ αὐτὸν Κροῖσον ἐζώρησαν, ἄρξαντα ἔ-
 πτα πασαρεσκαιδέα καὶ πασαρεσκαιδέα ἡμέρας πολιορκη-
 σίντα καὶ τὸ χενσῆλιόν τε καὶ κατὰ πάσαι τα τὴν ἐωῦ τὸ μεγέ-
 λω ἀρχῶ. Obseruandum hic maluisse Ciceronem interpre-
 tari ἄφωνον infantem, quam mutum: præsertim quum Latina
 illa uox ambigua sit. CIC. De fin. II, Nam quum semel est
 suscepta beata uita, tam permanet, quam ipsa illa effectrix
 beatæ uitæ sapientia: neque expectat ultimum tempus æta-
 tis: quod Cræso scribit Herodotus præceptum à Solone. Idem
 De fin. III, Nec expectet ullum tempus ætatis, ut tum deni-
 que iudicetur beatusne fuerit quum extremum uitæ diem
 morte confecerit. Herod. lib. I, ubi Cræso respōdet Solon, Ἐμεσὶ
 δὲ σὺ καὶ πλετίων μέγα φαίνεαι, καὶ βασιλῆος εἶ) πολλῶν ἀνθρώ-
 πων. ἄκείνο δὲ τὸ εἶρεό με, ἔχω σε ἐγὼ λέγω, ὡς ἂν τελευτήσαν-
 τα καλῶς τὸν αἰῶνα πύθωμαι. Interrogauerat autem Solonē
 Cræsus, Ναῦ ὦν ἡμερος ἐπίρεσθαι με ἐπὶ λθῆ, εἶπνα ἡδη παύ-
 πων εἶδες ὀλβιώτατον. Idē Her. eodē libro, Τῶ δὲ Κροῖσω ἐσεῶπ
 ἔπὶ τῆς πυρῆς, ἐσελθῆν, καὶ ὡς ἐν κακῶ ἐόντι τσοῦτῶ, τὸ δὲ Σόλιω
 τος, ὡς οἱ εἶη σωθῆναι εἰρημόρον τὸ, μηδένα εἶ) τὴ ζώντων ὀλβιον.
 CICERO in Oratore, de Demosthene loquens, Ac τῶ

men in hoc ipso diligenter examinante uerborum omnium pondera, reprehendit Aeschines quaedam et exagrat: illud enim que, dura, odiosa, intolerabilia esse dicit: quin etiam quærit ab ipso, quum quidem eum belluam appellet, utrum illa, uerba, an portenta sint. ut Aeschini ne Demosthenes quidem uideatur Atticè dicere. Facile est enim uerbum aliquod ardens, ut ita dicam, notare, id que, re extinctis iam animorum incendiis, irridere. Itaque se purgans iocatur Demosthenes: negat in eo positas esse fortunas Græciæ, in hoc * in eum, huc an illuc manū porrexerit. AESCHINES aduersus Ctesiphontem, Οὐ μεμνηθεὶς αὐτῶν τὰ μαρὰ καὶ ἀπίθανα ῥήματα, ἀπὼς ποτὶ ὑμῖς ὡς σιδήρεοι ἐκάρτερετε ἀκροώμενοι; Statim post, Ταῦτα δὲ ἴνος ὄντιν ὡς κινάδος ῥήματα ἢ θαύματα; DEMOSTHENES. αὐτὲ σε purgās, ita iocatur, Παιὺ γὰρ ὄρεται ἔπειτα (ἐχὼ ὀρέαι;) γέρονε τὰ ἑστὶ ἐλλώων παραματα, εἰ ποὺ τὸ ῥήμα, ἀλλὰ μὴ τὸ πρὸς διδύχῃ ἐγὼ, ἢ δευεὶ πῶς ἔχει, ὅτι μὴ δευεὶ παρήτεκα. Quæ quidem uerba in Demosthenis sermone per parenthesin interiecta sunt. Rursus CIC. eodem libro, Est autem in diando etiam quidam cantus obscurior, non hic est Phrygia et Caria rhetorum epilogus, penè canticum: sed ille quem significat Demosthenes et Aeschines, qui alter alteri obijcit uocis flexiones, dicit plura etiã Demosthenes, illum quæ sæpe dicit uoce dulci et clara fuisse. In quo illud, et c. Λογὴ Demosthenis in oratione τῶν ἐπιφανῶν sunt hi, Καὶ ἀίετας ἀπὸ τοῦ καθαρμοῦ καὶ κελύων λέγειν, ἔφυγον κακὸν, ἔθρον ἀμεινοῦ. ὅτι τῶ μιν δὲνα πῶποτε τηλικούτων ὀλολύξαι, σπιννωόιδρος. ἔεργαγε νομίζω. μὴ γὰρ οἶεαδ' αὐτὸν φθέρησθαι μὲν ἔτι μὲν, ὅλολύξεν δ' οὐχ ἑσπλάμωρον. Itেম, Καὶ ἐμοίγε δοκίμης ἐκ τούτων Αἰσχίνης τῶ λόγον ὅτι δέξιν ἕνα φωνασιίας βυλοίδρος ποιήσασθαι, πῶτον παρελέσθαι πὸν ἀγῶνα, ἐκ ἀδικήματος ὑδνοῦς λαθεῖν ἡμφοείδω. ἐστὶ δ' οὐχ ὁ λόγος ἔρηπος Αἰσχίνης ἕμος, ἐστὶ ὁ πῶτος

τῆς φωνῆς, ἀλλὰ τὸ ταυτὰ ὄρ. ἔσ. Item, Χήροπονῶν γδ ὁ δῆμος
 ἔρεντ' ὅτι τοῖς πεπελοτικῶσι παρ' αὐτὰ τὰ συμβαίπτα, ἕσ' ἐχθ
 ροποιήσε παρὲς λιθύντα, καὶ παρ' ὄφωνον οἶτα. Item, Εἴτ' ὅτι τού-
 τω ὡ καμῶ ρήτωρ ἔκαστος ἐκ τ' ἡσυχίας, ὡς παρ' πύδμα, ἐφά-
 νη· καὶ πεφωνασκηφῶς ἢ σιωπειλῶς ρήματα ἔ λόγους, σιωεί-
 ρη τούτους ἀφῶς καὶ ἀπύδσι. cum his quatuor Demosthenis lo-
 cis quos eo posui quo apud illum habentur ordine) Ciceronis
 uerba conferenda tibi relinquo. IDEM Cic. Tuscul. III,
 Itaque ἔ Aeschines in Demosthenem inuehitur quod is se-
 ptimo die post filiae mortē hostias immolasset. at quā rhe-
 toricē? quā, ἔ. Demosthenis in eadem oratione uerba
 sunt haec, Ἐδούμω δὲ ἡμέσεν τῆς θυγατρὸς αὐτῶ πεπελοτι-
 κῆς, παρὶν πεπύσαι καὶ τὰ νομίζόμενα πύσαι, σιφαιώσται, ἄρος
 ἢ λυκῆν ἐσῆτα λαβῶν, ἐβύδύται. IDEM in fine libri De
 opt. gen. orat. Aeschinis ἔ Demosthenis orationes Latine
 uertere aggressurus, ait, Sed aggrediamur iam quod susce-
 pimus, si prius exposuerimus quae causa in iudicium dedu-
 cta sit. Quum esset lex Athenis ne quis populi scitum faceret
 ut quisquam corona donaretur in magistratu priusquam ra-
 tiones retulisset: ἔ altera lex, eos qui a populo donarentur,
 in concione donari debere: quia in Senatu Demosthenes cura-
 tor muris reficiendis fuit, eosque refecit pecunia sua: de hoc
 igitur Ctesiphon scitum fecit, nullis ab ipso rationibus relatis,
 ut corona aurea donarentur: eaque donatio fieret in theatro
 populo conuocato (qui locus non est concionis legitimae) atque
 ita praedicaretur, eum donari uirtutis ergo beneuolentiaeque
 quam erga populum Atheniensem haberet. Hunc igitur Cte-
 siphontem in iudicium adduxit Aeschines, quod contra le-
 ges scripsisset, ut ἔ rationibus non relatis corona donare-
 tur: ἔ ut in theatro, ἔ quod de uirtute eius ἔ beneuolen-
 tia falsa scripsisset: quoniam Demosthenes nec uir bonus est

set, nec benemeritus de ciuitate. Paulo post, itaque causa fuit
 AEschini, quoniam ipse à Demosthene esset capitis accusatus
 quòd legationem euentus esset, ut ulciscendi inimici cau-
 sa, nomine Ctesiphontis iudiciū fieret de factis famaque De-
 mosthenis. Non enim tam multa dixit de rationibus non re-
 latis, quàm de eo quòd ciuis improbus, ut optimus, lauda-
 tus esset. Hanc multam AEschines à Ctesiphonte petiit qua-
 driennio ante Philippi Macedoniae mortem, sed iudiciū fa-
 ctum est aliquot annis post, Alexandro iam Asiam tenen-
 te. ad quod iudiciū, &c. Quae uerba Latinae Ciceronis qui-
 bus Graecis AEschines & Demosthenis uerbis respondeant,
 uideñ est. Quñ esset lex, nequis, &c. νόμου ἀπαγορεύουτος,
 μηδένα, &c. Populi scitū facere, χεῖρα φησὶν ἄφροισμα. Corona do-
 nari. σφαιρῶσαι. In magistratu. μεταξὺ ἄρχοντα. Priusquam
 rationes retulisset. ὅτι λόγον, ὅτι δὲ δύναμις δοῦμαι. uel, ὑπὸ
 δυνον ὄντα. Quum lex esset, eos in concione donari debere.
 sub. corona. κελθόντες τὸ νόμου, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ σφαιρῶν. Cura-
 tor muris reficiendis. ἐπιδικητής τῆς τῆς πειχῶν ἐπισκοπῆς. uel
 uno uerbo, πειχοπιός. Eòsque refecit pecunia sua. ὡσεύα-
 λώσαι εἰς τὰ ἔργα ἀπὸ τῆς ἰδίας ὑσίας τελευτάλαυτα, ἐπέδωκε
 ταῦτα τῷ δήμῳ. Ctesiphon scitum fecit ut corona aurea dona-
 retur: eaque donatio fieret in theatro, populo conuocato: at-
 que ita praedicaretur, eum donari uirtutis ergò beneuolen-
 tiaequam ergo populum Atheniensem haberet. Κρι-
 σφῶν ἔργα φησὶν ἄφροισμα, ὡς ἄρα δεῖ σφαιρῶσαι Δημοδένῳ χε-
 ρῶ σφαιρῶ, καὶ ἀναγορεύσαι ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅτι σφαιρῶ ὁ δῆμος
 Δημοδένῳ χεῦσῶ σφαιρῶ, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ ἀνοίας ἢ ἔχον δει-
 κτεῖ ἐν παντὶ κερῶ εἰς τὸν δῆμον τῆς Αθηνῶν. uel, σφαιρῶ-
 σαι Δημοδένῳ χεῦσῶ σφαιρῶ, καὶ ἀναγορεύσαι τὸν σφαιρῶν ἐν
 τῷ θεάτρῳ. Ctesiphontem in iudiciū adduxit AEschines,
 quòd contra leges scripsisset, ut & rationibus non relatis

corona donaretur, & ut in theatro: & quòd de virtute eius
 & benevolentia falsa scripsisset: quoniam Demosthenes nec
 uir bonus esset, nec bene meritus de ciuitate. Διόχης ἀπὴ-
 νεκε παρὰ τὴν ἀρετὰν τῶν νόμων γραφὴ καὶ Κτησιφῶντος,
 ὅτι ἔγραψεν τῶν νόμων ψήφισμα ὡς ἄρα εἶπε Ἰππολύτου σεφα-
 νῶσαι Δημοσθένει, καὶ ἀναγορεύσαι ἐν τῷ θεάτρῳ ὅτι σεφαιὸς ὁ
 δῆμος Δημοσθένει χρυσῶν σεφαίῳ, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ ἀνοίας ἢ ε-
 ἔχων δεξιὰ εἰς τὴν δῆμον ἢ ἂν Ἀθιναίων, καὶ ἀνδραγαθίας, ε-
 διοπ δεξιὰ εἰς τὰς πόλιν καὶ λέγων τὰ βέλπεα τῷ δήμῳ, καὶ παρὰ
 θυμὸς ὅτι πιεῖν ὅ,τι ἀνδρῶνται ἀγαθόν· πάντα τῶν ταύτων ψυδῆ
 γραφὰς καὶ τῶν νόμων. Quoniam non esset bene meritus de
 ciuitate. ὡς ἔτ' ἤρξατο λέγειν τὰ βέλπεα, ἔτι νῦν δεξιὰ εἰς τὰς
 πόλιν τα συμφέροντα τῷ δήμῳ. mel, ἢ τὰ βέλπεα τῷ δήμῳ πιπο-
 λιπῶσαι. Quum autem dicit Cicero, Quòd legationē emen-
 titus esset, eleganter explicat quæ uno uerbo Græcè dicitur
 τῶν νόμων ψυδῆ.

CIC. Tuscul. V, sed hoc in fine dicit, qui, quum dolorem, non
 modo maximum malum, sed solū malum etiam dixerit, to-
 totum poro opprimi possit doloribus acerrimis, tum quum ma-
 xime contra fortunam gloriatur? quòd idem melioribus etiā
 uerbis Metrodorus, Occupaui, inquit, te fortuna atque capi,
 omnesque aditus tuos interclusi, ut ad me aspirare non pos-
 ses. METRODORI uerba sunt, Προκατελημμάει σε ὡ τὴ
 γῆ, καὶ πᾶσαν τὴν σὴν ἀφῆρημαι παρείσδουσι.

CIC. eodē libro, Est apud Heraclitum physicam de prin-
 cipe Ephesiorū Hermodoro: uniuersos aut Ephesios esse mor-
 te multandos, quòd quum ciuitate expellerent Hermodorū,
 ita loquuti sunt, Nemo de nobis unus excellat, sed si quis exti-
 terit, alio in loco & apud alios sit. HERACLITI uerba
 apud Diogenem Laertiū sunt hæc, Ἀξίον Εφεσίοις ἢ ἕσδον ἀ-
 ποθανεῖν πάντων, καὶ τοῖς ἀνήθοις τὴν πόλιν καταλιπεῖν, οἷπτες

CARMINA HOMERÏ ET ALIORUM
 quorundam poetarum: quorum sensum Cicero ex-
 pressit oratione soluta.

CIC. Tuscul. I I I I, At sine gladiatoria iracundia
 uidemus progredientem apud Homerum Aiacem multa
 cum hilaritate, quum depugnaturus esset cum Hectore. cuius,
 ut arma sumpsit, ingressio lætitiã attulit sociis, terro-
 rem autem hostibus. ut ipsum Hectorem (quemadmodum
 est apud Homerum) toto pectore tremementem prouocasse ad
 pugnam pœniteret. *Ιλιάδ. η,*

Τοιος ἄρ Αἴας ὦρτο πλώερος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
 Μειδιῶων βλοσυροῖσι παροσώπασσι. νέρθε δὲ ποσσὶ
 Ηἰε μακρὰ βίβας, κραδαίων δολιχόσκιον ἔσχος.
 Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθειον εἰσορώωντες·
 Τρῶας δὲ ἔθμος αἰνὸς ὑπήλυθε γῆα ἔκαστον,
 Ἐποεῖτ' αὐτὰρ θυμὸς οἷσι στήθεσσι πάντα σεν.
 Ἀλλ' ἔπος ἔλι εἶχεν ἰσότητές σου, ἔσι ἀναδιῶσαι
 Ἀψλαῶν ἐς ὄμιλον ἐπὶ παροσκαλέσασατο χερσίν.

CIC. De senect. Videtisne ut apud Homerum sæpissime
 Nestor de uirtutibus suis prædicet? tertiam enim iam æta-
 tem hominum uiuebat: nec erat ei uerendum ne uera de se
 prædicans, nimis uideretur aut insolens aut loquax. Etenim,
 ut ait Homerus, ex eius lingua melle dulcior fluebat oratio.
 quã ad suauitatẽ nullis egebat corporis uiribus. et tamen ille
 dux Græciæ nõquã optat ut Aiæcis similes decẽ habeat: ac
 ut Nestoris. quod si acciderit, non dubitat quin breui Troia
 sit peritura. Quod dicit Cicero, tertiam ætatem hominum ui-
 uebat, est apud Homerum *Ιλιάδ. α.* -- μὲν δὲ περὶ τῆσιν ἄγασ-
 σιν. Sed hæc pauca uerba, tertiam ætatem hominum uiuebas,
 sensum exponunt horum trium uersuum,

Τὰ δ' ἤδη δύο μὲν ἡμεῖς ἀμα βράφεν, ἢ δ' ἐγγύοτο
 Εφθιάτ', οἱ οἱ παρ' ἄθεν ἄμα βράφεν, ἢ δ' ἐγγύοτο
 Εν Πύλω ἠγάθη· μὲν δὲ τετάρτοισιν ἀόασεν. *Quos uersus pro-*
xime praedit hic, Τὸς καὶ ἐπὶ γλώσσης ἰδιώτης γλυκίων ῥέει
αὐδῆ, quē Cicero interpretatur, quī ait, Ex eius lingua mel-
le dulcior fluebat oratio. Reliqua quae affert, ex Iλιάδος β,
sunt, ubi ita loquitur Agamemnon,
 Τοῖσ' τοῖ δέκα μοι συμφραδέμονες εἶεν Ἀχαιῶν·
 Τὰ κε τὰχ' ἡμῶσ' τε πόλις Πελαῦσιο ἀνακτοῖς.

CIC. Tus. I, *Nec Homerum audio, qui Ganymedem a*
diis raptum ait propter formam, ut Ioui pocula ministraret.
 Η Ο Μ. Ιλιάδος υ,

- καὶ ἀνὴρ θεὸς Γανυμήδης,
 Ὃς δὴ κάλλιστος ἦν ἐτο θυνησὶν ἀνθρώπων·
 Τὸν καὶ ἀνθρῆψαντο θεοὶ δι' οἴνοχοδ' εἶν,
 Κδήεος εἶνεκα οἴο, ἵν' ἀθανάτοισι μέτιη.

CIC. De diuin. I, *De Tiresia etiam apud inferos Homere-*
rus ait, Solum sapere, cæteros umbrarum uagari modo.
 Η Ο Μ. Οδυσ. κ,

Τὰ καὶ περὶ τῶν νόον πόρε Πρῶτοφόνεια
 Οἶον πεπνύσται· τῶ δ' ἐσκιαί' αἴσασσι.

CIC. De leg. I, *Aut quod Homericus Ulysses Deli se pro-*
ceram ἔσ' teneram palmam uidiisse dixit. Η Ο Μ. Οδυσ. ζ,
 Δῆλω δὴ ποτε τῶν Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶ
 Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.

CIC. De orat. III, *Vt ille apud Homerum Phœnix qui*
se à Peleopatre Achilli iuueni comitem esse datum dicit ad
bellum, ut illum efficieret oratorem uerborū actorémque re-
rum. Η Ο Μ. Ιλιάδ. ι,

Τὰ τέκα' με παρ' ἔθηκε διδάσκ' ἔμδμαι τὰ δ' εἰ πάντα,
 Μύθων τ' ἐρήτηρ' ἔμδμαι, παρ' ἠκτῆσ' τε ἔργων.

CIC. Epist. ad Att. lib. IX, Antè sollicitus eram & angustabar, sicut res salicet ipsa coegbat, quum cōsilio explicare nihil possem: nunc autem, postquam Pompeius & consules ex Italia exierunt, nō angor, sed ardeo dolore, ἢ δὲ μοι ἴππρ Εμπειδον, ἀλλ' ἄσφύκτῃμαι. Non sum, inquam, mihi crede, mentis compos. tātum mihi de decoris admisisse uideor. Obserua hic ut Cicero uerba Homeri interpretetur. quoniam enim quod Græcis illius uerbis iam significauerat, Latinis rursus exponere uolebat, uocæ Inquam repetitioni apta usus est. Homeri uerba sunt *Ιλιάδος 1.*

CIC. De senect. Augúrque quum esset, dicere ausus est, optimis auspiciis ea geri quæ pro Reipub. salute fierent. Non possit elegantius exprimi sensus huius uersus Homericæ, Εἰς οἶανός ἀετος, ἀμειψάτω δὲ παύσῃς. cuius tamen uersus Cicero non meminuit. Sunt autem alij aliquot loci Homericæ qui ab illo proferuntur, à me consultò prætermisisti, quòd apud eum Homericorum uerborum interpretationem nō agnosca, ut quum ait *Tυσφύλ. V.* At uerò Polyphemum Homerus quum immanem ferumque finxisset, cum ariete etiam colloquentem facit, eiusque laudare fortunas, quòd quàm uellet, ingredi posset, & quæ uellet, attingeret. Hæc Cicero. at quæ sunt uerba quibus Homerus laudat eius fortunas, quòd quàm uellet, ingredi posset, & quæ uellet, attingeret? Homeri enim uersus hi sunt, *Οδυσσειας 1,*

Κεῖ πέπον, ἢ μοι ὦ δὲ δῖε, σπέος ἔστυο μήλων
 Ὑσα πος οὐπὶ πάρος γὰρ λελεμυδμός ἐρχεαι οἶαν,
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἄνθεα ποίνης,
 Μακρὰ βίβας, πρῶτος δὲ ροαὸς ποταμῶν ἀφικαίεις,
 Πρῶτος δὲ σαθρόνδε λιλαίειαι δῶπιέεσσαι
 Ἐσπίεος νῦν αὖτε παύσα πος. ἢ σὺν' ἀνακτοῖς
 Ὀφθαλμὸν ποτίεις, πῆ αἰτῆρκακὸς ἐξομῆσσι,

lz. i.

Σὺν λυγροῖς ἐπέροισι δαμασκάμιδος φρένας οἶνω,
 Οὐκ ἔσθ' ὄχου πτωφίμῃ πιφυζαίεν ἔν' ὄλεθρον.
 Εἰ δὴ ὀμοφρονέοις ποπφρανήεις τὴν ἄλλοιο
 Εἰπὴν ὅππῃ κείνος ἐμὸν ἰδῆος ἠλασκάζει,
 Τὰ κέ σι εἰ κέρα λός γε δῖα πάτος ἄλλυδης ἄλλη
 Θεοιδόρου ραῖοιο παρὰ ἔδρῃ, καὶ δὲ ἐμὸν κῆρ

Λαφίστη κακῶν, ἅ μοι ἔπιδανὸς πόρεν ἔπις. Totum locum ad-
 scripsi, ut lectori considerandum relinquam quorsum hæc
 dixerit Cicero. Sed est illud nō immeritò quæri possit, quid
 sit quod ait ibidē, Homerum facere Polyphemum cum ariete
 colloquentem. Nam si ita intelligas colloquentem cum ariete,
 ut alter alterum compellet, hoc apud Homerum non est: et si
 esset, haud scio an tam absurdum commentum ferendum pos-
 set videri. Quare puto, colloquentem cum ariete, perinde
 esse ac si dixeris, alloquētem arietem. Quoniā tamen iam
 alibi in citando Homeri loco μνηστῆρας ἀμφοτέρωθεν conui-
 etus tenetur Cicero, ibi videlicet ubi uersus eos qui ab Ulyssæ
 concionante Iliados βροντῆται ἰλλοσ ἰγντὶ νουεμ quo-
 rum primus est, Τλῆτε φίλοι, καὶ μείνατ' ὅπῃ χεῖρον, ὄφρα
 δαῶνιδρ, quos unā cum Ciceroniana interpretatione habuisti
 antea, pag. 64) ab Agamemnone proferri dicit: nimirum est
 hic meritò suspecta nobis eius esse memoria possit. Quid si
 tum quoque, quū dixit, Homerū facere Laertem agrum ster-
 corantē, nō bene uerbi eius quo Homerus usus est, recordatum
 fuisse eū dicamus? Sed de uocis illius significatione ipsū cū uer-
 bo Homeri scholiaste digladiari sinamus. Illa quidē ætē
 uerba quæ Euryclææ Ulyssis lauanti pedes adscribit, Leni-
 tudo orationis, mollitudo corporis, uidetur ex aliquo poeta La-
 tino attulisse: qui nomē quidē huius mulieris ex Homero nu-
 tuatus sit, et in eo etiā illum imitatus, quod eam Ulyssi pedes
 lauāntem induxerit (hoc enim illa ministerium reduci

Vlyssi præbet Od. τ.) sed quod ait, Lenitudinem orationis ab ea laudari & mollitudinē corporis, hoc uerò uel ipse excogitauerit, uel ab aliquo alio quàm ab Homero sumpserit. Iam uerò & aliorū poetarū locos à Cicerone soluta oratione interpretatos uidere tēpus est. Sed prius uersū Homericū à me prætermisū adscribā, hūc, ex Il. i, Ζὸς δὲ σπιν Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φάινωι Ασπάρτη. quem Ciceronita De diuin. II interpretatur, Prospera Iuppiter his, dextris fulgoribus edit. Est & hic uersus Il. 6, Ἀσπάρτων ὀπίδξει, ἐραίσμα σήματα φάινωι. ubi ἐραίσμα itidē uerbo prospera explicari possit.

CIC. De off. I, Quod si ea quæ utenda acceperis, maiore mensura, si modò possis, iubet reddere Hesiodus: quidnam, beneficio prouocati, facere debemus? an imitari, &c. IDEM De claris orat. Quāquam illud Hesiodum laudatur à doctis, quod eadem mensura reddere iubet qua acceperis, aut etiā cōnulatione, si possis. HESIODVS in opusculo quod inscribitur ἔργα καὶ ἡμέραι.

Ἐὐ ἰδὲ μετρεῖσθαι ὡς γὰρ γέγονες, δὲ δὲ ἔποδουῖαι,

Αὐτὰ τὰς μέτρω, καὶ λῶϊον, αἶ κε δυνῶαι.

CIC. Tusc. I, Sed quæ tandem est Epicharmi ista sententia? Emori nolo: sed me esse mortuum, nihili aestimo. EPICHARMI Græcum hunc uersum sunt qui Ciceronē expressisse putent, Ἀποθανεῖν ἢ πεθῆναι ἕμοι δὲ φέρεται. Quæ uersum mendo carere adduci non possum ut credam. consului tamen Sexti Empirici (qui hunc uersum citat) cum alia quædam exēplaria, tum uerò Florentinum ac Venetum: in quibus eodem prorsus modo hoc carmen scriptum reperi.

CIC. Tusc. III, Nec siletur illud potentissimi regis antæpæstum, qui laudat senem, & fortunatum esse dicit quod in gloriis sit atque ignobilis ad supremum diem peruenurus. EVRIP. Iphigenia Aulide,

- ζῆλας σὺ γέρον,

lz.ii.

Ζηλᾶς δ' ἠδ' ἀδρῶν ὅς ἀκίηδων
 Βίον ἔξεπέρασ' ἀγῶς, ἀκλεής·
 Τοῖς δ' ἐν ζυγαῖς ἦσαν Ζηλᾶς.

CIC. De fin. II, Quid si etiam iucunda memoria est præteritorum malorum: ut proverbia nonnulla ueriora sint quam uestra dogmata? Vulgò enim dicitur, Iucundi acti labores. Nec malè Euripides (concludam, si potero, Latinè: Græcum enim hunc uersum nostis omnes) Suauis est laborum præteritorum memoria. EURIP. Ἀλλ' ἢ δὴ τὸν σωθῆντα μὴ μὴ ἄλ' πόνων. Idem Cic. in quadā epistola ad Lucium, Habet enim præteriti doloris secura recordatio delectationem.

CIC. De senect. loquens de senibus, Quid, quòd etiam addiscent aliquid? ut Solonem in uersibus gloriātem uidimus: qui se quotidie aliquid addiscentem, senem fieri dicit. Idem ibidem, Ut honestum illud Solonis est, quod ait uersiculo quodā (ut antè dixi) Senescere se multa in dies addiscentem. SOLONIS uersus est hic, Γνεῖσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος. Idem Cic. eodem libro, Solonis quidem elogium est quo se negat uelle suam mortem dolore amicorum lamen-
 tisque uacare. Eiusdem Solonis uersus sunt hi,
 Μὴδὲ μοι ἄκλαυτος θάνατος μέλοι, θμὰ φίλοις
 Καλλίποιμι θανῶν δῆμα καὶ σοναχάς.

Quos uersus ante a posui cum duobus Latinis, quibus Cicero eos est interpretatus, uersibus.

CIC. De off. II, Itaque quod Apollo Pythius oraculo edidit, spartam nulla re alia, nisi auaritia, esse perituram: id uidetur non solum Lacedæmonius, sed et omnibus opulentis populis prædixisse. Versus Græcus est hic, Α φιλοζηνεπά Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδέι. Alij scribunt, ἔλοι: sed longè rectius legitur ὀλεῖ.

CIC. in Oratore, Si Pericles tenui genere uteretur, nun-

quã ab Aristophane poeta, fulgur are, tonare, permiscere Græciam dictus esset. Aristophanis uersus est hic in Achar.

Ἡσπασί, ἔσπορτα, ζυγνέωκα τὴν Ἑλλάδα.

CIC. Tusc. I, Sed hic quidem, quanuis eruditus sit, sicut est, hæc magistro concedat Aristoteli: canere ipse doceat. Bene enim illo prouerbio Græcorum præcipitur, Quam quisque norit artem, in hac se exerceat. ARISTOPH. σπῆξι, Ἐρσοι ἄς τὸ ἔκαστος εἰδὲ ἰν τὴν τέχνην.

CIC. De fin. III, Quoniam illa uox inhumana & scelerata dicitur eorum, qui negant se recusare quominus, ipsis mortuis, terrarum omnium deflagratio consequatur. quod uulgari quodam uersu Græco pronuntiare solent. Græcus senarius quem Cicero exprimit, est hic,

Ἐμοῦ θανόντος γὰρ ἀμύχοντο πνεύ.

CIC. De diuin. II, Est quidam Græcus in hanc sententiam uersus, Bene qui conijciat, uatem huic perhibeto optimum. Græcus senarius est hic, Μάρτης δ' ἄετος ὄς τις εἰκάζει καλὰς. Alia prouerbia Græca alibi interpretatur, quæ quanuis in carmen redacta non sint, ut quæ modò protuli, tamen his illa adiiciam.

CIC. De off. I, Ex quibus ipsis cætera sic obseruentur, ut in Græcorum prouerbio est, Amicorū esse omnia communia. Græcè, πάντα τὰ φίλων κοινά.

CIC. Tusc. I, Quis igitur Apollo, Nosce te, dicit: hoc dicit, Nosce animum tuum. Græca uerba sunt, Γνωθὶ σεαυτὸν.

CIC. Philip. XII, Cuiusuis hominis est errare: nullius, nisi insipientis, in errore perseuerare. Posteriores enim cogitationes (ut aiunt) sapientiores solent esse. Quum Cicero addit (ut aiunt) ostendit esse prouerbium. est autem de Græcis his uerbis interpretatum, δεύτερας προτιδὲς ἑφώτερας.

CIC. Tusc. V, Mihi quidē in uita, seruanda uidetur illa
lz.iii.

lex quæ in Græcorum conuiuio obinetur, Aut bibat, inquit, aut abeat. Græcè sic, Η πῖν, ἢ ἀπῖν.

CIC. De natura deorum III, Nam de Sagra, Græcorū etiam est uulgare prouerbiū, qui, quæ affirmant, certiora esse dicunt quàm illa quæ apud Sagram. Græcè dicitur, Αλυσίτερον ἢ ὅτι Σάγρα.

CIC. ad Quin. fr. Epist. lib. II, Quare facis tu quidem fraternè, quòd me hortaris (sed mehercule currentem nunc quidem) ut omnia mea studia in istum unum conferam. Idè lib. 6. Epist. ad Attic. epist. 7, in ipso principio, Quintus filius piè sanè (me quidem certè multum hortante, sed currentem) animū patris sui sorori tuæ recòciliauit. Sed in multis exemplaribus prætermiſſa est interpunctio post participium currentem: adeò ut animum currentem dicturus sis, nisi attenderis. Græca uerba sunt, αὐτὸ δόξα ὀτρύνειν. At uerbum ὀτρύνειν Cicero non solùm hortari, sed etiam incitare interpretatur, eodè utens prouerbio. ut rursus ad Quin. fr. Epist. lib. I, Atque hæc non eo dicuntur, ut te oratio mea dormientem excitasse, sed potius ut currentē incitasse uideatur. Idè scribens ad Cassium, Ut Cæsarem in Italia uiderè (sic enim arbitrabamur) eūque, multis honestissimis uiris conseruatis, ad pacem, currentem, ut aiunt, incitarem.

CIC. Tusc. V, Vexatur idem Theophrastus & libris & scholis omnium philosophorum, quòd in Callisthene suo laudari illā sententiā, Vitam regit fortuna, nō sapientia. Iamblicus senarius est, de hoc Græco senario expressus, Τὸν καὶ ἄνθρωπος ἄρχει, ἢ ὁ θεὸς. qui uersus uidetur in prouerbiū olim exiſſe: ideòque suus illi aptè hīc fuerit locus. nisi quis malit illum inter superiores uersus Græcos, de quibus Cicero uersus Latinos fecit, reponere: sicut & alios præterea duos: quorum alterum habes eodem libro, Et est in aliqua

uita prædicabile aliquid et gloriandū ac præseferendū: ut
 Epaminondas, Consiliis nostris laus est attonsa Laconum.
 Cicero hic primū duntaxat uersum interpretatur ὀπλιῶν
 ματος τῆρασίχου, quod à Pausania tale ponitur in Bæoticis,
 Ημετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν οὐκ εἰσέχει δόξαν,

Μεσσηνὴ δ' ἰερεῖ τέκνα χροῖω δέχεται.

Θήβη δ' ὀπλοισιν μεγάλη πόλις ἐσεφαίαται,

Αὐτόνομος δ' Ἑλλάς πᾶσι ἐν ἡβουλαῖσι. Alterum ponit lib.

De diuin. II, Cræsus Halyn penetrans, magnam peruertet
 ὀρμητὴν. Græcè ita scriptus est hic uersus,
 Κροῖσος ἄγχι δὲ βασιλέως μεγάλου ἐρξὴν καταλύσει.

Omissi autem in præcæditibus hunc Ciceronis in libro de se-
 nectute locum, Pythagoreorumque more, exercendæ memo-
 riæ gratia, quid quoque die dixerim, audierim, egerim, cō-
 memoro uesperis. Sic Pythagoras in Carm. aureis,

Μηδ' ὕπνον μαλαχοῖσιν ἐπιόμματα πρὸς δέξασθαι,

Περί γε καθεμερινῶν ἐργων τίς ἐκάστω ἐπέλαθῃ.

Πῆ παρέβλω; τί δ' ἐρέξαι; τί μοι δέον οὐκ ἐπιλάθῃ; Extant a-
 lij præterea interpretati uersus apud Ciceronem, non tamen
 à Cicerone. è quibus est ille Euripidis, qui in prouerbij consue-
 tudinē uenit, Μιστὸ θφισὴν ὅς τις ἔχῃ ἀπὸ σοφός. quo significa-
 tur, Ennio interprete, Ne quicquam sapere sapiētem qui ipse
 sibi prodesse nequeat. Sic et ille Homericus, Ἰλιάδ. κ. Πολλὰς
 δ' οὐκ κεφαλῆς πρὸς δελύμοις ἔλατο χροῖταις, id est, Actio inter-
 prete, Scindens dolore identidē intonsam comam. Alios præ-
 terea multos sciens prætermisi, quod hoc libro, unius Cice-
 ronem interpretationes complecti statuerim, reliquas reli-
 quorum omnium et poetarum et oratorum et historicorum
 alij libro alijque tempori reseruari.

VOCVM GRAECARVM
interpretationes quæ passim leguntur
apud Ciceronem.

Ex volumine Rhetoricorum.

¶ Ex libro ad Herennium I.

Exordiorum duo sunt genera: principium, quod Græcè
ἄρχη appellatur: & insinuatō, quæ ἐφοδός nominatur.

Iudicij quæstionariæ sicut oportet: quam nos iudicationem,
Græci κρινομένην appellant.

¶ Ex libro ad Herennium II.

Et item quales argumentationes (quas Græci ἑπιπρύμματα
& appellant) sequi, & quales vitare oporteret.

Conclusiones, quæ apud Græcos ἐπιλογοί nominantur,
tripartitæ sunt.

¶ Ex lib. De inuentione I I.

Accusantur apud ἀμφικτύονας, id est apud commune Græ-
ciæ conciliū.

¶ Ex lib. De orat. I.

Vt apud Græcos infimi homines mercedula adducti, mi-
nistros se præbent in iudicijs oratoribus, ij qui apud illos ἄρχη
ματαιοὶ uocantur: sic in nostra ciuitate contrà, &c.

¶ Ex lib. De orat. II.

Ex tribus istis clarissimis philosophis, quos Romæ uenisse
dixisti, uidet ne Diogenem eum fuisse qui diceret artem se
tradere bene differendi, & uera ac falsa diiudicandi, quæ
uero Græco δὲ γὰρ λέξις ἐκλήθη appellaret?

Urbana etiam dissimulatio est, quum aliter sentias ac lo-

quare. In hoc genere Fannius in Annalibus suis Africanum hunc AEmilianum dicit fuisse, & eum Græco uerbo appellat εἰσώρα. Sed uti ferunt qui melius hæc norunt, Socratem opinor in hac εἰσώσει & dissimulantiâ que longè lepore & humanitate omnibus præstulisse.

Ex lib. De orat. III.

Peripatetici & Academici philosophi olim, propter eximiam rerum maximarum scientiam, à Græcis πολιτικοὶ φιλόσοφοι appellati, uniuersarum rerum publicarum nomine uocabantur.

Quæ membra si in extremo breviora sunt, infringitur ille quasi uerborum ambitus. Sic enim has orationis conuersiones Græci nominant, scilicet ἐξόδους.

¶ Ex lib. De claris oratoribus.

-suadeque medulla: πῦρδω quam uocant Græci: cuius effectus est orator. hanc suadam appellauit Ennius.

Ornari orationem Græci putant, si uerborum immutationibus utantur, quos appellant ἑσπῶς: & sententiarum orationisque formis, quæ uocant ἑμίματα.

Antonius in sententiarum ornamentis & conformationibus eligendis & collocandis, & comprehensione deuincaendis, nihil non ad rationem & tanquam ad artem dirigebat. quo genere, &c. ἑμίματα enim quæ uocant Græci, ea maximè ornant oratorem.

In his omnibus inest quidam sine ullo fuce ueritatis color. quin etiam comprehensio & ambitus ille uerborum (si sic ἐξόδους appellari placet) erat apud illum contractus & breuis, & in membra quædam, quæ ἑσλά Græci uocant, disperciebat orationem libentius.

Erant autem & uerborum & sententiarum illa lumina, quæ uocant Græci ἑμίματα.

¶ Ex Oratore ad Brut.

Sed in omni re difficillimū est, formā quod $\chi\alpha\epsilon\alpha\chi\tau\eta\rho$ Græcè dicitur) exponere optimi: quòd aliud alijs uidetur optimū.

Datur etiam uenia concinnitati sententiarum, & arguti certique & circumscripti uerborum ambitus conceduntur: de industriā que, non ex insidijs, sed aperte ac palam elaboratur ut uerba uerbis, quasi demensa & paria, respondeant, ut crebrò conferant pugnantia, comparènt que contraria: & ut pariter extrema terminètur, eundemque referant in cadendo sonum, &c. Hæc tractasse Thrasymachum Chalcedonium primum & Leontinum seruē Gorgiam: Theodorum inde Byzantium, multosque alios, quos $\lambda\omicron\sigma\omicron\delta\alpha\iota\delta\epsilon\lambda\omicron\upsilon\varsigma$ appellat in Phædro Socrates.

Hæc igitur quæstio à proprijs personis & temporibus, ad uniuersi generis orationem traducta, appellatur $\delta\epsilon\sigma\iota\varsigma$.

Orator Græcè ab eloquendo, $\rho\acute{\eta}\tau\omega\rho$, & Latine eloquens dictus est.

Quicquid enim est quod sub aurium mensuram aliquā cadit, etiamsi abest à uersu (nam id quidem orationis est uitiū) numerus uocatur: qui Græcè $\rho\omicron\delta\mu\omicron\delta\varsigma$ dicitur.

Ut enim in uita, sic in oratione, nihil est difficilius quàm quid deceat uidere. $\omega\phi\acute{\epsilon}\tau\omega\rho$ appellant hoc Græci: nos dicimus sanè decorum.

Concinnitatem adhibet, quæ uerborum collocationem illuminat his luminibus quæ Græci, quasi aliquos gestus orationis, $\chi\eta\mu\alpha\tau\alpha$ appellant.

Formā eam orationis qua uerba transferuntur, $\epsilon\pi\alpha\lambda\lambda\omega$ Græci rhetores, quia quasi summittantur uerba pro uerbis: $\mu\epsilon\tau\omega\nu\mu\iota\alpha\varsigma$ grammatici uocant, quòd nomina transferantur. Aristoteles autem translationi hæc ipsa subiungit, & abusionem, quā $\alpha\epsilon\tau\alpha\chi\epsilon\nu\omicron\iota$ uocant: ut quum minutum dici-

mus animum pro paruo: & abutimur uerbis propinquis, si opus est: uel quòd delectat, uel quòd deat.

Iam quum fluxerunt contriuæ plures trāslationes, alia planè sit oratio. itaque genus hoc Græci ἀλλοτρεσία, nomine rectè, genere melius ille qui ista omnia trāslationes uocat.

Sunt maximè luminose & quasi actiuose partes duæ: quarum alteram in uniuersi generis quæstione pono, quam (ut suprâ dixi) Græci appellant Σύν: alteram in augendis amplificandisque rebus, quæ ab eis dē αὐξήσις est nominata.

Quicquid enim est illud in quo quasi certamen est controuersia, quæ Græcè κενόμαχος dicitur, id ita dici placet, ut traducatur ad perpetuam quæstionem, atque ut de uniuerso genere dicatur: nisi quum de uero ambigetur, quod quæri coniectura solet.

Duo sunt etiam quæ bene tractata ab oratore, admirabilem eloquentiam faciunt: quorum alterum est quod Græci ἡθικὸς uocant) ad naturam & ad mores, & ad omnem uitæ consuetudinem accommodatum: alterum quod ἰδὲμ παθητικὸς nominant) quo perturbantur animi & concitantur.

Semper hæc quæ Græcè ἀντιθέτα nominant, quum contrarijs opponuntur contraria, numerum oratorium necessitate ipsa efficiunt, etiam sine industria.

Sed habet nomen inuidiam, quum in oratione iudiciali & forensi numerus Latinè, Græcè ποδμὸς, mense dicitur.

Et ea quæ dicuntur orationis quasi formæ & lumina, quæ (ut dixi) Græci uocant ἄμματα.

Aristoteles trochæum, qui est eodem spatio quo choreus, appellat κρόδακα, quia contractio & breuitas dignitatem non habeat.

In quo quæsitum est, in totòne circuitu illo orationis, quæ Græci περιόδοι, nos tum ambitum, tum circuitum, tum compre-

hensionem, aut cōtūuationem, aut circumscriptionē dicimus.

Nā quum sis his locis usus, quibus ostendi licere, transse-
rēda tota dictio est ad illa, quæ nescio cur, quū Græci κόμματα
καὶ μέτρα nominēt, nos nō rectē in cōsa καὶ μέτρα dicimus.

Ambitum unum est sequuta Asia maximē, qui διχρηστος
uocatur: quum duo extremi, chorei sunt, id est è singulis lon-
gis καὶ breuibus.

Prima sunt illa duo quæ κόμματα Græci uocāt, nos in cō-
sa dicimus: dein de tertium, καὶ λον illi, nos membrum.

¶ Ex libro Topic.

Stoici iudicandi uias diligenter persequuti sunt, eā scien-
tiam quam διαλεκτικὴν appellant. Inueniendi uerò artem,
quæ σοφικὴ dicitur, quæque ad usum potior erat, καὶ ordine
naturæ artē prior, totam reliquerunt.

Eiusdem autem generis uerba sunt, quæ orta ab uno, na-
riē commutantur: ut, sapiens, sapienter, sapientia. hæc uerbo-
rum coniugatio συζυγία dicitur.

Itaque tales argumentationes quæ extrinsecus assumun-
tur, ἀπὸ τοῦ ἄλλου uocant, id est artis expertes.

In diuisione formæ sunt, quas ιδέας uocant: nostri (si qui
hæc fortē tractant) species appellant: non pessimè id quidē,
sed inutiliter ad mutandos casus in dicendo, καὶ c.

Notionem appello quod Græci tum ἐννοία, tum ἐπινοία
dicunt. ea est insita καὶ antè percepta cuiusque formæ cog-
nitio, enotationis indigens.

At quum de ornamentis uerborū sententiarū que præ-
cipitur (quæ uocantur σχήματα) non sit idem.

Multa etiam ex notatione sumuntur: ea est autem, quum
ex uerbi nominis argumentum elicitur: quam Græci ἐτυμολογία
uocant, id est uerbum ex uerbo) ueriloquium. nos autem no-
tationem uerbi non satis apti fugientes, genus hæc notationem

appellamus: quia sunt uerba, rerum notæ. Ita que hoc idem Aristoteles συμβολον appellat, quod Latinè est nota.

Cuius primus est locus ex coniugatione, quam Græci συζυγία uocant.

Hæc ex pluribus perueniens quod uult, appellatur inductionis, quæ Græcè ἐπιπαράγωγι nominatur: qua plurimum est usus in sermonibus Socrates.

Sunt enim alia contraria, quæ priuantia licet appellamus Latinè, Græcè appellatur στερητικά. præpositio enim IN priuat ea ut, quam haberet si IN præpositum non fuisset. ut dignitas, indignitas: humanitas, inhumanitas, &c.

Sunt etiam ualde contraria alia, quæ appellantur negantia: ea ἀποφατικά Græci, contraria aientibus: ut, Si hoc est, illud non est.

Ex hoc illa rhetorum sunt ex contrarijs conclusa, quæ ipsi ἐξ ἀντιθέτων appellat: nō quod non omnis sententia proprio nomine ἐξ ἀντιθέτων dicatur: sed, ut Homerus propter excellentiam commune poetarum nomen efficit apud Græcos suum, sic quum omnis sententia ἐξ ἀντιθέτων dicatur, quia uidetur ea quæ ex contrarijs conficiatur, acutissima, sola propriè nomen commune possidet.

Quæstionum duo sunt genera: alterum infinitum, alterum definitum. definitum est, quod ὁριστικὸν Græci, nos casum: infinitum, quod ἄοριστον illi appellant, nos propositum possumus nominare.

Additur etiã descriptio, quam Græci περιγραφὴ uocant.

Refutatio autem accusationis, in qua est depulsio criminis, quæ Græcè ἀντιλογία dicitur, Latinè appellatur status: in quo primum insistet, quasi ad repugnandum, cōgressa defensio.

Sed quæ ex statu contentio efficitur, eam Græci ἀντιλογία uocant. Mihi placet, id (quoniam quidem ad te scribo) qua de re agitur, uocari-

Ex volumine Orationum.

¶ Ex libro IIII. in Verrem.

Ut in curia Syracusis, quem locū illi βουλοθήειον vocāt.
Est consuetudo Sicalorum, cæterorūque Græcorū, quod
suos dies mensēsq̄ congruere uolūt cum solis Lunæque ra-
tione: ut nonnunquam, si quid discrepet, eximant unum ali-
quem diem, aut summum, bi diuum ex mense: quos illi ἐξαιρη-
σιμοις dies nominant.

Itaque C. Verrem, non solum patronum istius insulæ, sed
etiam σωτήρα inscriptum uidi Syracusis. hoc quantum est p̄ta
magnum ut Latino uno uerbo exprimi non possit. Is est nani-
rum σωτήρ qui salutem dedit.

¶ Ex libro VI. in Verrem.

Tertia est urbs, quæ, quod in ea parte Fortunæ sanū an-
tiquum fuit, Τύχη nominata est. Quarta autem est, quæ, quia
postea ædificata est, Νεάπολις nominatur.

Eos qui hospites ad ea quæ uisenda sunt, ducere solent,
et unū quodque ostendere, Syracusani μωσαγωγοις uocant.

¶ Ex libro VII. in Verrem.

Εδικο' δ' οσται, inquit, hoc est, ut Siculi loquuntur, supplicio
affecti ac necati sunt.

¶ Ex Orat. de Arusp. resp.

Nam quid ego de illis ludis loquar quos in Palatio no-
stri maiores ante templum in ipso Matris magnæ cōspectu,
Megalesibus fieri celebrarique uoluerunt? &c. Ita ludos
eos, quorum religio tanta est ut ex ultimis terris acer sita, in
hac urbe confederit: qui uni ludi ne uerbo quidem appellan-
tur Latino (ut uocabulo ipso & appetita religio externa &
Matris magnæ nomine suscepta declaretur) hos ludos serui
fecerunt, serui spectauerunt, tota denique, hoc ædile, seruo-
rum Megalesia fuerunt.

¶ Ex Philipp. XI.

Lumen & decus illius exercitus penè præterij, Canini
Cimbrum Lysidici filium, Lysidicū ipsum Græco uerbo, qui
omnia iura dissoluit.

Ex libris philosophicis.

Ex Academicarum questionum editionis primæ libro

II, qui inscribitur Lucullus.

Socrates, quum aliud diceret atque sentiret, libenter uti
solitus est ea dissimulatione quam Græci εἰρωνεία uocant:
quam ait etiam in Africano fuisse Fannius.

Nec definiiri aiebant necesse esse quid esset cognitio, aut
perceptio: aut (si uerbum è uerbo uolumus) comprehensio,
quam κατὰ λόγον illi uocant: eosque qui persuadere uellene
esse aliquid quod comprehendere & percipi posset, inscienter
facere dicebant: propterea quòd nihil esset clarius εὐρησία,
ut Græci: perspicuitatem, aut euidentiā nos, si placet, nomi-
nemus: fabricamurque, si opus erit, uerba.

Quum enim ita negaret quicquam esse quod comprehen-
di posset (id enim uolumus esse ἀκατάληπτον) si illud esset,
sicut Zeno definiret, tale uisum (iam enim hoc pro παρα-
σία uerbum satis hesternò sermone triuimus) uisum igitur im-
pressum effictumque ex eo unde esset, quale esse non pos-
set, ut ex eo unde non esset: id nos à Zenone definitum re-
ctissime dicimus.

Quòd si essent falsæ notitiæ (ἄνοιας enim notitias appel-
lare tu uidebare) si igitur, &c.

Nam aliter appetitio (eā enim esse uolumus ὀρέω) qua
ad agendum impellimur, & id appetimus quod est uisum,

moueri non potest.

Itaque argumēti conclusio (quæ Græcè ἐστὶ δόξα) ita definitur, Ratio quæ ex rebus perceptis, ad id quod non percipiebatur, adducit.

Sapiētiae uerò quid futurū est? quæ neq; de seipsa dubitare debet, neq; de suis decretis, quæ philosophi uocant δόγματα.

Quoniam enim id haberent Academici decretum (sentis enim iam hoc me δόγμα dicere) nihil posse percipi, &c.

Cætera autem similitudinibus constituit, ex quibus efficiuntur notitiæ rerū, quas Græci tum ἐνοίας, tum ἀεγλήεις uocant.

Ad rerum igitur scientiam, uitaque constantiam aptissima quū sit mens hominis, amplectitur maximè cognitionem: ἔκτα τὸ ληψίον, quam (ut dixi) uerbum è uerbo exprimentes, comprehensionem dicemus, cum ipsam per se amat, &c.

Nunc de assensione atque approbatione, quam Græci οὐκ ἐκτα τὸ ληψίον uocant, pauca dicemus.

Nam quo modo non potest animal ullum non appetere id quod accommodatum ad naturam appareat (Græci id οἰκείον appellant) sic nō potest obiectā rem perspicuā nō approbare.

Et primū quidem hoc reprehendendum, quòd captiosissimo genere interrogationis utuntur: quod genus minimè in philosophia probari solet, quum aliquid minutatim & gradatim additur aut demitur. σωπεύτας hos uocant, qui acerrimè efficiunt, uno addito grano.

Ne hoc quidem cernunt, omnia se reddere incerta: quod nolunt: ea dico incerta quæ ἀδύνα Græci.

Primum quū potestis non impediri, quum à ueris falsa non distent? deinde, quod iudicium est ueri, quum sit commune falsi? ex his illa necessariò nata est ἐπιτοχή, id est assensionis retentio: in qua, &c.

At quis est hic? num sophistes? sic enim appellantur ij qui

ostentationis aut quæstus causa philosophantur.

Placet enim Chrysippo, quum gradatim interrogetur, uerbi causa, tria, pauca sint, an multa: aliquanto prius quam ad multa perueniat, quiescere: id est quod ab iis dicitur $\nu\omicron\nu\chi\acute{\alpha}\lambda\epsilon\nu$.

Nempe fundamentum dialecticæ est, quicquid enuntietur (id autem appellatur $\alpha\lambda\iota\omega\nu\alpha$, quod est quasi effatum) aut uerum esse aut falsum.

Nonne etiam dicitis, esse è regione nobis è contraria parte terræ, qui aduersis uestigijs stent contra nostra uestigia, quos $\alpha\nu\tau\iota\pi\omicron\delta\alpha\varsigma$ uocatis?

Zenoni summum bonum est, in his rebus neutram in partem moueri: quæ $\alpha\delta\sigma\epsilon\phi\omicron\epsilon\iota\alpha$ ab ipso dicitur. Pyrrho autem, ea ne sentire quidem sapientem: quæ $\alpha\pi\acute{\alpha}\theta\epsilon\alpha$ nominatur.

Sunt enim Socratica pleraque mirabilia Stoicorum, quæ $\alpha\delta\sigma\epsilon\phi\omicron\epsilon\iota\alpha$ nominantur.

Hoc quidem Zeno gestu faciebat. nam quum extensis digitis aduersam manum ostenderat, uisum, inqueiebat, huiusmodi est: deinde quum paulû digitos constrinxerat, assensus huiusmodi: tum quum planè cõpresserat, pugnumque fecerat, comprehensionem illam esse dicebat. qua ex similitudine etiã nomen ei rei, quod antè non fuerat, $\kappa\alpha\tau\alpha\lambda\iota\pi\omega\nu$ imposuit.

¶ Ex Academicarum quæstionum secundæ editionis libro I.

Quid est enim magnum, quum causas rerum efficientium sustuleris, de corpusculorum (ita enim appellat $\alpha\tau\omicron\mu\omicron\upsilon\varsigma$) concursione fortuita loqui?

Qui erant cû Aristotele, $\alpha\epsilon\tau\alpha\tau\iota\lambda\iota\omega\iota$ dicti sunt, quia disputabant in ambulantes in Lycio. Illi autem qui Platonis instituo in Academia (quod est alterû gymnasium) cœtus erant & sermones habere soliti, è loci uocabulo nomē habuerunt.

Qualitates igitur appellauit quas ποιότητες Græci uocant: quod ipsū apud Græcos nō est uulgi nomē, sed philosophorū.

Mentem uolebant rerum esse iudicem: solam censebant idoneam cui crederetur, quia sola cerneret id quod semper esset simplex & uniusmodi, & tale quale esset: hanc illi εἰδέναι appellabant, iam à Platone ita nominatam: nos rectè speciem possumus dicere.

Verborū etiā explicatio probabatur, qua de causa quæque essent ita nominata. quam ἐπιμολογίαν appellabant.

Plurima autem in illa tertia philosophiæ parte mutauit. in qua primū de sensibus ipsis quædam dixit noua, quos iuncto; esse cœnsuit è quadam quasi impulsione oblata extrinsecus: quam ille φαντασίαν, nos uisum appellemus licet, & teneamus hoc uerbum quidem: erit enim utendum in reliquo sermone sæpius.

Visis nō omnibus adiungebat fidē, sed iis solūm quæ propriam quandam haberent declarationem earum rerū quæ uiderentur: id autem uisum, quum ipsum per se cerneretur, comprehensibile. feretis hæc? Nos uerò, inquit: quoniam enim modo κατὰ ἀπείρον diceres?

¶ Ex lib. De fin. I.

Ille ἀπείρους quas appellat, id est corpora indiuidua, propter soliditatem, cœnsit in infinito inani, in quo, &c.

Atomi, inane, imagines, quæ εἰδωλα nominant, quorum in cœnsione non solūm uideamus, sed etiam cogitemus: infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν uocant, tota ab illo est: tum innumerabiles mundi, &c.

Iam in altera parte philosophiæ, quæ est querendi ac differendi (quæ λογικὴ dicitur) iste uester planè, ut mihi quidem uidetur, inermis ac nudus est.

Quoniam autem id est uel summum bonum, uel ultimū,

uel extremum, quod Græci τῆρος nominant, quod ipsum nul-
lam ad aliam rem, ad id autem res referuntur omnes.

Ex lib. De fin. I I.

Omnes enim iucundum inuicem, quo sensus hilarentur,
Græcè ἡδονῶν, Latine uoluptatem uocant. Et paulo post, E-
gone non intelligo quid sit ἡδονή Græcè, Latine uoluptas?

Vt Heraclius, cognomento qui σοφιστὸς perhibetur, quia
de natura nimis obscurè memorauit.

Quis enim uestrū non edidit Epicuri *ἡδονῶν δόξα*; id
est maxime ratas: quia grauissimæ sint ad beatè uiuē dum
breuiter enuntiat e sententiæ.

Nihil haberem quod reprehenderem, [sub. luxuriosos] si
finitas cupiditates haberent: hoc est dicere; non reprehende-
rem *ἀστωτὶς* si non essent *ἀστωτὶς*.

Ex lib. De fin. I I I.

Cogitationes autem ipsas, uel (si hæc uerba minus placent,
aut minus intelliguntur) *ἀγαθὰ* appellemus licet.

Æstimabile esse dicitur: sic enim (ut opinor) appellamus
id quod aut ipsum secundum naturam sit, aut tale quid effi-
ciat, ut selectione dignum propterea sit, quod aliquod pon-
dus habeat dignum æstimatione, quam ille *ἀξιό* uocat.

Primum est officium (id enim appello *ἀστωτὶς*) ut se con-
seruet in naturæ statu.

Simul autem æpit intelligentiam, uel notionem potius,
quam appellant *ἐννοία* illi.

Vt statueret in eo collocatum summum illud hominis per
se laudandum & expetendum bonum; quod quum positum
sit in eo quod *ὁμοιογενῶν* Stoici, nos appellemus conuenien-
tiam, si placet: &c.

Appetito animi, quæ *ὁρμή* Græcè uocatur, non ad quod-
uis uitæ genus, sed ad quandam formā uiuē di uidetur data:

l.ii.

Quæ autem nos aut recta aut rectè facta dicimus, si placet, illi autem appellant *κατὰ τὰ δῶματα*, omnes numeros uirtutis continent.

Sētis enim (credo) me iam diu, quod *τέλος* Græcus dicat, id dicere tum extremum, tum ultimum, tum summum: licet etiam finem pro extremo aut ultimo dicere.

Sed in cæteris artibus quum dicitur artificiosè, posterum quodammodo *εἰ* consequens putandum est: quod illi *ἐπισημαστικὸν* appellant.

Ego assentior Diogeni qui bonum definierit id quod esset natura absolutum: id autem sequens, illud etiam quod prodesset (*ωφέλιμα* enim sic appellemus) motū aut statum esse dixit è natura absoluta.

Nam quum æstimatio, quæ *ἀξιολογία* dicitur, neque in bonis numerata sit, nec rursus in malis, *εἰ*.

Nec uerò perturbationes animorum, quæ uitam insipientium miseram acerbamque reddunt, quas Græci *πάθη* appellant (poterim ego, uerbum ipsum interpretans, morbos appellare: sed non conueniret ad omnia. quis enim misericordiam, aut ipsam iracundiam morbum solet dicere? at illi dicunt *πάθη*. Sit igitur, *εἰ*).

Omnèsque hæc sunt genere quatuor, partibus plures: ægritudo, formido, libido, quàmque Stoici communi nomine, corporis *εἰ* animi *νόσος* appellant: ego malo lætitiā appellare, quasi gestientis animi elationem uoluptariā.

Propterea quod ea non ad corporis incommodū referuntur, sed ad turpes actiones quæ oriuntur è uitis, quas enim Græci *κακίας* appellant, uitia malo quàm malitias nominare. Et paulo post, *ὅτι κακίας* malitiā dixisses, ad aliud nos unum certum uitium consuetudo Latina traduceret. hoc omni uirtuti uitium contrario nomine opponitur.

Quemadmodum opportunitas (sic enim appellemus $\alpha\kappa\alpha\iota\epsilon\iota\sigma\iota$) non fit maior productione temporis (habent enim suum modum quæcunque opportuna dicuntur) sic recta effectio: $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}\rho\theta\omega\sigma\iota\upsilon$ enim ita appello, quoniã rectum factum $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}\rho\theta\omega\mu\alpha$.

Itẽmque hinc esse illud exortum quod Zeno $\omega\epsilon\sigma\eta\gamma\mu\acute{\epsilon}\iota\omicron\upsilon$, contrãque quod $\alpha\iota\tau\omicron\omega\epsilon\sigma\eta\iota\delta\iota\omicron\upsilon$ nominauit, quum uteretur in lingua copiosa factis tamen nominibus ac nouis. Ut enim, inquit, nemo dicit in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem (id enim est $\omega\epsilon\sigma\eta\gamma\mu\acute{\epsilon}\iota\omicron\upsilon$) sed eos qui in aliquo honore sint, quorum ordo proximẽ accedit ut secundus sit ad regum principatum: sic in uita, non ea quæ primario loco sunt, sed ea quæ secundum locum obtinent, $\omega\epsilon\sigma\eta\iota\delta\iota\omicron\upsilon$, id est producta, nominentur. Quæ uel ita appellemus (id erit uerbum è uerbo) uel promotã, et remota, uel, ut dudum diximus, præpositã, uel præcipua: et illa, reiecta.

Quod enim illi $\alpha\delta\iota\gamma\phi\omicron\omicron\upsilon$ dicunt, id mihi ita occurrit ut indifferens dicerem.

Sequitur illa diuisio, ut bonorum alia sint ad illud ultimum pertinentia (sic enim appello quæ $\pi\lambda\iota\kappa\alpha$ dicuntur: iam hoc instituatimus, ut placuit, pluribus uerbis dicere quod uno non poterimus, ut res intelligatur) alia autem efficientia, quæ Græci $\pi\alpha\iota\eta\tau\iota\kappa\alpha$: alia, utrunque.

De bona autem fama (quam enim $\alpha\delta\delta\omicron\zeta\iota\alpha$ appellant, aptius est hoc loco bonam famam appellare quàm gloriam) Chrysippus quidem et Diogenes, detracta utilitate, ne dignum quidem eius causa porrigendum esse dicebant.

At illa quæ in concha patula pinnã dicitur, isque qui enat à concha, qui, quòd eam custodiat, $\pi\iota\upsilon\omicron\tau\eta\omicron\upsilon$ uocatur.

Ut uerò conseruetur omnis homini erga hominem societas, coniunctio, charitas, et emolumenta et detrimenta quæ $\omega\phi\epsilon\lambda\iota\mu\alpha\tau\alpha$ et $\beta\alpha\delta\iota\mu\mu\alpha\tau\alpha$ appellant) communia esse uolue-

runt: quorum altera profunt, altera nocent. nec solum ea communia esse uoluerunt, uerum etiam paria esse dixerunt. Incommoda autem et commoda (ita & γενήματα et δόγματα appello) communia esse uoluerunt, paria noluerunt.

Ex lib. De fin. IIII.

Hoc loco tantum dico, à ueteribus Peripateticis Academicisque (qui re consentientes, uocabulis differebant) eum locum, quem ciuilem rectè appellatum uidemur, Græcè πολιτικόν, grauiter et copiose esse tractatum.

Illud enim rectum, quod & τὸ πρῶτον dicebas, contingit sapienti soli.

Naturalem enim appetitionem, quam uocant ὀρεξιόν, etc.

Ista, inquit, quæ dixisti, ualere, locupletem esse, non dolere, bona non dico: sed dicam Græcè εὐνομία, Latine autem, producta: sed præposita, aut præcipua malo: sic tolerabilius et mollius.

Hæc & εὐδοξία illi, nos admirabilia dicamus.

Ex lib. De fin. V.

De summo autem bono quia duo genera librorum sunt, unum populariter scriptum, quod δῆλον καὶ κοινόν appellabāt: alterum limatius, quod in commentariis reliquerunt, etc.

Vt ipsum per se inuitaret et alliceret appetitum animi, quem ὀρεξιόν Græci uocant.

Democriti autem seueritas, quæ est animi tanquam tranquillitas, quam appellant εὐνομία, eo separanda fuit ab hac disputatione, quia ista animi tranquillitas, ea ipsa est beata uita.

Nam quum sic hominis natura generata sit ut habeat quiddam innatum quasi ciuile atque popolare, quod Græci πολιτικόν uocant: quicquid aget quæque uirtus, id à communitate et ea quam exposui charitate atque societate humana

non abhorrebit.

Id enim ille summum bonum ἀγαθόν, & sæpe ἁδύμιας appellat, id est animum terrore liberum.

At hoc in eo M. Crasso, quem semel ait in uita risisse Lucilius, non contigit, ut ea re minus ἀγαθόν (ut idem ait) uocaretur.

¶ Ex quæst. Tusc. I.

Et quum omnium artium quæ ad rectam uiuendi uiam pertinerent, ratio & disciplina studio sapientiæ, quæ philosophia dicitur, contineretur, &c.

Omne pronuntiatum sic enim mihi in præsentia occurrit uo appellare mē, ἡσυχία, utar post alio, si inuenero melius) id ergo est pronuntiatum quod aut uerū aut falsum esse dicitur.

Ipsius corporis intentionem quandam, uelut in cantu & sibilibus, quæ ἡσυχία dicitur, &c.

Quintum genus adhibet uacans nomine, & sic ipsum animum ἡσυχία appellat nouo nomine, quasi quandam continuatam motionem & perennem.

Democritum enim, magnum quidem illum uirum, sed leuibus & rotundis corpusculis efficietem animū concursu quodam fortuito, ornatumus: nihil est enim apud illum, quod non atomorum turba conficiat.

Ino Cadmi filia, nōne ἡσυχία nominata à Græcis, Matuta habetur à nostris?

Persuadent enim mathematici, terram in medio mundi sitam ad uniuersi cæli complexum quasi puncti instar obtinere, quod κέντρον illi uocant.

Nec uerò fieri ullo modo posse ut à pueris tot rerum atque tantarum insitas & quasi consignatas in animis notiones, quas ἐνοιας uocant, haberemus: nisi animus, antequam corpus intrasset, in rerum cognitione uigisset. quūmque

nihil esset, ut omnibus locis à Platone differitur (nihil enim putat esse quod oriatur & intereat, idque solùm esse quod semper tale sit, qualè ei dèar appellat ille, nos specie) nō potuit animus hæc in corpore inclusus cognoscere, cognita attulit.

Tum globum terræ eminentem è mari, fixum in medio mundi uniuersi loco, duabus oris distantibus habitabilem & cultum: quarum altera, quam nos incolimus, sub axe posita ad stellas septem, unde Horriſer Aquilonis stridor gelidas molitur niues: altera Australis, ignota nobis, quam uocant Græci ἡ ἄρα Ἰουα.

Hegesiæ liber est Ἐποκατηρώων, quod à uita quidam per inediam discedens, reuocatur ab amicis: quibus respondens, uitæ humanæ enumerat incommoda.

Ex quæst. Tusc. III.

Num reliquæ quoque perturbationes animi, formidines, libidines, iracundiæ hæc enim ferè sunt eiusmodi, quæ Græci πάθη appellat: ego poteram morbos, & id, uerbum esset è uerbo: sed in consuetudinem nostram non caderet. nam miserreri, inuidere, gestire, letari, hæc omnia morbos Græci appellant, motus animi, rationi non obtemperantes: nos autem hos eosdè motus concitati animi reſtè, ut opinor, perturbationes dixerimus, morbos autem non satis usitate.

Græci autem uariar unde appellent, non facile dixerim: eam tamè ipsam distinguimus nos melius quàm illi, hanc enim insaniam, quæ iuncta stultitiæ, patet latius, à furore distinguimus. Græci uolunt illi quidem, sed parum ualent uerbo: quem nos furorem, ἰδία ἰσχυρία illi uocant: quasi uerò atra bili solùm mens, ac non sæpe uel iracundia grauiore, uel timore, uel dolore moueatur.

Verisimile etiam illud est, qui sit temperans, quem Græci Ἐσφορα appellat, eamque uirtutem σωφροσύνη uocant,

quam soleo equidem tum temperantiam, tum moderationem appellare, nonnunquam etiam modestiam: sed haud scio an rectè ea uirtus frugalitas appellari possit, quod angustius apud Græcos ualet, qui frugi homines *χρηστικοί* appellant, id est tātummodo, utiles. at illud latius: est enim omnis abstinētia, omnis innocentia: quæ apud Græcos usitation nomen nullum habet, sed habere potest *ἀλάλας*: nam est innocentia affectio talis animi, quæ nocet nemini. Reliquas autem uirtutes frugalitas continet.

Itaque præclarè nostri, ut alia multa, molestiam, solitudinem, angorem, propter similitudinem corporum ægrorū, ægritudinem nominauerunt. Hoc propemodum uerbo Græci omnem animi perturbationem appellant: uocant enim *πάθος*, id est morbum, quicumque est motus in animo turbidus. nos melius: ægris enim corporibus simillima est mentis ægritudo.

Omnibus enim modis fulciendi sunt qui ruunt, nec coherere possunt propter magnitudinē ægritudinis: ex quo ipsam ægritudinem *λύσις* Chrysippus, quasi *λύσις*, id est solutionem totius hominis, appellatam putat.

Quid ille Terentianus ipse se puniens, id est *ἐαυτὸν τιμωροῦμενος*;

Ex quæst. Tusc. IIII.

Quæ Græci *πάθη* uocant, nobis perturbationes appellari magis placet quàm morbos. Et paulo post, Est igitur Zenonis definitio, ut perturbatio sit (quod *πάθος* ille dicit) auersa à recta ratione contra naturam, animi commotio.

Quamobrem simul obiecta species cuiuspiam est quod bonum ui deatur, ad id adipiscendum impellit ipsa natura. id quum constanter prudenter que fit, eiusmodi appetitionem Stoici *βέλησις* appellant, nos appellamus uoluntatem.

Obrectatio autem est ea quam intelligi *ζηλοτυπία* uolo,

ægritudo ex eo quòd alter quoque potiatur eo quod ille ipse concupiuerit.

Excandescencia autem, sit ira nascens & modò existens: quæ δὲ μωσις Græcè dicitur.

Sit libido earum rerum quæ dicuntur de quodam, aut quibusdam, quæ κατηγορηματά dialectici appellant: ut, habere diuitias, capere honores.

Ex perturbationibus autè primùm morbi conficiuntur, quæ uocantur illi νοσήματα, eaque sunt eis morbis contraria, quæ habent ad res certas uitiosam offensionem atque fastidium. deinde ægrotationes, quæ appellantur à Stoicis ἀρρώστιατα, si sique item oppositæ contrariæ offensiones.

Similitèrque cæteri morbi, ut gloriæ cupiditas, ut mulierositas (ut ita appellem eam quæ Græcè φιλογυνεΐα dicitur) cæteri que similiter morbi ægrotationesque nascuntur. quæ autem his sunt contraria, ea nasci putantur à metu, ut odium mulierum, quale in μισογυνεΐα est: ut in hominum u-niuersum genus, quod accepimus de Timone qui μισαῖσθρος appellatur.

Habes ea quæ de perturbationibus enucleatè disputant Stoici: quæ λογικά appellant, quia differuntur subtilius.

Huius uirtutis contraria est uitiositas: sic enim malò quam malitiã appellare eam quam Græci κακίαν appellant. nam malitiã ærti cuiusdam uitii nomen est, uitiositas omnium.

Ex quæst. Tusc. V.

Qui à Græcis σοφοί, à nostris sapientes dicebantur.

¶ Ex lib. De natura deorum I.

Audite, inquit, non commentitias futilè que scētentias, nò opificem ædificatorè que mundi Platonis de Timæo deum, nec animum fatidicam Stoicorum αἰθέριαν, quam Latine licet prouidentiam dicere.

Nam Parmenides commentitium quiddam coronæ similitudine efficit: *σφαῖραν* appellat, continentem ardore lucis orbem, qui cingit cælum, quem appellat deum.

Quod uerò sine corpore illo deum uult esse, ut Græci dicunt *ἀπώματον*, id quale esse possit, intelligi non potest.

Cleantes autem, qui Zenonem audiuit unà cum eo quæ proximè nominauit, tum ipsum mundum deum dicit esse: tum totius naturæ menti atque animo hoc nomen tribuit, tum ultimum & altissimum, atque undique circumfusum & extremum, omnia cingentem atque complexum ardorem, qui *ἀπὸ* nominetur, artissimum deum iudicat.

Quæ est enim gens, aut quod genus hominum, quod non habeat sine doctrinâ anticipationem quandam deorum? quam appellat *ἄεθλον* Epicurus, id est antceptam animo rei quâdam informationem, sine qua nec intelligi quicquâ, nec queri, nec disputari possit. Quod quoniam ferè constat inter omnes non philosophos solum, sed etiam indoctos: fateamur constare illud etiam, hanc nos habere siue anticipationem, ut antè dixi siue prænotionem deorum. Sunt enim rebus nouis noua ponenda nomina: ut Epicurus ipse *ἄεθλον* appellauit, quam antea nemo eo uerbo nominarat.

Epicurus autem qui res occultas & penitus abditas non modò uiderat animo, sed etiam sic tractat, ut manu doceat eam esse uim & naturam deorum, ut primùm non sensu sed mente cernatur, nec soliditate quadam, nec ad numerum, ut ea quæ ille propter firmitatem *σφαιρῶν* appellat, sed imaginibus similitudine & transitione perceptis.

Summa uerò uis infinitatis, & magna ac diligenti cogitatione dignissima est: in qua intelligi necesse est, eam esse naturam, ut omnia omnibus, paria paribus respondeant. hæc *ἰσομορφία* appellat Epicurus, id est æquabilem tributionem.

Hinc uobis extitit primùm illa fatalis necessitas, quam εἰ μὴ ὁρίσθω dicatis, ut quicquid accidat, id ex æterna ueritate causarumque continuatione fluxisse dicatis.

Sequitur μαρτυρὴ uestra, quæ Latinè diuinationi dicitur.

Quid? Diagoras, ἄθεος qui dictus est, postea que Theodorus, nonne aperte deorum naturam sustulerunt?

Non pudet igitur φυσικὸν, id est speculatorem uenatorè-mque naturæ, ab animis consuetudine imbutis petere testimonium ueritatis?

Itaque in illis selectis eius (de Epicuro loquitur) breuibusque sententiis, quas appellatis κωϊκὰς δόξας, hæc, ut opinor, prima sententia est, &c.

Confugis ad æqualitatem (sic enim ἰσορομίαν, si placet, appellemus) & ais, quoniam sit natura mortalis, immortalè etiam esse oportere.

Tum facibus uisis cælestibus, tum stellis iis, quas Græci κομήντας, nostri crinitas uocant.

Ex lib: De natura deorum II.

Principatū autē id dico quod Græci ἰσημοτικὸν uocāt: quo nihil in quoque genere nec potest, nec debet esse præstātius.

Quumque duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus (sic enim σφαιραῖες interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis, qui κύκλος Græcè dicitur: his duabus formis. cōtingit solis ut omnes earum partes sint inter se simillimæ.

Nam ea quæ Saturni stella dicitur, φαίνωνque à Græcis nominatur, quæ à terra abest plurimum, XXX ferè annis circūsum suum conficit.

Infra autem hanc prius à terra Iouis stella fertur, quæ φαίνων dicitur: eaque eundem XII signorum orbem annis XII conficit: easdemque quas Saturni stella, efficit in circūsum uarietates. Huic autem proximum inferiorem orbem tenet

πυρόεις, quæ stella Martis appellatur: eaque IIII & XX mensibus, V (ut opinor) diebus minus, eundem lustrat orbem quem duæ superiores. Infra hanc autem stella Mercurij est: ea τιλῶν appellatur à Græcis.

Infima est quinque errantium, terræque proxima, stella Veneris, quæ φωσφόρος Græcè, Lucifer Latine dicitur, quum antegreditur solem: quum subsequitur autem, ἕσπερος.

Sic natura mundi omnes motus habet uoluntarios, contrariisque & appetitiones, quas ὀρμαί Græci uocant, &c. Talis igitur mens mundi quum sit, ob eamque causam providentia appellari rectè possit (Græcè enim πρὸνοια dicitur) hæc potissimè prouidet, & in his maximè est occupata, primū &c.

Saturnum autem, cum esse uoluerunt qui cursum & conuersionem spatiorum ac temporum contineret: qui deus Græcè id ipsum nomen habet, χρόνος enim dicitur: qui est idem χρόνος, id est temporis spatium.

Terrena autem uis omnis atque natura Diti patri dedicata est: qui Dis, ut apud Græcos πλῆτωρ, quia & recidant omnia in terras, & orientur è terris. Is rapuit Proserpinā, quod Græcorum nomen est. ea enim est quæ τῆρσεφὸρν Græcè nominatur. quam frugum semen esse uolunt: absconditāque quæri à matre fingunt. Mater autem est à gerendis frugibus Ceres, tanquā Geres: casūque prima litera itidem immutata, ut à Græcis: nam ab illis quoque δημίτηρ, quasi ημίτηρ, nominata est.

Nam Vestæ nomen à Græcis ductum est: ea est enim quæ ab illis ἑστία dicitur. uis autem eius ad aras & focos pertinet.

Hunc aerem rursus amplectitur immensus æther, qui constat ex altissimis ignibus, &c.

Isti autem quemadmodum asseuerant ex corpusculis non colore, non qualitate aliqua (quam ποιότητα Græci uocant)

non sensu præditi, sed concurrentibus temerè atque casu, mundum esse perfectum, uel, &c.

Has Græci stellas hyadas uocitare suerunt: à pluëdo: òs enim est pluere. Nostri imperitè suculas, quasi à subus essent, non ab imbribus, nominatæ.

Ex lib. De nat. deor. III.

Consilium illud imperatorum fuit, quod Græci spatium appellat: sed eorum imperatorum qui patriæ consulere, uitæ non parcerent.

Illæ uerò coheret & permanet naturæ uiribus, non deorū: estq; in ea iste quasi consensus, quæ οὐρανὸν ἄστρον Græci uocat.

Quid deinde? Ino dea dicitur quæ Leucothea à Græcis, à nobis Matuta dicitur, quum sit Cadmi filia?

Cur autem arcus species non in deorum numero reponatur? Est enim pulcher, & ob eam causam quia speciè habeat admirabilem, Thaumante dicitur esse nata.

Διόσκουροι etiam apud Græcos multis modis nominantur: primi tres: qui appellatur Anactes, Athenis ex Ioue rege antiquissimo & Proserpina nati, Tritopatreus, Ebulens, Dionysius. Secundi, Ioue tertio nati ex Leda, Castor & Pollux: Tertij, &c.

Ex lib. De diuin. I.

Vetus opinio est, uersari quandam inter homines diuinationem, quam Græci μαντινὴν appellant, id est præensionem & scientiam rerum futurarum, &c. Itaque ut alia nos melius multa quàm Græci, sic huic præstantissimæ rei nomē nostri à diuis, Græci ut Plato interpretatur) à furore duxerūt.

Quid Aristolochia ad morsus serpentum possit, quæ nomen ex inuentore reperit.

Quid ego, quæ μάγιστρον Cyro illi principi interpretati sunt, ex Dionysii Persici libris proferam? nam quū, &c. scribitis

μάγους dixisse, quod genus sapientum & doctorum habebatur in Persis, &c.

Qui & naturæ rationem, quam φυσιολογίας Græci appellant, notam esse sibi profitebatur.

Nam & Athenienses omnibus semper publicis consiliis diuinos quosdā sacerdotes, quos μάγους uocāt, adhibuerūt.

Hoc nimirum est illud quod de Socrate accepimus, quodque ab ipso in libris Socraticorum sæpe dicitur, esse diuinum quiddam quod θεῖον αἶψα appellat, cui semper ipse paruerit, nunquam impellenti, sæpe reuocanti.

Fatum autem id appello quod εἰμὸς αἰδῶν, id est ordinem seriẽmque causarū, quā causa cause nexa rē ex se gignat.

Ex lib. De diuin. II.

Quomodo autem mentientē, quem ψωδῶδες uocant, dissoluas? aut quem admodum sortiti resistas? quem si necesse sit Latino uerbo, licet ac uerualem appellare: sed nihil opus est. ut enim ipsa philosophia & multa uerba Græcorum, sic Socrates satis Latino sermone tritus est.

Qua ex cognatione naturæ, & quasi concentu atque consensu, quam συντιήσι Græci appellant, &c.

Qui hæc Chaldaeorum natalitia prædicta defendunt, uim quandam esse aiunt signifero in orbe (qui Græcè ζωστήριος dicitur) ualem ut eius orbis unaquæque pars alia alio modo moueat immutetque cælum.

Quum enim illi orbes qui cælum quasi medium diuidunt, & aspectum nostrum definiunt, qui à Græcis διελκωτικῆς nominantur, à nobis finiētes rectè nominari possunt, &c.

Sed demus tibi istas duas sumptiones, ea quæ λήματα appellant dialectici, sed nos Latine loqui malumus: præsumptio autem, quam ἀέλιον ἵδμεν uocant, non dabitur.

Non esse autem illud carmen furentis, cuius ipsum poe-

ma declarat (est enim magis artis & diligētiae, quā in cōtentionis & motus) tum uerò ea quæ ἀποστῆς dicitur, quum deinceps ex primis uersus literis aliquid connectitur.

Demosthenes quidem, qui abhinc annos propè trecentos fuit, iam tum φιλιππίδων Pythiam dicebat, id est quasi cum Philippo facere.

Aut enim diuina uis quaedam consulens nobis somniorū significationes facit: aut coniectores ex quadam conuenientia & coniunctione naturæ, quam uocant συμπάθειαν, quid cuique rei conueniat, ex somniis, & quid quanque rem sequatur, intelligunt.

Quæ est continuatio coniunctioque naturæ, quam ut dixi, uocant συμπάθειαν.

¶ Ex lib. De fato.

Quia pertinet ad mores, quos ἦν Græci uocant: nos etiam partem philosophiæ, de moribus appellare solemus.

Explicandaque uis est ratioque enuntiationū, quæ Græci ἀκρίβεια uocant: quæ de re futura quum aliquid dicunt, de eoque quod possit fieri aut non possit, quam uim habeant, obscura quæstio est, quam ἡ δεισιδαιμονία appellant: tota que est logicæ, quam rationem differendi uoco.

Socratem nōne legimus quem admodum notarit Zopyrus φυσιογώμων, qui se profitebatur hominum mores naturasque ex corpore, oculis, uultu, fronte pernoscere?

Præcepta appello quæ dicuntur Græcè δεισιδαιμονία.

Si est motus sine causa, non omnis enuntiationis (quod ἀκρίβεια dialectici appellant) aut uera erit, aut falsa.

Itaque tertius quidam motus oritur extra pondus & plagam, quum de clinat atomus internallo minimo. id appellat ἐλάχιον.

Nec nos impedit illa ignaua ratio, quæ dicitur (appellatur enim quidam à philosophis ἀφ' ὧν λόγος) cui si pareamus, nihil est omnino quod agamus in uita.

¶ Ex lib. De leg. I.

Legem doctissimi uiri Græco putant nomine à suum cuique tribuendo appellatam: ego nostro, à legendo. Græcum nomen est νόμος, ἀπὸ τῷ ἐμένει.

Ita fit ut mater omnium bonarum artium sapientia sit: à cuius amore, Græco uerbo φιλοσοφία nomen inuenit.

Ex lib. De leg. II.

Quumque Vesta quasi focum urbis, ut Græco nomine est appellata (quod nos propè idem Græcum interpretatum nomen tenemus) complexa sit, &c. Græcum est ἐστία.

Diuinationem, quæ Græci μαντικὴν appellant, esse censeo.

De sepulchris autem nihil est apud Solonem amplius, quàm ne quis ea deleat, nèue alienum inferat: pœnâque est, si quis bustum (nam id prius appellari τὸ μῦθος) &c.

Ex lib. De leg. III.

Græci hoc diligentius, apud quos νομοφύλακες creantur: nec hi solùm literas (nam id quidem etiam apud maiores nostros erat) sed etiam facta hominum obseruabant, ad legesque reuocabant.

¶ Ex lib. De uniuers.

Id optimè assequitur quæ Græcè διαλογία, Latinè (audendum est enim, quoniam hæc primùm à nobis nonantur) comparatio proportiōne dici potest.

Mundus globosus est fabricatus, quod σφαιροειδὲς Græci uocant: cuius omnis extremitas paribus à medio radiis attingitur.

Quas internallis ita locabat, ut in singulis essent bina

media: uix enim audeo dicere medietates, quas Græci μεσότηας appellant: sed quasi ita dixerim, intelligatur: erit enim planius.

Animus autem oculorum effugit obtutum. est autem unus ex omnibus, rationis contētionisque (ἐπιμωρία Græcè) sempiternarum rerum & sub intelligentiam cadentium compos & particeps.

Circūque cælum æqualiter distribuit, ut hunc uarietate distinctum bene Græci κόσμος, nos lucentem mundum nominaremus.

Reliquorum autem quos Græci δαίμονας appellant, nostri (opinor) Lares: si modo hoc rectè conuersū uideri potest.

¶ Ex lib. De off. I.

Perfectum autem officium, rectum (opinor) uocamus, quod Græci κατὸρθωσια: hoc autē, cōmune, quod ἵκε δίκον uocat.

Hoc loco continetur id quod dici Latine decorum potest: Græcè enim ὀρετόν dicitur.

Duplex est enim uis animorum atque naturæ: una pars in appetitu posita est, quæ est ὄρμη Græcè: quæ hominem huc & illuc rapit, &c.

Multæque multorum facietè dicta: ut ea quæ à sene Cætone sunt collecta, quæ uocantur ἀποφθεύματα.

De Græcis autem dulcem & facetum, festiuiq; sermonis, atque in omni oratione simulatorem (quem εἰρωτα Græci nominauerunt) Socratem accepimus.

Deinceps de ordine rerum & temporum opportunitate dicendum est. Hæc autem scientia continet eam quam Græci ἀταξία nominant, non hanc quam interpretamur modestiam: quo in uerbo modus inest. sed illa est ἀταξία, in qua intelligitur ordinis conseruatio.

Princépsque omnium uirtutum est illa sapientia, quam
 Ἐπίαν Græci uocant. prudentiam enim, quam Græci φρόνη-
 αν dicunt, aliam quandam intelligimus:

Ex lib. De off. 11.

Sapientiam qui expetunt igitur, φιλόσοφοι nominantur:
 nec quicquam aliud est φιλοσοφία (si interpretari uelis) quàm
 studium sapientiæ:

Alterum eorum in quibus uirtus uertitur, est cohibere mo-
 tus animi turbatos, quos Græci πάθη nominant: appetitio-
 nes, quas illi ὀρμαί, obediens efficere rationi.

¶ Ex libro De senectute.

Bene enim maiores acubationem epularem amicorum,
 quia uitæ coniunctionem haberet, conuiuium nominarunt:
 melius quàm Græci, qui hoc idem tum comotationem, tum
 concanationem uocant. Vertit συμπόσιον ἢ συνδῆπνον.

Quàm copiosè ab eo agricultura laudatur in libro qui
 est de tuenda re familiari: qui οἰκονομικὸς inscribitur.

¶ Ex Paradoxis.

Ego uerò illa ipsa, quæ uix in gymnasiis ἔ in otio Stoici
 probant, ludens conieci incommunes locos, quæ quia sunt
 admirabilia, contraque opinionem omnium, ab ipsis etiam
 ἄγξιδοξα appellantur.

¶ Ex somnio Scipionis.

Er at autem is splendidiſſimo candore inter flammis cir-
 culus elucens, quem uos (ut à Grauis accepisti) orbem lacteū
 nuncupatis. Græcè κύκλος γαλαξίας.

Ex volumine Epistolarum.

Ex lib. I. Epistolarum quæ appellantur familiares.

Sed præsta te eum, qui mihi à teneris, ut Græci dicunt, unguiculis es cognitus. Græcè dicitur Ἐπίπαλιν ὀνύχων.

Ex libro IX.

Sapiētius nostri quàm Græci: illi συμπόσια aut συνδηπία, id est computationes aut concœnationes: nos conuiuia, quòd tum maximè simul uiuitur.

Sed tamen ne Aristippus quidem ille Socraticus erubuit, quum esset obiectum habere eum Laïda: Habeo, inquit Laïda: non habeor à Laïde. Græcè hoc melius: tu si uoles, interpretabere. Græca uerba sunt, Ἐχὼ Λαΐδα, εἴς ἐκ ἔχομαι.

Ex libro XIII.

A te peto ut scribas ad tuos, posse tua uoluntate decretum illud Areopagitarum (quem ἑρωμημαπορῶν illi uocāt) tolli.

Ex libro XV.

Neque id κατ' εἰδῶλων φαντασίας, ut dicunt tui amici noui: qui putant etiam δῖσνονικαὲ φαντασίας spectris Catianis excitari. nam (ne te fugiat) Catius Insiber Epicureus, qui nuper mortuus est, quæ ille Gargettius, etiam antè Democritus εἰδῶλα, hic spectra nominat, &c.

Ex libro XVI.

Mihi pro a Ἐπύππις, ut Græcorum prouerbiū est, fuit à me tua dimittendi, ut rationes nostras explicares. Græcè dicitur, Ἐπύππις καὶ ἑρωμημα.

¶ Ex lib. III. epist. ad Quin. frat.

Illud, μὴ ἴσταντον, noli putare ad arrogantiam minuendam solū esse dictum, uerū etiam ut bona nostra norimus.

¶ Ex epist. ad Attic. lib. I.

Cetera non possunt habere eandem neque uim, neque uenustatem, remoto illo studio contentionis, quem ἀγῶνα uos appellatis.

Ex libro III.

Sumant membranulam ex qua indices fiant, quos uos Græci ut opinor συλλάβες appellatis.

Ex libro VII.

Quòd si δήμοις oppida uolumus esse, tam est oppidum Sullanum, quàm Piræus.

Ex libro XIII.

Et mehercule nunc, quum ita simus affecti ut non possimus planè simul uiuere (intelligis enim profectò quo maxime posita sit συμείωσις) facilè patiebar nos potius Romæ uenà esse quàm in Tusculano.

Brius mihi T. Ligarij uerbis nuntiauit, quòd appelletur L. Cursidius in oratione Ligariana, erratum esse meum, sed, ut aiunt, ἠντιμετὸν ἀμείψματα.

Puteolis se aiebat unum diem fore, alterum ad Baias habes hospitium, siue ἑξήσαθμιαι.

Ex libro XVI.

Quod de inscriptione quaeris, non dubito quin τὸ καθήκον officium sit, nisi quid tu aliud: sed inscriptio plenior De officiis. τὸ εὐπρωδὸν autem Ciceroni filio: uisum est non εἰ οὐκ εἶδον.

Sed ut aliud ex alio, mihi non est dubium quin quod Græci καθήκον, nos officium.

CICERONIS ALII LO-
 ci, in quibus verba quædam Græca
 interpretatur: sed ipsas Græcas vo-
 ces, vt in superioribus locis, nō ad-
 scribens: alicubi etiã interpretari
 se quasi dissimulans.

CIC. Acad. quæst. editionis secundæ lib. I, Vt in pedibus
 celeritatem, vim in manibus, claritatem in uoce, in lingua e-
 tiam explanatam uocum impressionem. Cicero τῶντων hic
 reddidit impressionem. Paulo pōst, Naturæ celeritatem
 ad discendum & memoriam dabant. ἁμαξία, quam alibi
 uno uerbo docilitatem appellat, hic celeritatem ad discendū
 uocat. Paulo pōst, In quibus erat philosophia ipsa: in qua
 quod inchoatum est neque perfectum, progressio quædã ad
 uirtutem appellatur. Quam Cicero progressionem appellat,
 ἀεὶ ἄνωθεν Græcè dicitur.

Ibidem, Principes qualitates sunt unius modi & simpli-
 ces: ex iis autem ortæ, uariæ sunt & quasi multiformes. Ci-
 cero pro Græco nomine ποικίλεις Latinum multiformes ponere
 uoluit: cuius ut nouitatem quodammodo excusaret, quasi
 dixit. Paulo pōst, Ergo illa, initia, & ut è Græco uertam,
 elemēta dicuntur. στοιχία Græcè. Paulo pōst, Sed subiectam
 putant omnibus sine ulla specie, atque carentem omni illa
 qualitate materiã quandã. ὑλὴ ἀπὸς dixit Cicero ma-
 teriam omni qualitate carentem. Paulo pōst, Et materiã
 ipsam totam penitus commutari putant, & ita effici quæ ap-
 pellant qualia. Cicero per qualia intelligit τὰ ποία uel τὰ
 ποικίλα.

Ibidem de Zenone loquens, Cetera autem etsi nec bona nec mala essent, tamen alia secundum naturam dicebat, alia nature esse contraria. iis ipsis alia interiecta et media numerabat. Quae autem secundum naturam essent, ea sumenda et quadam aestimatione dignanda docebat: contrariae contraria. Neutra autem in mediis relinquebat, in quibus ponebat nihil omnino esse momenti. Sed quae essent sumenda, ex iis alia pluris esse aestimanda, alia minoris. quae pluris, ea praeposita appellabat: reiecta autem, quae minoris. *οικια*, ea quae secundum naturam essent: quae nature contraria, *δυστοια* Stoici appellabant. Idem Cicero in Lucullo *οικια* accommodatum ad naturam interpretatur: ubi ait, Nā quomodo non potest animal ullum nō appetere id quod accommodatum ad naturam appareat (Graeci id *οικια* appellant) sic non potest, etc. Quae autem Cicero dicit, Sumenda et quadam aestimatione dignanda, *τιμια καὶ ἀξια* et *χρητα* uocabantur. Praeposita autem, *προτιμια*. Reiecta, *ἀποτιμια*. At ea in quibus ponebat nihil omnino esse momenti, *ὄλιγος ἀφαιρη* dicebantur. Quod autem Cicero paulo post dicit, Perturbationes opinionis iudicio suscipi, hisce Graecis uerbis respondet, *κρίσις τῶν εἰρησίων καὶ λογισμῶν τὰ παθητά*.

CIC. De fin. II, de Epicuro loquens, Eūque qui crebrè dicat, diligenter oportere exprimi quae uis subiecta sit uocibus, non intelligere interdum quid, etc. Cicero dicens, Quae uis subiecta sit, Graecā uocē Epicuri *ὑποτιμια* expressit.

Ibidem, ut enim consuetudo loquitur, id solū dicitur honestum, quod est populari fama gloriosum. Idem in Lucullo, Audi, inquit, contra illos qui nomen honestatis a se ne intelli- gunt quidem dicunt: nisi fortè, quod gloriosum sit in uulgus, id honestum uelimus dicere. Quum Cicero dixit uno in loco gloriosum populari fama, altero, gloriosum in uulgus, ἐν δόξῳ m.iiii.

interpretari uoluit. Dicebat enim Epicurus, ἢ μὴ δὲν εἶναι τὸ καλόν, ἢ ἂν ἐκ τὸ ἐνδοξόν.

Ibidem, Individua & intermundia, quæ nec sunt ulla, nec possunt esse, intelligimus: uoluptas quæ, &c. Individua & intermundia uocat ἂ τὸ μοις & μετακόσμια.

Ibidem, Turtures & arsu & peregrinatione lætantur: congregatione aliæ cœtum quodammodo ciuitatis imitantur. Non possit quisquam aptius uerba Græci Aristotelis ἀρχαῖα ζῶα & πολιτικά Latinè interpretari.

Ibidem, Quæ autem est alia causa erroris tanti tam longè latè que diffusi, nisi quòd is qui uoluptatem summum bonum esse decernit, non cum ea parte animi in qua inest ratio atque consiliū, sed cum cupiditate, id est cum animi leuissima parte, deliberat? Hic Cicero τὸ ἄπειρο μνησκὸν cupiditatè interpretatur: τὸ λογιστικὸν partem animi in qua inest ratio atque consilium.

CIC. De fin. III, Quæ uerò illa quæ officia esse dixi, proficiantur ab initiis naturæ, ad ea hæc referri necesse est: ut rectè dici possit, omnia officia eo referri, ut adipiscamur principia naturæ. Stoicorum uerba sunt apud Plutarchū, τὸ πάντα τὰ παρ' ἐαυτὸν ποιεῖν ἕκαστον, ἐνεκα τῶ πυχᾶν ἐν τῷ ὡσώτων κτ' φύσιν, ἐπ' οὐκ εἶνο δὲ πάντα ἔχον τὰ ὡσώτων ὁμῶρα τὴν ἀναφορᾶν, τὸ πυχᾶν ἐν τῷ ὡσώτων κτ' φύσιν. Hic quæ uerba quibus respondeant, tu uide.

Ibidem, Sed quum ab his omnia proficiantur officia, non sine causa dicitur, ad ea referri omnes nostras cogitationes: in his & excessum è uita & in uita mansionem. uerw è ἐν τῷ βίῳ καὶ ἔξω βίῳ interpretatur mansionem in uita & excessum è uita.

CIC. De fin. IIII, Stoicos irridens, ait, At quare tu conātur? mundum hunc omnem oppidum esse nostrum. ināndie

igitur eos qui audiunt. Vide quantam rem agas, ut qui Circeis habitet, totum hunc mundum, suum municipium esse existimet. Græcum nomen quod exprimere uoluit hic Cicerō, est *κοινοπολίτης*. ad quod alludens etiam Acad. quæst. editionis secundæ lib. I, dicit, de ueteribus Academicis loquens, Hominum esse censebant quasi partem quandam ciuitatis & uniuersi generis humani, eumque coniunctum cum hominibus humana quadam societate.

CIC. Tuscul. I, Pythagoram autem respondiisse, similem sibi uideri uitam hominum, & mercatum eum qui haberetur maximo ludorū apparatu, totius Græciæ celebritate. Cicerō uidetur tot uerba hic posuisse, quod nullum haberet quo uno uim huius Græci uerbi *πανηγυρις* exprimere posset.

CIC. Tuscul. III, Itaque nihil melius quam quod est in consuetudine sermonis Latini, quum exisse è potestate dicimus eos qui effraenati feruntur aut libidine aut iracundia. quanquam ipsa iracundia libidinis est pars. Sic enim definitur, Iracundia, ulciscendi libido. Græcè, ὀργή, & μωρίας ἔπιθυμία.

CIC. Tuscul. V, Stoicorum quidem facilis conclusio est, qui quum finem bonorum esse senserint, cōgruere naturæ cūmque ea conuenienter uiuere, quum adsit, &c. Idem De fin. III, Quum ergo hoc sit extremum, congruenter naturæ conuenienterque uiuere. Idē De off. III, Etenim quod summum bonum à Stoicis dicitur, conuenienter naturæ uiuere: id habet hanc, ut opinor, sententiā, cum uirtute congruere semper. Sed & Horatius, Viuere naturæ si conueniēter oportet. Vides ut nulla magis apta repererint uocabula quibus Græca hæc exprimerent, *ἡμολογηστέως τῆ φύσιν ἔλω*.

CIC. De diuin. I, Fatum autem id appello quod Græci *ἡμολογηστέως*, id est ordinem seriēque causarum. Vide ut Cic-

ro εἰ μὴ ὅν seriem interpretatus sit. Græci enim εἰ μὴ ὅν πῶ de-
 finiunt εἰ μὴ ὅν αἰτία. Sic & alibi sæpe Cicero seriem pro con-
 tinuatione & quadam uelut colligatione accipit. quod opti-
 me nomini huic εἰ μὴ ὅς & eius etymologiae respōdet. Idem tã-
 men ad hanc fati definitionem alludens in libro De fato, ait,
 An aliter hæc enuntiatio uera esse non potest, Capiet Nu-
 mantiam Scipio: nisi ex æternitate causa causam ferens hoc
 erit effectura? Sed hoc nemini mirum uideri debet, quãuis
 alia sit Græcæ, alia Latinæ uocis notatio, eandẽ utriusque
 significationem esse.

CIC. De fato, Ut in reliquis eiusmodi, natura & contagio na-
 let, quam ego non tollo: uis est nulla fatalis. Cicero hîc uerbũ
 Græcum συμπαθεῖν exprimere uoluit: quod quum lib. De
 diu. II, coniunctionem naturæ & quasi concentum atque con-
 sensum interpretetur, ego malim hîc ea exemplaria sequi
 in quibus pro contagio legitur cognatio.

Ibidẽ, Non enim si alij ad alia propensiores sint propter
 causas naturales & antecedentes, idcirco etiam nostrarum
 uoluntatum atque appetitionũ sunt causæ naturales & an-
 tecedentes. nam nihil esset in nostra potestate, si ita res se ha-
 beret. Cicero ἀρχαὶ καὶ ἀρχαὶ siue ἀρχαὶ καὶ ἀρχαὶ αἰτία uocat
 antecedentes causas. & in nostra potestate, quod Stoici ἐπι-
 μὴν appellant. Paulo pōst principales causas appellat
 κύρια καὶ ἀρχαὶ αἰτία: quum ait, Ut enim ingeniosi &
 tardi ita nascantur, antecedentibus causis, itẽmque ualentes
 & imbecilli: non sequitur tamen ut etiam sedere eos & am-
 bulare & rem agere aliquam, principalibus causis definitũ
 & constitutum sit. Sed hîc quũ principales dicit, præcipue
 κύρια exprimit. aliquanto pōst uim huius uerbi ἀρχαὶ
 explicat, quum ait, Sed interest inter causas fortuitũ ante-
 gressas & inter causas cohibentes in se efficientiam natura-

lem. Atque hinc rursus alio uerbo $\omega\epsilon\sigma\alpha\pi\alpha\rho\kappa\lambda\iota\kappa\acute{\alpha}$ seu $\omega\epsilon\sigma\eta$
 $\gamma\omicron\upsilon\mu\acute{\epsilon}\mu\alpha$ exponit. Sed aduerbium fortuito in neutro horum duo-
 rum includitur: & aliis in locis uocat Cicero causas antegres-
 sus, hoc aduerbium non addens.

Ibidem, Si enim uerum est quod ita connectitur, Si quis o-
 riente canicula natus est, in mari non morietur: illud quoque
 uerum est, Si Fabius, &c. Hinc, Quod connectitur, & alibi
 Connexum dicit quod Stoici τὸ σωμαμύδρον, uel τὸ ἐκ σωμαμύ-
 ρδίων appellare solebāt. Paulo post, Ergo hæc quoque coniun-
 ctio est ex repugnantibus, Et est Fabius, & in mari Fabius
 morietur. $\sigma\upsilon\mu\pi\epsilon\pi\lambda\epsilon\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon$ ijdem uocabant quam hinc Cicero
 coniunctionem. Statim post, Ergo illud, Morietur in mari Fa-
 bius, ex eo genere est quod fieri non potest. Græcè $\tau\acute{\iota}\delta\iota\alpha\delta\upsilon$
 $\nu\acute{\alpha}\tau\omicron\upsilon\gamma\acute{\epsilon}\tau\iota$.

Ibidem, Ut quum duo indiuidua per inanitatem feran-
 tur, alterum è regione moueatur, alterum declinet. Indiu-
 dua, $\alpha\tau\omicron\mu\omicron\iota$: quæ alibi, indiuidua corpuscula. Inanitas, τὸ κενόν
 E regione, $\kappa\epsilon\tau\acute{\alpha}\theta\epsilon\mu\omega$. Paulo post, Ad perpendicularum &
 rectis lineis pro eodem dicit: ubi hæc ait, Sed Epicurus decli-
 natione atomi uitari fati necessitatem putat: itaque tertius qui-
 dam motus oritur extra pondus & plagam, quum declinat
 atomus interuallo minimo: id appellat $\epsilon\lambda\acute{\alpha}\chi\iota\sigma\tau\omicron\nu$. quam decli-
 nationem sine causa fieri, si minus uerbis, re cogitur confiteri.
 non enim atomus ab atomo pulsa declinat. nam quæ potest pel-
 li alia ab alia, si grauitate feruntur ad perpendicularum cor-
 pora indiuidua rectis lineis, ut Epicuro placet? Reliqui duo
 motus, quorum Cicero meminit, Græcè dicuntur $\kappa\upsilon\upsilon\eta\sigma\epsilon\varsigma$ καὶ
 $\pi\alpha\rho\epsilon\lambda\kappa\iota\sigma\tau\omicron\nu$ & $\kappa\epsilon\tau\acute{\alpha}\theta\epsilon\mu\omega$.

Ibidem, Nec nos impediet illa ignaua ratio quæ dicitur.
 appellatur enim quidam à philosophis $\alpha\phi\omicron\upsilon\sigma\epsilon\varsigma$ λόγος: cui si pa-
 reamus, nihil omnino agamus in uita. Sic enim interrogat,

Si fatum tibi est, ex hoc morbo conualescere, siue, &c. Paulo post, Rectè genus hoc interrogationis ignaum atque iners noninatum est, quòd eadem ratione omnis è uita tolletur aetio. Obserua hìc ut Cicero uocem λόγον, quam interpretatus erat rationem, continuo post interrogationem appellet. Idem aliquanto post rursus rationem pro ratiocinatione (ut Stoici λόγον ἀπὸ τῆς συλλογισμοῦ) usurpat: quum ait, Itaque illi rationi quam paulo antè conclusi, sic occurrit, Si omnia fato stant, sequi illud quidem, ut omnia causis fiant antepositis: uer non principalibus causis & perfectis, sed adiuantibus & proximis. Sed præterea in hoc postremo loco obserua causas antepositas à Cicerone uocari quas prius antecedentes & antegressas dixerit, ἀποπροσέχοντα uel ἀποπροσέχοντα ἀπὸ πρὸς ἀπὸ πρὸς. quanquam non tam huius quàm illius uocis uis hisce uerbis Latinis exprimitur. Principales autè & perfectas, κύρια καὶ αὐτοπλήρη. Adiuantes causas, συναίτια. Proximas causas, ἀποπροσέχοντα ἀπὸ πρὸς. Antea etiã uocauerat naturalem causam, ἀπὸ πρὸς φυσικόν.

Ibidem, aliquanto ante locum proximè citatum, At si ita fatum sit, Na scetur OEdipus Laio: non poterit dici, siue fuerit Laïus cum muliere, siue non fuerit: copulata enim res est & confatalis, sic enim appellat, sub Chrysippus. Paulo post, Tam enim est fatale, medicum adhibere quàm conualescere. Hæc, ut dixi, confatalia ille appellat. σωματικὰ καὶ ἰατρικὰ quod appellat Chrysippus, Cicero confatale uertit.

CIC. De leg. I, Lex est ratio summa insita in natura, quæ iubet ea quæ facièda sunt, prohibètq; contraria. Paulo post, Lex enim est naturæ uis, ea mēs ratiòq; prudētis, ea iuris atque iniuriæ regula. Cicero prius illud, Quæ iubet ea quæ facièda sunt, prohibètq; cōtraria, ex Chrysippo interpretatur, qui νόμος definitiens, inter cætera ait, δὴ τὸ ἀποπροσέχοντα ἀπὸ πρὸς

ἢ ποιητέων, ἀπαγορευτικὸν δὲ ἢ ποιητέων. Item hoc posterius, Ea iuris atque iniuriæ regula, ex Chrysippo transfert, qui ait in eadem definitione, δεῖ εἶναι καλοῦσα δικαίων τὰ καὶ ἀδίκων.

Ibidem, Eamque rem illi Græco putant nomine à suū cuique tribuendo appellatam: ego nostro, à legendo. Cicero intel ligit Græcos νόμον uocauisse νόμον τὸ νέμειν.

Ibidem, Nec uerò ferent si audierint, te primum caput li bri optimi prodi disse, in quo scripsit, Nihil curare deum nec sui nec alieni. Hæc sunt ex libro quem Epicurus κωϊκίας δόξας inscripsit. hæc enim illic prima sententia est, Τὸ μακάριον καὶ ἀφάρτοι ἔπι αὐτὸ πρῶτα ἐχθρὰ, ἔπι ἄλλω παρὲς ἑ. Idem Cicero ista quorum hîc sensum tantummodo exposuit, De diuin. II, ad uerbum ita reddidit, Quod beatum ἔστι mortale est, id nec habet nec exhibet cuiquam negotium.

Ibidem, Nam ἔστι uoluptate capiuntur omnes: quæ etsi est illecebra turpitudinis, tamen habet quiddam simile natura lis boni. Plato in Timæo ἰδούτω appellat δέλεαρ κακῶν. ad quæ uerba respicit hîc Cicero, δέλεαρ interpretans illecebrã. quum in libro De senectute uerterit escam. ubi ait, Diuinitus enim Plato escam malorum, uoluptatem appellat.

CIC. De leg. II, Si quis bustum, aut monumentum inquit solò) aut columnam uiolarit, deiecerit, fregerit. Paulo post, Nam super terræ tonulum noluit quid statui nisi columellam, tribus cubitis ne altiorem. Cicero στήλην columnam, στήλην δὲ columellam hîc interpretatus est.

CIC. in Oratore, Itaque qualis eorum motus quos ἀπαλαίσεις Græci uocant, talis horum mihi uidetur oratio qui non claudunt numeris sententias. Paulo post, Sed magnam exercitationem res flagitat, nequid eorum, ἔτι. Paulo antè dixerat, Ut enim athletas nec multo secus gladiatores uide-

mus nihil nec uitando facere cautè, nec petendo, uehementer, in quo non motus hic habeat palæstram quandam, ut quicquid, &c. Cicero quos ἀπαλαίψεις uocat, satis, ut uides, ex præcedentibus & sequentibus ostendit.

Ibidem, Multæ sunt Demosthenis totæ orationes subtilis, ut contra Leptinem: multæ, totæ graues, ut quædã Philippicæ: multæ, uariæ, ut contra AEschinem falsæ legationis, ut contra eundem, pro causa Ctesiphontis. Obserua hæc ut Cicero interpretetur ὡς ἀπὸ τοῦ Λεπτινῶ, contra Leptinem. ὡς ἀπὸ τοῦ ἑσβείαν, falsam legationem. quum eiusdem uerbi uim exprimere uolens alibi, dicat AEschinem à Demosthene accusatum quòd legationem ementitus esset. Obserua etiam ut ὡς ἀπὸ τοῦ Κτησιφάντος, nō interpretetur, pro Ctesiphonte, sed pro causa Ctesiphontis.

CIC. De orat. I, Cuius rei tanta uis ac natura est, ut Ithacam illam in asperrimis saxulis tanquam nidulum affixam, sapientissimus uir immortalitati anteponeret. Vide ut Cicero epitheta hæc κραιναὶ & βραχίαι interpretatus sit. utraque enim apud Homerum de Ithaca eo sensu dicuntur: sed βραχίαι est apud illum, metri causa.

CIC. De orat. II, Verborum autem ratio, & genus orationis fufum atque tractum, & cum lenitate quadam æquali profluens, sine hac iudiciali asperitate & sine sententiarum forensium aculeis persequendum est. Idem in Oratore, de historia loquens, Sed in his tracta quædam & fluens expetitur non hæc contorta & acris oratio. Cicero, priore illo loco omnino expressit εἰρομυθῶ λέγειν quam appellat Aristoteles: posteriore & εἰρομυθῶ & καὶ περὶ ἀμυθῶ. Atque hoc eo magis audacter pronuntio, quòd etiam Adrianum Turnebum maximè nominis uirum in eadem opinione esse uideam.

CIC. Epist. ad Att. lib. XIII, epist. XXII, aut ut alij;

XXIII, Scripsit enim Balbus ad me, se à te quintum De finibus librum descripsisse: in quo non sanè multa mutauit, sed tamen quædam, tu autem commodè feceris, si reliquos continueris, ne ἔσθ' ἀδιόρθωτα habeat Balbus ἔσθ' ἑώρα Brutus. Aliquanto post, in eadem, aut ut alij uolunt, proxima epistola, Balbo quidem intelligebam satisfaciendum fuisse: tantum nolebam, aut obsoletum Bruto, aut Balbo inchoatum dari. Vide ut Cicero quod Græcè dixerat ἀδιόρθωτον, Latine inchoatum appelleret: ἑώραν autem, obsoletum.

Eiusdem libri epist. XXVII, de quadam sua ad Cæsarem epistola loquens, Quod enim aliud argumentum epistole nostræ nisi κολακεία fuit? De eadè aliquanto post, uel proxima, (si ita placet diuidere) epistola, ita loquitur, De epistola ad Cæsarem (iurato mihi crede) non possum. nec me turpitudine deterret: etsi maxime debebat. quam enim turpis est assentatio, quum uiuere ipsum turpe sit nobis? Quam κολακείαν dixerat, appellat hîc assentationem.

Ibidem, non multo post, Quid est tu hunc de pompa, Quirini contubernalem, his nostris moderatis epistolis lætaturum putas? Idem Cicero in quadam lib. XII. epistola, De Cæsare uicino scripseram ad te, quia cognoram ex tuis literis. eum σὺν ἑώραν Quirinu malo quam Salutis. Sed hîc Cicero uidetur uocem Latinā paulo lætius extendere. An sint alij præter hos apud Ciceronem huiusmodi loci, uideant ij quibus plus est otij. Antea quoque a notauit eius ex lib. 9. harū epist. locum, ubi ait, Antè sollicitus erā ἔσθ' angebar, sicut res scilicet ipsa cogebat, quum consilio explicare nihil possem: nunc autem, postquam Pompeius ἔσθ' Consules ex Italia exierunt, non angor, sed ardeo dolore. - ἔδ' ἐ μοι ἤτορ ἔμπεδον, ἀλλ' ὀγαλὸς κτημαί. non sum, inquam, mihi crede, mentis compos: tantum mihi dedecoris admisisse uideor. Cicero hîc, uti dixi, quod Græ

cis uerbis exposuerat, Latinis iterum declarare uolēs, particula Inquam, quæ repetitionibus accommodatissima est, u-
titur. Quem locum hic iterum adnoto, ut ostendam, Ciceronē
non solum in diuersis locis (ut superioribus exemplis docui)
sed et in eodem libenter eandem sententiā Latinè et Græ-
cè exprimere. Sed hæc hæctenus.

Loci aliquot superioribus adiungendi.

C I C. De off. I, Omnino qui Reip. præsumunt sunt, duo Pla-
tonis præcepta teneant, unum, ut utilitatem ciuium sic tuean-
tur, ut qui quid agunt, ad eam referant obliti commodorum
suorum: alterum, ut totum corpus Reipub. curent: ne, dū par-
tem aliquam tuentur, reliquas deserant. Plato πολιτ. I, Οὐκ
οὐδ' ἴστω, ἢ ἐγὼ, ἢ Θεοσύμαχος, ἢ ἄλλος ἕδεις ἐν οὐδεμίᾳ
ἀρχῇ, καὶ δοσον ἀρχὸν ἔδει, τὸ αὐτὸ συμφέρον σκοπεῖ ἢ ἢ ἅπαντα
τι, δηλὰ τὸ ἄρχοντι, καὶ ἢ αὐτὰς διμερῶν. Ἐπεὶ οὐκ
νο βλέπων καὶ τὸ ἄκοντι συμφέρον καὶ ἄλλοι, καὶ λέγει ἢ λέγει
καὶ ποιεῖ ἢ ποιεῖ ἅπαντα. Diabius ruginis post, Καὶ ἐνταῦθα
ἀὸ κατὰ φασὶς ἡμέδαται ὅτι ὁ παρ' ὄντι δημῶνος ἀρχὸν οὐ πίφκει τὸ
αὐτὸ συμφέρον σκοπεῖσθαι, δηλὰ τὸ παρ' ἀρχοντι. Illa autem, ut
totū corpus Reipub. curent, ne, dū partē aliquā tuentur, reli-
quas deserāt: apud Platonem leguntur aliquot locis: ex qui-
bus unius tantummodo mihi in præsentia succurrit hic, πολιτ.
VI I, νομοθέτη ἢ τούτου μὲν ὅπως ἐν τῇ ἡμέδαται πόλει διαφερότως
ἢ ἄλλοι, δηλὰ ἐν ὅλη τῇ πόλει τὸ το μνηστῶντα ἐλ' ἡμέδαται. C I C.
eodem libro, paulo post, Miserrima est omnino ambitio hono-
rūmque contentio: de qua præclare apud eundem est Plato-
nem, similiter facere eos qui inter se contenderent uter po-
tius Rēpub. administraret: ut si nautæ certarent, quis eorū
potissimum gubernaret. Plato πολιτ. VI I, Οὕτω γὰρ χαλεπὸν τὸ
πάθος τῷ ἄκοντι πῶς ὁ ἄλλοι πόλεις πεπὸνθασιν, ὡς τ' ἢ ἢ
ἢ ἐν τῇ ἢ ἄλλο τοῖσδε το πῶντος: ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὸ ζῶναι

γαλίῳ, εἰκάζοντα καὶ ἀπολοζοῦμενον ὑπὲρ αὐτῶν, οἷον οἱ γράφεις
 τραγέλαφοι καὶ τὰ τοιαῦτα μηχανώτες γράφουσι. νόησον γὰρ τοι-
 ουπονίη ὁ ἴδιον εἶτε πολλῶν νεῶν πῆλ, εἶτε μιᾶς ναύκληρον, μεζέ-
 θη ἰδὲ καὶ ῥώμη ὑπὲρ τοῖς ἐν τῇ νηὶ ἅπαντας, ὑποκροφον δὲ καὶ
 ὀρώματα ὡς αὐτῶς ἔραχ' ἢ καὶ γηγιώσκοντα πρὸς ναυπηγῶν ἔπερα
 τοιαῦτα. τοῖς δὲ ναύταις σασιάζονται πρὸς ἀλλήλους πρὸς τῆς κω-
 βερνήσεως, ἔκαστον οἰόμενον δεῖν κωβερῆσαι, μήτε μαθόντα πώποτε
 τιῶ τέχῃ, μήτε ἔχοντα ἀποδείξαι διδάσκαλον ἑαυτοῦ, μηδὲ
 χεῖρον ἐν ᾧ ἐμάθητε. πρὸς δὲ τοῦτοίς, εἴς.

Cic. in Oratore, Atque etiam ante hunc Aristoteles prin-
cipio artis rhetoricæ dicit illam artem quasi ex altera par-
te respondere dialecticæ. ut hoc videlicet differant inter se:
quod hæc ratio dicendi latior sit, illa loquendi, contractior.
Idem lib. Acad. quæst. 1. Huic quasi ex altera parte oratoria
vis dicendi adhibebatur, explicatrix orationis perpetuæ ad
persuadendum accommodatæ. Aristoteles sic exorditur suū
primum Rhetoricæ librum, Ἡ ῥητορικὴ ἔστι ἀπίστροφος τῇ
διγλεχπῇ.

s v n t & alii aliquot apud Ciceronē loci quibus quæ
 aliqua ex parte respōdeant Græca verba, apud scriptores
 qui extant, habentur: sed quum de quibus rebus tractant
 ii qui ad nos peruenerunt authores, de iisdem alii multi
 ex illis qui interciderunt, tractauerint, & eos quoque ver
 fauisse Ciceronem, minimè sit dubium: quis scit an non
 quum illorum Græca Latinis Ciceronis tantum aliqua
 ex parte respondeant verba, horum contra verba Cice-
 ronianis planè respondeant? Huiusmodi igitur locos (ne
 incerta certis admiscentes, etiam quæ certa sunt, suspecta
 redderemus) his addere noluimus.

n. i.

Omni adhibita diligentia, ut Græcorum authorum loci quos unâ cū sua Ciceroniana interpretatione hîc habes, minimè mēdosi à me ederētur, efficere conatus sum: ac certè si quis cum vulgatis omnibus eos editionibus conferat, quod dico, verissimum esse comperiet. Sed aliquot in locis uariae sunt ex antiquis exemplaribus, aut ex uariis, à quibus citantur, scriptoribus lectiōnes. quarum eam, ut opinor, quam interpres noster sequitur, optimam iudicare debemus. Sunt uerò & loci nonnulli in quibus ne ipsa quidem uetera mihi exemplaria satisfaciunt. De his igitur omnibus aliquid adnotabo.

Quod autē ad Ciceronis attinet interpretationem, profectò eius plurimi erroris mihi suspecti sunt loci: de quibus tamen nihil hîc dicam: in aliud tempus huiusmodi disquisitionem seruans, & pauca mēda quæ à nostris operis in ea inter excudendum commissa esse puto, adnotare contentus. Vale.

Pag. 2. Verfu σιν | κρίσιν ἀδίκων legisse videtur Cicero.

V. τάζειν | Pro ἀμύχανου in vulgatis editionibus mēdolè legitur ἀμύχανον.

P. 3. V. τα ποιήτι | Lege πεπονθώς.

P. 5. V. ἕ αὐτῶ | Rectius αὐτοῦ, pro ἑαυτῶ.

P. 7. V. μάλιστα | Pro πείσεται γὰρ πείθεται. Cicero πείσει.

P. 8. V. ρως | ὅτι τούτω, &c. In vulgatis editionibus perperam τῶτω.

P. 11. V. ὅσον | λογικόν καί, &c. Sic in vet. exempl. non λογικόν, itidem & paulo pòst. Fortasse tamen aliquis hoc quàm illud malit.

P. 12. V. ἀνάγκης | Pro γήγεσθαι legendum fuerit γήγηθῃ nisi à precedentibus pendere existimemus. Idem & de ἀποτελείσθαι quod sequitur paulo pòst, dicendum est.

V. χωρὶς | ὅπου μὲν οὖν, &c. In vulgatis editionibus perperam ὅπου pro ὅπου.

V. χν | βλέπων ἀεί. Cicero ita vertit quasi ἀεί non subiungatur sed præfigatur participio βλέπων. Eam speciem

quæ semper eadem est (inquit) id est, τὸ καὶ ταυτὰ ἔχον αἰεί.
 Quamquam & pag. proxime sequenti, ubi αἰεί non est, po-
 suit hoc aduerbium Semper.

P. 13. V. εἰκόνα] Si nihil è suo addidit Cicero, ita legit,
 αἰδίον εἰκόνα ὑπὸς αἰδίου ἔστι.

P. 14. V. τε] Pro αὐτῆς αὐτῆς.

V. ὅ, ἢ γὰρ] In vulg. editionibus ὅρ pro γὰρ.

P. 16. V. μαί] ὅσα τε ἄλλα θρέμ. Ita interpretatus est M.
 Tullius, ac si legeretur, κατὰ ὅρ ὅδε ὁ κόσμος ἡμαῖς & τὰ θρέμ
 ματα, ὅσα τε ἄλλα σιώεσθην ὁρατά.

V. γὰρ] τὸ πρὸς ὁκείνω δέοι ζῶον. Docet nos Ciceronis in-
 terpretatio (quod, sine ea, ratio docuisse debuerat) legen-
 dum esse ὅρ ἢ γὰρ ὁκείνο.

P. 18. V. γὰρ] Malim πρὸς ἀλλήλα quàm πρὸς ἀλλήλα,
 vt alibi.

V. αἰς] Puto pro παντός scribendum esse πάντως, & ita
 potius legisse Cicero viderur.

V. ἄξω.] Videtur interpres legisse, aut certe ita ver-
 tisse quasi legerit, ἄξω ἡμῶν σώματα, θερμά καὶ ψυχρά, &c.
 vt adiectiua θερμά καὶ ψυχρά cum substantiuo σώματα nō
 iungantur: sed pro θερμότης & ψυχρότης accipiantur. Nihil
 autem refert siue ξηλωσῶνται siue ξωίωσῶνται legas.

P. 19. V. δὲ, ἐν] Ita legitur in vulgatis editionibus, vt hīc.
 atqui aut ἐν αὐτῷ legēdum, vt conueniat cum αὐτόν: aut vt est
 ἐν, ita etiam sit αὐτό, referendo ad ζῶον.

V. τερον] Lege ἕξιμα σιδύλω.

P. 21. V. πάλιν] μοίρας ὅσαι, &c. Legēdū puto εἰς μοίρας.

P. 22. V. γθεν] κατέπεδον Cicero viderur legisse, non κα-
 τίπμεν. Pro ἀπηνάλωκει autem (in cuius locum positū est
 perperam in Ald. & Germ. editione ἀπηνάλωκει) legitur &
 κατλωαλώκει.

P. 24. V. τον] Cicero legit αὐτῆς non ἐαυτῆς.

P. 26. V. ταυτῆ] Pro ἰουσαντε καὶ κρατορδύλω γὰρ ἰούσης τε
 καὶ κρατορδύλης.

P. 28. V. ὁκτώ] Legendum πρὸς ἀλλήλα pro πρὸς ἀλλή-
 λων.

λα, & πάχη pro ἑλά. contra fidem tamē edit. Ald. & Germ. In quibus etiam habetur πῦτ' αὐτῶ, pro πῦτ' αὐτῶ, ut hic posui: sed melius posuissem πῦτ' αὐτῶ. Lego etiam κατ' αὐτῶ, non κατὰ αὐτῶ, pro quo antea posuit Latinum aduerbium Vicissim.

P. 29. V. ὄσα] Interpunge post ἀσφῶν, non post ζῶα.

P. 30. V. πῆρ'] Fortasse non εἰρηδύα sed πῆρ' εἰρηδύα legit Cicero.

V. σομῶν] Ὅτις δὲ σομῶν λογίζεσθαι, &c. Ciceronem particulā μὴ ante δὲ σομῶν legisse dicamus necesse est.

V. πόρος] Sequendo Ciceronianam interpretationē, legendum αὐτῶ γα, & post ἡμῶν ponenda est σιγή.

P. 31. V. μιμούμ.] δὴ μιν περὶ τῶ, &c. Videtur necessarius esse articulus τῶ ante πῆρ'.

V. αὐτῶ] Pro ἡμῶν legendum ὁμῶν, etiam ex Cicrone: ex cuius itidē interpretatione colligo scriptum olim fuisse δίκην καὶ νόμον ὁμῶν ἐστίν.

P. 40. V. νοῦ] Non μεταρρῦθμηθέντος legitur in vulgatis editionibus, sed μεταρρῦθμηθέντος, malé. Verum μεταρρῦθμηθέντος rectius quàm μεταρρῦθμηθέντος legetur, quia μεταρρῦθμηθέντος potius quàm μεταρρῦθμηθέντος dicitur.

V. Θήκας] Post ἑ] non post χωρίων interpunge.

P. 41. V. καὶ ὄσα] Pro illa lectione quæ est in vulgatis editionibus, καὶ ὄσα τούτων ἑπιτηδεύματα ζῶν ἐπὶ τῶ βίῳ, &c. vetera exemplaria hanc habent, καὶ ὄσα τούτων ἑπιτηδεύματα ζῶν ἐπιταί τῶ βίῳ, quibus etiam Ciceronis interpretationem vides assentiri.

P. 42. V. εἰδέσθαι] In vet. exempl. pro εἰδέσθαι ἑστίν ἑσομαι.

V. ἀμάρειν] In vet. exempl. pro δοκίτε ἑστίν δοκίσηται, quæ sequor.

P. 43. V. καὶ] Pro φρονιμώτερον ἑστίν φρονιμώτερον.

V. πῶ] ἑστίν ἀνθρώπων pro ὡ ἀνθρώπων. Ex Ciceronis interpretatione, utro modo legerit, perspicere nō potest.

P. 44. V. ὦν] ἐπὶ τῶ ὁσμῶν ἀποδύμενος. Mihi (etsi exēplo for

tasse non carens) suspectum fuit hoc participium, antequam in veteri codice legissem, τῆς ὁσμῆς ἀγρίδρος.

P. 46. V. ἔποδον] Nō ὅτω δέοι, sed ὅτε δέοι, legit interpres.

P. 47. V. δὲ τῶ] Hæc omnia verba, πλὴν δὲ τῶ ἀνδρός, ὅτι τὰ ἔξω ἔργα καὶ ἐπιδημίαι, quæ decerāt in vulgatis editionibus, ex veteribus libris addidi.

P. 48. V. ὅτι] Pro καταμαθῶν malè in vulgatis editionibus legitur καταμαθῶν.

P. 52. V. γαθὼν] Pro χυλῶν γῆς χιλῶν. Melior illa lectio. Vide pag. 55.

P. 54. V. δὲ] Pro παρόν Cicero legit μέλλον.

P. 57. V. Κὰν] Pro ἕς γῆς ἕ. & ἀκαρές ἕ ὄχρες, id est ἀκαρεῖς πνα χροῖον.

P. 59. V. λύπη] κακοῦ παροίσιαι. Rectius κακοῦ παρότος.

P. 60. V. Νόσημα] οἴησις σφόδρα, &c. Cicero bis legit hæc vocem: priore loco σφόδρα, posteriore σφόδρα.

P. 61. V. ὅτι τῶ] Legi debet αὐτῶ, ut sit pro ἑαυτῶ.

V. πωείδηπν] In huius nominis locum reponendum existimo πωτήρισιν.

P. 70. V. Οὐδὲ] Videtur legendū esse Οὐδὲ ἕνι κρέμα).

P. 72. V. Αὐτὸς] Melius fortasse ἰὼν quàm ἑὼν.

P. 80. V. Τόξον] ῥύτῃρα τόξου. Sic in vulgatis editionibus, legendum tamen, propter versum, ῥύτῃρα, ut & alibi habes.

P. 82. V. Καί οἱ] Pro δῶκει γῆς δοκέει.

P. 84. V. Νῆες] In vulgatis editionibus legitur corruptè ὅτι τρεῖς. pro quo ex scholiaste & ex veteri codice reposui ὅτι τρεῖς.

V. Ἀνοδῶν] Sic in veteri libro, non ἀνοδῶν. dicitur tamen utrunque, & infra habemus ἀνοδῶν ἐν ἑαυτῶ.

P. 86. V. Οἶός] In vulg. edit. legitur Οἶά τ' ὅκ κεκριμένον. At ego ex veteri exemplari reposui Οἶέθι κεκριμένων.

V. Εν] In vulgatis edit. legitur ἐρεῖ δόδοι. in cuius locum substitui εἰς δόδοι, ex veteri codice. in eius etiam margine, μᾶλλον εἰς δόδοι, πλέον ὁρώμεοι.

V. Διωπὶ κύνων] Sic in veteri libro, non κύνων.

P. 88. V. Κα] μάλα πάλχ. Sic vetus liber προμάλα πολλά.

V. Νῆες] Malim ἀπο scribere quàm ἀπὸ. vt quū dicitur ἀπο θυμοῦ. In veteri tamē libro erat ἀπὸ. quod miror, quum illic hoc esset in ea verba scholium, ἀπο φρενός εἶσι. Εκτός εἶσι λογισμοῦ, μὴ ἐνδιδόντος τῆ κακοῦ σκέψασθαι. ἢ ἀπὸ φρενός εἶσι τῆς νυκτός οἷ], οὐ κτ' βούλησιν τῆς νυκτός, τῶν πα παροισι. πῶς εἶπε γὰρ ὅτι αὐτὴ εἰκλείρουσε τοὺς ἄνδρας, ἐπίησε πολλὰ σημεῖα χμῶτος. Quæ verba inter ea quæ sunt excusa scholia non habentur.

V. Τῶ] In vulg. edit. legitur εἰλυμμένων. At ego ex veteri codice reposui εἰλυμμένον. Cuius etiam margini adscripta hæc erant quæ inter scholia quæ impressa sunt, πῶ extant, Εἰλυμμένων ὅτιν, ἀλλὰ δεῖ τὸ μέτρον τέρας αἰσῆς τῶ εἰς ὁ. διὸ σημεῖον ἔχει ὁ σίγος.

V. Αἰψάπε] Hunc quoque versum à fœdissimo mendo purgavi, quū pro ἀν π πειήσων] reposui ἀρ πα ποιήσων].

P. 100. V. Σῶ] Non παρ' αὐτῶ sed παρ' ἀκρίῳ mihi Cicerō videtur legisse.

P. 108. V. Ερχεῶ] Locum hunc à tribus Græcis authoribus citatum reperio: à Plutarcho in fine τῆ Πῶς δεῖ τὸν ἑστ ποιημάτων ἀκούειν: à Strabone lib. x i i γεωγραφουμένων: à Stobæo λόγῳ ριθ'. ex quo etiam primum versum descripsi quum apud illos, tantū tres sequentes habeantur. Sed melius apud illos in secundo versu τ φώτα, quàm apud hūc τ ζῶντα. vt etiā Ciceronis docet interpretatio: & patet ex Theognidis, ex duobus item vltimis Posidippi epigrammatis versibus, & ex alio ipsius Euripidis loco: longè vero manifestissimum est ex verbo ἔρχεται. nā proprie homo, quo primum tēpore editur in lucem, dicitur ἔρχεσθαι εἰς κακά. nos autem ἐκ ἔρχόμεθα, ἀλλ' ἠδὴ ἠλθομεν. Expunge igitur hīc Stobæi lectionem, & in eius locum eā quæ est Strabonis & Plutarchi, repone. De hoc quoque te admo-neo, pro, καὶ πόνωι πεπαιδύρον, legi in veteri Strabonis ex- plari ὡς πόνωι πεπαιδύρον.

P. no. V. E. φυ] Citantur à Plutarcho ἐν τῷ Ἐπιγραφικῷ βιβλίῳ Ἀπολλώνιον hi versus: sed malè illic in vulgatis editionibus legitur initio secūdi versus Καὶ γὰρ πῶς τελευτᾷ, quū legendum sit Θάπτις τε, vt stet versus. Præterea melius scribitur in veteri codice χ' ἄπειρα quàm χ' ἄπειρος, quia de vno eodémque hoc dicitur, cum sepelire liberos, deinde illis sepultis, alios creare. In eodem pro γεία γ' ἄλλιν.

V. Ως εἶπ] Apud Plutarchū ibidem legitur in hoc versu, Ἴν' εἶπ initio, & in fine φρενὶ pro πατέ.

P. no. V. O. ργῆς] Pro ὀργῆς legitur apud Plutarchū ψυχῆς, de qua lectione vide satis longam disputationem in meis obseruationibus in Æschylū nuper à me excusum, ex Petri Victorii castigatione.

V. Κεῖν] Hoc Sardanapali epitaphium (συγγραφεὺν ἰσὸὸ κείνους βαρβαρικῶς, μετερμυθιδὲν ἢ ὑπερον ἰσὸὸ ἕνος ἔλληρος, vt ait Diodorus Siculus, libro 2, ni fallor) citatur cum ab aliis, tum ab Athenæo lib. 8. & à Strabone lib. 14. apud illū habes eadem verba quæ hîc: nisi quod non λέλειπται legitur, sed λέλωται. perperā certe, vt & ex Ciceronis interpretatione & ex Chrysippi quæ ex hoc effinxit versu apparet. Quanquam ne in veteri quidē Athenæi exemplari aliter legitur quàm λέλωται. Apud Strabonem autē pro σωῖ ἔρωπ legitur μετ' ἔρωπος, quod idem valet: & pro ὄλβια πάντα, ὄλβια κείνα. quam lectionem sequutus Cicero, vertit, illa præclara: ac profectò maiorē habet emphasin hîc κείνα. Expunge igitur πάντα, & in eius locum κείνα substitue. Illud tantum alicui displicere possit quod idem verbum iam fuerit positum initio prioris versus. & ego sanè mihi videor alicubi citatum reperisse hunc versum, cum τῶν non κείν, illo loco.

V. Ηρε] Hos versus castigationes nō paulò quàm vulgò citari soleant, dare possum: planè castigatos, vereor vt possim. Citantur enim à Plutarcho ἐν τῷ Ἐπιγραφικῷ βιβλίῳ Ἀπολλώνιον. cuius libri vulgatæ editiones hanc lectionem in primo versu habēt, Ηρε γήπιε ἠλίαι φρένας ἀβδράων. & in

tertio hęc, Οὐκ ἔστι γὰρ ζῶειν καλόν, ὅτε γονεῦσι. At in vet. exē:
 eam reperi lectionē quā à me positā vides. Nūc verò re-
 perio longe meliorē ex alio codice, antiquo & ipso, nimit-
 tum vt vocatius ἡλίσι ε (apud Ciceronē scribitur τῆς ἑ-
 cūda syllaba) nō expungatur, sed post eū ponātur illa ἡλί-
 διοι φρένες. & ita versus integer erit Ηρε νήπιε ἡλίσιε ἡλίδιοι
 φρένες ἀνδρῶν. Sed adiuuare velim hęc veteris libri lectio-
 nem elisa in ἡλίσιε per apostrophū litera ε. Iā igitur illud
 vnum ἥρε superest quod facessere nobis possit negotiū.
 Aliquando existimaui legendum esse ἥπου, id est Equidē:
 at nunc mihi illa lectio nescio quomodo nō placet. Scio
 autē quid ἥρε significare soleat: sed eius significatio locū
 hīc nullo modo videtur habere. De hoc quoque te admo-
 neo, in tertio versu legi etiam καλὸν αἰπέρι, οὐτε γονεῦσι.

P. 130. V. φάγη] Rectius ἢ quā ἦ.

P. 239. V. m] Lege σμειλοχῶς.

P. 141. V. apud] ἡβηδὸν δόπο θανεῖν, &c. Apud Strabonem
 hęc citantem legitur ἀπάγξασθαι pro δόπο θανεῖν, nec addi-
 tur πᾶσι. Potius ἀπάγξασθαι quā δόπο θανεῖν legit Cicero.

IN LATINIS VERBIS EMENDANDA.

P. 30. rur.] Errorē. Sic oēs editiōes, sed repono terrorē.

P. 46. V. rara] Hęc primō. Sic in edit. vulgatis, sed ausim
 reponere promo.

P. 81. V. iam] Rectius Nocte quā Nocti.

P. 85. V. Inter] Expunge distinctionē post videntur.

P. 115. V. Vestronē] Lege Nemeus.

P. 133. V. sunt] Repone ego pro lego.

P. 135. V. lud μαστ.] Post hęc verba, generalius est, adde-
 ῥα nō dicit ad quē μαρτυρομήνης. Cic. autē addit, ad Apoll.

P. 140. V. tique] Repone Erga pro Ergo.

P. 142. V. tis κρείας] Pro Prior lege Prima, vt alibi.

P. 183. V. traria] Lucullo οἰοῖον. Lege οἰκῖον.

P. 186. V. diu.] Pro Coniunctionem legitur Cognatio-
 nem. quam lectionem ipse alibi sequutus sum. ideo ma-
 gis audacter pronuntio legendum hīc esse Cognatio.

FINIS.